ELLE KENNEDY

AUTOARE DE BESTSELLERE *NEW YORK TIMES*

INTRUSUL

SERIA **PREP** #1

BOOKZONE

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 1

RJ

— Mănâncă, dragule. Doar mă căsătoresc azi.

Astea au fost primele cuvinte spuse de mama când am intrat în bucătărie de dimineaţă. Evident, am crezut că încă visez. Cea care făcea clătite şi vorbea relaxată despre căsătoria ei spontană nu avea cum să fie mama. Eram, evident, blocat într-un vis în care nimic nu are sens.

Dar nu, eram treaz. Treaz şi se pare că-n mijlocul crizei de vârstă mijlocie a mamei. Ştiam că-n ultimele luni ieşise cu un tip nou, dar nu i-am dat prea multă atenţie. Relaţiile ei nu durează niciodată.

Şi cu toate astea, sunt aici, peste nici opt ore, înghesuit într-un frac şi jucându-mă cu bucăţi de somon în farfurie, lângă un străin la fel de şocat, care e, de acum, fratele meu vitreg.

În timpul ăsta, presupuşii adulţi pe care-i însoţim se pipăie pe ringul de dans, creând o imagine de coşmar, a cărei coloană sonoră e o melodie R&B lentă şi explicită, din anii 1990.

La naiba!

— Poate e de la peşte, dar mă simt de parcă ceva mi s-a târât în stomac şi a murit, spune Fennelly lângă mine, tras la faţă.

Sau poate se simte aşa pentru că tatăl lui o pipăie pe mama, într-o cameră plină de chelneri cu salariu minim, care nu sunt plătiţi destul pentru prostia asta.

Scanned with CamScanner

— Când o să vină Apocalipsa şi un tip cu o bâtă de baseball o să stea peste mine, întrebând dacă vreau să-i transmit ultimele cuvinte creatorului meu, o să-i spun că am privit întunericul în ochi şi frica nu mai are nicio putere asupra mea, comentez în ritmul propriei mele torturi lente şi dureroase.

Fenn zâmbeşte şi mai dă pe gât un pahar de şampanie, de parcă asta a băut de când era sugar. Ar trebui să-i aducă un furtun. Sau o perfuzie.

Încă nu ştiu ce să cred despre el. Ne-am întâlnit prima oară abia acum o oră, când stăteam într-o parte şi alta a altarului, în timp ce părinţii noştri îşi spuneau jurămintele într-o cameră de altfel goală. Încă încerc să-mi dau seama care-i treaba cu băiatul ăsta blond şi drăguţ, care are o sticlă de alcool în buzunar.

Îl cheamă Fennelly Bishop. Numele e de-a dreptul stupid, dar nu sunt chiar în măsură să comentez. Ca şi mine, se revoltă împotriva numelui şi mi-a spus că-l cheamă Fenn. Bănuiesc că e atlet sau cel puţin că se pricepe la sport, pentru că are constituţia aia înaltă, musculoasă, care nu pare obţinută la sală. Deşi cred c-ar putea chiar să aibă un antrenor personal foarte scump. Un tip masiv, care vine în casa lui imensă şi primeşte 200 000 de dolari pe an ca să-l ţină în formă maximă pe bogătaşul ăsta cu ochi albaştri. Fenn şi tatăl lui sunt înstăriţi. Asta se vede de la o poştă. Din felul în care-şi ţine degetul mic întins şi stă rezemat pe scaun, cu picioarele desfăcute, ca şi cum toţi suntem aici ca să-l servim şi să-l amuzăm cu talentele noastre de oameni simpli.

— Când o să-mi scriu biografia, o să-mi amintesc asta ca fiind ziua când am aflat care e opusul filmelor porno, zice el, în timp ce-şi desface papionul.

Râd singur. Trebuie să recunosc, tipul e amuzant.

Fenn nici nu trebuie să-şi ridice paharul ca să i-l umple unul dintre cei şase chelneri îmbrăcaţi în frac, care

Scanned with CamScanner

bântuie în cotloanele acestei săli fandosite. E genul de loc în care tacâmurile chiar sunt făcute din argint. Cineva vine repede și se oferă să-i toarne în pahar, dar Fenn ia sticla. O parte din mine se întreabă dacă va trebui să trec printr-un detector de metale când o să plec de aici. Clubul exclusivist e în Greenwich, aparent nu departe de casa lui David, care presupun că e un palat, dacă e să mă iau după cât costă abonamentul. Suntem departe de suburbiile în care stăm eu și mama, cele pentru clasele de jos și mijlocii, aflate în cealaltă parte a statului.

— O vezi pe tipa de acolo? Se uită la tine, spune Fenn, în timp ce se uită peste umărul meu.

Nu sunt genul politicos, așa că mă întorc, urmărindu-i privirea. O brunetă scundă, cu uniformă de chelneriță, îmi aruncă un zâmbet timid și ridică o sprânceană.

Mă întorc la loc.

— Nu, mersi.

— Nu știu ce să zic, omule, spune Fenn, în timp ce-și înclină capul, plin de apreciere. E drăguță. Nu cred c-ar observa cineva dacă ai duce-o în hambar.

Ultimul lucru la care-mi stă mintea acum e o aventură. O să-mi ia săptămâni întregi să-mi șterg din minte partida de sex vertical a mamei, care-mi atacă acum privirea. Fenn probabil realizează asta, pentru că râde și împinge un pahar de ceva spre mine.

— Da, încuviințează el. Nu e nici momentul, nici locul. E ca și cum m-aș masturba, știind că tata e în camera alăturată. Nu mi se întărește. Nu e ce trebuie, știi ce zic?

Tipul e prea deschis.

— Spre norocul meu, nu e prin preajmă prea mult, adaugă el, ridicând din umeri.

Mama ne face cu mâna, de pe ringul de dans. Apoi uită imediat de existența noastră, când tatăl lui Fenn o pipăie pe fund, peste rochia albă de satin. O strânge tare,

Scanned with CamScanner

iar eu aproape urlu. Din punct de vedere al nunților, asta e discretă. Sunt mai mulți angajați decât invitați. Suntem doar noi patru, îmbrăcați elegant, pentru acest mic exercițiu de război psihologic.

— E dureros, mă plâng, în timp ce beau ceva ce nici nu știu ce e. E ca și cum te-ai uita la o scenă de sex la televizor, cu părinții lângă tine.

— Ba nu, e ca și cum ai vedea la televizor o scenă de sex între părinți tăi, în timp ce stai lângă ei.

Dezgustat în mod evident, dar și ciudat de fascinat, Fenn nu poate să-și mute privirea. Alungă gândul cu o gură de șampanie.

— Mi-e rușine de mine și sunt dezgustat în același timp.

Făcându-i-se milă de mine, Fenn îmi întinde sticla.

— Poftim, omule. Nu e niciodată prea devreme pentru apariția mecanismelor problematice de apărare.

Ridic sticla la gură.

— Noroc.

Chestia cu șampania scumpă e că se bea repede. Abia observ când Fenn schimbă sticla goală cu o a doua. Părinții noștri continuă să se frece, lent, unul de celălalt, având pe fundal o melodie retro penibilă. În timpul ăsta, DJ-ul sadic își verifică Twitter-ul pe telefon, fără să observe durerea noastră.

— E ciudat ce se întâmplă, nu-i așa? întreabă Fenn, în timp ce face un origami deformat dintr-un șervețel brodat. Să spunem că unui candelabru i s-ar face milă și ar cădea peste ei acum și ar muri, iar un ciob de sticlă ar traversa camera și mi-ar tăia aorta, după care aș sângera și aș intra în comă. În mod legal, tu ai decide când m-ar deconecta de la aparate.

— Ce naiba tot spui?

Scanned with CamScanner

Tipul dă pe gât o sticlă de şampanie şi are impresia că e Nietzsche.

— Nu spun decât că e multă responsabilitate să faci parte dintr-o familie. Ce ştim unul despre celălalt? întreabă el.

Apoi, face o pauză, timp în care-mi analizează chipul atât de mult, că încep să mă simt incomod şi îmi mut privirea. Se ştie că beţivii au ieşiri neaşteptate.

— Eu, unul, deja ţi-am uitat numele, zice Fenn surprins. La naiba, chiar l-am uitat.

Nu mă pot abţine şi zâmbesc.

— RJ, zic eu, în timp ce o altă melodie lentă umple camera.

Dumnezeule, gata! Îmi vine să-l omor pe DJ. Sigur face asta dinadins.

— E prescurtarea de la ceva?

— Întrebi dacă părinţii mei au ales pur şi simplu literele preferate din alfabet, când doctorul mă ţinea de un picior, cu capu-n jos?

— Asta au făcut?

— Nu. E prescurtarea de la Remington John.

Îmi scot telefonul şi ascund puţin ecranul, în timp ce găsesc un Macbook în reţeaua de wi-fi. Poţi să spui că e o presupunere norocoasă, dar bănuiesc că dispozitivul cu numele „Maestrul Gash" aparţine idiotului cu căşti, care se ocupă de muzică.

— *Remington* John? pufneşte Fenn. Cât de comun, zice el, şi simt o nuanţă de bogătaş în remarca lui.

Distras, deschid Spotify pe fundal şi încerc să-mi amintesc despre ce vorbeam.

— Tatei îi plăcea David Carradine în anii 1980. Ce fel de nume e Fennelly? Parc-ar fi din *Sunetul muzicii*.

Ridică din umeri, neafectat.

Scanned with CamScanner

— Tata ar spune probabil că e un nume vechi de familie, dar sunt sigur că mama l-a luat de pe un blog pentru bebeluşi.

În timpul unui moment foarte fierbinte din „Wicked Game", cântecul lui Chris Isaac, în difuzoare răsună, dintr-odată, Weird Al.

DJ-ul îşi aruncă căştile şi aproape se răstoarnă de pe scaun în timp ce încearcă să-şi dea seama de ce nu poate să-şi controleze lista.

— Ce naiba s-a întâmplat? întreabă Fenn, în timp ce se uită la mine, apoi la telefonul meu. Tu ai făcut asta?

Îmi dau ochii peste cap.

— Aş vrea eu. Doar îmi verific mesajele.

Închid conexiunea wi-fi şi îmi bag telefonul în buzunar, lăsându-l pe DJ să preia din nou controlul, în timp ce mama şi David vin spre noi. Sunt transpiraţi, zâmbitori şi n-au pic de remuşcare pentru acţiunile lor.

— Nu credeţi că e momentul să tăiem tortul?

Zâmbetul mamei e sincer şi plin de bucurie, şi îmi străpunge cinismul amar provocat de această schimbare spontană din vieţile noastre. Apoi observă cele două sticle goale de şampanie şi ridică o sprânceană.

Ridic din umeri. Îmi pare rău, şi nu prea. La naiba, ar fi putut să ne dea şi Vicodin ca mărturii de nuntă. Numai dansul ăla a fost ca o tortură cu apă din partea KGB-ului.

— Ai avut dreptate, ar fi fost mai bine să angajăm o trupă, spune David, noul carnet de cecuri vorbitor al mamei, luând o gură din paharul cu scotch dat de chelner.

— Nu e prea târziu să muţi petrecerea asta în avion şi să mergem în Vegas, spune Fenn, cu o notă de ironie în ton.

Nu-mi scapă faptul că a spus „avion". Nu unul oarecare, vechi, ci avionul, ceea ce sugerează că familia

Scanned with CamScanner

Bishop are propriul său avion personal. La naiba. Ce se întâmplă și cum am ajuns aici?

Când Fenn ridică sticla goală, ca să ceară încă una, tatăl lui îi face semn chelnerului să plece. Fenn îl fixează cu privirea.

— Ce, nu sărbătorim?

Davis îl străfulgeră cu privirea.

— Cred c-ai sărbătorit destul.

— Mă duc până la toaletă, spune mama.

Se apropie să ia niște scame de pe reverul fracului și mă fixează prea mult cu privirea ei sticloasă. Nu suport când devine sentimentală. Nu e stilul meu, cu atât mai puțin când sunt victima mofturilor ei trecătoare de dezastre autoindulgente.

— Băieți, să vă purtați frumos cât sunt plecată.

Nu. Aici trag linie, auzi tu, să mă includă în colectivul *băieții* ei.

După ce pleacă, David devine stângaci. Mai întâi se uită la ceas, după care-și verifică telefonul. Scanează camera, ca și cum caută ceva care să necesite urgent atenția lui, dar n-are noroc. A rămas cu noi pe cap. Noi, doi tineri apatici, care abia așteaptă ca el să plece, ca să bea înc-o sticlă de șampanie.

— Deci... se îneacă și situația devine penibilă pentru toți. Voi doi vă înțelegeți bine? Ați început să vă cunoașteți?

— Mai bine spune-mi dacă *voi* doi ați început să vă cunoașteți, ripostează Fenn.

Sunt șocat de veninul din vocea lui. În ultimele ore, Fenn a fost relaxat și a fost ușor să vorbesc cu el. Dar poate că atitudinea asta relaxată și excesul de zâmbete sunt rezervate doar oamenilor care nu sunt tatăl lui.

Bărbatul tușește și își aranjează fracul.

— Da, păi, știu c-a fost brusc....

Scanned with CamScanner

— Diareea explozivă e bruscă, îl întrerupe Fenn, iar privirea lui albastră devine glaciară. Ai avut timp să comanzi aranjamente florale, ceea ce înseamnă că ai avut timp să-ţi vină mintea la cap. Fără supărare, adaugă el, aruncându-mi o privire.

Eu doar ridic din umeri. Sunt un simplu martor neajutorat al acestei tornade.

— Uite ce e, Fennelly, înţeleg că...

— Sunt aici, da?

Fenn îşi opreşte tatăl cu o expresie neutră şi un ton disprețuitor. Acum, am impresia că am intrat direct în problemele lor.

— Hai să nu ne prefacem că toată treaba asta nu e o tâmpenie egoistă.

Expresia lui David devine tensionată, iar asemănarea cu fiul lui e izbitoare. Au aceeaşi constituţie, aceiaşi ochi albaştri de gheaţă şi acelaşi păr blond cenuşiu. Şi David e unul din tipii ăia care abia dacă îmbătrânesc. Probabil ar putea trece drept fratele mai mare al lui Fenn. La fel cum lumea crede că mama e sora mea mai mare, datorită părului ei lung şi brunet şi pielii perfecte.

— Fennelly, oftează David. Crezi că poţi să încerci, măcar puţin, pentru câteva ore?

Fenn îşi scoate telefonul ca să se uite prin mesaje.

— Cum zici tu.

David îşi îndreaptă atenţia spre mine. Nu ştiu dacă vrea înţelegere sau solidaritate, dar când nu-i ofer nici una, nici alta, îşi încordează maxilarul şi se duce să verifice tortul.

Încă nu ştiu ce părere să am despre David Bishop. Prima impresie nu e una grozavă. Până acum câteva ore, nu mă gândeam deloc la el. Era doar tipul nou cu care ieşea mama şi pe care nu mă aşteptam să-l întâlnesc. Înainte ca mama să-mi dea, dintr-odată, nişte butoni,

Scanned with CamScanner

n-aveam niciun motiv să cred că tipul ăsta va fi diferit de celelalte multe relaţii scurte, dar intense, ale ei. A trecut mult timp de când nu mai încerc să îi cunosc sau să-mi amintesc măcar numele lor.

— Îmi pare rău, îmi spune Fenn. Cred c-a fost ciudat.

Crede? Pufnesc.

— Deci sunteţi apropiaţi.

— Omule, nimic nu spune mai bine că ai uitat că exist decât faptul că mi-ai trimis un avion la ora patru, pentru nunta de la ora şase. Un croitor cu o maşină de cusut îmi făcea tivul la pantaloni la aproape 10 000 de metri înălţime.

— Nasol. Aş întreba ce intenţii are tatăl tău cu mama, dar cred c-au trecut de asta, direct la *dormi în patul de sus sau de jos*?

— La naiba, spune el, dezgustat. Tocmai am realizat că mama ta a fost probabil însoţitoare de zbor în avionul ăla. Probabil m-am masturbat în aceeaşi baie în care au făcut sex.

— Dumnezeule, Bishop! Ţine-ţi traumele pentru tine, bine?

O să am nevoie de terapie după nunta asta afurisită.

Fenn ia o înghiţitură din sticla lui.

— Deci, care-i treaba cu tine?

— Treaba cu mine?

— Da. Ce-ţi place? Ce faci, când nu eşti luat pe sus la nunţi fulger?

— Nici să nu glumeşti cu asta.

— Dacă mama-mi spune că e însărcinată, mă sui în tren şi o iau spre coasta de vest.

Chelnerii vin să înlocuiască tacâmurile. Deschid o nouă sticlă cu vin dulce, pe care Fenn îl gustă.

Scanned with CamScanner

— Și tu ești în ultimul an de liceu, nu-i așa? insistă el. La ce școală mergi?

E puțin mai complicat.

— Practic, nicăieri.

— La naiba, doar nu ești unul din puștii ăia care învață acasă, nu?

Se îndepărtează de mine, ca și cum tocmai își amintește că amândoi am băut din aceleași sticle de șampanie în seara asta.

— Ți-ai făcut toate vaccinurile, nu?

— Semestrul trecut l-am făcut la o școală publică din Windsor, dar mi s-a sugerat să încep vacanța de vară mai devreme.

— Adică ai fost exmatriculat. Ai meritat-o? întreabă el, ușor impresionat.

— Depinde de perspectivă.

Directoarea aia mi-a pus gând rău din prima zi când am intrat pe ușă. Nu s-a uitat decât o dată la fișa mea și s-a hotărât. Dar nici eu nu c-am făcut prea multe ca s-o conving că nu merit asta.

— Ce ai făcut?

— Prietenul meu Derek a furat mașina unui profesor din parcarea școlii, în timpul unei simulări de incendiu.

— Tare, zâmbește Fenn.

— Ne-am plimbat câțiva prin cartier, până când ofițerul de la școală a blocat drumul din față de la Taco Bell.

— V-a amenințat cu pistolul?

— A aruncat mai degrabă cu opritoare de mașini. Derek le-a ocolit pe majoritatea, dar tot ni s-a spart un cauciuc.

— E o nebunie ce se întâmplă în suburbii.

Scanned with CamScanner

Nici măcar nu cunosc vreun tip pe nume Derek, dar n-am încredere în niciun om care vrea să mă cunoască, și n-o să ofer genul ăsta de amuniție unui oarecare. Un certificat de căsătorie nu ne face aliați.

Când mama se întoarce, ea și David ne strâng în jurul tortului alb de nuntă și suntem obligați să-i privim cum se hrănesc unul pe altul. Apoi se emoționează cu și mai multe declarații înlăcrimate de bucurie grotescă, timp în care eu nu mă gândesc decât cum să trag un chelner deoparte, pentru că sigur are cineva un joint. Deși în clipa asta, m-aș mulțumi și cu o lingură plină cu arsenic.

— Niciodată n-am crezut c-o să stau aici, spune mama, ridicând un pahar.

Și totuși, ai încercat, aproape strig eu.

Reușesc să mă abțin, dar să fim serioși, ăsta e adevărul. Mama a avut mai mulți iubiți, decât schimburi de ulei. În toată copilăria mea, a ieșit cu bărbați care nu erau interesați de căsătorie. În ciuda eforturilor ei, era tratată ori ca o amantă, ori se jucau cu ea, până când găseau pe cineva mai bun ca soție. Munca mamei, ca însoțitoare de zbor, e plătită bine, dar mulți tipi pur și simplu nu sunt interesați să se căsătorească cu o femeie care are bagaj. În cazul ăsta, bagajul sunt chiar eu. După toate minciunile care i-au fost spuse de bărbați de-a lungul anilor, are sens faptul că s-a căsătorit cu primul care a cerut-o. Și bănuiesc că faptul că-l știa de mai puțin de trei luni a fost umbrit de faptul că e putred de bogat.

Nu c-aș numi-o pe mama materialistă. Nu pot s-o condamn pentru că vrea puțină stabilitate financiară. Dar are un anumit tipar și am dubii că ne-am mai afla aici dacă David n-ar deține echivalentul PIB-ului unei insule mici.

Cu toate astea, îmi place că pare mai fericită decât am văzut-o de mult timp. Poate se trage de la lumină, sau de la rochia albă de cocktail, dar în seara asta, e frumoasă într-un mod aparte. Pentru o mamă singură,

Scanned with CamScanner

care muncește și care mi-a suportat ieșirile delincvente în ultimii 18 ani, arată bine când se aranjează. Așa că poate n-o să-i port pică pentru o mică doză de autoindulgență spontană.

— Încă nu-mi vine să cred că se întâmplă toate astea. Se șterge cu un șervețel sub ochi și tușește. Sunt încântată că am un nou fiu, Fennelly, și abia aștept să te cunosc mai bine.

Continuă să vorbească apoi despre familie și iubire, spunându-mi cum David și cu mine o să devenim cei mai buni prieteni și că acesta e o figură paternă grozavă, deși Fenn e posibil să aibă altă părere.

Să o luăm mai ușor, doar e prima oară când mă aflu în aceeași cameră cu omul ăsta. Pare destul de normal. De treabă. Înstărit, evident. Dar încă nu l-am verificat minuțios, ca să aflu ce secrete are, și nici n-o să-ncep să-i spun tata.

— Niciodată n-am crezut c-o să mă recăsătoresc, spune David când e rândul lui să vorbească, trăgând-o pe mama mai aproape, în timp ce-i aruncă o privire lui Fenn. Dar mi-ai zâmbit, mi-ai făcut cu ochiul și a fost ca și cum m-am îndrăgostit pentru prima oară. De fiecare dată când te privesc. De fiecare dată când îți aud vocea. Mă îndrăgostesc din nou ca prima oară.

Fenn își dă ochii peste cap și mormăie.

— Dacă mama ar fi știut că stătea în calea iubirii tale adevărate, ar fi putut să sară peste cele 11 luni sfâșietoare de chimioterapie, nu crezi?

— Fennelly, mârâie David tăios.

Eu mă pregătesc să mă feresc, când mama îl prinde pe David de rever și îl ține aproape de ea.

— E în regulă, dragule, o aud șoptindu-i, după care se întoarce să vorbească cu Fenn: Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu e să trăiești cu chestia asta, îi zice

Scanned with CamScanner

cu un zâmbet trist. Știu că tatăl tău prețuiește amintirea mamei tale și am mare respect pentru asta. Sper c-o să putem încerca să devenim prieteni.

Fenn nu face contact vizual. E pe o insulă. Habar n-am ce-l ține aici, când e evident c-ar prefera să sară pe un geam ca să plece.

— O să fie nevoie de adaptare, zice David din nou. O să vedem împreună cum o să facem. Sper însă că amândoi înțelegeți cât de mult vă iubim.

Îi face semn chelnerului, care vine din colțul camerei cu o tavă de argint, care are pe ea două cutii mici, din piele verde.

— Cum ziua de azi e pentru noi toți, m-am gândit c-ar fi potrivit un cadou mic pentru a marca ocazia.

David ne dă fiecăruia câte o cutie cu o coroană imprimată. O privesc reticent și mă lupt cu impulsul de a spune „nu, mersi", până când văd privirea imploratoare a mamei. Îmi stăpânesc un oftat și deschid cutia. Lângă mine, un Fenn plictisit face același lucru. În cutii sunt ceasuri Rolex identice.

Entuziasmul lui David compensează lipsa totală de entuziasm a lui Fenn și a mea.

— Au cadrane meteorit și carcasele din aur alb, cu lame de metal acoperite în elastomer negru flexibil, ne spune el, de parcă înțeleg vreun cuvânt. Vorbește, efectiv, în altă limbă. Sunt create pentru șoferi de curse de anduranță, dar mi s-au părut mai practice și plăcute pentru niște tineri.

— Da, nu, e foarte practic, tată.

Fenn închide cu zgomot cutia, dar se oprește înainte s-o arunce peste umăr.

— Cât crezi c-o să dureze înainte ca RJ să fie amenințat cu pistolul la prânz, la școala lui publică?

Pufnesc, iar mama îmi aruncă o privire tăioasă.

Scanned with CamScanner

— Ce? Nu greşeşte.

După care îmi amintesc că trebuie să mă port cât mai frumos posibil.

— Adică, mulţumesc. O să fiu atent.

Mama şi David se privesc, disperaţi. În clipa asta, se chinuie să gestioneze situaţia, în timp ce Fenn şi cu mine devenim din ce în ce mai neascultători, din cauza răbdării noastre aflate în declin. Niciunul din noi nu vrea să fie aici şi cred că amândoi ne întrebăm de ce am tolerat asta atât de mult.

— Apropo, mai am o surpriză, dacă se poate, spune David, făcându-i semn mamei.

Aceasta îi zâmbeşte, iar strălucirea aia de om îndrăgostit îi reapare pe faţă.

— Ce-ai mai pus la cale, dragule?

— Am făcut nişte aranjamente şi am reuşit să-i obţin lui RJ un loc la şcoala privată Sandover semestrul viitor.

Glumeşte?

Şcoală *privată*?

Nu prea cred c-o să meargă. Să fiu înconjurat de nişte bogătaşi îngâmfaţi care poartă papion şi beau *latte* făcute cu laptele de la sânul bonei lor? Nu, mersi. Dintr-odată, mă întreb dacă mai am timp să prind trenul ăla care pleacă din oraş. Poate chiar şi un autobuz. Mi-aş găsi locul printre skaterii de pe plaja din Venice. Poate chiar mi-aş şlefui tehnica de buzunărit, în timp ce folosesc internetul unei cafenele ca să găsesc ţinte uşoare. Orice e mai bun decât să fiu trimis la o şcoală de îngâmfaţi.

— Vorbeşti serios, David? E minunat!

Mă priveşte mult prea entuziasmată şi cu o insistenţă disperată.

— Nu e grozav, RJ? O să fie o ocazie minunată pentru tine.

Scanned with CamScanner

Cu alte cuvinte, crezi că poți să nu fii dat afară și de aici?

— O, da, mare oportunitate mare, repetă Fenn batjocoritor, părând amuzat de anunț. Școala privată Sandover e cunoscută pentru profesorii geniali și studenții model și... Stai un pic, ce fraier sunt. Am confundat-o cu altă școală, spune el, în timp ce o privește pe mama, a cărei expresie a devenit tensionată. Îmi pare rău să te informez, noua soție a tatei, dar la Sandover sunt trimiși delincvenții. Cel mai bun exemplu sunt eu, spune râzând nepăsător.

Râde și se lovește în piept.

Mama se uită la David, care intervine imediat.

— Fennely exagerează. Sandover e una din școlile de top de pe coasta de est. Printre absolvenți se numără doi foști președinți și zeci de bursieri Rhodes. Îți promit că RJ o să primească cea mai bună educație posibilă și o să-i fie garantată admiterea la orice colegiu o să vrea să meargă.

În timp ce David continuă să o liniștească, Fenn se apleacă spre mine, cu un zâmbet amar.

— Felicitări, frate. Bun venit la școala rataților.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 2

SLOANE

N-a mai plouat în New Hampshire de săptămâni întregi. Până și iarba încearcă să se opună. În timp ce-mi mențin ritmul rapid, pământul scârțâie sub tenișii, uscat și casant. Parcă alerg pe foi de orez. Copacii care încadrează aleea fac umbră, dar asta nu ajută cu mare lucru. Penny și Bo, golden retrieverii noștri, țin și ei pasul, chiar dacă respiră mai greu decât de obicei.

— Ce zici s-o luăm pe scurtătură?

Pentru că nu răspund, sora mea îmi dă un cot, scoțându-mă din gânduri.

— Scuze, eram cu mintea în altă parte.

— Te-a bătut soarele-n cap, râde Casey, care ține pasul cu mine.

Valul ăsta e căldură e sufocant. Mai că simt cum mi se topește materia cenușie în cap, în timp ce alergăm pe drumul bine bătătorit, de pe terenul gol din Sandover. În câteva zile, locul ăsta o să fie invadat de adolescenți și de năzbâtiile lor. Până atunci însă, locul e doar al nostru. E moșia noastră personală, cu gazoane verzi, cărămizi și iederă.

Însă când campusul e gol, e ușor să ai impresia că sunt fantome pe aici, care bântuie curțile abandonate, ascunse privirii și imposibil de prins. Nu sunt sigură nici măcar că noi suntem reale, până când apar mașinile de lux și fluierăturile se aud peste deal și prin copaci.

Scanned with CamScanner

Le fac semn lui Bo şi Penny când îşi lasă capetele în jos, încercând să-i conving să ţină pasul cu noi. Se apropie de Casey, de parcă eu aş fi sora vitregă şi rea.

— Când stai să te gândeşti că există fete care şi-ar omorî prietena cea mai bună ca să locuiască într-un campus doar pentru băieţi.

— N-au decât să-l ia, pufneşte Casey. Mirosul le-ar pune pe fugă în maxim o săptămână.

Are dreptate. Deja în septembrie, există un miros specific, care se imprimă în pereţi, în fiecare cameră şi coridor. Nu contează câţi oameni de serviciu şi câte găleţi de amoniac folosesc ca să-l scoată. Băieţii sunt nişte animale şi ăsta e adevărul.

Însă din când în când, priveliştea nu e chiar groaznică.

— Crezi că eşti pregătită pentru St. Vincent?

— Cum să nu.

A răspuns cam prea repede.

— E în regulă dacă eşti...

— Ştiu. Nu contează, spune ea zâmbind şi ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. E un început nou, asta mă încântă. Nu vreau decât să încep şcoala odată, mi-a ajuns toată aşteptarea asta.

Nu ştiu dacă îndulceşte situaţia pentru ea sau pentru mine. Adevărul e că amândouă suntem încântate să plecăm de la Academia Ballard şi să fim departe de toate prostiile de acolo. N-am vorbit cu Mila sau ceilalţi prieteni ai mei toată vara. Nu mi-am făcut iluzii c-o să primesc scuze. Din partea mea, Mila şi prietenele ei n-au decât să se înece cu batoanele lor proteice vegane şi fără gluten.

— E în regulă să spui că nu eşti bine, îi zic lui Casey.

În ciuda a tot ce spune, ştiu că nu e OK. Poate mersul la St. Vincent pare o soluţie, dar zvonurile şi bârfele nu se opresc la Ballard. Mă doare să ştiu că toată treaba asta o s-o urmărească oriunde ar merge.

Scanned with CamScanner

Casey îmi aruncă zâmbetul ăla luminos, specific ei.

— Îți faci prea multe griji.

Nu știu cum reușește să mai zâmbească. De unde vine acea lumină sau cum a reușit s-o protejeze, după tot ce s-a întâmplat. Dacă eu aș fi trecut prin ce a trecut ea, m-aș fi scufundat atât de adânc, într-un loc atât de întunecat, c-ar fi găsit mineri blocați înainte să ajungă la mine.

— Îmi place s-o fac, e un hobby. Ca și colecționarea pietrelor. Îmi scot perlele prețioase de îngrijorare din săculeț și le lustruiesc.

Casey râde, iar asta mă întristează din nou. Deși râsul ei sună la fel, nu mă gândesc decât că e o minciună. Nu vrea ca sora ei mai mare să-i vadă rănile, nu după ce a petrecut luni întregi încercând să-și revină.

— Ești epuizantă.

Mă împinge cu umărul de pe drum, le fluieră câinilor și o ia la fugă.

— Ne întrecem!

Îmi vibrează telefonul, așa c-o las să mi-o ia înainte, în timp ce-l scot din buzunarul de la spate. Mă gândesc că e tata, care vrea să știe de ce am târât-o pe dulcea și prețioasa lui Casey în căldură, dar când mă uit la ecran, văd că mă sună cineva și mai enervant.

Fostul meu.

Îi răspund, deși știu că n-ar trebui.

— Ce vrei, Duke?

— Deci nu m-ai blocat.

Are o siguranță în voce care-mi reamintește de ce i-am ignorat mesajele. Duke e genul de nemernic insuportabil, care-ți face cu ochiul în timp ce are gura plină de sânge și-ți cere mai mult.

— Asta poate să se schimbe, dacă vrei, spun eu pe un ton la fel de rece și indiferent.

Scanned with CamScanner

— Mi-a fost dor de tine, zice el, neafectat. Abia aştept să te văd când o să mă întorc.

De parcă asta ar trebui să mă flateze. Nu e prima oară când îi aud vocea asta lascivă, cea care sună la trei dimineaţa, încercând să mă convingă să-l strecor la mine-n cameră. Cei doi ani de relaţie cu întreruperi m-au făcut imună la tentativele lui de convingere. În momentul de faţă, suntem despărţiţi şi aşa şi vreau să rămână lucrurile. Chiar dacă Duke e sexy, împreună suntem prea toxici. Există o limită la cât sex de împăcare poţi să faci, până când începi să te întrebi dacă e posibil să fii cu cineva, *fără* să te desparţi din două-n două secunde.

— Îmi pare rău. Păstrează-ţi entuziasmul pentru boboacele de la Ballard şi fetele din oraş.

— Hei, nu mușca. Mă port frumos.

— Nu mai e nimic între noi, Duke. Treci mai departe.

Casey se întoarce şi-şi dă ochii peste cap când îşi dă seama cu cine vorbesc.

— Spui asta acum, dar amândoi ştim că nu poţi să stai departe de mine. Ne vedem în curând, iubito.

Îi închid şi mârâi la telefon. Duke e o figură.

— O să vă împăcaţi până la cină, spune Casey.

— N-are decât să mănânce de pe jos.

— Am mai auzit asta.

— Prima iubire a lui Duke e chiar el. N-o să divorţeze niciodată.

— Am mai auzit şi asta.

De data asta, mârâi la *ea*, ceea ce o face să râdă.

Chiar am terminat-o cu el, indiferent ce crede ea. Chiar nu pot să mă dau în caruselul ăsta la infinit. De fapt, cred că anul ăsta o să sar cu totul peste parcul de divertisment. O să iau o pauză de la băieţi. Detoxifiere de penis. Acum sunt în ultimul an. A fost distractiv, dar e momentul să mă concentrez pe note şi să obţin o bursă. Binişor nu e destul de bine, dacă vreau să am şansa să alerg în divizia întâi la colegiu. Iar cei din comisia de admitere nu sunt

Scanned with CamScanner

interesaţi de recordul meu la băut bere cât sunt ţinută cu capu-n jos sau la ping pong cu bere. Anul ăsta, trebuie să mă concentrez.

Ceea ce înseamnă c-am terminat-o cu Duke.

Am terminat-o cu strecuratul din cămin şi petrecutul cu Silas şi băieţii.

Gata cu a face doar minimul în clasă, doar pentru că sunt prea nerăbdătoare să ajung pe pistă.

Tocmai am împlinit 18 ani. Practic, sunt un adult, sau cel puţin încerc să fiu, iar anul ăsta nu-mi permit să-mi distragă ceva atenţia.

Când ajungem acasă, câinii intră înaintea noastră, dând năvală peste castroanele cu apă.

— Fetelor? se aude vocea tatei, din bucătărie.

— Hopa. Ce arde? întreabă Casey, în timp ce mă priveşte.

Ne scoatem pantofii şi urmărim mirosul înţepător, până la fumul care iese din cuptor. Tata stă aplecat deasupra aragazului, cu câte o oală pe fiecare ochi.

— Cartofii e posibil să-mi fi scăpat de sub control, zice el trist.

Când Casey îşi scoate o sticlă cu apă din frigider, o pupă pe obraz.

— Parcă eşti cam palidă, draga mea. Te simţi bine?

— Da, e doar cald afară, răspunde ea, şi bea nişte apă.

Tata îşi îndreaptă apoi atenţia spre mine.

— N-ar trebui s-o forţezi aşa mult. Nu poate să ţină ritmul cu tine.

— Ea a vrut să ne întrecem la întoarcere, spun eu, ridicând din umeri.

— Câştigam.

Casey face un mic dans de tachinare, coada ei de un blond zmeură legănându-se în aer.

Scanned with CamScanner

— Nu câștigai nimic. Aș fi putut să te întrec și alergând cu spatele.

— Sloane, mă aștept de la tine să fii mai atentă, zice tata, cu o expresie fermă.

El e singurul care are o problemă, și totuși, e vina mea.

— Nu vreau să facă cineva insolație.

Prin „cineva", se referă la Casey, și amândoi știm asta. Pentru că ea e copilul. Ea e cea fragilă, care n-a fost distrusă și bătătorită, dincolo de orice posibilitate de a fi reparată.

— Tată, serios, relaxează-te, intervine Casey. Cineva trebuie s-o țină pe Sloane în priză pentru probe.

— Vino și gustă, spune tata, care întinde lingura spre ea, ignorând cu totul ce-i spusese.

Pentru tata, Casey e făcută din sticlă și eu din piatră și nimeni nu poate să-l convingă de contrariu. Chiar și înainte de accidentul lui Casey, considera că nu am nevoie de dădăcit, că mereu o să mă descurc și o să fiu cea puternică. Din păcate, presiunea de a fi mereu „cea puternică" e insuportabilă. Simt că totul se răsfrânge asupra mea, în timp ce am de-a face și cu problemele mele, iar el consideră orice urmă de vulnerabilitate ca fiind un afront personal.

Nu e o situație care să reziste pe termen lung și aproape am ajuns la limită.

Din fericire, colegiul e aproape. Încă un an, după care pot să mă pun pe primul loc. Să mă îndepărtez de controlul constant și să aflu cum e să fiu din nou eu însămi.

Telefonul îmi vibrează din nou în buzunar. Nu trebuie să mă uit. Știu că e Duke, cu o altă încercare patetică de a mă convinge.

Nu și de data asta.

E un an nou și am un nou plan de bătălie.

Fără distrageri. Și clar, fără băieți.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 3
RJ

— Deci chiar pleci?

Julie își trage o pereche de boxeri, care e posibil să-mi fi aparţinut mie la un moment dat, după care își trage un tricou larg peste cap. În tot timpul ăsta, nu-și mută privirea de la mine. Vrea să o privesc îmbrăcându-se. E modul ei de a pune punct situației dintre noi.

— Așa se pare.

Îmi trag blugii pe mine, în timp ce stau pe marginea patului ei.

— Păcat.

Caută o brichetă prin cameră, apoi deschide o casetă ca să scoată un joint. Îl aprinde și îl scutură, după care calcă ce a căzut pe jos. Mereu mi-a plăcut cum arată când închide ochii și inhalează.

Suflă fumul pe fereastra deschisă și-mi dă și mie să trag. În timp ce fac asta, își mușcă buza și își plimbă privirea ciocolatie peste pieptul meu gol. Acum nici 10 minute, limba i se plimba peste tot peste mine.

— Încă nu mă săturasem în totalitate de aranjamentul ăsta, recunoaște ea.

Suflu fumul pe geam.

— Toate lucrurile bune...

Îmi ia jointul și se așază pe pat, rezemată de tăblie, în timp ce-mi caut cămașa și mă încalț.

— Bine, bine. Recunosc o respingere când o aud.

Scanned with CamScanner

— Cum zici tu. Amândoi știm foarte bine că nici n-o să-ți fie dor de mine.

Niciodată n-a fost genul emotiv și nu mă aștept să înceapă acum. Îi place doar să-mi facă zile fripte.

— Poate o să-mi fie, protestează ea, la care eu râd. Dar o să fie nasol că n-o să fii pe aici în ultimul an.

— Faptul că am fost exmatriculat a asigurat asta.

— A fost o mișcare idioată, de amator, râde ea.

— Ușor, drăguțo.

Julie pufnește când îmi aude avertismentul.

— O, vai, uitați-vă la mine, sunt un student cu C-uri și mi-am schimbat calificativele în A pe linie. Sper că n-o să observe nimeni.

— Bine, recunosc, am fost lacom. Mi-am învățat lecția.

Sincer să fiu, n-am crezut că niște profesori de la școala de stat suprasolicitați și prost plătiți, cu trei locuri de muncă și 200 de elevi, o să observe. Sau c-o să le pese. Nu e ca și cum am făcut asta pentru mine. Am crezut c-o să fie un cadou frumos pentru mama, de ziua ei de naștere. O s-o facă să se simtă bine, ca și cum n-aș fi un ratat complet. Ar fi trebuit să-i iau flori și atât. Sau cel puțin să nu schimb nota la cursul predat de profesorul care mă ura cel mai mult pe lume.

— Fă-ți o favoare și încearcă să stai departe de probleme.

Julie stinge jointul și aprinde niște tămâie pe noptieră.

— Asta e imposibil, răspund eu, ridicând din umeri.

Ne luăm rămas-bun cu o îmbrățișare. E mai eficient așa. Limpede și rapid. Nu e cazul să ne prefacem că am fost implicați emoțional în toată treaba asta. Chiar și dacă n-ar fi fost doar sex, am schimbat destule școli cât să învăț

Scanned with CamScanner

cum să plec. Când te muți des, nu-ți mai bați capul cu atașamente. Totul se termină.

Opresc motorul jeepului meu vechi când ajung la casa noastră de pe Phillips Avenue. Mai mulți oameni încarcă mobila într-un camion parcat pe stradă. Chiar înainte să ajung la ușă, aud scârțâitul bandei adezive. Mutatul e practic un ritual în familia asta. Mirosul de carton. Camerele goale. Particulele mici de praf, învăluite în soare. Toate astea îmi sunt mai familiare decât supa de pui.

— RJ, aici erai!

Mama apare dintre turnurile de cutii și se uită, încruntată, la ceas.

— Oamenii care ne ajută cu mutatul sunt aici de câteva ore. Unde ai fost?

— Mi-am luat rămas-bun.

— Grăbește-te, spune ea, în timp ce-mi dă un marker negru. Trebuie să vezi ce vrei să iei în Greenwich, ce trebuie trimis în New Hampshire și ce o să fie donat.

— Donat?

Nu știam că facem lichidarea.

— Da.

Mama își dă părul din ochi și se șterge pe frunte. Are o energie aproape frenetică, agitată, care-mi afectează starea de moleșeală.

— Mobila lui David e mult mai frumoasă decât vechiturile astea. O să avem un nou început. O luăm de la zero.

— Cum zici. O să te las pe tine și clișeele tale, să lucrați. Eu o să-mi arunc niște haine în geantă și cu asta am terminat.

— Nu. Vorbesc serios. Trebuie să faci mai mult de atât.

Scanned with CamScanner

Aproape mă târăşte la mine în cameră, unde mobila a început să fie deja demontată şi pusă în cutii.

— Pune etichete pe tot, da? Marchează tot ce vrei să trimiţi la Sandover.

— Bine. Ce fac cu şireturile şi curelele? Să le trimit şi pe alea? N-am vrea să fie confiscate de gardian.

Expresia i se schimbă şi ştiu c-am întrecut limita. Nu vreau mereu să fiu aşa nemernic. Cel puţin nu cu ea.

– Asta simţi cu adevărat? întreabă ea, pe un ton blând. Fii sincer, eşti supărat pe mine pentru că te trimit acolo?

— Glumeam. E în regulă.

— Nu. Vorbeşte cu mine.

Mă trage de braţ şi mă aşază pe pat, lângă ea.

Când nu spun nimic, îmi dă părul pe spate şi-mi analizează faţa. Dumnezeule. Mereu e ciudat când o apucă sentimentul matern. Nu e felul ei natural de a fi. Asta nu înseamnă că e o mamă groaznică. Nu, mereu ne-am înţeles bine. Însă când vine vorba de legături de familie, a noastră n-a fost niciodată cea mai puternică, ea fiind plecată mult şi în general, mai interesată de ea însăşi decât de ce se întâmplă cu mine.

Dar o înţeleg. Niciodată nu şi-a propus să nască la 19 ani. Se întâmplă şi chestii d-astea. Faptul că nu m-a lăsat într-un autobuz sau în faţa unei staţii de pompieri e mai mult decât a făcut tata pentru noi, aşa că nu pot să mă plâng. Dar discuţiile astea, de la suflet la suflet, nu vin natural pentru niciunul din noi. În rarele ocazii când are loc una, parcă jucăm personajele pe care le-am văzut la televizor.

— Ştii că asta nu e o pedeapsă, nu? Nu încerc să scap de tine. David a crezut c-ar fi o experienţă bună. Poate o să te ţină departe de probleme, adaugă ea cu atenţie.

— Serios, nu e mare lucru.

Scanned with CamScanner

Dacă tot am de ales, prefer să nu fiu blocat într-o casă cu ei doi, făcând sex tot timpul, și întrebându-mă dacă mamei tocmai i s-a făcut felul pe masa pe care iau micul-dejun.

— În plus, sunt obișnuit să fiu pe cont propriu.

Copilăria mea e un cimitir de mese încălzite la cuptorul cu microunde și cutii de pizza. Când mama ta țopăie dintr-o țară în alta, ca însoțitoare de zbor, înveți repede să fii autosuficient. Eu dezgheţam resturi de mâncare, în timp ce ea se dădea la burlacii de la clasa întâi.

Se pare că, până la urmă, totul a mers în favoarea ei.

— Din fericire, n-o să fii singur la Sandover. O să-l ai pe Fennelly, care poate să-ți arate cum stau lucrurile.

Sunt sigur că singurul loc pe care o să mi-l arate Frumușelul e dulapul cu băutură.

— Și încearcă să ai răbdare cu el, da? David spune că Fennelly e puţin dezamăgit de căsătoria noastră.

— Dezamăgit? întreb eu, râzând. Mamă, tipul probabil a stat treaz în fiecare noapte după nuntă, căutând cum să obțină o anulare fără ca voi să știți.

Zâmbetul ei dispare.

— O să se răzgândească, nu?

Nu știu dacă mă întreabă sau îmi spune.

— Sigur, o mint eu. La un moment dat.

— Poate reușești să-l convingi că noul aranjament nu e chiar așa rău. Cât despre tine, las-o mai ușor cu atitudinea asta de singuratic rebel și încearcă să-ți faci niște prieteni, da?

— Am prieteni, mormăi eu.

— Cei de pe internet nu se pun, RJ. Chiar ar fi așa groaznic să fii mai sociabil?

Sociabil? De ce aș face asta? Prefer viața mea de „singuratic rebel", cum a zis ea. Serios, ce ar putea să nu-mi placă? Fac bani online. Arăt destul de bine cât să

Scanned with CamScanner

n-am probleme cu fetele, aşa cam multe aventuri. N-am nevoie să mă dau pe lângă colegi şi să mă prefac că-mi pasă de echipele lor de sport şi planurile de colegiu. Sigur, unii ar spune că am mari probleme cu încrederea, dar la naiba cu ei. Sunt un lup singuratic. Mereu am fost şi aşa o să fiu mereu.

— O să te descurci de minune, puştiule.

Mă sărută pe tâmplă şi îmi strânge faţa între palme.

— Am o senzaţie bună în legătură cu asta, da?

Îi arunc zâmbetul încurajator pe care-l vrea. În mare parte pentru că nu mă ţine inima să-i spun că, dacă istoria e un indiciu, avem bilete la dezastrul care urmează.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 4
FENN

Toţi ciudaţii şi demonii vin la petrecerea de sfârşit de vară. Am văzut mai multe piercinguri în sfârc decât sutiene şi sunt destul de sigur că l-am văzut pe Lawson urmându-le pe surorile Sear pe bancheta din spate a maşinii tatălui său, un Mercedes clasa G, cu o sticlă de mescal şi o pungă cu cocaină. Dac-o să supravieţuim nopţii, ultimul an de liceu o să fie absurd.

Deşi îl cunosc de mai mulţi ani, n-am fost în casa lui Lawson din Southampton decât de vreo două ori. Nici nu cred c-am văzut fiecare cameră. Moşia e imensă. Are două piscine, pentru numele lui Dumnezeu. Nici în prezent, nimeni nu poate să obţină un răspuns clar despre ce face tatăl lui Lawson. În afară de faptul că e un nemernic de clasa întâi. Din ce am observat, domnul Kent e un fel de „consultant" legal, care se ocupă şi de finanţe, şi a sfătuit două administraţii de la Casa Albă. Are mâinile băgate în multe treburi şi buzunare.

— Ţi-ai pierdut băutura?

Amicul meu Silas mă găseşte îndreptându-mă spre vocea care se aude dintr-una din cele 11 băi pe care a trebuit să le verific, ca să găsesc una goală. Îmi pune un pahar de cristal în mână.

— Cineva a intrat în pivniţa cu vinuri.

— Tatăl lui Lawson o să-i scurteze viaţa cu 10 ani, spun eu, râzând.

Scanned with CamScanner

— Serios! Unde naiba e? Nu l-am văzut de când a aprins focul ăla pe terenul de tenis.

— E în garaj, își face de cap cu surorile Sear.

Silas încuviințează, pentru că de ce nu? Nu că tipul n-ar ști să se distreze, dar la genul ăsta de petreceri, e mai degrabă un supraveghetor. Nu are cum să oprească distrugerea proprietății sau plângerile din cauza zgomotului, dar în general, Silas încearcă să micșoreze pe cât posibil vătămările corporale și mutilările. Și încearcă să-l împiedice pe Lawson să facă lucruri pe care o să le regrete. De parcă asta ar fi posibil. Salariul e groaznic, iar programul asemenea, și cu toate astea, Silas face ce poate. E un tip de treabă, ceea ce e mai mult decât pot spune despre noi, restul.

Mergem să verificăm casa, fiecare cameră fiind o explorare a adolescenței demnă de filmele lui Lynch[1]. Două fete de la Ballard cu pantaloni scurți și tatuaje ne invită la un joc de șah în mărime naturală, cu sculpturi neprețuite, pe care le-au strâns de prin casă. Siles aproape se îneacă cu anxietatea pe care o simte când pleacă de lângă ele.

— Nu poți să-l salvezi de el însuși, îi reamintesc lui Silas.

Lawson e o ființă a haosului. Furtuna aia n-are cum să fie controlată.

— Poate, dar nici nu trebuie să-l ajut să înrăutățească situația.

Ajungem în spate, la piscină, unde se desfășoară un joc destul de cuminte. Ca să-i distrag atenția, intru în vorbă cu niște prospături.

---

1 David Keith Lynch este un producător, regizor, compozitor, actor, și scenarist de film american. Filmele lui sunt cunoscute pentru elementele lor de suprarealism, secvențele de vis și coșmar, imaginile stranii de multe ori cu elemente distincte de noir și neo-noir, coloana sonoră creată cu meticulozitate (n. red.).

Scanned with CamScanner

— La ce şcoală mergeţi? întreb două blonde aproape identice.

Ca să fiu sincer, nu văd prea bine. În lumina asta, nu văd decât sâni şi culoarea părului.

— La Dalton, spune una.

— În oraş.

Îmi ridic paharul la buze.

— În ce clasă sunteţi?

Le văd că ar vrea să mintă, dar una cedează şi spune adevărul.

— Suntem în anul doi.

Silas îmi aruncă o privire tăioasă, făcându-mi semn să mă retrag.

— De unde-l cunoaşteţi pe Lawson? întreb eu suspicios.

Fetele se privesc şi chicotesc, în acel limbaj mistic al fetelor.

— Din oraş.

Pentru numele lui Dumnezeu, Lawson a trecut deja pe aici. Nu că nu ne-am mai intersectat, ca să spun aşa, dar nu pot să mă apuc de treabă, dacă ştiu că el a fost deja cu ele.

— Cunoaşte pe toată lumea, răspund eu. Apropo, Silas nu e de obicei aşa vorbăreţ. Îmi pare rău că monopolizează conversaţia.

Silas îmi aruncă un zâmbet sarcastic.

Practic, are o iubită, dar nu e aici, şi oricum, niciodată n-am crezut că sunt câtuşi de puţin compatibili. Sunt mai degrabă ca doi oameni căsătoriţi, care sunt împreună de atâta timp, că pare un efort prea mare să se despartă.

— Cum a fost vara voastră? întreabă Silas reticent, după ce-i fac semn.

Mă urăşte acum, dar trebuie să se relaxeze.

Scanned with CamScanner

— Pe mine m-au obsedat Jocurile Olimpice de vară, spune una din tipe. M-am uitat șase ore la trasul cu arcul coreean sau ceva de genul ăsta. Dă dependență.

— Știi că Silas e înotător? Arată-i abdomenul, frate.

— Potolește-te!

Tipa face ochii mari.

— Serios? Înotătorii sunt așa sexy!

Îl aud bombănind. Mai că mă aștept să mă împingă în apă. Însă observ o brunetă sexy, în costum de baie negru, care mă privește din cealaltă parte a piscinei și ignor conversația, până când Silas mă trage într-o parte, prefăcându-se că ne umplem paharele.

— A fost absolut brutal, se plânge el, trecându-și mâna prin păr. Poți să-mi faci o favoare? Nu-mi mai face favoruri.

— Ei, hai, doar o mică gustare, cât să te mai relaxezi. Nu trebuie să i-o tragi. Ce înseamnă un sex oral între străini?

— Omule, serios, găsește-ți un hobby.

— Unde e Gabe când avem nevoie de el? Nu ai mai fi așa plictisitor dac-ar fi aici.

Vorbesc fără să gândesc și regret imediat. N-am nevoie să-mi reamintesc că viața a fost absolut groaznică de când a plecat Gabe. Niciodată n-a trecut atâta timp fără să vorbim, iar faptul că nu e aici, acum, e ireal. Noi doi am fost prieteni apropiați încă de la grădiniță.

— Încă n-ai nicio veste de la el? întreabă Silas, analizându-mă.

— Nu. I-am trimis un mesaj tatălui lui săptămâna trecută și mi-a răspuns după vreo două zile. Mi-a zis să dispar și să nu mai scriu la numărul ăla.

— Nu înțeleg.

Și Silas a încercat să-l contacteze pe Gabe, dar n-a ajuns mai departe decât noi, restul.

Scanned with CamScanner

— E adevărat că domnul Ciprian n-a fost niciodată fanul tău, dar tot e ciudat că nici măcar nu ne spune unde e Gabe. Şi ce s-a întâmplat cu el. Ar fi putut foarte bine să fi fost lovit de un autobuz. Să moară de pe o zi pe alta.

Un *pleosc* puternic îmi străpunge urechile şi tresar. Jesse Bushwell a sărit în piscină, pe burtă, de pe acoperişul casei. Urmează o tăcere amestecată cu şoc, când corpul lui pur şi simplu pluteşte pentru o clipă. Apoi lumea izbucneşte în urale când apare capul lui Jesse şi acesta îşi aruncă mâinile în aer, triumfător, iar stomacul îi arată ca fundul unei vedete porno într-un clip cu bătăi la fund.

— Măcar ştim că e în viaţă, nu?

Mă uit la Silas şi încuviinţez.

— Am reuşit să dau de fratele lui în timpul verii, dar nici măcar Lucas nu ştie unde l-au trimis pe Gabe. N-a mai trecut pe acasă.

— Şi eu ţin la el. Nu vreau să par superficial, dar era de aşteptat să-l prindă din urmă traficul de droguri.

Silas nu foloseşte un ton dezaprobator dinadins, doar că nu poate să se controleze, are simţul moral supradezvoltat.

Suntem întrerupţi din nou, de data asta când cineva dă mai tare muzica ce răsună prin sistemul audio din pământ. Era tare şi înainte, dar acum e asurzitoare. Peste o clipă, Lawson reapare, purtând doar slip de înot şi un zâmbet îngâmfat. Surorile Sear nu sunt prin preajmă, dar nu e problemă, amicul nostru nu e singur nici măcar o jumătate de secundă, pentru că o tipă vine lângă el. Peste înc-o jumătate de secundă, îşi plimbă unghiile făcute peste pieptul lui gol. Jur, omului ăsta îi pică-n plasă chiar şi când nu pescuieşte.

Silas îmi urmăreşte privirea şi dă din cap, când vedem că fata i-a întins lui Lawson din pastilele pe care le ia. Cu ochii gri licărindu-i, Lawson îşi trece mâna prin părul ciufulit, dându-l la o parte de pe frunte, apoi pune

Scanned with CamScanner

pastila mică sub limbă și o ia pe fată de talie. Tipul tocmai s-a cuplat cu alte două fete, e deja la a treia, și nici nu e trecut de miezul nopții. Ar fi prea puțin să-l descriu pe Lawson Kent ca fiind un ușuratic.

— Gabe o să primească un coleg, în gaura aia în care l-a aruncat taică-su, spune Silas, oftând.

În seara asta, se pare că a dat drumul la lesă și s-a resemnat, lăsându-l pe Lawson să alerge sălbatic. Uneori, trebuie să-ți recunoști înfrângerea.

Beau ce mai aveam în pahar și mă simt din nou mohorât.

— La naiba cu tatăl lui Gabe. De fapt, la naiba cu toți tații.

— O, da, spune el, cu o expresie batjocoritoare. Da chiar, am uitat! Cum a fost nunta? Ai reușit să afli numele mamei tale vitrege, înainte să se ia?

— Missy? Michelle? Cine știe? Eram fumat când am ajuns acolo și beat când am plecat. I-am spus asistentei lui taică-meu să facă o minută în legătură cu asta..

Tipa pare de treabă, pentru o însoțitoare de zbor care a apărut de nicăieri, însă viteza cu care s-au căsătorit mă face puțin suspicios. Spun doar atât: sper că tata a pus-o să semneze un contract prenupțial înainte s-o ia de nevastă.

— Și fratele tău vitreg?

— E de treabă. Relaxat. Poate puțin pierdut. Se pare c-o să-i ia locul lui Gabe la cămin, așa c-o să fim colegi de cameră.

Silas râde și nu cred că-mi place să se distreze pe spinarea mea.

— Nimic nu se compară cu o apropiere forțată, pentru ca familia să fie mai unită. Ce a făcut ca să ajungă pe Insula Băieților Rebeli?

Scanned with CamScanner

— Nimic ieşit din comun, un jaf obişnuit de maşini, spun eu, făcându-i cu ochiul. Deci o să vă înţelegeţi de minune.

— Du-te naibii.

Asta îi şterge zâmbetul de pe faţă lui Silas. A fost exmatriculat de la Ballard pentru că s-a îmbătat şi a intrat cu maşina directorului într-un stâlp al porţii de pe terenul de fotbal şi ăsta este un subiectul sensibil. Nu ştiu cum a reuşit să îndrepte maşina spre cea mai mică ţintă de pe un teren gol. Presupun c-a foşt noroc.

Îmi vibrează telefonul în buzunar şi, când îl scot, văd un mesaj care-mi face inima să bată mai repede.

CASEY: Când te întorci în campus? Trebuie să petrecem timp împreună.

— E noul tău coleg de cameră? mă tachinează Silas.

— Nu, e doar Casey.

Din nou, am vorbit fără să gândesc. Am uitat că amicii mei nu ştiu de această prietenie a mea.

— Serios? mă întreabă Silas, ridicând o sprânceană.

La naiba, chiar nu e distractiv să fiu ţinta acestor priviri.

— Ce?

— Du-te naibii cu „ce?”-ul tău. E o fată bună, Fenn. Şi junioară.

— Nu e nimic de genul ăsta, doar am vorbit puţin pe timpul verii, atâta tot. Nu e mare lucru, ridic eu din umeri.

— Deci acum sunteţi prieteni?

— De ce ţi se pare ciudat? Am început să vorbim după accidentul ei. Erai acolo, cu mine, nu-ţi aminteşti? Când ne-am oprit să vedem ce mai face?

Silas tresare când îşi aminteşte. Accidentul lui Casey le provoacă mereu oamenilor reacţia asta. Mi-a pus

Scanned with CamScanner

o greutate în stomac care n-a dat înapoi nici măcar puțin de la ultimul semestru, ci doar se adâncește.

— N-am știut că i-ai luat numărul când m-am întors cu spatele pentru o secundă. Lui Sloane n-o să-i placă asta.

— Sloane știe de prietenia noastră și n-are nicio problemă cu asta.

Ăsta e adevărul doar pe jumătate. Da, sora lui Casey știe că suntem prieteni, dar clar are o problemă cu asta.

Silas își dă ochii peste cap.

— Cum să nu! Nu m-am născut ieri, să știi. Sunt convins că Sloane și-a pierdut cumpătul.

— O, nu! Doamne ferește s-o supărăm pe prietena ta cea mai bună, Sloane.

Silas se încruntă pentru o fracțiune de secundă, apoi dă din cap, resemnat.

— Omule, încearcă doar să nu-i frângi inima bietei fete.

— Nu e nimic, Si. Calmează-te.

Silas mă privește precaut.

— Vreau să te cred.

— Păi fă-o atunci.

— Problema e că te cunosc de ceva timp.

Minunat. E bine de știut că până și unul dintre cei mai buni prieteni ai mei crede că sunt un nemernic egoist.

— Nu mă dau la Casey. E cât se poate de departe de genul meu.

În timpul ăsta, domnișoara Brunetă, în bikini negru, îmi întâlnește privirea, ia două sticle de bere și dispare după un colț al casei.

Ba bine că nu.

— Te rog să mă scuzi, Silas. Sunt chemat de cineva care *este* genul meu.

Acesta îmi strigă să mă protejez, iar eu îi ofer salutul cu degetul mijlociu, în timp ce mă îndepărtez.

Scanned with CamScanner

Nimeni nu înțelege mai bine ca mine cât de toxică ar fi o persoană ca mine pentru o fată precum Casey, doar că nu am curajul să-i și spun asta.

Sau poate chiar sunt un nemernic egoist, așa cum crede Silas că sunt.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 5
RJ

E ca un film de groază. Studenţi şi cutii de carton ies din maşini Land Rover, având pe fundal cerul portocaliu. Camera se concentrează pe turnul clopotniţei şi apoi pe un boboc care e urmărit prin curte de o siluetă întunecată, cu un cârlig. Nu spun decât că există un motiv pentru care atâtea filme de groază se petrec în şcoli private din enclavele exclusiviste din New England.

— Să ne spuneţi dac-aţi uitat ceva, spune mama, care mă mângâie pe păr, de parcă sunt un animal pe care-l lasă la veterinar. O să vi-l trimitem peste noapte.

— Până atunci, folosiţi cărţile de credit dac-o să aveţi nevoie de ceva.

E vineri după-amiaza şi părinţii noştri ne lasă pe mine şi pe Fenn în faţa căminului pentru seniori. Au insistat să vină cu noi, iar Fenn a protestat până când am ajuns la destinaţie.

— Felicitări, David, spune Fenn, care nici măcar nu-şi ridică privirea din telefon când îi răspunde tatălui său. Eşti tatăl anului. Acum poţi să pleci.

Aşa a fost dinamica de când am plecat de acasă. Şi prin acasă, mă refer la remarcabilul palat de lux din Greenwich, unde mama şi cu mine locuim acum. E adevărat că am stat acolo doar două zile, înainte să plec spre New Hampshire, aşa că abia dac-am avut ocazia să văd toate cele 10 dormitoare şi 12 băi. Din partea mea,

Scanned with CamScanner

restul casei poate să fie un dezastru. Adică numai în bucătărie am văzut un *singur* aparat de făcut expresso, în valoare de o mie de dolari, care era mai mare decât casa noastră din Windsor. Cine sunt țăranii ăștia?

De când ne-am mutat, mama plutește pe un nor. Toată viața mea, i-a servit pe bogătași, iar acum, se numără printre ei și adoră fiecare secundă. Nici nu mai știu de câte ori a șoptit „mă simt ca o prințesă", în timp ce angajații lui David ne-au servit cina aseară.

Eu, în schimb, m-am simțit nelalocul meu. Tenișii mei Converse zgâriați nu-și au locul pe podelele de marmură. Fața mea nebărbierită n-ar trebui să se privească în oglinzi aurite, din propria mea baie privată, care are și un jacuzzi. Și nici măcar n-am avut timp să mă gândesc la schimbarea completă de viață prin care am trecut, că am fost pus din nou pe drumuri.

— Să ne spui dacă ai nevoie de ceva, îmi spune David, care mă privește, deoarece propriul lui fiu îl ignoră. Poți să suni oricând, zi sau noapte. Suntem aici pentru tine.

— Haide, stăm la etajul trei.

Fenn își aruncă geanta de piele peste umăr și îmi face un semn.

Mama mă îmbrățișează pentru ultima oară. I se înroșesc ochii puțin, dar bănuiesc că lacrimile vor dispărea după ce va rămâne singură cu David. Poate n-a fost ideea ei să mă trimită la școală, dar a acceptat-o repede.

N-o să spun decât că, dintre toate închisorile în care aș fi putut să ajung, școala privată Sandover nu e cea mai rea.

Înăuntru, totul e din mahon și piele. Tablouri cu rame aurite sunt atârnate pe pereții coridoarelor late, care par mai degrabă un muzeu, decât o colivie pentru ciudații din liceu. E departe de soluțiile de design ieftine ale școlilor publice tipice sau ale căminelor ce țin de colegiile de stat.

Scanned with CamScanner

— Acolo e o cameră comună, îmi arată Fenn când ajungem la etajul nostru. I se spune Salonul. Una din cele două băi comune e acolo.

Fenn salută un tip pe lângă care trecem, cu părul ciufulit, până la umeri, și față de vedetă de cinema. Acesta e la bustul gol și poartă doar o pereche de boxeri negri, din satin, și stă în ușă, cu o țigară neaprinsă în gură, și un pahar în mână, ca și cum găzduiește o petrecere Playboy înăuntru. Tipul își ridică o sprânceană, și îi apare o licărire de amuzament în ochii argintii când mă observă. Am senzația că n-o să fie singurul care o să se întrebe ce caută un golan ca mine acolo, cu blugi rupți și tricou vechi, cu trupe.

— Și aici stăm noi.

Fenn se oprește la a treia ușă din capătul holului.

Camera e mai mare decât mă așteptam. Are o zonă mare, de relaxare, în mijloc, cu o canapea, două fotolii, și un televizor. De o parte și de alta a camerei sunt două paturi mari, șifoniere înalte, birouri, și dulapuri asortate. Totul e acoperit cu lemn și un tapet oribil, cu o vânătoare de rațe sau ceva de genul. Cutiile pe care le-am trimis săptămâna trecută au ajuns deja și sunt așezate în spatele canapelei de piele.

— Avem wi-fi decent? îl întreb pe Fenn.

— Poate uneori? Nu știu, nu stau destul în cameră ca să observ.

Analizez camera spațioasă. Pot oricând să folosesc un cablu de rețea când găsesc routerul. Prima cutie pe care o deschid e cea cu echipamentul meu de calculator. În timp ce fratele meu vitreg mă privește uimit, îmi instalez monitoarele și îmi deschid dispozitivul, ca să mă asigur că cei care l-au mutat nu l-au stricat.

— Care e treaba cu asta? întreabă Fenn, în timp ce stă în spatele meu. Te rog, spune-mi că nu ești unul din tipii ăia obsedați de jocuri video.

Scanned with CamScanner

— Nu, nu sunt gamer.

— Atunci pentru ce e toată treaba asta?

— Proiecte secundare.

— Patetic.

Îmi împinge scaunul de birou cu roți, îndepărtân-du-mă de birou.

Dacă n-aș încerca să mă port cât mai frumos, am avea o problemă. Tipul ăsta nu trebuie să creadă că poate să facă asta de două ori. Dar de data asta, trec cu vederea.

— Ești nou aici, așa că lasă-mă să te ajut. Nu se poate ai o reputație de ratat chiar din prima zi.

— Nu dau doi bani pe reputația mea.

Nu e ca și cum am ajuns aici pentru c-aș vrea să urc pe scara socială.

— Ei bine, nu știi prea bine.

Fenn deschide ușa camerei și își întoarce capul spre mine.

— Lucrurile merg altfel pe aici, așa că ridică-te din scaunul ăla, *Remington*. Trebuie să mă dau mare pe etaj cu noul meu frate vitreg.

Îmi opresc un oftat. Nu contează. Am restul semestrului să stau în camera asta, groaznic de plictisit. De ce să nu aflu cum merg lucrurile pe aici?

În următoarele 20 de minute, Fenn mă prezintă tuturor celor de pe etaj. Întâlnesc tipi precum Xavier, Shepley și Tripp, care mi se pare că arată la fel. O ceață de haine de marcă și ceasuri scumpe. Într-un final, ajungem înapoi la camera Playboy, unde fac cunoștință cu Lawson, care și-a pus, în sfârșit, niște pantaloni. E în continuare la bustul gol, dar cel puțin pachetul lui nu mai e în prim-plan.

— Hei, salut. Simțiți-vă ca acasă.

— RJ, el e Lawson. Să nu iei pastile de la el.

— Du-te naibii, spune Lawson, în timp ce-i zâmbește lui Fenn.

Scanned with CamScanner

Tipul e înalt, cam cât mine, şi pe coastele din stânga are tatuate câteva versuri. Nu deslușesc cuvintele, dar îmi imaginez că e ceva plin de angoasă şi irelevant. Cu statura lui înaltă şi părul ciufulit, Lawson seamănă cu Tim Riggins, din *Friday Night Lights*. Şi ştiu de Tim Riggins doar pentru că Julie m-a obligat să mă uit la serial, între două partide de sex, în timp ce eu protestam. Urăsc sportul.

— Salut, sunt Silas.

Nu-l văzusem pe al doilea tip, care stătea pe pat. E unul dintre acei oameni pe care nu-i vezi când nu se mişcă. Păr tuns scurt, ochi căprui, trăsături chipeşe şi comune. Însă când se ridică, e mai înalt decât părea. Atât el, cât şi Lawson, au constituţie de atleţi. Bănuiesc că sunt canotori. Ceva şic. Nu mi-i imaginez pe niciunul din ei la vreun sport de contact.

Lawson îmi oferă un pahar de pe căruciorul cu alcool afundat în canapea, sub o pernă.

— Deci, RJ, care e treaba cu tine?

De ce mă tot întreabă lumea asta?

— Niciuna.

Lawson se uită la Silas.

— Cât de timid.

Apoi se aruncă într-unul din fotolii şi-şi ridică picioarele pe masa de cafea.

— Niciunul n-am ajuns aici din greşeală. Toţi am fost implicaţi în ceva.

Ridic din umeri.

— Hei, dacă alergi, o să te urmăresc.

Lawson ridică o ţigară pe jumătate fumată de pe scrumiera de pe masă, şi o aprinde.

— Nu mai flirta, îi spune Fenn.

— Doar îmi fac prieteni, Fennelly. Dumnezeule!

Lawson mă studiază din nou, amuzat.

Scanned with CamScanner

— Oricare ar fi treaba ta, nu vorbi despre ea. Nu vrei ca Duke să-ţi vadă aşii din mânecă.

— Aveţi un supraveghetor? întreb eu, râzând.

— Un tată al căminului, spuse Silas încruntat. Domnul Swinney.

— Stai liniştit, Roger e un căţeluş, zice Lawson.

— La fel de intimidant ca un căţeluş cu cataractă.

Vocea lui Fenn e absentă. Vorbeşte din nou la telefon. Şi-a trimis mesaje cu cineva pe nume Casey toată după-amiaza, dar când am întrebat dacă e iubita lui, a dat înapoi, oripilat. Se pare că „iubită" e un cuvânt rău pe aici.

— Duke este alt senior. Se consideră un Rottweiler. Deşi chiar cred că e unul. Clar are cu ce să-şi susţină ameninţările. Dar nu vreau să mă grăbesc. O să-l întâlneşti la un moment dat, spune Lawson.

Se pare că Duke e considerat „muşchii" pe aici. O să văd ce pot să aflu despre el, ce probleme poate să provoace. Oricum ar fi, n-o să fiu intimidat de un puşti bogat şi moale.

— Ei bine, Remington, bun-venit la şcoala privată. Apleacă-te. Întoarce capul şi tuşeşte. O să doară doar puţin.

Fermecător, ce să spun.

Peste puţin timp, ne îndreptăm spre Salon, cu restul tipilor de pe etaj, pentru o întâlnire obligatorie despre regulile casei. Holurile miros deja a iarbă şi cred c-am văzut un joint într-o cameră în drumul spre Salon. Presupun că ăsta e mai mult un hobby decât o necesitate. Se pare că nu există securitate, cel puţin nu una care să găsească produsele de contrabandă.

— Linişte, domnilor.

Un bărbat cu un sacou maro şi ochelari stă în faţa camerei. Obosit şi ciufulit, arată ca şi cum s-a îmbrăcat în maşină. Tuşeşte de câteva ori, fără să atragă atenţia celor

Scanned with CamScanner

36 de tipi aruncaţi pe canapele, care-s cu ochii în ecranele telefoanelor.

— Hei, uitaţi-vă la mine, îi roagă el. N-o să dureze decât un minut.

Gălăgia din cameră se intensifică.

— Vă rog! Cu cât începem mai repede, cu atât o să terminăm mai repede.

Continuă aşa câteva minute. Cum sunt un nesimţit, mă străduiesc să nu râd la auzul rugăminţilor lui. Amărâtul chiar pleacă la un moment dat, apoi se întoarce încă o dată, pentru o nouă încercare. Asta până când Silas, fie din milă, fie de plictiseală, îi face pe toţi să tacă destul cât supraveghetorul să spună ce are de spus.

— Serios? îi şoptesc lui Fenn, în timp ce Roger Swinney recită o listă cu reguli. Ora de stingere e la 23.00 în timpul săptămânii?

— Nu, e mai degrabă o sugestie. Doar să nu fii prins.

— Şi directorul? Am o întâlnire cu el mai târziu.

Dacă domnul Swinney e un semn, locul ăsta nu-şi prea ţine-n frâu studenţii. E mai degrabă un armistiţiu.

— Nu e uşor de manipulat, dar nici prea dur. E genul care vrea să fie consilierul tuturor, spune Fenn, în timp ce-şi dă ochii peste cap, dar apoi, expresia lui devine serioasă. Singura regulă reală e să stai departe de fetele lui. Dacă te apropii de ele fără permisiunea lui, te dă afară imediat.

Când studenţii încep să se agite, supraveghetorul nu mai încearcă să le atragă atenţia şi ne dă drumul.

— Luăm cina în oraş diseară? întreabă Lawson, în timp ce ne întoarcem în camerele noastre. Să ne prezentăm localnicilor aşa cum trebuie?

De ce am impresia că pentru el asta înseamnă să se culce cu fiica fierarului pe treptele bisericii?

— Nu, mersi. Poate data viitoare, le spun.

Scanned with CamScanner

— Remington e antisocial, le spune Fenn prietenilor săi.

Ba nu, doar că Remington trebuie să facă cercetare și preferă să aibă intimitate.

Dar țin asta doar pentru mine. Nu e cazul ca tipii ăștia să afle c-o să le dezgrop cele mai întunecate și adânci secrete. Ce nu știu nu poate să-i rănească, etc.

Mă rog, asta dacă nu decid să-i rănesc cu ce o să descopăr.

Oricum ar fi, e timpul să aflu mai multe despre colegii mei de detenție.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 6

RJ

Niciodată nu mi s-a mai întâmplat ca un bărbat cu sacou să-mi ofere ceai. Directorul mă invită în biroul lui şi ne aşezăm pe nişte scaune înalte, din piele, în timp ce el se aşază picior peste picior şi ţine ceaşca şi farfuria de parcă e afurisitul de domn Rogers. Chiar dacă aproape s-a lăsat seara, afară sunt în continuare cam 26 de grade, însă el arată de parcă e gata să se aşeze confortabil lângă şemineu, ascultând postul naţional de radio.

— Suntem încântaţi să te primim la Sandover, domnule Shaw. Am înţeles că nu-ţi place să ţi se spună Remington.

— Prefer RJ.

Dac-o să-mi spună „amice", plec de aici.

— Cum vrei.

Mai ia o gură de ceai şi mă priveşte peste marginea ceştii.

— RJ, care sunt scopurile tale pentru acest semestru?

— Scopuri?

— Cum ai de gând să-ţi petreci timpul alături de noi? Ce vrei să realizezi?

Sunt sigur că e un joc al minţii, chiar dacă nu-i ştiu încă ţelul.

— Probabil să absolv. Asta e şi ideea, nu?

Scanned with CamScanner

— Ăsta e minimul, da. Dar mi-ar plăcea să găseşti alte moduri prin care să-ţi îmbogăţeşti experienţa de aici. Să profiţi la maximum de această oportunitate. Te-ai gândit la ce colegiu o să aplici?

— Nu pot să zic c-am făcut-o.

Colegiul n-a fost niciodată sus pe lista mea de priorităţi. Dacă e să fiu sincer, mi se pare o risipă completă de timp şi bani. Având în vedere care sunt interesele mele, nu văd ce-ar avea colegiul să-mi ofere, ce nu pot să învăţ şi singur.

— Te-aş încuraja să investighezi câteva dintre activităţile extracurriculare disponibile. De obicei, ne ţin studenţii departe de probleme, spune el, cu acea fermitate politicoasă care-l face mai obraznic.

— Nu sunt o persoană sociabilă. Nu-mi plac cluburile.

— Am aflat asta.

Ha. Dacă are impresia că e o ameninţare faptul că s-a uitat la dosarul meu, mă subestimează. De parcă aş merge cu totul nepregătit la o nouă interacţiune. Am început să-mi fac temele în urmă cu câteva săptămâni. O, da, am tot citit despre directorul Tresscott. Are doi copii. Soţia i-a murit. Suferă de complexul eroului. Bărbatul îşi umple golul din suflet încercând să-i salveze pe tinerii bogaţi şi rebeli care sunt aduşi aici ca nişte cutii cu haine de iarnă în pod. Nu mă sperie, iar discursul lui politicos nu mă entuziasmează cu nimic.

— În această instituţie, menţinem un standard academic înalt. Sandover îşi trimite absolvenţii la universităţi de elită şi se asigură că aceştia sunt pregătiţi pentru rigorile educaţiei înalte. Ăsta nu e un loc unde să pierzi pur şi simplu timpul.

Nu ştiu ce să zic. Mi se pare că reputaţia de „instituţie de elită" se bazează pe carcasa goală de admiteri ce iau în considerare moştenirile şi averile. Sunt doar nişte

Scanned with CamScanner

oameni fandosiți, care se adună ca să perpetueze mitul pentru a-și proteja propria imagine. Dacă mi-aș pune un pulover de Harvard, nimeni n-ar observa diferențele.

Cu toate astea, zâmbesc și încuviințez, deoarece dac-aș începe să comentez din prima zi, aș deveni dușmanul și nu am nevoie de atenție suplimentară.

— Deci e clar, da? zice el, în timp ce-și pune ceașca deoparte. Hackingul, sau orice alt tip de activități invazive și duplicitare, nu vor fi tolerate aici. Ne așteptăm ca studenții noștri să ne reprezinte valorile, cu demnitate, respect, și onestitate. Fără excepții. Sandover e a doua șansă. Pentru mulți, chiar ultima. Depinde de tine ce o să faci cu ea. Atâta timp cât ești aici, o să ne respecți regulile, spune el, în timp ce mă fixează cu privirea.

Sunt destul de sigur că toată vorbăraia asta despre valori și ce o să tolereze sau nu e o prostie. În timpul cercetărilor mele, am reușit să trag cu ochiul la niște dosare ale facultății. E aproape imposibil să fii dat afară din Sandover. Așa că Tresscott poate să spună orice vrea despre reguli și responsabilitate, dar eu știu cum stă treaba. Orice infracțiuni comise de băieții ăștia de la Sandover pot fi rezolvate cu destule zerouri. Mami și tati semnează un cec nou și totul e dat uitării. E cel mai vechi adevăr din lume, și anume că averea e imună în fața consecințelor.

Lucrul pe care-l urăsc cel mai mult la bogătași și la cei din jurul lor e toată fațada asta de politețe.

— Hai să nu vorbim pe ocolite, da? N-am cerut să fiu aici și nu mi s-a dat de ales. N-am de gând să fac probleme. Dacă asta o să se schimbe...

Tresscott mă privește atent.

— Suntem niște simple animale care stau în picioare și poartă haine elegante, nu? Nu putem să ne împotrivim naturii.

— Așa e, spune el, în timp ce-și ridică ceașca și farfuria din nou.

Scanned with CamScanner

— Pot să plec acum?

— Încă ceva. Eşti cumva atlet, domnule Shaw? N-am văzut sporturi trecute în dosarul tău.

— Nu, nu sunt pasiunea mea.

Încă din primul an de liceu, mai mulţi antrenori m-au vânat, încercând să mă convingă să dau probă pentru diferite sporturi. Îmi tot spuneau că am constituţia bună pentru asta. Dar activităţile de echipă nu sunt pentru mine. Camaraderiile forţate sunt cel mai mare coşmar al meu şi am auzit destule poveşti de groază din vestiare, cât să evit activităţile de grup.

— Atunci va trebui să te înscrii la educaţie fizică. Oferă în rotaţie mai multe sporturi pe parcursul semestrului.

Minunat. Asta o să fie o problemă. O să văd ce pot să fac, ca să aleg ceva solitar. Alerg decent. Acasă, fugeam tot timpul. La început, trebuia să ies din casă, când mama îşi aducea iubiţii acasă şi închidea uşa de la dormitor, dar la un moment dat, a devenit un obicei. Iniţial, vreo doi kilometri, apoi distanţe mai lungi. Mă ajută să-mi limpezesc mintea.

După ce Tresscott îmi dă drumul, mă plimb prin zonă o perioadă. Găsesc aleile marcate de la periferia campusului, care străbat pădurea dimprejur. E aproape întuneric şi nu vreau să bâjbâi pe drumul de întoarcere spre cămin, după apus, aşa că o iau în direcţia aia, când observ un drum accidentat, care dispare printre copaci. Nu e marcat, şi pare mai puţin uzat pentru mers, decât restul rutelor. Asta îmi atrage imediat interesul. Decid că am destul timp pentru o oprire. Peste câţiva metri, găsesc un pat vechi de flori, cu buruieni crescute în exces. Dincolo de el, e o bancă de lemn, în centrul unei mici poieniţe.

Nu e un loc rău pentru fumat. Nu pierd timpul şi îmi rulez repede un joint. Mă aşez pe bancă, îmi întind picioarele şi trag adânc în piept, apoi încerc să mă relaxez.

Scanned with CamScanner

Sunt obişnuit cu schimbările. După cinci şcoli în trei ani, ori înveţi să fii rezilient, ori te înghit valurile. Simt că toată viaţa mea am învăţat să merg prin apă, dar asta m-a învăţat că pot să mă bazez pe mine. Nu am de ce să mă bazez pe altcineva, deoarece la finalul zilei, sunt singurul care mă susţine. Şi orice s-ar întâmpla, mereu am altă mişcare la îndemână.

Un foşnet îmi atrage atenţia. Aud paşi rapizi care calcă frunzele moarte şi iarba uscată, apoi apare ea. O tipă cu picioare lungi, păr brunet, prins într-un coc transpirat. Aproape trece pe lângă mine, înainte să-şi întoarcă capul şi să se oprească.

— Hei, zic eu.

— N-ar trebui să fii aici, pufăie ea, în timp ce stă cu mâinile în şold şi respiră greoi.

— Da, le tot spun asta.

Tricoul scurt îi cade pe un umăr. Privirea îmi este prinsă de fundul ei, acoperit de o pereche de pantaloni foarte scurţi, care se lipesc de pielea ei lucioasă de la transpiraţie. Tipa e aşa sexy, că aproape mă doare s-o privesc. Şi nu e vorba doar de corpul ei incredibil. Tenul ei, chiar şi acoperit de transpiraţie, e impecabil, incandescent. Are genul de piele pe care o vezi în reclamele pentru farduri. Ochii ei de un gri-albăstrui închis sunt încadraţi de gene dese, iar buzele ei au acea curbă sexy, care-mi trezeşte tot felul de idei obraznice.

Nu ştiu care scenariu e mai apetisant. Buzele alea să fie lipite de ale mele, într-un sărut fierbinte, sau în jurul penisului meu, în timp ce termin pe limba ei.

La naiba, trebuie să blochez toate gândurile astea cât mai repede, înainte ca tipa să observe că dintr-odată, blugii îmi sunt foarte strâmţi.

— Nu, se îndreaptă ea şi se încruntă. Drumul ăsta e interzis. Asta e încălcarea proprietăţii.

Nu mă pot abţine şi o mai studiez încă o dată.

Scanned with CamScanner

— Eşti sigură că nu tu eşti cea în locul greşit? Asta nu e o şcoală doar pentru băieţi?

— Tata lucrează aici. Tu cine naiba eşti?

Fata ar putea să aprindă focuri cu ochii ăia. Ar putea să ardă oraşe mici.

— Văd că nu eşti foarte prietenoasă, spun eu, ironic.

— Nu, de obicei nu sunt. Răspunde-mi.

Am o slăbiciune pentru tipele supărate. Nu ştiu ce anume are tipa asta iritată, care mă priveşte de parcă vrea să-mi scoată dinţii, dar îmi face penisul să-mi tresară.

— Mă cheamă RJ. Sunt nou.

— Nu zău! exclamă ea, înclinându-şi capul, nerăbdătoare. De pe ce trotuar suburban putrezit te-au strâns? Dar te rog, drăguţo, spune-mi ce gândeşti de fapt.

Când o văd punând ochii pe jointul meu, i-l întind.

— Vrei să tragi un fum?

Îşi încordează mandibula şi mă analizează. Apoi mi-l ia din mână, trage câteva fumuri adânc, apoi îmi suflă fum în faţă, de parcă nu sunt deja excitat.

— O să-mi spui numele tău? o întreb, încercând să-mi opresc un zâmbet.

Îmi place atitudinea ei.

— Nu.

Îmi dă jointul înapoi.

Dintr-odată, vocea lui Lawson îmi răsună în minte. *Dac-o să fugi, o să te urmăresc.*

— Atunci ce o să scriu când o să ne scrijelesc numele pe un copac?

— Uau, râde ea. Ştii c-ai spus asta cu voce tare? Pentru c-a fost jenant.

— Ba nu. E destul de greu să mă insulţi.

— Aş încerca, dacă mi-ar păsa.

Tot ce ţine de ea îmi spune să mă duc naibii, dar tipa e în continuare aici. Şi nu ştiu exact ce spune asta

Scanned with CamScanner

despre mine, faptul că-mi place genul ăsta de abuz. Aș lăsa-o pe tipa asta să se plimbe peste fața mea, încălțată cu niște ghete de luptă. Ostilitatea nu mă face decât să-mi imaginez o partidă sălbatică de sex.

— Am putea să luăm cina și ai putea să încerci.

— Îmi pare rău, nu ies cu ciudați pe care-i întâlnesc în pădure.

— Te întâlnești cu mulți pe aici? Pentru c-aș putea să te conduc acasă. Știi tu, pentru protecția ta.

— Pot să am grijă de mine, spune ea, dându-și ochii peste cap.

— Atunci condu-mă tu acasă.

O urmă vagă de zâmbet îi curbează buzele și dispare la fel de repede. O, da, clar mă place.

— Fii atent la ratoni, mă avertizează, în timp ce începe să se îndepărteze. Un idiot le-a dat LSD un semestru întreg, iar acum sunt ca niște mici experimente științifice demente, cu degete opozabile și care nu dau doi bani pe viața oamenilor.

Probabil glumește. Cred.

— Mâine, la aceeași oră? strig după ea. O să aduc băuturi.

Nu se sinchisește să întoarcă capul.

— Să ai o viață frumoasă, începătorule. Multă baftă în Orașul Băieților.

Dispare în câteva secunde, iar eu îmi dau seama că m-a lăsat într-un întuneric aproape total. E ca și cum a tras soarele de pe cer, ca să-mi facă în ciudă.

E foarte sexy.

Fata aia e vârful otrăvit al unei săgeți și asta-mi place atât de mult, că nu pot să-mi șterg zâmbetul de pe față. Se pare că locul ăsta n-o să fie totuși o dezamăgire totală.

Asta dacă o să reușesc să ajung înapoi la civilizație.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 7
SLOANE

Nu știu ce să cred despre tipul de pe potecă. Sau de ce m-a privit ca și cum ne cunoaștem de-o viață. Când ajung acasă, fac repede un duș, la cât de transpirată eram. Mă pieptăn la birou, când Casey deschide ușa camerei. Se așază confortabil pe patul meu și mă privește cu o licărire arzătoare în ochi.

— Ce e?

Îi observ privirea în oglindă și devin imediat suspicioasă.

— A fost bine la alergat?

— Da. Ce-i cu zâmbetul ăla?

— Ai fost plecată mult timp.

Zâmbetul ei cu subînțeles îi absoarbe fața.

— S-ar putea crede că nici măcar n-ai alergat, ci te-ai dus să vezi pe cineva al cărui nume începe cu D și se termină cu uke?

— S-ar crede greșit, pufnesc eu. Ți-am spus, s-a terminat între mine și Duke.

— Atunci de ce ți-a luat așa mult?

— M-am întâlnit cu un tip pe drum. Am crezut că un orășean s-a pierdut pe campus, așa că m-am oprit să-l iau la întrebări.

— Ha, deci chiar *ai vorbit* cu un băiat!

— N-a fost cine știe ce conversație.

Scanned with CamScanner

Ba chiar mi-a distrus tot alergatul. Ca o explozie de alice care mi-a străpuns liniștea. Traseul ăla e sanctuarul meu, locul unde mă duc ca să-mi liniștesc gândurile și să scap de zgomotul din mine. E dimensiunea mea de neatins. O evadare din viața mea. O oază de pace perfect conservată. Și un intrus, un turist, a venit ca la el acasă în pădurea asta a solitudinii mele. Și în plus, a avut și tupeul să flirteze cu mine, iar mie ar trebui să mi se pară fermecător? Du-te naibii, intrusule.

— Deci, era un orășean pierdut?

— Nu, se pare că e un student nou.

Însă problema lui n-a fost încă identificată. Majoritatea sunt niște delincvenți bogați, modelul standard, care suferă de alcoolism agresiv și dependență de droguri netratată. Fie că-i place sau nu tatei, Sandover e un program de diversiune liniștit și colorat, care ține șoferi ce-au provocat accidente, bătăuși de prin baruri, traficanți și pasionați de jocuri de noroc departe de închisoare și tabloide.

— Dar ai fost plecată de ceva timp.

În mintea lui Casey, momentele normale din viața mea sunt, cumva, pline de scandal.

— N-ai aflat nimic despre el?

— Îl cheamă RJ. Cam atât. N-am stat destul cât să-i aflu biografia.

Majoritatea celor care mă cunosc ar spune că am un talent aparte de a-i îndepărta pe oameni. Chiar mă mândresc cu abilitatea mea de a-i pune pe băieți pe fugă. Nu știu dacă ăsta era pur și simplu tont sau își dorea să moară, dar nu s-a clintit.

— Inițialele sunt așa misterioase, spune Casey.

— Dacă spui tu.

— E sexy?

— Presupun că nu e un gnom hidos.

Scanned with CamScanner

Sigur, pentru o primă impresie, a fost plăcut să-l privesc. Bine, a fost *foarte* plăcut să-l privesc. Părul lui mă ducea cu gândul la goliciune. Așa arată după ce un tip își dă tricoul jos. Și era și brunet. Îmi plac tipii bruneți. Chiar dacă stătea jos, mi-am dat seama că e înalt și bine făcut. Sunt o mare fană a acestor calități.

Dar asta nu înseamnă că mi se înmoaie genunchii la fiecare tip înalt, brunet și chipeș pe care-l întâlnesc. Mai ales când au privirea aia cu subînțeles. Cei care-ți fac cu ochiul printr-un zâmbet, în timp ce acaparează o bancă. Dar n-am de gând să mă încurc cu alt băiat rău, am alte planuri pentru ultimul an de liceu.

— Dacă spui tu asta, e un mare compliment, zice Casey. Recunoaște că ți se pare sexy.

— Am spus deja că nu e hidos.

— Haide, poți s-o faci. Spune-mi că e sexy.

Surorii mele clar îi place să mă vadă agitându-mă.

— Dumnezeule. E sexy. Gata, ești fericită?

Casey zâmbește îngâmfată.

— Da, destul de.

— Ești așa enervantă.

— Doar semănăm, fredonează ea și îi arăt degetul mijlociu.

— Sinceră să fiu, aș vrea să știu de ce n-am auzit de el până acum, recunosc, mai mult pentru mine, decât pentru ea, în timp ce mă întind pe podea, cu rola de spumă, ca să mă mai dezmorțesc. Cine e tipul ăsta? De unde a apărut? Cine e familia lui? E ca și cum a picat din cer. Avea ceva... Era oarecum insuportabil, dar nu avea acel ego arogant și excesiv ca majoritatea celorlalți nemernici. Avea modul lui special de a te irita.

Casey se așază în capătul patului, uitându-se peste margine, ca să-mi vadă fața.

Scanned with CamScanner

— Ai destul de multe întrebări pentru cineva care a spus că n-o să se apropie de băieți anul ăsta.

— Asta nu înseamnă că vreau să ies cu el. E o necunoscută. Mă cunoști, nu-mi plac necunoscutele.

Tipilor de aici le place să te ia prin surprindere, cu zâmbetele lor fermecătoare și dinții albi mincinoși. Sunt destul de manierați cât să te facă să-ți lași garda jos, dar de fapt, sunt niște lupi în haine elegante. Iar eu nu sunt ținta nimănui.

— Nu știu ce să zic... își mușcă buza Casey și nu-mi place când încep să i se învârtă rotițele. Mi se pare că poate ți-a intrat pe sub piele.

— Exagerezi.

— Dacă spui tu.

Îmi sună telefonul, care e pe dulap.

— Poți să mi-l dai, te rog?

Se ridică de pe pat și se uită la ecranul telefonului.

— E un mesaj de la Silas.

Mă ridic și citesc mesajul, prin care îmi spune că s-a întors în campus. Îi spun să treacă pe la noi. Nu ne-am văzut toată vara și mi-a fost dor de el.

În tot gunoiul din înalta societate care e aruncat la Sandover, Silas Hazelton e o excepție rară. Un tip care e chiar de treabă, care nu merge la reabilitare și nici nu riscă să devină un sociopat în toată regula. Nu știu cum reușește să-și mențină bunătatea în cloaca aia de delăsare, dar e singurul băiat sincer din Sandover. Tocmai de-asta e singurul pe care tata îl lasă în casă.

SILAS: Sunt pe drum.

Când deschid ușa, 10 minute mai târziu, Silas mă întâmpină cu un:

— Salutare, străino.

Scanned with CamScanner

Poartă pantaloni kaki, un tricou alb care se mulează pe abdomenul lui bine lucrat și un zâmbet obraznic.

Suntem prieteni așa buni, că uneori uit că e și o bunăciune. Dar cu gropițele lui și constituția de înotător, nu pot să neg că arată delicios.

— Ești bine dispus, îl tachinez, în timp ce mă trage spre el.

— Mi-a fost dor de fața ta.

Mă îmbrățișează strâns și mă pupă pe tâmplă. Dintre toate îmbrățișările grozave din univers, ale lui sunt sus pe listă.

— Silas, bine ai venit înapoi, spune tata, care stă pe hol, cu o cană de ceai în mână.

E modul lui subtil de a se asigura că n-am dezvoltat o atracție sexuală subită și de necontrolat față de unul din cei mai buni prieteni de-ai mei.

— Te-ai acomodat bine?

— Da, domnule. Nu pot să spun că mi-a fost doar de mirosul din căminul juniorilor. Clădirea seniorilor e o grădină cu trandafiri în comparație cu camerele de anul trecut.

Silas e perfect pentru părinți, se pricepe de minune la conversații.

Tata chicotește.

— În fiecare vară mai dăm o mână nouă de vopsea.

— Ați pescuit în timpul vacanței, domnule?

— Nu atât de mult cât mi-ar fi plăcut.

Vorbesc puțin despre pescuit, iar tata e încântat că are cu cine să discute subiecte plictisitoare, de care fetelor lui nu le pasă. Și, în ciuda accidentului rutier la beție, care l-a adus pe Silas la Sandover, acesta n-a avut niciodată probleme, și presupun că de asta tata are o slăbiciune pentru el. Crede că are o influență bună asupra mea.

Scanned with CamScanner

Tata abia îl tolera pe Duke. Când m-am cuplat prima oară cu el, m-am certat cu tata săptămâni întregi, până am reușit să-l fac să înțeleagă că e mai bine să știe cu cine-mi petrec timpul și să permită ca asta să se întâmple de față cu el, decât să mă strecor pe la spatele lui cu diverși străini. Nu cred că tata a apreciat ultimatumul, dar s-a obișnuit cu ideea. Chiar și așa, tot l-a urât pe Duke.

— Păstrăvul a fost cam mic...

— Super. Tare, mersi, tată. Nu vrea să audă de păstrăvul tău.

Silas e prea politicos ca să iasă din situația asta, așa că-l iau de braț și-l trag spre scară. Tata mai zăbovește un timp lângă scară înainte să se retragă în camera lui. Cam peste 10 minute, o să treacă prin fața dormitorului meu, prefăcându-se că nu trage cu urechea, iar eu o să mă prefac că nu-l observ. A devenit deja o rutină.

— Deci... spun în timp ce ne așezăm pe pat și dau drumul la televizor, ca să fim puțin acoperiți de zgomot. Te-ai întors.

— Mă tem că da.

— Cum a fost la *Vineyard*?

Își dă ochii peste cap când aude cum pronunț cuvântul. Nu pot să mă abțin să nu-l tachinez pentru că e un mic fraier, care a alergat pe insulă purtând tricouri polo și pantofi Sperry, de parcă face parte din mafia bobocilor cu mașini de golf. Silas e grețos de apropiat de familia lui, care-și petrece vara navigând și găzduind mese cu homar. E adorabil și dezgustător.

— A fost bine.

Îi studiez expresia și observ nuanța roșiatică.

— Chiar te-ai bronzat?

— Surorile mele m-au lăsat să adorm pe docul plutitor, bombăne el, și m-am trezit arătând ca o pastramă umană. Săptămâna trecută am năpârlit.

Scanned with CamScanner

— Sărăcuțul de tine.

Chiar îmi pare rău pentru el. Silas poate să se ardă de la soare și dacă stă prea aproape de fereastră.

— Te-ai întâlnit cu Amy?

Ezită, o reacție pe care am observat-o prea des în ultimul timp. El și Amy sunt împreună din primul an, când amândoi au început să meargă la Academia Ballard, unde ne-am întâlnit cu toții. El n-ar spune niciodată asta, dar mă întreb dacă nu e cu ea doar din obișnuință.

— O să vină mai târziu. Probabil o să ne întâlnim în weekend.

— Cum merge?

— Da, bine.

Nu spun nimic. Îl las să se convingă pe el însuși mai întâi. Pentru că nu reușește, ridică din umeri.

— A vrut să vină la Martha's Vineyard, dar părinții ei n-au lăsat-o. Au fost la ferma bunicilor ei, pentru o mare reuniune de familie sau ceva de genul ăsta. Nu i-a picat prea bine.

— Dacă nu ai grijă, o să te trezești căsătorit cu ea.

— De ce faci asta?

Își subliniază frustrarea cu un oftat.

— Ce anume?

— Știi bine ce. Mereu te legi de diferite lucruri.

— Cum ar fi? Încerc să nu râd când se încruntă, dar nu reușesc. Nu spun decât că dacă n-o să-ți bagi vâsla în apă, o să fii la mila curentului.

— Cum să nu. Și cum merg lucrurile cu... A, stai, n-ai pe nimeni. Pentru că săptămâna asta ai luat pauză de la nemernici egoiști, cu egouri supraumflate, nu-i așa?

— Exact, idiotule.

Silas se abține să zâmbească.

— Cum a fost în Colorado?

Scanned with CamScanner

— Un coşmar. Am ajuns acolo şi am aflat că mătuşa mea tocmai a fost părăsită de iubit, aşa c-am petrecut şase săptămâni în călătoria ei haotică a suferinţei. Am mâncat o groază de prăjituri cu fulgi de ciocolată şi mi-am făcut opt pedichiuri, Silas. M-ai înţeles? Mai mulţi oameni mi-au atins degetele decât a atins pompa de benzină un camion.

Râde tare.

— Sigur există o afacere undeva, care cuprinde toate interesele alea.

Îl lovesc peste cap cu o pernă, pe care o împinge într-o parte.

— Ce? Asta dac-o să ai nevoie de bani pentru pantofi de alergat sau altceva de genul ăsta.

— Apropo de alergat. Azi alergam pe traseu şi am dat peste unul din pierduţii tăi?

— Pierduţii tăi?

— Părea să fie senior. Îl cheamă RJ.

Silas încuviinţează.

— Da, l-am întâlnit în timp ce mă instalam în cămin. E noul frate vitreg al lui Fenn.

Rămân mască.

— La naiba, am uitat de nunta neaşteptată, dar nu mi-ai spus c-o să vină aici. Ce a făcut?

E prima întrebare pe care o pune toată lumea. Ce afront oribil al ordinii civile a comis noul puşti, ca să fie trimis în acest penitenciar de fildeş? Pentru tipi, e modul lor de a se evalua şi a-şi găsi poziţia în noua structură de putere. Pentru mine, e în mare parte curiozitate, ca să ştiu de cine să nu mă apropii.

— I-a spus lui Fenn o poveste despre cum a luat maşina unui profesor şi s-a plimbat cu ea, dar după ce l-a întâlnit pe tip, Lawson a devenit suspicios.

— Doar atât? Nu pare mare lucru.

Scanned with CamScanner

În ceea ce privește ofensele, nu e în niciun caz cea mai rea.

— Sau sunt minciuni. Acoperă ceva mai rău. A fost rezervat. Și nu e nici prea sociabil.

— Da, am vorbit puțin cu el. Părea foarte sigur pe el, pentru o persoană care habar n-are unde e.

— N-ar fi primul care se află în negare.

Asta așa e. Toată lumea gestionează diferit încarcerările. Unii se țin strâns de vechile lor vieți, în timp ce alții învață să accepte partea nasoală. RJ mi s-a părut foarte capabil de a doua variantă, dar a fost cam prea relaxat în legătură cu toată situația. După câteva săptămâni în care o să aibă de-a face cu Duke și gașca lui, RJ e posibil să-și schimbe povestea. Sandover are puterea să mănânce oamenii de vii, dacă aceștia nu se adaptează repede.

— Ce ai mai auzit despre el? Te-a pus Fenn la curent?

Silas tresare când îl întreb, fiind ciudat de iritat.

— De ce-ți pasă?

— Nu-mi pasă cu adevărat, spun eu, încruntându-mă. Ție îți pasă?

— E pur și simplu ciudat, atâta tot. Nu ți-am văzut numele pe lista comitetului de întâmpinare.

Ridică din nou din umeri, de data asta cu o nuanță de apatie.

— Așa cum am mai spus, tipul e rezervat. Evaziv. Nu mi-a făcut o impresie bună.

Mă încrunt și mai tare. Reacția lui e cu atât mai ciudată, cu cât, de obicei, Silas place pe toată lumea. Asta până o persoană îi dă un motiv bun să n-o facă, și chiar și atunci, e nevoie de ceva muncă. L-a suportat pe Lawson ani întregi, iar omul ăla e un adevărat podcast pentru infracțiuni.

Scanned with CamScanner

Ne privim pentru o clipă, ca și cum dintr-odată, nu ne mai recunoaștem. Are loc o confruntare ciudată, iar atmosfera apăsătoare devine atât de chinuitoare, că spun ceva, doar ca să-i pun punct.

— Îmi pare rău c-am întrebat. E rândul meu să ridic din umeri. Oricum, nu-mi pasă de noul frate vitreg al lui Fenn, eram doar curioasă.

Silas se relaxează și schimbăm subiectul, revenind la verile noastre și la perioada pe care a petrecut-o la Vineyard. Doar că RJ se află undeva pe fundal, în mintea mea apărând și mai multe necunoscute. E foarte enervant faptul că am vorbit doar 10 minute și deja mi-a intrat pe sub piele.

Tipul ăsta deja devine mai problematic decât e cazul.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 8
SILAS

Sloane spune că sunt unul din cei mai buni prieteni ai ei, dar uneori, mă întreb dacă ştie ce înseamnă asta. E unul dintre acei oameni de care e greu să te apropii. Ai impresia că îi cunoşti, că eşti apropiat, dar după asta, rearanjează mobila şi-ţi dai seama că nu vorbeai decât cu o reflexie a unei reflexii, într-o cameră cu oglinzi, încă de neatins.

Nu c-aş vrea să pot s-o ating. Cel puţin nu în felul *ăla*, îmi spun eu, în timp ce mă îndrept spre campus. În ciuda a ce crede Lawson, nu am un plan ascuns, ca să ajung într-un final în chiloţii lui Sloane. Sigur, m-am gândit la asta o dată, de două ori, când eram la Academia Ballard, dar Sloane şi cu mine n-am încălcat niciodată acea limită. Ea l-a întâlnit pe Duke, iar după, eu am cunoscut-o pe Amy şi orice urmă de atracţie pe care o simţeam a dispărut.

Evident, mi se pare că e sexy, dar nu contează. De ce mă gândesc la asta acum? Doar suntem numai prieteni.

Când ajung în camera din cămin, primesc un mesaj şi ştiu, chiar înainte să-l citesc, că e Amy, care se întreabă de ce nu i-am scris încă. Pe timpul verii ne-am făcut un program, o rutină de mesaje şi apeluri, ca să mai luăm din greutatea distanţei. Ceea ce e în regulă, nu mă deranjează. Doar că-n ultimul timp, nu prea mai am ce să-i spun. Mi se face greaţă când repet aceleaşi răspunsuri pavloviene şi nu reuşesc să ies din tipar. Sunt ca un robot, care-i

Scanned with CamScanner

scanează mesajele după cuvinte cheie şi accesează un răspuns programat.

AMY: Am văzut-o pe Sun azi. Te salută.
EU: O salut şi eu.
AMY: S-a tuns şi şi-a pus inel în nas. Arată de parcă ar făcut asta singură, cu un cuţit de pâine şi o andrea. Îmi pare aşa rău pentru ea. O să fie distrusă luni.
EU: Nasol.
AMY: Da, e în perioada ei de rebeliune. Murphy i-a trimis o poză cu penisul lui, menită pentru altcineva. Avea ruj în jurul lui. A încercat s-o dea în glumă, dar...

Mă uit la ultimul mesaj şi mă întreb de ce disecăm înfăţişarea şi viaţa romantică a unei tipe pe care abia o cunosc. N-am întâlnit-o pe Sun decât o dată. De ce mi-ar păsa?

Fereastra din partea cealaltă a camerei zornăie. O secundă mai târziu, o fată cu fustă scurtă şi maiou se împleticeşte înăuntru. Se îndreaptă, chicotind, în timp ce sticle mici cu alcool îi cad din mână şi zdrăngăne pe podeaua de lemn, ca un clinchet al clapelor de pian.

Strânge sticlele, ca şi cum le fură, apoi îşi dă la o parte părul brunet şi vede că o privesc. Nu ştiu la ce să mă aştept, dar îmi zâmbeşte.

— Bună.

Apoi, Lawson intră valvârtej pe fereastră.

— Vezi? N-a fost aşa greu.

— Prietenul tău e drăguţ, îi spune ea, fără să-şi mute privirea de la mine.

— Îi tot repet asta, dar nu e distractiv.

— Am putea să dăm o petrecere, dacă prietenul tău vrea să ni se alăture, spune Fata de la Fereastră, în timp ce zdrăngăne sticlele mici de vodcă spre mine.

Scanned with CamScanner

— Prietenul nu vrea, îi spun lui Lawson, cu subînțeles.

— Ai spus că ieși.

— A fost o vizită scurtă.

Lawson ridică din umeri, cu un zâmbet îngâmfat. Niciodată nu-i pare rău.

Nu le ia mult să bea câteva sticle, apoi încep să se sărute pe patul lui Lawson, care e vizavi de al meu. Gemete și scârțâitul ușor al arcurilor de pat îmi ajung la ureche.

AMY: Mai ești acolo, iubire?

EU: Da, scuze. Tocmai a venit Lawson.

Fata de la Fereastră e probabil cea mai drăguță de la școala ei. Pun pariu că e populară și iubește viața. O să-și facă prieteni la un colegiu bun de stat și o să absolve, având perspectiva unui loc de muncă decent, care o s-o ajute să aibă o viață confortabilă, chiar dacă nesemnificativă, în suburbii, alături de un soț cu realizări mediocre. Și, uneori, când o să iasă să bea cu fetele, o să vadă un tânăr chipeș, care-i zâmbește deasupra unui shot de tequila, și o să-și amintească de momentul când a intrat pe fereastră, în camera unui băiat înstărit.

Lawson n-o să-și mai amintească chipul ei până mâine-dimineață.

Fata de la Fereastră mă privește peste umărul lui, în timp ce se opresc din sărutat, ca să mai și respire. Jumătate din maiou e ridicat, așa că se vede o parte din sutien. Întinde mâna spre mine.

AMY: Ai putea să ceri alt coleg de cameră.

EU: Știu.

— Vino aici, spune ea, în timp ce mă privește senzual. Nu trebuie doar să te uiți.

— Nu, mulțumesc.

Scanned with CamScanner

Îmi iau pantofii și plec.

Lawson e un tip care, în mod ciudat, aduce oamenii împreună. În sensul că este considerat, în general, un semnal viu de alarmă. Majoritatea timpului, ori e un nemernic egoist, ori mă trage în niște situații nasoale, în care nu vreau să fiu.

Chestia e că știu de unde se trage totul. Îl cunosc pe Lawson din clasa a treia și pot să spun cu sinceritate că nu mulți oameni ar mai funcționa, dac-ar trece prin ce a trecut el cu familia lui. Părinții lui au divorțat când era mic, apoi mama lui a plecat și l-a lăsat cu Satana. Nu exagerez. Tatăl lui e cel mai rău și mai crud om pe care l-am întâlnit în viața mea. În urmă cu câțiva ani, a apărut un articol despre cum mai mulți oameni se sinucid la compania lui Roman Kent, decât într-o fabrică chinezească Apple. Tipul ăsta e groaznic de răzbunător și pare să-și concentreze energia aia malefică și asupra fiului său.

Așa că într-un fel, mi-e milă de Lawson. Cine știe cum aș fi ajuns, dacă familia mea ar fi fost un circ haotic răufăcător. Partea dificilă e că, în ciuda tuturor modurilor în care omul ăsta mi-a făcut probleme de-a lungul anilor, e loial. Își susține prietenii și niciodată nu le întoarce spatele. Dacă te bate cineva, o să-ți fie alături și o să-și ia bătaie împreună cu tine.

Oricât de problematic e majoritatea timpului, simt că cineva trebuie să-i fie alături. De ce nu eu?

Dar asta nu înseamnă că nu-l cert majoritatea timpului.

Primesc un alt mesaj, în timp ce străbat drumul dintre căminul seniorilor și casa de la piscină. E aproape întuneric, cu excepția luminilor portocalii și a licuricilor care uneori, zăbovesc deasupra ierbii. Mi-ar plăcea să fiu în camera mea, să mă uit la clipuri pe YouTube sau să joc un joc video, dar n-am chef să fiu martorul unui alt episod autodistructiv al lui Lawson.

Scanned with CamScanner

AMY: Mi-e dor de tine. Parcă abia am vorbit vara asta.
EU: Și mie mi-e dor de tine. O să mă vezi în curând.

Când trec pe lângă drumul care duce spre casa lui Sloane, mă pufnește râsul când mă gândesc cât de previzibil e că a găsit prospăturile înainte să înceapă măcar semestrul. Deja e interesată de RJ, de parcă nu i-a dat papucii lui Duke pentru că i-a venit mintea la cap și nu mai vrea să iasă cu nemernici care o tratează urât. Sloane seamănă cu Lawson, în sensul că e cel mai mare dușman al ei. Fata are radar pentru băieții răi, care fie îi vor frânge inima, fie o vor înșela.

E o persoană isteață, probabil cea mai deșteaptă pe care o cunosc, așa că nu-mi dau seama de ce se lasă păcălită de fiecare dată.

Dar nu contează, nu e problema mea. Dacă vrea să aibă un eșec, e dreptul ei. Suntem prieteni de suficient timp cât să știu că nu ascultă de nimeni. Chiar dacă persoana respectivă încearcă s-o împiedice să facă o greșeală imensă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 9

RJ

Trebuie să fie o glumă proastă. Am supraviețuit atâta timp fără să fiu nevoit să îmbrac tricoul unei echipe sau al unui club. Am fost mereu cu un pas înaintea uniformei portocalii, doar ca să ajung îmbrăcat în sacou și cravată cu dungi. Când David a pomenit prima oară de Sandover, n-am realizat că-n fiecare zi o să îmbrac o uniformă cu pantofi și cămașă. Dac-aș fi știut, aș fi plecat fără să las măcar un bilet în urma mea.

— La naiba cu asta, spun, în timp ce-mi trag cravata cu albastru și verde de la gât și o arunc pe jos. Dac-aș fi vrut să mă îmbrac ca o însoțitoare de zbor, m-aș fi îmbrăcat ca mama de Halloween.

— Omule, nu-i chiar așa greu, treci aici.

Fenn ridică cravata și încearcă să mi-o pună la gât, în timp ce eu mă îndepărtez, doar ca să-i fac în ciudă.

— Parc-ai fi un bebeluș.

Apoi stau locului, în timp ce mă străduiesc să nu spun nimic.

— Vezi? E simplu. Când o dai jos, doar o lărgești puțin și ți-o tragi peste cap. N-o să fac asta în fiecare dimineață.

— Mersi, mami.

— Du-te naibii, îmi răspunde, în timp ce-mi arată degetul mijlociu.

Scanned with CamScanner

Niciodată nu m-am simţit mai înfrânt ca atunci când m-am privit în oglindă şi m-am văzut îmbrăcat în uniforma asta stupidă, de un albastru marin, cu un blazon auriu pe buzunar. E ca şi cum cineva şi-a băgat mâna în pieptul meu şi mi-a scos sufletul, în timp ce eu stăteam acolo, ca o carcasă goală, cu privirea moartă.

— Stai liniştit, o să ai destul timp să înveţi să o legi, în timp ce te ascunzi aici în fiecare weekend.

— Să fii singur nu e acelaşi lucru cu a te ascunde, îi spun, în timp ce ne încălţăm.

— Am ajuns aici acum trei zile şi nu te-am văzut ieşind decât ca să mergi în sala de mese, şi nici atunci nu stai destul cât să-ţi petreci timpul şi cu noi. Nu stai decât la calculator. Înţeleg, filmele porno sunt distractive, mai ales chestiile alea cu MILF! Când tânărul armăsar intră în bucătărie, după antrenamentul de baseball, şi mama lui vitregă şi sexy îi spune „Mă simt aşa singură, Jonathan. Tatăl tău nu-mi satisface nevoile. Te rog, dă-mi penisul tău."

Îl fixez cu privirea.

— Vorbeşti din experienţă personală? Ai şi o altă personalitate cumva, pe care o cheamă Jonathan şi e la cheremul tipelor în vârstă?

— Aş vrea eu. Mă rog, ideea e cât de mult poţi să te masturbezi până când o să-ţi cadă penisul?

— Să-mi spui când o să afli, îi răspund, în timp ce ieşim pe uşă.

— Vorbesc serios, omule. Dac-ai mai ieşi din când în când din bârlogul tău, ai realiza ce talent te înconjoară. Ai putea să-i mai dai o pauză mâinii stângi din când în când.

— Dumnezeule, nici nu pot să-mi imaginez cât de plictisitor e sexul cu tipele din oraş şi alea rigide, de la şcolile private.

— N-ai atitudinea potrivită.

Scanned with CamScanner

Trecem pe la sala de mese, ca să luăm câte o brioșă și cafea, apoi mergem la primul nostru curs de luni dimineața. Fenn a tot râs de mine pentru c-am refuzat invitațiile din timpul weekendului. Mă tot bate la cap să-mi fac prieteni, dar nu văd de ce aș face asta. În condiții normale, nu m-aș asocia cu acești oameni, și nici ei cu mine. De ce m-aș preface că nu e așa?

În timp ce mergem, Fenn primește un mesaj care-l face să zâmbească, apoi mi-l arată și mie.

— Vezi? Despre asta vorbesc.

Mă uit repede. E o fată al cărui cap nu se vede, într-o uniformă vișinie, care-și arată partea de jos a sânului.

— E o prietenă de-a ta? întreb amuzat.

— A fost, pentru o noapte. Dar nu repet partidele.

Ridică din umeri, șterge mesajul și-și bagă telefonul înapoi în buzunar. Sper că sânii ăia o să-l găsească pe Făt-Frumos într-o zi.

— Dacă nu ești dependent de porno, ce tot faci la calculator toată ziua? întreabă el.

Încă pare frustrat de dezinteresul meu de a-mi petrece timpul cu el, prietenii lui și tipele care-i trimit poze goale.

— Cercetare, răspund vag.

Mulți tipi îl salută pe Fenn în timp ce traversăm campusul. E evident că e considerat popular în această bulă mică și privilegiată. N-am văzut niciodată rostul copiilor populari și al admiratorilor lor. Genul ăsta de venerare din liceu mi se pare absolut penibilă.

— Cercetare pentru ce?

— Proiecte personale.

— O, cât de misterios. Ce faci, vinzi organe pe piața neagră? Conduci un imperiu cripto?

— Sigur, dacă asta vrei să crezi.

Scanned with CamScanner

– Chiar o să ai secrete? Faţă de fratele tău? spune el, prefăcându-se scandalizat.

Ridic din umeri şi îmi ascund zâmbetul. Adevărul e că secretele sunt superputerea mea. Şi cât el m-a tot bătut la cap să ieşim şi să ne cunoaştem, eu am aflat tot ce trebuia despre noul meu frate vitreg şi ceilalţi de la Sandover.

Nu mi-a luat mult să sparg securitatea şi să-i citesc mesajele private. Îşi petrece mult timp vorbind cu tipa aia, Casey. Şi parcă e altcineva când o face. Pe de-o parte, are tot felul de mesaje de-a dreptul vulgare, cu diferite tipe cu care se cuplează, pe de altă parte, vorbeşte cu Casey despre musicaluri de pe TikTok şi alte chestii stupide. Dacă are un plan pe termen lung cu ea, pare că investeşte foarte mult efort, iar recompensele sunt minime. Sunt aproape tentat să o avertizez pe săraca fată. Pare dulce. Dar n-o să mă bag în viaţa altcuiva.

În viaţa de zi cu zi, adevărata putere e să deţii informaţii. Iar eu mă pricep de minune să le descopăr. Dar la cum stau lucrurile acum, n-am încredere să-i spun lui Fennelly Bishop de ce sunt în stare. Oamenii nu reacţionează bine când află că de fapt iluziile pe care le au despre intimitate sunt o nimica toată.

După ora de matematică de dimineaţă, cu Fenn, sunt partener de laborator cu Silas, la fizică. Acesta e de-a dreptul uimit să afle că sunt foarte capabil să înţeleg sarcinile zilei, dar nu la fel de şocat ca profesorul nostru. Dacă stau să mă gândesc, şi profesorul de matematică a părut derutat c-am înţeles ce sunt funcţiile inverse. Am senzaţia că profesorii se aşteaptă să fiu un om al peşterii abia capabil să citească, considerând sistemul public de educaţie ca fiind doar puţin peste locurile alea unde-ţi duci câinii, ca să nu-şi mai facă nevoile pe mobilă. Nu se înşală chiar de tot. Am fost la cursuri pentru avansaţi acum trei şcoli, înainte să mă prindă din urmă exmatriculările şi să nu mă mai lase să mă înscriu. În ciuda părerilor pe care le au despre intelectul meu, şcoala nu mi s-a părut niciodată

Scanned with CamScanner

aşa dificilă, ci doar îngrozitor de plictisitoare. Nu am prea multă răbdare pentru experienţa convenţională din clasă. Mă agită foarte mult.

După prânz, îl văd pe Lawson când intru în clasa mea cu iluminat modern. Din spatele camerei, loveşte un scaun şi-l îndreaptă spre mine, insistând să mă aşez lângă el. Tipul e un nemernic de cote regale, dar îmi cam place. Nu-i pasă ce părere au oamenii despre el. Cu excepţia modului în care aceştia pot să-l amuze, nu cred că se gândeşte la altcineva. Respect asta. Cel puţin ştii la ce să te aştepţi de la el.

— Cum ţi se pare prima zi la Shangri-La[2]? mă întreabă, privindu-mă cu un zâmbet leneş.

Îşi pune sacoul pe spătarul scaunului şi-şi desface cravata.

Însă are ceva îngrijorător. Când te priveşte, ştii că se gândeşte la soarta ta. La cum ar putea să te includă în planurile lui. Toţi suntem personaje în reţeaua lui de răutate.

— Am aşteptat 20 de minute o maşină de golf, dar n-a venit.

— Da, greva şoferilor ne-a transformat pe toţi în pietoni. Uniunile sunt cu adevărat blestemul societăţii civilizate.

Cred că glumeşte doar pe jumătate.

Nu ştiu însă cum o să supravieţuiesc purtând un costum pe vremea asta. Parcă sunt într-o saună. Ce rost au o şcoală fandosită şi toţi banii ăştia, dacă nu avem la îndemână măcar nişte scutere pe aici?

— Fenn spune că te-ai masturbat în camera ta tot weekendul.

Lawson mă priveşte şi-mi aruncă un zâmbet mărinimos.

---

2 Numele unui hotel de lux, de 5 stele (n. red.).

Scanned with CamScanner

— Dacă ai nevoie de ajutor cu agățatul fetelor, nu trebuie decât să-mi spui.

— N-am nicio problemă cu asta, mersi, răspund eu, dându-mi ochii peste cap.

— Ești sigur? Pot să aranjez să cunoști câteva. E o tipă, Rae, senioară de la Ballard. Omule, mi-aș vinde sufletul să i-o trag din nou. Dar e ca prietenul nostru, Fenn. O singură dată și atât, știi ce spun? Spune că e singurul mod de a evita apariția atașamentului.

Gura mi se curbează într-un zâmbet reticent. Pare o tipă pe gustul meu.

— E nasol să te atașezi, încuviințez eu.

— Deci vrei numărul ei? Îți jur, are un corp ireal...

— Bună ziua, domnilor.

Lawson se îndreaptă pe scaun și-și îndreaptă atenția spre fața sălii de curs.

— Ce e asta?

— Sunt domnul Goodwyn.

Profesorul care se apropie de birou e un tip înalt, îngrijit, care pare că și-a petrecut vara în spatele casei de marcat de la J. Crew, într-un mall. Mânecile suflecate ale cămășii albe dezvăluie niște brațe musculoase, fără urmă de piele lăsată sau pete. Omul iese în evidență ca un deget inflamat, într-un loc cu angajați în mare parte bătrâni.

— Acum îi lasă pe boboci să le predea seniorilor literatură? zice Lawson.

Restul colegilor râd înfundat.

— O să vă dau copii cu programa și o poză cu carnetul meu de șofer, răspunde domnul Goodwyn, netulburat. Păstrați una, iar restul dați-le în spate.

Domnul Goodwyn e tânăr. Are 25 de ani şi merge spre 16. E evident c-a auzit destule de-a lungul timpului cât să aibă simțul umorului.

Scanned with CamScanner

— Cum de e *Infernul* lui Dante literatură modernă? strigă Lawson, după ce s-a uitat la programă.

— Printre altele, o să examinăm influența lui Dante asupra călătoriei eroului și romanelor moderne, precum *O iubire fără sfârșit*, al lui Richard Matheson, spune domnul Goodwyn, în timp ce notează pe tablă numere de pagini.

— O, da. L-am văzut. Jennifer Connelly își face de cap cu un dildo și o prostituată.

Toți seniorii din sala de curs a liceului se înecă râzând. Domnul Goodwyn face o pauză la tablă, în timp ce stă cu spatele la noi.

— Îl confunzi cu *Recviem pentru un vis*, bazat pe romanul lui Hubert Selby Jr.

Domnul Goodwyn se întoarce și se așază pe colțul biroului.

— Ce e interesant e că a fost lansat în 1978, același an ca *O iubire fără sfârșit*, al lui Matheson. Ambele sunt niște explorări psihologice intime și intense ale decăderii umane în iad, la propriu și la figurat.

— Fascinant.

Lawson e redus la tăcere pentru moment, dar nu se lasă descurajat, răspunzând cu un zâmbet puțin amenințător, deoarece n-a reușit să-l irite pe profesor.

— Aștept cu nerăbdare.

Dacă acest schimb de replici ar fi avut loc la una din vechile mele școli, puștiul ar fi fost electrocutat de un polițist supraponderal și târât, lăsând în urmă o cărare de pipi. E mai distractiv aici.

Lawson petrece restul cursului testând limitele domnului Goodwyn, ca să vadă ce o să tolereze, înainte să înceapă să transpire sau să-l dea afară. Deja la finalul orei, am impresia că noi, restul, suntem martorii unui preludiu ciudat dintre cei doi.

Scanned with CamScanner

Mai târziu, când ies de la ora de istorie de la sfârșitul zilei, Fenn mototolește pagina cu eseuri și o aruncă peste umăr.

— Ce porcărie! Cine dă teme din prima zi?

Zece capitole și două mii de cuvinte până vineri. De parcă nu avem alte cursuri pentru care să ne facem griji.

— Un sadic, răspund eu.

Îmi mut geanta pe celălalt umăr.

— Ce are locul ăsta cu ghiozdanele? De ce trebuie să car o geantă pe aici? Niște afurisiți de sadici, cu toții! Ne vedem la cămin.

— Ce? În niciun caz! Vii cu mine, spune Fenn, în timp ce mă trage de geantă când încerc să plec.

— Unde?

— Am antrenament la fotbal. Ar fi bine să vii să stai și tu pe acolo.

— Gen, să stau în tribune, cu iubitele și fanele? Nu prea cred.

Ieșim prin spatele clădirii, spre o latură a campusului pe care n-am explorat-o încă. Niște copaci uriași fac umbră peste gazon, iar alei din cărămidă duc spre mai multe terenuri de sport. Chiar și la umbra stejarilor masivi, e mai cald decât capota unei mașini de curse Indy, iar șosetele mi se înmoaie în transpirație. Îmi dau jos sacoul și cravata. Fenn dezaprobă din cap, știind că mâine dimineață o să mă vadă din nou cum nu reușesc să-mi fac nod.

— Gata, oprește-te. Oprește-te din mers. Trebuie să vorbim, spune el.

— Chiar trebuie? oftez eu.

— Da, răspunde, în timp ce-și încrucișează brațele la piept.

— Dumnezeule, ești așa dramatic! Bine. Spune.

— Ești un tip chipeș.

Scanned with CamScanner

— Te dai la mine?

— Ai vrea tu.

Oftez din nou.

— Nu spun decât că ești chipeș, ceea ce înseamnă că n-ai nicio scuză pentru comportamentul tău leneș și antisocial. Ai putea să agăți o groază de tipe, dac-ai face puțin efort. Blugii ăia rupți și hanoracele pe care le porți? Înțeleg. Ești un rebel fără cauză. Tare. Doar că eu am o reputație de menținut...

— Stai un pic, e vorba despre tine? îl întrerup eu, sec.

— Bineînțeles că da, spune el, șocat. Nu pot să fiu frate cu un singuratic ciudat. Ar fi altceva dacă ai fi urât. Atunci toată lumea ar vedea că ești antisocial și ar crede că ești singur pentru că *eu* nu vreau să am nimic de-a face cu *tine*. Înțelegi ce spun?

— Nu chiar.

— Dar nu, trebuie să fii chipeș. Așa că acum toată lumea se întreabă de ce nu-ți petreci timpul cu Bishop. Ei bine, du-te naibii, Remington. Nu și dacă am eu un cuvânt de spus. Chiar ar fi un capăt de lume să depui puțin efort?

— De ce mi-ar păsa de reputația ta?

— Nu-ți pasă de nimic.

Are dreptate. Niciodată nu mi-a păsat prea mult de nimic, decât poate de aparatele mele. Dacă-mi spargi monitoarele, o să vezi cât de mult îmi pasă. Dar restul, prieteni, școală, tipe... Mă las dus de val și niciodată nu investesc prea mult în ceva anume. Care e problema cu asta? Îmi văd de treabă și fac ce vreau. Dacă ar fi mai mulți ca mine, poate ar fi pace în lume.

— Vino să-i cunoști pe băieți, spune Fenn, iritat. Fii și tu mai sociabil. N-o să te las să stai în cameră tot semestrul, ca un sociopat.

Iar mi se pune un nod în gât. I s-a pus pata să îmi fac prieteni. Nu-mi pasă câtuși de puțin de asta, dar fie.

Scanned with CamScanner

Dacă asta înseamnă că Fenn o să mă lase în pace câteva zile, o să trec pe acolo, iar când n-o să fie atent, o să plec.

— O să stau puţin, încuviinţez eu.

E ceva de mers până la terenul de fotbal, şi cum nu sunt profesori în jur, îmi scot un joint din geantă.

— Omule, serios?

Fenn îmi aruncă o privire tăioasă.

— Nu fumezi?

— Ba da, la petreceri, dar nu înainte de antrenament. Şi clar nu într-un spaţiu deschis.

— E medicinal. Nu pot să vă suport pe voi, nemernicii ăştia răsfăţaţi, mai mult de opt ore, fără să am ceva la bord.

— Uite ce e.

Fenn se opreşte şi oftează nerăbdător.

— Super. Altă discuţie?

Ignoră replica tăioasă.

— Pe aici, lucrurile se fac într-un anumit fel. Băieţii fac de toate, dar la momentul şi locul potrivit. Nu e *cool* să fii fumat tot timpul. Nu etalăm chestia asta.

— Tot uiţi că nu sunt ca voi şi nici nu încerc să fiu.

Asta e doar o şcoală pe o listă lungă de şcoli pentru mine. Singura diferenţă e categoria de impozitare. Nu schimbă însă cine sunt.

— Fii orice vrei tu să fii, dar măcar să ai puţin tact.

Primul instinct e să-i spun lui Fenn să se ducă naibii. Ce-mi pasă mie de practicile lor libertine? Nu văd de ce m-ar afecta câtuşi de puţin sau de ce m-ar interesa. Însă o voce enervantă din cap îmi tot repetă că nu e un simplu coleg de cameră. Suntem înrudiţi acum, ambii victimele aceleiaşi glume bolnave a părinţilor noştri. Şi nu-l urăsc, aşa că de ce să-l tratez ca pe un duşman, când el vrea să fie aliat? Cel puţin acum. Dar tot nu sunt într-un punct în care să am încredere oarbă în el.

Scanned with CamScanner

— Încerc să te ajut, îmi spune el, ca şi cum vede cum indecizia mea se transformă într-o concluzie.

Aşa că-mi pun jointul după ureche. Să spunem că e un compromis.

— Să nu spui vreodată că sunt absurd.

Fenn îşi dă ochii peste cap, dar e destul de liniştit.

Ne îndreptăm spre clădirea unde sunt sala şi vestiarele. Afară, un grup de băieţi se joacă cu mingea, făcând câteva trucuri aproape impresionante.

— O să fie distractiv, bombăne Fenn, pe măsură ce ne apropiem de ei.

Unul dintre tipi aruncă mingea în aer, spre Fenn, şi acesta o driblează pe genunchi de câteva ori, apoi o trimite înapoi.

— Cine e noul tău iubit? strigă cineva.

Fenn îşi dă ochii peste cap din nou. Nu cred că-s prea multe lucruri care să-l afecteze pe tipul ăsta. În afară de faptul că refuz să-mi declar loialitatea faţă de el. Asta clar nu-i place.

— Băieţi, el e RJ, fratele meu vitreg.

— Ai recomandare medicală pentru asta, frate vitreg? întreabă un tip cu tricou mulat, care pare să comenseze pentru penisul mic, şi arată spre jointul meu.

— Da, e aici.

Bag mâna-n buzunar şi când o scot, îi arăt degetul mijlociu.

Asta îl face să râdă pe Fenn, dar domnul Pectorali nu e amuzat.

— Fratele tău încă nu ştie cum merg lucrurile pe aici, îi spune lui Fenn, în timp ce intră în spaţiul meu personal.

Fenn ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Duke. E încăpăţânat.

Duke. Deci ăsta e lordul prostiilor din Oraşul Băieţilor. Nu ştiu de ce sperasem c-o să aibă, măcar, o

Scanned with CamScanner

cicatrice tare sau altceva de genul ăsta. Tipul e înalt şi bine lucrat, dar la fel sunt şi tipii din *Riverdale*, şi sunt destul de sigur c-aş putea să fac faţă unui idiot care arată ca Archie Andrews.

— Eşti nou aici, zice Duke, în timp ce-şi încrucişează braţele la piept. Aşa c-o să-ţi spun cum stau lucrurile. Dacă ai de gând să te implici în orice fel de afacere, primesc un procent. Nu există acţiune pe campusul ăsta de care să nu ştiu eu mai întâi.

— Ăsta e şantaj? N-am văzut *Băieţi buni*.

Râsul lui e plin de aroganţă.

— Ştii, ăia amuzanţi sunt mereu cei care cedează primii.

— Sunt amuzant? întreb eu, uitându-mă la Fenn. Încercam să fiu obraznic de dispreţuitor.

Duke tace, chiar dacă afişează un zâmbet, ca să le arate prietenilor că indiferenţa mea nu-l afectează.

— O să-ţi dai seama repede că sunt tipul pe care nu-l vrei ca duşman.

Nu ştiu ce să zic. Am fost la multe şcoli şi am văzut toate tipurile de golani adolescenţi pe care America le are de oferit. Din ce am văzut, Duke nu e aşa special. Cel de la ultima mea şcoală avea un tatuaj pe gât, o colecţie de cuţite de aruncat şi o problemă cu înjunghierea. Îmi reamintesc să-i scriu lui Julie şi să aflu dacă Gavin a fost, în sfârşit, arestat pentru ceva.

— Am înţeles, îi spun lui Duke. Doar că vezi tu, nici măcar nu mă cunoşti. Aşa că ce tip crezi că sunt?

Mă fixează cu privirea.

Tipii ca Duke încă nu ştiu cât au de pierdut. Sau cât de uşor e pentru cineva să le ia totul, dacă are motivaţia potrivită.

Pentru că eu sunt tipul căruia nu vrei să-i dai un motiv să facă asta.

Scanned with CamScanner

Duke îmi ignoră întrebarea şi se uită la Fenn.

— Adu-ţi fratele la lupte sâmbătă noapte, spune, în timp ce pleacă, împreună cu prietenii lui. Mi-ar plăcea să-l văd acolo.

Fenn dă din cap.

— A mers exact cum am crezut c-o să meargă, spune el, mai mult pentru el, decât pentru mine.

— La lupte? repet eu, uşor curios.

— O să vezi tu.

Mergem la intrarea laterală a clădirii, care duce spre vestiare, şi îmi dau seama unde sunt. În partea cealaltă a gazonului, dincolo de pâlcul de copaci, e aleea îngustă unde am întâlnit-o pe fata furioasă.

— Am întâlnit o tipă acolo alaltăieri, îi spun lui Fenn.

Confuz, acesta îmi urmează privirea, în direcţia pădurii.

— Construiai un fort sau care-i treaba?

— Mă plimbam şi am urmat drumul, ca să găsesc un loc unde să fumez. Tipa asta alerga şi practic mi-a spus că, data viitoare, o să fiu împuşcat pe loc.

Fenn deschide uşa clădirii.

— A, da. Drumul ăla e interzis. Duce spre casa lui Sloane. Ai face bine să păstrezi distanţa, spune Fenn, în timp ce mă priveşte peste umăr.

— Era sexy. Genul ăla, dominant.

Fenn pufneşte în râs.

— Idiot amărât ce eşti.

— De ce? Cine e?

— Era Sloane Tresscott. E fiica directorului.

Fenn râde în continuare, pe măsură ce înaintează.

— Adică singura persoană din campusul ăsta de care nu poţi să te atingi.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 10
SLOANE

Prima zi de școală a fost nasoală. Am ieșit din St. Vincent după ce a sunat ultimul clopoțel, gata să dau vina pe emoții, o stare proastă sau prea puțin somn. Numește-l eșec și mergi mai departe. Doar că nici ziua de azi nu arată mai bine. Profesorii conduc acest loc ca pe o tabără rusească de gimnastică. Dacă respiri prea tare în clasă, primești 15 bice și o zi în carceră. Am crezut că toate clișeele despre școala catolică sunt reale numai pe micul ecran, dar se pare că iau foarte în serios toți sfinții și îngerii.

Iar asta n-ar fi chiar așa groaznic, dacă celelalte fete ar fi măcar ușor de tolerat. Dar nu sunt. Toate pe care le-am întâlnit până acum sunt ori infatuate de propria lor imagine, fie se consideră superioare, fie sunt niște afurisite, fie sufletul reîncarnat al unui pelerin virgin de 40 de ani, care caută desfrânate pe care să le spânzure. Se pare c-am comis un păcat oribil când m-am fardat puțin și am purtat fusta deasupra genunchiului, așa că doar când merg pe hol, creaturile critice din mlaștină, care bântuie pe aici, îmi aruncă priviri tăioase.

Nu știu de ce-am crezut că o școală de fete ar fi o idee bună. E ca și cum ai lua toate replicile răutăcioase dintr-un liceu și le-ai distila într-un cocktail toxic de ranchiună, plin de estrogen. Dar poate doar mi se pare.

Nu e ca și cum am avut prea mult opțiuni, după ce tata ne-a scos de la Ballard. Accidentul lui Casey l-a speriat

Scanned with CamScanner

aşa tare, că n-a vrut ca ea să se apropie de campusul ăla la nici măcar 100 de metri. St. Vincent e ultima şcoală privată la care pot face naveta de la Sandover, şi cum tata ar prefera să-şi oblige proprii profesori să ne mediteze acasă, decât să ne trimită la o şcoală publică, am ajuns aici.

După curs, mă opresc la vestiar şi văd două fete cu păr drept care mă privesc. Arată de parcă m-au aşteptat. Imediat mi se ridică părul de la ceafă, şi îmi amintesc să-mi dau jos inelele dacă o să-ncep să împart pumni.

— Am auzit că sora ei a luat-o razna, spune prima, prea tare, în timp ce mă priveşte peste umărul celeilalte fete.

— Aşa e, răspunde cealaltă, care se întoarce şi mă priveşte în ochi.

O cheamă Nikki. A fost la prima oră a mea şi din clipa în care m-a privit intrând în cameră, am ştiut c-o să mă facă s-o bat.

Presupun c-a fost o dorinţă prostească să sper că zvonurile n-o să ajungă până la St. Vincent. La Ballard, a fost imposibil să le opresc, deşi am încercat din greu. Însă, în ciuda eforturilor mele, cel mai traumatizant eveniment din viaţa surorii mele a devenit al doilea cel mai traumatizant eveniment din viaţa ei. Înţelegere de la colegii ei? Cum să nu! Casey n-a avut parte de aşa ceva, nu după ce-au început să curgă zvonurile. A devenit eleva nebună, drogată, care a încercat să se înece ca să atragă atenţia. De parcă ar fi vreodată capabilă de aşa ceva.

— Verişoara mea merge la Ballard şi spune că nebuna a intrat cu maşina într-un lac, la bal. Cât de departe poţi să mergi pentru atenţie?

Îmi las mâna jos, în timp ce-i arunc lui Nikki un zâmbet mult prea dulce. Nemernicii de la Ballard au împins-o pe Casey să plece de la şcoală, dar să fiu a naibii dac-o să le las pe afurisitele din St. Vincent să facă acelaşi lucru.

Scanned with CamScanner

— Mi se pare că verișoara ta e o proastă care ar trebui să învețe să nu mai vorbească despre sora mea.

Nikki îmi zâmbește, îngâmfată și satisfăcută de cruzimea ei.

— Dar e adevărat, nu? A avut o cădere nervoasă.

— Serios? întreb eu încet, în timp ce mă apropii ca să vorbesc doar cu ea, în ciuda privirilor din jur.

— Dacă de fapt cealaltă soră s-ar fi aruncat cu mașina în lac? Ce ar împinge-o să facă așa ceva? O asemenea persoană ar fi dezlănțuită. De-a dreptul imprevizibilă. Capabilă de orice. Chiar și de explozii subite de furie oarbă și violență intensă. Fără tratamentul potrivit, clar n-aș vrea să provoc o asemenea persoană, să-i declanșez o ieșire. Cine știe de ce ar fi capabilă, nu? spun eu, cu un zâmbet larg pe față.

— Ă, bine.

Nikki are un râset agitat și observă c-a obținut publicul pe care credea că-l vrea, doar că acum nu mai e așa sigură de motivele ei.

— Mă amenințI?

Închid ușa dulapului și îi zâmbesc.

— Nu, drăguțo. O fată catolică bună n-are de ce să facă amenințări. Dumnezeu o să-i pună dușmanii la pământ pentru ea.

Apoi plec și o las să se gândească la consecințele suferite, dacă vrea să se ia de sora mea. Nu-mi pasă ce spune lumea despre mine, însă când vine vorba de Casey, o să-ți distrug viața și toate lucrurile la care ții. Nu e bine să te pui cu mine.

— Ce ai făcut a fost o nebunie curată, spune o fată scundă, cu cercel în nas, care merge alături de mine, spre cantină.

— Serios?

Scanned with CamScanner

Sunt o mie de moduri în care să fii înjunghiat într-o şcoală ca asta şi nu am încredere în zâmbetele prietenoase.

— Nikki o să fie traumatizată după asta.

— Ar trebui să-şi aleagă ţintele mai bine.

— Pe mine mă cheamă Eliza. Tu eşti nouă.

— S-a dus încercarea mea să nu ies în evidenţă.

— E o şcoală mică. Mereu o să fii observată.

Are ceva ce mă face s-o plac, în ciuda reticenţei mele. Are o încredere calmă şi o relaxare care mă liniştesc.

— Vrei să sari peste prânz şi să faci turul de onoare?

E o ofertă mai bună decât ce mă aşteaptă la cantină: o sută de fete care şuşotesc şi inventează poveşti şi mai scandaloase despre sora mea şi pun pariu despre când va fi următoarea mea izbucnire. Casey are al doilea prânz, aşa că nici măcar nu pot să văd cum e. Dacă e să fiu sinceră, îmi dă anxietate. Credeam că m-a obosit toată rutina asta, să fac pe dădaca, dar acum mă tot întreb dacă se descurcă mai bine decât mine.

— Sora mea nu e nebună, îi spun Elizei, în timp ce ridic o sprânceană. Asta ca să fie clar.

— Nici nu credeam c-ar fi, răspunde Eliza relaxată. Ştiu că nu e cazul să cred nimic din ce spun vrăjitoarele alea bârfitoare.

— Foarte bine.

O urmez pe Eliza şi ajungem dincolo de ce credeam că e graniţa sudică a campusului. Aici, vegetaţia a fost lăsată pe cont propriu, să se mute în clădirea din piatră gri şi să se caţere pe pereţii săi. Deasupra e o turlă, cu o deschidere, unde ar fi clopotul. Eliza deschide uşa greoaie de lemn, care e umflată şi deformată, după ce ani întregi de ploaie şi umiditate i-au afectat cadrul.

— Nu ştiam că asta e aici.

Capela veche e întunecată şi mucegăită înăuntru. Încă mai are strane şi cărţi de imnuri, chiar dacă sunt arse

Scanned with CamScanner

și fragile. Paginile de pe podea tresar din cauza vibrațiilor pașilor noștri, care se amestecă cu amprentele lăsate în praf, pe podea.

— A fost un incendiu aici, acum mulți ani, spune Eliza.

— Și au lăsat-o în paragină, pur și simplu?

— Da. Se spune că aveau repetiții cu corul și o călugăriță și niște elevi au rămas blocați înăuntru. Au murit fix aici, spune ea, stând în spatele a ce a mai rămas din altarul dărăpănat. Familiile i-au dat în judecată, iar procesul a durat ani întregi. Nu s-au sinchisit s-o demoleze. Vin aici ca să fumez.

Iedera se strecoară prin crăpăturile pereților, iar buruienile cresc prin podea. E ca și cum pământul o ia înapoi, ușor-ușor. Numai o lumină slabă reușește să intre prin vitralii.

— Pe aici, spune ea, ducându-mă la o scară de lemn suspectă.

Cineva a rezemat-o de perete, ca să urce în clopotnița goală.

Eliza îmi face semn să urc prima, în timp ce ține scara de jos.

Ajung în vârf, unde soarele e aproape orbitor, după ce am urcat din capela întunecată. Bâjbâi prin lumina albă fierbinte și caut marginea. O țin și simt cum scara îmi scârțâie sub picioare.

Stau pe margine, în timp ce privirea mi se adaptează la lumină. Se materializează mai întâi culori, apoi forme, iar explozia de lumină dispare. Norii aduc o umbră trecătoare, care mă ajută să realizez exact cât de sus sunt și cât de întins e campusul.

Eliza se urcă ușor și se așază lângă mine. Bate puțin briza aici, dar nu oferă nicio ușurare de la căldura umedă care ne înconjoară. Nu știu dacă de la vreme sau

Scanned with CamScanner

de la înălțime, dar îmi ghiorțăie stomacul. Dintr-odată, pământul de dedesubt pare să se miște.

— Ești bine? mă întreabă Eliza, zâmbind.

— Acum da. M-am gândit că sunt 30% șanse să mă aduci aici ca să mă împingi.

— Și acum?

— Cam 6%.

Eliza râde zgomotos.

— Tare.

Într-un final, ajungem și la țigara aia. Eliza fumează cuișoare, al căror gust îmi place, dar nu le tolerez decât în doze mici, după care gâtul îmi ia foc. Deja când se termină pauza de prânz și e timpul să ne întoarcem, m-am hotărât că-mi place de ea.

— Ai undă verde, anunț eu.

Eliza mă privește amuzată.

— Pentru ce?

— Să fii prietena mea. O să fim prietene.

Asta o face să râdă. Închide ușa în urma noastră și mă conduce departe de capelă, în timp ce continuă să râdă.

— Sunt onorată, spune ea, dar cred că e doar parțial sarcastică. Dar trebuie să te avertizez că sunt o influență foarte rea.

— Arată-mi ce poți, afurisito.

Râdem din nou și realizez că sunt chiar bine dispusă. La școală. La o școală *catolică*. Tocmai când îmi dau seama de asta, primesc un mesaj de la un număr pe care nu-l recunosc.

NECUNOSCUT: Ți-am aflat numele. Și numărul. Fenn te salută. – RJ

Scanned with CamScanner

Nu știu dacă să râd sau să înjur, așa că le fac pe amândouă.

Eliza mă privește întrebătoare.

— Iubitul?

— Un tip simpatic, care mă urmărește.

— Serios? Cât de drăguț?

— Mai mult decât are dreptul să fie, bombăn eu.

Iar insistența lui îl face și mai atrăgător. Clar primește niște bile albe pentru efortul de a-mi da de urmă, chiar dacă e puțin înfricoșător. Trebuie să vorbesc cu Fenn despre faptul că le dă numărul meu străinilor.

EU: Spune-i lui Fenn să doarmă c-un ochi deschis.

RJ: L-am păcălit. Singurul lui păcat e că e un om simplu.

EU: Și al tău e că ești un semn de avertizare ambulant.

— E ceva între voi, sau...? întreabă Eliza, care citește peste umăr.

— Nu m-am hotărât încă.

De fapt, am făcut-o. Bineînțeles c-am făcut-o. Deja am decis că n-o să mă mai leg la cap cu drame cu băieți anul ăsta.

Dar trimisul de mesaje nu e același lucru cu mersul la întâlniri.

RJ: Ai putea să-mi spui să-ți pierd numărul.

EU: Ai putea să-ți demonstrezi devotamentul și să-ți ții respirația până o s-o fac.

RJ: Locul nostru, diseară, după cină? O să aduc desert.

EU: Vrei să spui locul meu.

RJ: O să merg în orice punct vrei.

Eliza pufnește.

— Încearcă din greu, dar pun pariu că face oral.

— Hai să ne calmăm, nici măcar nu-l cunosc pe tip.

Scanned with CamScanner

EU: Stai departe de traseul meu.

Tipul ăsta are impresia că e isteț. Că o să mă convingă cu destul farmec și flirt, până când n-o să-mi mai amintesc de ce l-am lăsat singur în pădure, cu jointul în mână. Poate eu, cea din trecut, i-aș fi căzut în plasă.

Dar eu, cea de acum, refuz să pic în capcana conversațiilor presărate cu flirt și a unei fețe chipeșe.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 11

RJ

Marți avem activitate fizică plictisitoare. Azi, profesorul de educație fizică ne-a pus să facem bazine în piscină. Dacă trebuie să aleg între o oră aici și să alerg transpirat trei kilometri, pe pistă, simțind că pielea o să mi se topească, parcă nu mă mai deranjează așa mult să fac asta.

— E cineva care nu știe să înoate? întreabă profesorul, apoi fluieră în timp ce toți stăm în slipi la marginea piscinei.

Un pușți palid, cu pistrui, ridică mâna. Profesorul îi aruncă o vestă din neopren.

— Poftim. Poți să înoți ca un cățel pe margine.

Ne zice să-i spunem Brek. Nu știu dacă e prenumele, numele de familie sau un fel de a fi, însă reușește să pară mai puțin interesat să fie aici decât noi, restul. Bănuiesc că e un fost olimpic, de patruzeci și ceva de ani, care, după ce a plecat dintr-o școală din divizia întâi și a mers la reabilitare, a cerut o favoare ca să obțină locul ăsta de muncă și acum regretă viciile care l-au adus aici, să aibă grijă de niște nemulțumiți înstăriți.

— Restul o să faceți un dat de ștafetă pe 200 de metri la liber, după care un sprint de 50 de metri. Patru pe rând. Alinierea.

Fluierul lui răsună în clădirea goală.

Scanned with CamScanner

Nu știu exact cât înseamnă asta, până când primii înotători ajung în apă. Patru bazine fiecare. Obosesc doar când mă uit la ei și decid să mă pun în poziția de ancoră pentru rândul meu. Trebuie să mă mobilizez puțin pentru asta. Nu că nu mi-ar place mișcarea, doar alerg, ridic greutăți, dar înotul e cu totul altceva, deoarece trebuie să-ți cronometrezi respirațiile și să-ți propulsezi corpul prin apă.

Brek suflă în fluier, semn că trebuie să ne urcăm pe platforme. Apoi, fără să gândesc, sar în apă, în clipa în care tipul dinaintea mea atinge peretele. Nu mă gândesc la nimic, acționez doar instinctiv. N-am mai fost în apă de un an, dar îmi reamintesc. Îmi găsesc ritmul. Prima întoarcere e mai dificilă, deoarece doar imit ce i-am văzut pe adevărații înotători făcând la televizor. Nu-mi iese prea bine, dar următoarea e mai bună. După a treia întoarcere, mă aștept să simt durere în mușchi sau arsuri în plămâni. Înainte să apară, ating peretele și realizez c-am terminat.

Patru bazine. Prea simplu.

După ștafetă și câteva minute să ne revenim, ne aliniem pentru sprint. Brek își scoate cronometrul, apoi suflă în fluier. Sunt al treilea și când stau pe margine, se întâmplă ceva ciudat. Mâinile îmi amorțesc. Pulsul mi-o ia razna. Mă trezesc că mă legăn în față și-n spate. Când explodez de pe platformă, realizez că vreau să mă descurc foarte bine la chestia asta cu înotul. Nu există premiu sau puncte bonus dacă termin primul, dar dintr-un motiv anume, chiar îmi pasă să ajung la capătul piscinei cât de repede pot. Bag viteză. Simt presiunea de pe încheieturi, de la cât împing apa în spatele meu.

Când intru în perete și-mi dau părul din ochi, mă uit în jur și realizez că sunt cu mult mai în față decât ceilalți tipi.

Asta m-a făcut să mă simt al naibii de bine.

Scanned with CamScanner

În timp ce mă șterg, observ că un tip mai mare vorbește cu Brek. E înalt și bine făcut, și bronzat. Are un fluier la gât și un tricou cu Sandover Swimming. Mă văd că mă privesc și-mi fac semn să merg la ei, ceea ce și fac.

— Ai avut un timp decent, spune bărbatul. Ai înotat vreodată în competiții?

— Nu e chiar chemarea mea.

— Ai dimensiunea și constituția pentru asta. Cât de înalt ești? 185, 187 de centimetri?

— 190.

— Greutate?

— De unde să știu? Cine se cântărește?

Mă fixează cu privirea.

— Urmează antrenamentul. De ce nu stai și tu, să dai probă pentru echipă?

— Faza e că am deja planuri să-mi lovesc penisul de o mașină, deci va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

— Bine, Shaw. Du-te la duș, spune Brek, care-mi face semn să plec.

Asta o să-l învețe minte să mă mai includă în diverse prostii.

Oameni mai buni decât Brek și Bobby Breaststroke de acolo au încercat și au eșuat să mă bage într-o echipă. Deja, acum, e o chestiune de principiu.

Când clasa noastră iese de la duș, echipa de înot e în vestiar și se pregătește pentru antrenament. Silas mă salută, în timp ce merge spre piscină.

— Fratele lui Fenn, strigă Lawson din partea cealaltă a camerei. Te-ai pierdut?

Îmi arunc geanta lângă a lui, pe bancă, în fața dulapurilor.

— Asta nu e biblioteca?

Scanned with CamScanner

— Mai au așa ceva în școlile publice? Credeam că le-au transformat în armurării.

— Ceva de genul ăsta.

— Am auzit că ți-ai încercat norocul cu Sloane. Cum a mers?

Al naibii Fenn! Bârfește ca o fată.

— Avem o legătură tăcută, răspund eu.

Lawson zâmbește.

— Deci ți-a tăiat-o de la început.

— Nu. Trebuie doar să găsesc o cale spre ea.

— Da, da. Fix asta să faci.

Știu cum sunt fetele ca Sloane. Te pun la încercare ca să se lase convinse. Asta le arată că ești serios. De obicei, asta înseamnă mai mult efort decât sunt dispus să investesc pentru o partidă de sex, dar diferența e că de data asta, cred că merită. Habar n-am ce are tipa asta, dar e ca o provocare pe care nu pot s-o refuz. Crede că nu sunt în stare, așa c-o să-i demonstrez că se înșală. Dincolo de o cucerire, însă, ceva îmi spune că ea și cu mine nu suntem așa diferiți. Dacă am avea ocazia să purtăm o conversație normală, am putea chiar să ne înțelegem.

— Nu-ți bate capul cu asta, spune Lawson, în timp ce închide dulapul. Îi place să domine. Nici ghețarul care a creat Marele Canion n-ar putea să-i facă față.

— Vorbești din experiență?

— Nu e nicio rușine să încerci, atâta timp cât știi când să te oprești.

N-aș vrea să-l jignesc pe Lawson, dar mă bucur să știu că Sloane are standarde înalte.

În ultimul timp, îmi place să fiu pedepsit, așa că-i trimit mesaj, în timp ce mă îndrept spre sala de mese.

EU: Invitația aia la desert e în continuare valabilă.

Consider că e un semn bun când îmi răspunde.

Scanned with CamScanner

SLONE: Sunt sigură de asta.
EU: Atunci ieși cu mine.
SLOANE: Găsește-ți un nou hobby.
EU: Îmi place ăsta.
SLOANE: N-ai fost respins destul?
EU: Nu încă.

O s-o aduc unde vreau. E nevoie de timp pentru construirea unei legături, iar aici, am tot timpul din lume.

Când ajung la cămin, îl găsesc pe Fenn la laptop, în fața televizorului.

— Cine e introvertitul acum? îl tachinez, aruncându-mi lucrurile lângă pat.

— Trebuie să lucrez la afurisitul eseu pentru istorie, spune el, în timp ce apasă furios pe taste. Antrenorul are nevoie de mine la probele pentru fotbal de săptămâna asta, așa că n-am prea mult timp să mă ocup de el.

— A, da. Eu l-am terminat aseară.

— Ce? Vorbești serios?

— Da.

— Ce naiba, omule?

Îmi iau laptopul de pe fotoliu.

— Am luat unul de pe internet.

— Amice, profesorii folosesc software pentru detectarea plagiatului. O să te prindă.

— Nu la cum fac eu lucrurile.

— Și mai exact cum le faci? mă privește el sceptic.

Există un risc în a-i dezvălui lui Fenn metodele mele. Sigur, acum tot spune cum „familia e pe primul loc", dar n-am nicio garanție că n-o să se întoarcă împotriva mea la un moment dat, dacă are un motiv destul de bun. Dar dacă e să iau în calcul recompensa, el e cea mai bună legătură a mea cu o bază nouă și profitabilă de clienți. Care e cel mai rău lucru care poate să se întâmple? O să fiu dat afară din altă școală? Sunt deja profesionist la asta.

Scanned with CamScanner

— E simplu. Toate sistemele astea de detectare a plagiatului sunt conectate la baze de date online, cu materiale înregistrate. Eu aflu pe care-l folosește școala, intru în serverul lor și șterg exact acel eseu.

— Poți să faci asta? întreabă el, ridicând o sprânceană.

— Nu e greu. La ultimele școli, am avut o ocupație secundară plăcută. Pot să te rezolv.

— O, da! Dar serios, nu poți să fii prins? spune el, în timp ce-și închide laptopul.

— Niciodată n-am fost.

E una din activitățile mele mai elegante. Volumul imens de surse din aceste baze de date e punctul lor forte, dar și slăbiciunea, deoarece fac spargerea și ștergerea practic nedetectabile. Și cum operațiunea mea e oricum una mică, riscul e minim.

E de-a dreptul perfect.

Fenn mă privește, în timp ce caut eseul perfect pe care să i-l dau.

— Deci asta faci aici toată ziua? Chestii de hacker?

— Cam așa ceva.

— Tot tocilar ești, spune el, în timp ce ia telecomanda, ca să găsească ceva la care să se uite, acum că are atâta timp liber. Dar poate nu ești chiar o cauză pierdută. Presupun că acum mi se pare mai tare să-mi fii coleg de cameră.

Nu vreau să-i spun că asta n-o să dureze. Pentru că sincer să fiu, nu cred c-o să stau la școala asta prea mult. O să fiu dat afară la un moment dat. Și chiar dacă o să absolv, el o să se ducă la o facultate de elită, iar eu o să-mi văd de ale mele. Poate o să ne mai vedem de sărbători, dacă părinții noștri vor mai fi căsătoriți, dar nu e sigur.

Însă data viitoare când o să mă bată la cap să ies, o să consider că momentele astea sunt momente de apropiere.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 12
FENN

— Treci aici, idiotule.

Îmi dau jos căştile, scos din transă din cauza izbucnirii furioase a lui RJ.

— Încă puţin.

RJ ia controlerul, legănându-se, în timp ce se aşază pe canapea.

— Stânga. Stânga, la naiba.

Loveşte frustrat măsuţa de cafea şi aruncă controlerul de Xbox.

— Jocul ăsta e stupid, bombăne. De ce m-ai făcut să-mi placă aşa ceva?

Mă uit în jos şi văd c-am rămas blocat la aceeaşi pagină a cărţii de fizică de aproape o oră. E miercuri seara şi, după cină, m-am aşezat să lucrez, dar în loc de asta, am alternat între a-mi verifica în mod compulsiv mesajele şi a mă gândi la diverse lucruri.

— Nimeni nu te forţează să joci, spun eu, absent. Închide jocul.

— Nu, răspunde încăpăţânat. Refuz să nu fiu bun la asta.

— Fă ce ai de făcut, drăguţo.

Încep să mă uit din nou la mesaje.

— Poftim? Tocmai mi-ai zis „drăguţo”?

Scanned with CamScanner

— Ți-am spus așa? întreb eu, ridicând privirea din telefon.

— Da.

— Atunci ți-ai răspuns singur la întrebare.

Șterg câteva mesaje de la o tipă de la Ballard, care voia să ne cuplăm pentru a doua oară.

RJ mă privește o clipă, apoi oftează și se concentrează din nou la joc.

Închid mesajele și-mi frec fruntea, dorindu-mi să scap de toată energia și agitația asta. Nu știu ce se întâmplă cu mine. M-am trezit gândindu-mă la Casey și toată ziua am vrut s-o văd. Ne-am scris aseară, dar nu mi-a mai răspuns după ultimul meu mesaj. Nu era ceva important, doar un comentariu oarecare. În ultimul timp, sunt ca un dependent. Nu contează decât bulele alea mici și luminoase.

Devin obsedat, și asta e o problemă. Chiar aș putea s-o distrug pe fata asta, dacă n-o să realizeze mai repede că nu e bine să mă aibă prin preajmă. Casey e blândă și inocentă, un unicorn în mlaștina noroioasă a școlilor pregătitoare. Ca să nu mai zic că e doar junioară, așa că nu e cazul s-o las să fie coruptă de slăbiciunea mea pentru dezmăț și autodistrugere.

Și cu toate astea, asta facem. Asta *fac*, trimițându-i mesaje în fiecare zi și așteptând s-o văd, în condițiile în care știu că mâinile mele n-ar trebui să fie aproape de cineva așa pur.

Singura problemă e că sunt un laș lacom, care nu poate să stea departe.

Îmi arunc telefonul într-o parte, iau cartea și-mi ordon să mă concentrez.

Apoi văd cum ecranul telefonului devine verde sub pătură. E un răspuns de la Casey la ultimul meu mesaj.

Scanned with CamScanner

Un simplu „LOL", dar la cum îmi bate inima, ai crede că mi-a trimis o poză cu ea goală.

Mă uit cât e ora și realizez că e trecut de 22.00. Îmi muşc buza și mă uit la ecran o eternitate.

La naiba. O să-i scriu.

Dac-aș avea o urmă de control, n-aș mai fi așa un nemernic.

EU: Vrei să fii puțin rea?
CASEY: Depinde...
EU: Hai să ne strecurăm afară. Vrei să ne vedem?
CASEY: Pe traseu.
EU: Ne vedem în curând.

— Unde te duci?

Vocea suspicioasă a lui RJ mă opreşte în drumul spre uşă.

— Mă duc să mă văd cu o fată. E în regulă, tati?

Își dă ochii peste cap și se întoarce la jocul video la care nu e bun.

Nu e încă ora de culcare, așa că nu trebuie să mă strecor. Pur și simplu ies din cămin, cu mâinile în buzunarele blugilor. Inima îmi bate din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropii de marginea campusului.

Partea amuzantă e că eu și Casey abia dacă vorbeam înainte de accidentul de astă-primăvară. Era sora mai mică a lui Sloane. Majoreta simpatică, dulce și plină de viaţă. Mereu undeva pe fundal. Apoi, ne-am apropiat. Silas n-a fost prea deplasat cu acuzaţiile lui, în ziua când ne-am apropiat acasă la familia Tresscott. I-am dat numărul meu lui Casey când Silas și Sloane ne-au lăsat singuri în bucătărie. Nu știu de ce am făcut-o. Poate pentru că părea atât de tristă și oropsită, iar rana roșie de pe frunte încă nu i se vindecase.

Scanned with CamScanner

Am fost relaxat și înțelegător și i-am spus că, dacă are nevoie vreodată să vorbească cu cineva, sunt un ascultător excelent.

N-am crezut c-o să-mi scrie. Și eu clar n-ar fi trebuit să-i răspund. Dar a făcut asta și eu i-am răspuns, și cumva, am devenit prieteni.

Cam de la sfârșitul lui aprilie, până când a plecat în Colorado pe timpul verii, am petrecut aproape tot timpul împreună, plimbându-ne cu câinii ei pe aleea dintre casa ei și campusul principal. Nu știu dacă eram chiar o companie bună, dar timpul petrecut împreună părea s-o binedispună în momentele mai grele.

Directorului nu i-a plăcut asta inițial. E evident că instinctele lui de percepție a pericolului sunt mai dezvoltate decât ale ei. Însă n-a putut ignora faptul că petrecerea timpului împreună părea s-o scoată pe Casey din gaura în care se înfundase după accident. Ne-a dat voie să ne vedem, cu mențiunea să o facem doar pentru plimbările de după-amiază, în apropierea casei.

Ar fi trebuit să știe mai bine de atât.

A fost doar o chestiune de timp până am convins-o pe Casey să se strecoare din casă după ora de stingere, ca să se vadă la miezul nopții cu mine. Ascuns de copacii din jurul campusului, un drum accidentat duce spre casa lui Casey. Acum un an, m-aș fi împiedicat prin întuneric și aș fi intrat în ghimpi și iedera otrăvitoare. Acum, știu drumul și cu ochii închiși.

Casey stă în lumina lanternei telefonului ei, la doar câțiva metri de marginea curții ei, destul de aproape cât luminile de pe veranda casei să se vadă printre frunze. Își ridică capul, zâmbitoare, când vede că mă apropii.

Fără să spună nimic, își înfășoară brațele în jurul taliei mele, pentru o îmbrățișare. Mi se face greață că e fericită să mă vadă. O parte din mine mereu speră că de data asta, i-a venit mintea la cap. Că o să-mi spună să mă

Scanned with CamScanner

duc naibii. Doar că în loc să facă asta, mă ține strâns, iar eu nu pot decât să mă bucur de corpul ei suplu și să inspir parfumul părului ei. Mereu miroase a lavandă.

— Tari pijamalele, îi spun.

În ultimul timp, serile au fost în continuare calde și c-o umezeală ridicată, iar Casey a venit în niște pijamale roz: un top cu mâneci scurte și nasturi și pantaloni scurți. Arată atât de adorabil.

— O, mersi, râde ea. M-am gândit că dacă mă prinde cineva când ies, ar arăta mai suspect dacă aș purta altceva.

— Ai grijă. Încep să cred că am o influență proastă asupra ta.

— Hmmm, da. O să fiu atentă la asta.

Arată așa bine. Pare mai fericită în general și mai relaxată decât ultima oară când ne-am văzut. Și mult mai bine decât în primăvară. Atunci fusese atât de dată peste cap, având coșmaruri aproape în fiecare noapte. Presupun c-așa aș fi și eu, dacă aproape m-aș fi înecat și apoi, m-aș fi trezit pe malul unui lac, fără să știu ce s-a întâmplat. E groaznic să treci prin așa ceva.

— Cum merge treaba? Școala nouă e OK?

Casey își mută privirea și-și mușcă buza.

— Nu e grozav, dacă e să fiu sinceră.

— Nu-ți place la St. Vincent?

— Până acum, nu sunt fană.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Un fior instant de furie îmi străbate sângele.

— A fost o săptămână grea. Nimeni nu vorbește cu mine, dar aud ce spun.

Expresia ei devine tristă și întunecată.

— Ca de exemplu?

— Doar zvonuri. Știi cum e. Cineva a auzit de la cineva... Se pare că perioada mea populară, de majoretă

Scanned with CamScanner

și membră a comitetului albumului de an, e de domeniul trecutului. N-o să-mi fac prea mulți prieteni acolo.

— Dă-le naibii. Par niște afurisite proaste.

— Fenn.

Chiar dacă m-a certat pentru cuvintele alese, am dreptate. Iar urma de zâmbet de pe buzele ei roz și pline îmi arată că și ea e de acord.

O înghiontesc ușor și îi zâmbesc jucăuș.

— Aș putea să găsesc o fată de 16 ani, care face box, și să le bată pentru tine. M-aș oferi s-o fac chiar eu, dar n-ar arăta prea bine...

— Vrei să mă trimiți la școală cu propria mea bandă de brute?

— De ce nu?

— Poate-mi arăți niște mișcări, spune ea, în timp ce ochii-i licăresc și se preface că dă câteva lovituri în aer. Aș putea să intru într-o formă foarte bună și să încep să port fard negru la ochi.

— Cu încheieturile astea slăbănoage? Cred că ești mai potrivită pentru arta războiului psihologic. Dar serios acum, pot să te ajut în vreun fel cu situația de la școală?

— Nu, nu prea am de ce face, decât să trec peste. O să se sature de mine la un moment dat.

Îmi dă un ghiont cu cotul și îmi aruncă un zâmbet scurt, care mă întreb dacă nu e mai degrabă doar ca să mă liniștesc.

Chestia principală pe care am aflat-o despre Casey, după ce am petrecut atâta timp împreună, e că mereu îi pune pe ceilalți pe primul loc. Mereu le ia în considerare sentimentele, înainte să se gândească la ale ei. Fata asta îi liniștește mereu pe cei din jurul ei. Pe tatăl ei, pe sora ei, pe mine. Dacă ea și idioatele de la St. Vincent ar ajunge în biroul călugăriței directoare, Casey le-ar apăra pe cele

Scanned with CamScanner

care au agresat-o și le-ar cere superiorilor să dea dovadă de milă.

Aș vrea să spun că genul ăsta de atitudine e enervantă, dar adevărul e că mă inspiră. Îmi dă speranță că poate omenirea nu e condamnată.

Eu am fost condamnat în urmă cu mult timp. Probabil cu mult înainte s-o întâlnesc pe Casey, dar ce fac cu ea cu siguranță n-o să mă ajute să fiu izbăvit. Sunt un nemernic, pentru c-am lăsat-o să creadă că suntem prieteni.

— V-am prins.

Casey și cu mine ne întoarcem repede spre copacii care foșnesc. Rămân mască când o văd pe Sloane.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 13
SLOANE

Aş prefera să-mi găsesc sora în autobuzul de turneu al unei trupe de rock, decât strecurându-se prin pădure, în mijlocul nopţii, cu Fenn. Băiatul ăsta are o reputaţie mai rea decât o vedetă, când vine vorba de folosirea şi ignorarea fetelor. Doar Lawson reuşeşte să-l întreacă, iar asta nu e o companie prea bună.

— Vrei să-mi dai o explicaţie? întreb eu rece.

— Doar vorbeam, insistă Casey.

— Cu el vorbesc.

Pentru că Fenn ştie mai bine. I-am descris în detaliu ce o să-i fac la scrot, dac-o să aflu vreodată că are intenţii necurate cu sora mea.

— Ce a trecut timpul! Se întunecă repede acum, nu?

Ce idiot sarcastic.

— N-ai ce să cauţi aici. Tata o să-şi iasă din minţi, dac-o să afle că o scoţi din casă după ce se face întuneric.

Indignată, Casey îşi îndreaptă privirea spre mine.

— Nu el m-a scos din casă. Eu i-am zis să ne vedem.

— Da, da, cum să nu.

N-o cred nici măcar o secundă, iar asta e dovada că Fenn începe să o influenţeze. Chiar dacă e sexy, şi mult mai amuzant decât ar crede cineva, niciodată n-am avut încredere în el. Nu mi s-a părut o idee bună când tata i-a lăsat să petreacă timpul împreună, după accidentul lui Casey, dar după câteva săptămâni, n-am putut să neg că starea ei se îmbunătăţise. Orice efect avea asupra ei,

Scanned with CamScanner

funcționa. Dar acum, Fenn începe să se simtă prea confortabil. Uneori, trebuie să i se reamintească că există limite și consecințe, dacă nu le respectă.

Dar sora mea nu dă înapoi. Îmi aruncă un zâmbet șters.

— Probabil mi-am imaginat toate dățile când te-ai strecurat afară cu Duke, după ora de stingere.

— Aia era altceva.

— De ce?

— Știi foarte bine de ce. Și pentru că nu ești eu.

În primul rând, ar face bine să nu se culce cu Fenn.

— Cum zici tu.

Mă abțin să-mi dau ochii peste cap când îi aud replica sfidătoare. Când vrea, poate să facă figuri. Știu ce vor băieții de la Sandover de la o fată precum Casey, și nu sunt picnicuri platonice sub stele.

— Vorbim mai târziu, îi spune într-un final lui Fenn, după ce realizează că n-o să dau înapoi.

Ignoră faptul că sunt încruntată și-l îmbrățișează, apoi o ia spre casă.

Fenn încearcă să plece fără să-l văd, dar îl opresc cu o privire.

— Tu stai aici, îi ordon.

— Bine. Spune ce ai de spus.

Mă apropii de el, cu o mână în șold.

— Vorbesc serios, Bishop! Gata cu strecuratul și întâlnirile secrete de la miezul nopții.

— Abia dacă e trecut de ora zece, spune el, cu zâmbetul pe buze.

Poate pe unele fete le impresionează atitudinea asta, dar nu mă număr printre ele. Îl privesc și mai intens.

— Bine, bine. La naiba, Sloane, relaxează-te! N-o să se mai întâmple.

Își trece o mână tremurândă prin părul șaten deschis, atrăgându-mi atenția spre bicepșii lui tonifiați, de

Scanned with CamScanner

sub bluza mulată, cu mâneci lungi. Asta îmi reamintește că Fenn e un tip periculos. Are peste 1,80, e în formă, și prea atrăgător pentru propriul său bine. Un băiat ca el ar putea să-i frângă inima surorii mele fără să încerce măcar. Un motiv în plus să stau cu ochii pe el.

Dacă tot l-am prins aici, poate să mă ajute cu ceva.

— Care e treaba cu fratele tău vitreg?

— Nu știu.

Fenn se încruntă, dar detaliază, când nu răspund.

— E un singuratic. Nu vrea să iasă sau să-și facă prieteni. Stă singur, majoritatea timpului, și abia dacă pot să scot două vorbe de la el.

— Ce amuzant. În mesajele pe care mi le trimite pare vorbăreț.

— Serios? Îți place atenția, îmi zâmbește el.

— Ba nu, neg eu, deși vocea din minte îmi spune că *da*.

— Sigur, Sloane, repetă-ți asta.

Dintr-odată, Fenn devine serios și-și trece din nou mâna prin păr.

— Spune-mi ceva: ar trebui să fiu îngrijorat din cauza fetelor de la St. Vincent? Par să se ia de Casey.

— Nu e problema ta. Mă descurc.

— Da?

— O, da. Deja am pus-o la punct pe o tipă care vorbea prostii. Probabil o să aibă nevoie de un terapeut după conversația noastră.

— Foarte bine. Ține-o tot așa.

— Evident.

Dacă e un lucru pe care Fenn și cu mine îl avem în comun, e faptul că suntem foarte protectori cu Casey.

Nu mă deranjează să mă lupt pentru sora mea. N-am nicio problemă cu asta. Dar faptul că trebuie să păstrez imaginea asta, c-aș fi o forță invincibilă, e epuizant. Tata și Casey se bazează pe mine și se așteaptă să le port poverile,

Scanned with CamScanner

iar când mă uit în jur, nu e nimeni care să mă ajute când totul devine prea greu. Dar nu pot să le zic așa ceva. Casey ar fi copleșită de vinovăție, iar tata probabil mi-ar ține o prelegere despre cum îl dezamăgesc. Cât despre prieteni, asta e ceva ce nu i-aș spune niciodată lui Silas sau altcuiva. Nimeni n-are voie să mă vadă vulnerabilă. Niciodată.

Chiar și așa, cred c-ar fi drăguț să am o singură persoană cu care să vorbesc.

După ce Fenn pleacă, stau o clipă afară și inspir aerul cald al nopții. Tocmai mă îndrept spre casă, când primesc un mesaj.

MILA: Tot nu vorbim?

Apropo de „prieteni".

Continui să merg și ignor mesajul. Dar las semnul c-am citit mesajul pentru anumiți oameni, iar Mila se numără printre ei. Vreau să știe să îi citesc mesajele și aleg să le ignor.

Atentă la detalii ca întotdeauna, fosta mea cea mai bună prietenă observă împunsătura.

MILA: Haide, drăguțo. Trecem și noi mai departe?

Citesc din nou mesajul, dar nu răspund. Mila și cu mine ne cunoaștem din anul întâi, ceea ce înseamnă că știe exact cum sunt. Sloane Tresscott nu crede în a doua șansă. Dacă mă rănești pe mine sau pe familia mea, ești mort în ochii mei. Când completez fișele de înscriere la facultate și sunt întrebată care sunt punctele mele forte, e simplu.

Faptul că fug.

Nu arăt niciodată slăbiciune.

Și abilitatea mea de a ține ranchiună.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 14
RJ

Sloane e iepurele meu alb.

Știu că fixația asta e problematică, dar tot am impresia că vrea să fie prinsă. Așa că urmăresc firimiturile pe care le lasă în urma ei.

Sigur, aș putea să mă chinui și să dezvolt relații inutile, ca să interoghez fiecare cunoștință de-a ei de pe campusul ăsta, și astfel, să strâng destule informații care să mă ajute să obțin o întâlnire cu ea. Dar pare prea mult efort.

Acum că-i știu numele de familie, e simplu să-i sparg conturile. Inițial, doar m-am uitat pe fluxurile ei, de pe conturile mele, dar se pare că Sloane e singura tipă sexy de pe planetă care nu-și postează toată viața pe rețelele de socializare. N-are nici măcar o poză în bikini sau un selfie în dormitor. Iar asta e păcat, pentru că am senzația că arată fantastic în costum de baie și nu m-ar deranja să-i văd dormitorul... Din păcate, conturile ei sunt pustii, așa că n-am avut de ales, decât să sap mai adânc.

Mă rog, am avut de ales. Am *ales* să arunc o privire în culise. Știu că e invadare a intimității, dar numai una mică. Nu e ca și cum caut ceva rău sau încerc să găsesc poze în care e goală. Fac un efort conștient să nu intru în mesajele ei, nu citesc nici măcar unul, și nici nu mă uit cu cine a conversat. În schimb, mă concentrez să aflu ce îi place lui Sloane.

Scanned with CamScanner

Lawson susţine că e de neatins, dar mi se pare că asta ar zice cineva care renunţă uşor. Nu rezist când e vorba de un puzzle, iar acesta e în mod special de fascinant. Şi e şi mai bine dacă recompensa mea o să fie să ajung în pat cu ea.

Toată dimineaţa de joi, strâng informaţii despre Sloane. Ce postări îi plac. Ce îi place, cum ar fi o trupă pe care a văzut-o de trei ori anul trecut, prin New England. Sau cantitatea excesivă de timp pe care o petrece informându-se despre încălţări de alergat. Într-un final, mă concentrez pe muncă şi mă duc în laboratorul de informatică, deoarece internetul din cămin merge foarte încet şi am lucruri de făcut. Cum ar fi să printez eseurile de istorie pe care Fenn şi cu mine trebuie să le predăm mâine. Doar că imprimanta asta tot spune că nu mai e hârtie, în condiţiile în care am pus hârtie de două ori.

— Ce vrei de la mine, vechitură?

Îi dau una, dar nu face decât să scoată un zgomot pe care nu l-am mai auzit până acum.

— Mereu face asta.

Un puşti brunet vine, se apleacă şi o scoate din priză.

— Probabil ar fi trebuit să încep cu asta, nu?

— Nu, e nevoie de mai mult decât doar scos din priză. Fii atent, e un întreg proces.

O bagă din nou în priză şi se ridică, să verifice ecranul.

— N-au mai actualizat software-ul din 2003, aşa că mereu face probleme, fără motiv.

Îl privesc cum trece printr-o serie de meniuri şi coduri de eroare, ca să convingă imprimanta că are destulă hârtie ca să funcţioneze.

Apoi încuviinţează, mândru de el însuşi.

— Ar trebui să meargă. Cel puţin pentru moment.

— Mulţumesc.

Scanned with CamScanner

Mă întorc la calculator, ca să încep printarea din nou. Imprimanta începe să meargă fără probleme și scuipă pagini.

Puștiul mă privește în timp ce stă în spatele meu. Pare mai mic decât mine, poate e boboc sau în anul doi.

— N-ai mai fost aici.

— Nu.

— Eu sunt Lucas.

Apoi așteaptă, iar eu îmi opresc un oftat și mă forțez să mă prezint.

Care-i treaba cu toți de la Sandover, de sunt atât de invaziv de prietenoși? Credeam că toți sunt niște delincvenți.

— RJ, spun eu.

Lucas observă laptopul care-mi iese din geantă și i se luminează fața.

— Tu l-ai construit?

— Ce? A, e o carcasă personalizată, l-am rugat pe un tip să mi-o facă. La schimb, am intrat în telefonul iubitului lui, ca să aflu cu cine-l înșela.

— Serios? Ce tare!

— Îți plac genul ăsta de lucruri?

— Da. Nu sunt vreun expert, dar mă mai ocup cu asta. În mare parte, citesc. Tata m-ar îngropa în curtea din spate dacă m-ar prinde cu așa ceva.

În ciuda reticenței mele inițiale, vorbim ceva timp. Aflu că e junior și e obsedat de calculatoare și coduri de la 12 ani. Lucas e modest, dar știe despre ce vorbește, nu ca alți falși de pe internet, care se prezintă ca a doua venire a Condorului. De cele mai multe ori e de fapt un puști de 12 ani, care s-a uitat la *Virus distrugător* în weekend.

— Aici erai, strigă Fenn, care intră în laborator. Hai să luăm cina, omule.

— Bună, Fenn.

Scanned with CamScanner

Lucas îl salută, în timp ce eu iau foile din imprimantă.

— Poftim, prostovanule. Să te bucuri de A-ul pe care o să-l iei, spun eu, în timp ce-i dau lui Fenn eseul.

— Ești sigur c-o să meargă?

— Dac-o să faci ce ți-am spus și o să-l modifici, să pară că l-ai scris chiar tu, atunci da, fără probleme.

— Dacă ce o să meargă? întreabă Lucas, în timp ce se uită la pagini.

— Nimic, vezi-ți de treaba ta, spune Fenn, care rulează eseul.

— Oricum am terminat aici.

Îmi pun eseul și laptopul în ghiozdan.

— Bine. Vino să mănânci cu noi. Nu poți să mănânci în fiecare seară în cămin, e ciudat. Apoi Fenn se uită la Lucas. Haide, poți să vii și tu. Putem să încercăm să aflăm unde l-a ascuns taică-tu pe fratele tău.

O expresie îndurerată apare pe fața lui Lucas.

— Tata n-o să cedeze, omule. Spune că suntem în perioada „fără contact". Poate e un termen de terapie? Nu avem niciun contact până când Gabe o să demonstreze că, și citez, „e pregătit să fie un membru respectabil al familiei noastre". Nici măcar mama nu vrea să-mi spună unde l-au trimis.

Urmăresc schimbul de replici, doar pe jumătate pierdut. Din ce am cotrobăit prin viața digitală a lui Gabe, știu că e vorba de Gabe Ciprian, cel mai bun prieten al lui Fenn, încă din școala primară. Doar că nu realizasem că tatăl lui era în mafie sau ceva de genul ăsta.

— Trebuie să plec, spune Lucas, ridicând din umeri. Mă duc acasă la Casey, pentru cină. Ne vedem mai târziu.

Fenn rămâne mască în timp ce-l privește pe Lucas îndepărtându-se.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Ce?

Scanned with CamScanner

Își revine din expresia pierdută.

— Arăți ca și cum o să provoci un junior la duel la prânz.

— Nimeni nu are voie în casa lor, spune ei, iritat. Cu excepția lui Silas, care e apropiat de Sloane, și se pare că și puștiul ăsta.

— Și?

— Tatăl lui Casey abia ne tolerează să ieșim la plimbări, și asta doar pe timpul zilei. Trebuie să stăm pe aleile marcate, unde există camere de luat vederi.

— E dur omu'.

— E medieval. Tipul e ridicol.

Nu am sfaturi utile pentru el, decât dacă poate vrea să dezasamblăm camerele de securitate. Apoi realizez că asta ar putea să fie o oportunitate pentru mine. Știu că Fenn e apropiat de Casey, știu asta de când i-am spart telefonul. Nu vorbește prea mult despre ea cu mine, dar poate reușesc să exploatez ceva, ca să mă apropii de Sloane.

— Care-i treaba cu tatăl lor? întreb, în timp ce ne oprim în camera noastră, ca să ne schimbăm în uniforme. De ce e atât de biblic de strict cu ele? Își duce munca acasă sau e mai mult de atât?

Fenn face o pauză lungă. Nu pot să-i citesc expresia. Parcă decide dacă să-mi răspundă. Se așază pe marginea patului său, aplecându-se să se încalțe și nu mă privește când spune în sfârșit ceva.

— Tresscott a fost mereu protector cu ele. Amenința c-o să castreze pe oricine se apropie de casa lui. Dar niciodată n-a fost în halul ăsta.

— Ce s-a întâmplat de-a ajuns așa?

— Balul, spune Fenn.

— Avem bal la o școală doar de băieți? întreb eu, zâmbind.

Scanned with CamScanner

— Nu. Cel de la Academia Ballard. Elevii de la Sandover pot să cumpere bilete la orice eveniment social de la Ballard, așa că primăvara trecută, câțiva dintre noi am mers la balul juniorilor. Sloane a adus-o pe Casey, dar apoi i-a pierdut urma pe timpul nopții. Oftează îndelung. Din câte știm, cineva i-a pus lui Casey ceva în băutură. A dispărut la un moment dat și a intrat cu mașina în lacul din spatele debarcaderului părăsit. Aproape s-a înecat.

— Dumnezeule! A fost rănită?

— A avut o rană la cap, o contuzie, și niște vânătăi. A fost destul de afectată după. Încă este.

— L-au prins pe cel care a drogat-o?

— Casey nu și-a mai amintit nimic. Erau camere de securitate, dar școala spune că erau închise, pentru mentenanță, așa că n-au filmat ce s-a întâmplat. Și asta a fost.

Fenn se întristează. Nu mai spune nimic pe drumul spre cină, fiind căzut pe gânduri. Eu, pe de altă parte, mă întreb de ce nu s-a scris în ziarele locale despre accidentul ăsta. Dac-ar fi fost articole despre asta, ar fi apărut când am căutat lucruri despre director. Niciun reporter nu ar refuza o astfel de poveste, ceea ce îmi spune că cineva a făcut un efort să țină informația departe de ziare.

Și probabil nu sunt primul care observă asta, dar faptul că toate camerele de supraveghere n-au mers în timpul unui eveniment important, în cadrul căruia cineva aproape a murit, e o coincidență a naibii de mare. Însă au trecut deja câteva luni de atunci, așa că sunt sigur că familia a analizat deja chestia asta.

La cina cu Silas și Lawson, sunt interogat.

— Te-am văzut vorbind cu antrenorul Gibson, spune Silas. Te gândești să intri în piscină cu noi?

— În niciun caz, bombăn eu și mai iau o gură de pui cu lămâie.

Scanned with CamScanner

Strategia mea ca să supraviețuiesc acestor interacțiuni forțate e să am mereu mâncare în gură, ca să nu fiu obligat să răspund cu mai mult decât niște bombăneli. În ciuda a ce spune Fenn, n-am nevoie de prieteni. Nu mă număr printre oamenii care au nevoie de alinarea umană constant. Dacă am de ales, prefer să fiu singur.

— Antrenorul a pus ochii pe el, îi spune Lawson lui Fenn, apoi îmi zâmbește. Abia așteaptă să te bage într-un Speedo.

Ridic o sprânceană.

— Nu vinzi imaginea prea bine.

Sporturile de echipă sunt împotriva a tot ce cred, mai ales acelea în care ești aproape gol.

— Și oricum, a fost foarte ocupat în ultimul timp urmărind-o pe Sloane, spune Fenn.

— Ne cunoaștem.

— Cum să nu! De fapt, tu cunoști toate modurile diferite în care poate să-ți spună să te duci naibii.

Lawson vorbește peste marginea paharului, plictisit.

— Renunță cât mai poți. N-o să ieși niciodată la întâlnire cu ea. Nu poți să ajungi la ea.

— Dacă insiști prea mult, o să-ți agațe pielea pe peretele din dormitor.

Mă uit la Silas și aștept să intervină. Nu o face.

— Ce, nicio doză de pesimism din partea ta?

Ridică din umeri, având o expresie gânditoare, în timp ce ridică furculița la buze. Mestecă, înghite, apoi ridică din nou din umeri.

— Nu contează ce spun eu, tu oricum o să te ții după ea. Toți fac așa.

Îl privesc la fel de gânditor.

— Uite ce e, o parte din Sloane o să fie mereu inaccesibilă. N-o să poți s-o prinzi. Tocmai asta e și atracția.

Scanned with CamScanner

Tipii devin obsedaţi de ea, vor s-o cucerească, dar n-o să meargă niciodată. Sloane mereu câştigă.

— Mai vedem noi, răspund încrezător.

Descrierea pe care i-a făcut-o Silas e surprinzător de profundă. Chiar intimă.

Fenn mi-a spus că sunt apropiaţi, dar mă întreb dacă n-o şi place. Scurta cercetare pe care i-am făcut-o lui Silas Hazelton mi-a arătat că e un băiat bun. Cu excepţia transgresiunii misterioase din cauza căreia a fost exmatriculat din Ballard şi trimis în Sandover. Dacă există detalii despre asta, nu le-am aflat. Altfel, e imaculat. Înotător de top, cu potenţial olimpic. Iubită standard simpatică. Conversaţii care par aproape regizate. Nu am găsit nici măcar o singură poezie de dragoste dedicată lui Sloane Tresscott pe calculatorul lui sau poze de la distanţă, cu ea alergând într-o bustieră. Dacă Silas o place, o ţine doar pentru el.

Cât despre Sloane, la cum descifrez eu lucrurile, mi-a trimis o invitaţie în labirintul ei. Nu mai rămâne decât să navighez drumul. Totul e despre călătorie.

Şi mie-mi plac aventurile.

— Deja s-a împrietenit cu Duke, spune Fenn, care face schimb de priviri cu Lawson, ca şi cum îşi spun o glumă pe care eu n-o ştiu.

— Pun pariu c-a mers bine.

— Deci RJ e sociabil până la urmă.

Lawson îmi zâmbeşte.

— O să fie distractiv.

După cină, ne strângem în sala comună din cămin, ca să jucăm biliard. În afară de traseul pe care am întâlnit-o pe Sloane, Salonul e probabil singurul loc din campus pe care nu-l urăsc. E ca o peşteră a bogătaşilor, plină cu canapele de piele, paneluri de lemn şi un frigider şi bar cu gustări care sunt aprovizionate în mod misterios

Scanned with CamScanner

zilnic, deşi n-am văzut prin clădire pe nimeni altcineva, cu excepţia supraveghetorului căminului.

În seara asta, cineva a înlocuit sucurile din frigider cu o bere de care n-am mai auzit. Fenn e deja la a doua sticlă şi abia am început să jucăm. Dacă aveam impresia că o să fie profitabil să-i păcălesc pe tipii ăştia, mi se demonstrează foarte repede contrariul. Băieţii ăştia bogaţi sunt destul de decenţi cât să facă jocul competitiv, în timp ce Fenn şi cu mine jucăm cu Silas şi Lawson.

— Nu ai spus unde vrei să bagi.

Fenn îl împinge pe Lawson de la masă, când încearcă să aranjeze o a doua lovitură.

— Nu? Sunt sigur c-am făcut-o.

— Eu te-am auzit, a spus Silas din colţ.

— Ai spus trei în colţ, nu şapte în lateral.

— Trei? Nu-mi amintesc să fi spus trei. Clar am spus şapte.

— Poţi să iei şaptele ăla şi să-l foloseşti ca dop anal.

Duke şi câţiva din oamenii lui stau în apropiere şi ne privesc, până când Lawson cedează şi e rândul lui Fenn.

– Cine câştigă? mă întreabă Duke.

Vine relaxat, ca şi cum nu m-ar fi ameninţat c-o să-mi pună pantofi de ciment ultima oară când ne-am întâlnit.

— Noi.

Fenn se apleacă peste masă şi ţinteşte.

— Vreau eu să fiu următorul, spune Duke.

Fenn bagă mingea neagră *zgomotos*, ca să termine jocul.

— E posibil ca tipii ăştia să vrea o revanşă.

— Patru la patru, atunci.

— Tare, spune Lawson, care le face cu ochiul. Mă bag.

Scanned with CamScanner

— Super. Ăsta e în echipa mea, spune Duke, care mă ia de umăr.

Ce bucurie.

Peste câteva runde, am senzaţia că sunt la o întâlnire oarbă nereuşită, cu cineva care nu prinde aluziile. Duke vorbeşte întruna. E şocant. Parcă e doctorul Jekyll şi domnul Nemernic. Cumva, tăcerea mea şi lipsa contactului vizual îl încurajează. Vorbeşte despre Cupa Mondială, îmi spune despre rutina lui de antrenament, se plânge de cât îl tachinează fosta lui. Între timp, eu stau acolo, fără să-mi pese de fotbal şi steroizi, şi mă întreb cine naiba ar putea să fie destul de superficială sau toantă ca să iasă cu un tip ca Duke Jessup.

— Ce ziceţi să mărim miza? întreabă Duke, înaintea următorului joc.

Stă în celălalt capăt al mesei.

— O sută de dolari fiecare?

— Ai grijă, Duke. Nu eşti înainte decât cu un joc. Nu e cazul să devii îngâmfat.

— Ce e, crezi că fratele tău nu e-n stare să plătească?

— Accepţi bonuri de masă? spune unul din băieţii lui Duke, al cărui nume nu mi-l amintesc.

— Poţi să-i dai un plan de rate? adaugă altul, cu nasul strâmb.

— Cum funcţionează?

Duke îşi alege noua lovitură. Patru şi nouă în buzunarul din colţ.

— Mama ta îţi dă o alocaţie sau trebuie să i-o sugi chiar tu tăticului tău vitreg?

— Vorbeşti prea mult, spun eu, fără să muşc momeala.

Între timp, îmi fac o notiţă mentală, să-l mut pe Duke în topul listei de verificări. Mereu e util să ai muniţie împotriva unui idiot.

Scanned with CamScanner

— Serios?

Duke ratează următoarea lovitură, spre amuzamentul meu.

— Haide, nu fi laș. Pune banii pe masă. Cine bagă optul câștigă.

Ridic din umeri.

— Nu, mersi.

— Uite cum facem, chiar o să te împrumut.

Stau pe scaun și mă uit la Silas cum îi iese o lovitură, apoi a doua. Nici nu mă uit spre Duke.

— Mda, nu sunt interesat.

— Care-i treaba cu tine, omule?

Zâmbește, dar când se apropie, nu mai e așa prietenos.

— Niciuna, omule.

Mă uit peste umărul lui, ca să privesc jocul de acolo.

— Știi ce, ai o atitudine foarte urâtă. Credeam că, până acum, ai învățat cum să dai dovadă de puțin respect.

Nu mă pot abține și zâmbesc nepăsător.

— Nu știu ce să-ți spun. Se pare că învăț mai greu.

— Hei, Duke. Dacă ai chef să te dai la cineva toată noaptea, mi-ar prinde bine o partidă bună.

Lawson se reazemă de ușă, cu ochii roșii și tremurând, în ciuda zâmbetului de pe buze. A dispărut acum câteva minute și s-a întors agitat.

— Îmi pare rău, Kent. Chiar dac-aș fi de partea aia, nu m-aș atinge de bățul tău de trei centimetri nici măcar cu unul de trei metri.

Trebuie să recunosc, îmi place replica cu prăjina. Idioții n-ar trebui să aibă voie să fie și amuzanți.

— Cine știe pe unde a fost penisul ăla.

— Pot să-ți spun unde a fost. Azi-noapte, lovea punctul G al surorii tale.

Scanned with CamScanner

Îl aud pe Fenn oftând, lângă mine.

— Nu iar treaba cu sora.

— Poftim? Duke se duce valvârtej spre el, în timp ce scoate flăcări pe ochi. Hai, idiotule. Repetă ce-ai spus!

Îl apucă pe Lawson de cămașă, în timp ce celălalt tip râde.

— Am spus că i-am tras-o surorii tale mai mici noaptea trecută.

Silas, care toată seara și-a văzut de treabă tăcut, într-un colț, se aruncă între Lawson și pumnul lui Duke.

— Gata, jocul s-a terminat.

Îl împinge pe Lawson pe hol, în timp ce acesta continuă să bombăne.

— E un idiot, da? La ce te aștepți? îi spune Silas lui Duke, ca să dezamorseze situația.

Duke îi aruncă o privire tăioasă lui Silas.

— Ai face bine să-ți ții prietenul în frâu, c-o să mă prindă într-o zi în care n-o să mai am simțul umorului.

După asta, seara s-a terminat. Silas îl închide pe Lawson în camera lor, în timp ce Duke pleacă valvârtej, cu gașca lui. Am senzația că Silas a avut multe nopți ca asta, în care a trebuit să aibă grijă de colegul lui de cameră. Dar hei, a fost mai distractiv decât biliardul.

Poate că locul ăsta n-o să fie totuși o pacoste.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 15

LAWSON

Există un moment special, atunci când dimineața străpunge vălul de somn. Stau întins și ascult sirenele și toate zgomotele declinului și mă întreb ce grozăvii au avut loc peste noapte. După care sunt dezamăgit, când văd că lumea e exact cum am lăsat-o.

Când eram mic, filmele m-au făcut să cred că apocalipsa era iminentă și distopia ne aștepta după colț. Puteam oricând să mă trezesc într-o societate în ruină, în care anarhia domnea pe străzi. Rămășițele dezolante ale omenirii.

În schimb, însă, alarma telefonului îmi ordonă să-mi fac nevoile, să fac duș și să mă bărbieresc, pentru o altă zi de monotonie apăsătoare. Sunt întruna în această roată a dezamăgirii.

— Trezește-te, omule! O să întârzii din nou.

Silas s-a ridicat deja din pat.

— Și cu toate astea, nu-mi pasă câtuși de puțin.

— Haide, Lawson. N-o să fac asta în fiecare zi. Dă-te naibii jos din pat.

— Dă-mi un motiv bun.

— Dă-ți singur unul.

Tonul lui e presărat cu iritare. Deja s-a săturat de prostiile mele și e abia sfârșitul primei noastre săptămâni. Silas își pierde îndemânarea. Când ne-am întâlnit, rezista cel puțin un semestru.

Scanned with CamScanner

— Mi-aș da viața pentru o sinucidere, oftez eu.

— Omule, ești morbid, spune Silas, care-mi aruncă o privire mustrătoare.

— Bine. Poate putem să începem un zvon, că antrenorul de scrimă e liderul unui cult sexual, format din boboci, și totul se întâmplă în pivnița lui.

— Ai nevoie de un hobby.

— Ce crezi că fac acum?

Îmi opresc un mormăit, dorindu-mi să pot să-i explic ce efect are plictiseala asupra mea.

Crede-mă, plictiseala nu e o stare ideală pentru cineva cu apetitul meu pentru autodistrugere. E un pistol pe șemineu, mereu îndreptat spre capul meu.

Am nevoie de distracție. De distrage a atenției și mișcare continuă. Dacă sunt lăsat de capul meu, devin neliniștit și distrug lucrurile. Stagnarea mă trage înapoi în mintea mea, unde mi se aduce aminte de ce nu-mi place să petrec prea mult timp pe acolo. Se pare că eu și cu mine nu ne înțelegem.

— O să-mi iau o zi liberă, pe caz de boală, îi spun lui Silas, în timp ce-l privesc cum se plimbă doar cu un prosop la mijloc.

Privirea îmi stăruie asupra apei care-i curge în continuare pe spatele musculos, după care mă uit la tavan.

Silas chicotește.

— Lenea nu e o afecțiune medicală.

— Sufăr de plictiseală terminală.

— Posibil.

— Atunci leacul e să te dai jos din pat, insistă Silas, care-și lasă prosopul să cadă în fața dulapului, apoi își trage niște boxeri pe el. Îți promit că n-o să se-ntâmple nimic interesant dac-o să stai aici și o să te masturbezi toată ziua.

— S-a făcut. Mă masturbezi tu și eu o să mă îmbrac.

Scanned with CamScanner

— Ai vrea tu, pufneşte el.

Uneori. Nu pot să mint, m-am gândit de câteva ori la asta. Cum ar fi să mă cuplez cu Silas. Dacă n-ar fi hetero. Dar latura mea distructivă se opreşte la limită, ca să nu distrugă această prietenie prin întrecerea limitei. Se pare că e singurul lucru la care ţin destul de mult cât să nu-i dau foc. Însă când vine vorba de alţii, n-am nicio problemă. Când terenul de posibili parteneri e dublu faţă de al altora, şi dacă e să iau în considerare şi tendinţele mele hedoniste, sexul devine un teren de joacă nesfârşit. Bărbaţi, femei, sex în trei, orgii, înăuntru, afară... Mereu sunt pregătit.

— Ne vedem la micul-dejun. Grăbeşte-te.

Are cămaşa în continuare descheiată, jacheta şi cravata în mână. Silas îşi ia ghiozdanul şi pleacă.

Nu mă sinchisesc să mă rad şi ajung în sala de mese la timp ca să beau o cafea şi să mănânc o gogoaşă. Sunt surprins să văd că RJ ne-a binecuvântat cu prezenţa sa. Tipul pare cu adevărat îndurerat să se supună interacţiunii cu alţi oameni. Din ce spune Fenn, ar avea mai multe şanse să se apropie de fratele lui vitreg, dacă ar fi o casetă de chat.

Cu toate astea, respect misterul. N-ar fi tare dacă s-ar afla că tipul e un mafiot de pe piaţa neagră? Că vinde arme şi fete celor mai dubioşi nemernici de pe internet? M-ar distra să apar într-un documentar Netflix.

— Ai fost pe val aseară, îmi spune Fenn când se întoarce cu un alt castron cu cereale.

— Da? mă încrunt eu.

— Da. Ai decis să te iei la ceartă cu Duke.

Zâmbesc. Sună familiar.

— Şi cum a mers?

Silas bombăne ceva.

Scanned with CamScanner

Înainte să cer mai multe detalii, un tip scund, cu prea mult gel în păr, vine la masa noastră. Matt nu știu cum. Nu reţin numele. Probabil pentru că de obicei, sunt beat, fumat, sau o combinaţie între cele două.

— Hei, Fenn. El e fratele tău? întreabă Matt.

RJ își ridică privirea din ouăle bătute, după care se uită suspicios la Fenn, care ridică din umeri.

— Legat de asta. Posibil să le fi spus câtorva oameni că poţi să-i ajuţi cu temele, mărturisește Fenn.

Zâmbesc când aud lipsa aproape totală de remuşcare din partea lui Fenn. Ca și mine, e genul care preferă să-și ceară iertare, în loc să ceară permisiune.

— Vinzi eseuri, nu? Tipul se apleacă peste masă și șoptește, în timp ce scanează camera. Am nevoie de unul la engleză pe...

RJ oftează și se întoarce la micul lui dejun.

— Trimite-i lui Fenn informaţiile tale.

— Da, sigur. Tare. Mersi, omule.

Matt pleacă, arătând ca un tip care a cumpărat pentru prima oară iarbă.

Copiii.

— Îl cunoști pe puștiul ăla? îl întreabă RJ pe Fenn.

— E-n regulă. Nu e cel mai isteţ, dar n-o să te dea de gol.

— Cam câtor oameni le-ai mai spus? Ca să știu la ce să mă aștept.

Mă bufnește râsul. Fenn nu e cea mai discretă persoană pe care o cunosc. Probabil jumătate de școală știe deja că fratele lui are o fabrică de eseuri.

— Nu că n-aș fi cu totul de acord cu această afacere. Sunt un mare fan, spun eu. Dar poate ar fi bine să te gândești să nu ieși așa mult în evidenţă.

Fac semn spre Duke și hoarda lui de câini care salivează, care ne privesc în cealaltă parte a sălii.

Scanned with CamScanner

— Nu e problema mea, bombăne RJ.

Mă uit la Silas, care intervine în locul meu. De obicei, oamenii îl iau pe Silas în serios, în timp ce pe mine mă consideră un afemeiat ratat, a cărui părere nu contează. Nu mă deranjează. Așa scap de o mulțime de conversații plictisitoare.

— Uite ce e, începe Silas, pe un ton serios. Știu că la prima vedere, Duke pare un clovn și lasă impresia că numai gura e de el, dar nu glumește când vine vorba de afacerea lui. Tot ce ține de comerț și vicii trece pe la el, fără excepții. Nu-și face dușmani decât dacă e nevoit, dar crede-mă, dacă insiști, o să asigure respectarea acestor reguli.

— Mda, tot nu-mi pasă.

E pentru prima oară când cineva consideră că sfatul lui Silas e la fel de inutil ca al meu. Indiferent, RJ își termină micul-dejun și se ridică de la masă, cu tava.

— Omule, astea nu sunt simple avertismente, spune Fenn, într-o ultimă încercare de a-și educa fratele vitreg. Ar *trebui* să-ți pese. Ultimul tip care l-a înfruntat pe Duke a ajuns în spital, cu hemoragie internă.

Asta i-a atras atenția lui RJ. Oarecum. Își înclină capul într-o parte, ceea ce-mi arată că măcar e atent.

— Cum a scăpat fără să fie pedepsit?

Pufnesc.

— Aici, toți scăpăm fără să fim pedepsiți, omule. Părinții noștri sunt putred de bogați.

— Duke e feroce. E capabil să provoace niște daune serioase.

— Tipul cu hemoragie internă a supraviețuit? întreabă RJ.

— La limită, se încruntă Fenn.

RJ pare să se gândească, după care spune:

— Nu-mi fac griji.

Scanned with CamScanner

Fie că e aroganță sau ignoranță, RJ subestimează atât determinarea lui Duke, cât și influența pe care o are în școală. Poate e el prost, dar compensează prin cruzime.

Cu toate astea, încăpățânarea lui RJ are ceva admirabil. Apreciez că nu dă doi bani. Nu aș spune că suntem prieteni. Refuzul lui de a socializa îngreunează acest lucru, dar îmi place de el. E imprevizibil, iar oamenii ăștia sunt cei mai distractivi.

După prânz, RJ se așază lângă mine la engleză.

— Hei, mormăie el.

— Hei. Ai citit?

Ridică din umeri și scoate un exemplar din *Pe drum* din geantă, în timp ce domnul Goodwyn începe discuția din acea zi. Se pare că profesorul nostru nu s-a mai bărbierit de luni dimineață, și are un început de barbă. Îl prinde. Îmi imaginez c-a crescut într-un loc friguros. La o fermă, cu vaci și o capră cărora le-a dat nume când s-au născut. Un băutor de lapte din Vestul Mijlociu, atras pe coasta de est și de promisiunea marelui oraș, doar ca să eșueze în micul nostru cătun.

— Domnule Kent.

Ridic capul.

— Da?

Domnul Goodwyn stă pe un colț la biroului, cu o cămașă Banana Republic închisă la nasturi, iar mânecile suflecate dezvăluie niște antebrațe tonifiate și bronzate. Ochii lui verzi întrebători sunt concentrați asupra mea, în așteptarea unui răspuns.

— Scuze, n-am auzit.

Își ridică vocea.

— Anxietate și dorință.

— Nu le simțim cu toții?

Niște râsete îi mai atenuează din iritare.

— În carte, domnule Kent. *Pe drum*.

Scanned with CamScanner

— A, da. E aia în care Marylou masturbează doi tipi într-o mașină.

— Cred că remarc un tipar, domnule Kent.

— Ba nu, eu remarc un tipar, contracarez. O să citim ceva semestrul ăsta care nu include conținut sexual grafic?

Cu toate că domnul Goodwyn încearcă să pară neafectat de fiecare dată când pomenesc de sex, îi simt disconfortul. Dar e clar că e intrigat de mine, pentru că nu m-a dat afară, deși ar putea s-o facă oricând. Chiar dacă nu sunt cel mai implicat din punct de vedere academic, mă consider un student al naturii umane, și recunosc tensiunea sexuală, când mă privește sub forma unui bărbat agitat, aflat la capătul unui bar, care se joacă cu verigheta în buzunar. Oare domnul Goodwyn joacă pentru echipa mea? Măcar o dată.

Pun pariu că da.

— Mai mult ca sigur c-ai văzut adaptarea pentru marele ecran. Presupun că n-ai citit și cartea, spune el, în timp ce se așază la birou.

— Mă tem că nu pot. Am făcut un jurământ.

Deși nu vrea, zâmbește.

— Serios?

— Cum sunt un bărbat alb privilegiat, e responsabilitatea mea socială să îmi decolonizez biblioteca. Deja mi-am bifat limita de tipi albi morți pe anul ăsta.

— Înțeleg.

Ușor amuzat, chiar și pentru că e prima oară când aude scuza asta, își deschide din nou cartea și începe să scrie pe tablă.

— Atunci respectă-i măcar îndeajuns pe colegii tăi cât să urmărești ora în liniște.

Privirea mea îi urmărește mișcările mâinii, apoi coboară spre fund. Tot felul de idei îmi apar în minte, niciuna respectuoasă. Încep să-mi imaginez ce se ascunde

Scanned with CamScanner

sub hainele domnului Goodwyn. Pun pariu că e unul din acei băieți de treabă, cu pătrățele și un penis de 25 de centimetri. Sensibil, masculin și cu o erecție imensă.

Când se întoarce cu fața spre clasă, ochii aceia verzi se ciocnesc de ai mei pentru o secundă. O privire pasageră, dar plină de posibilități. Se pare că m-am grăbit să spun că semestrul ăsta e o cauză pierdută. Silas avea dreptate. A meritat să mă dau jos din pat azi.

Iar departamentul didactic de la Sandover a avut parte de niște actualizări semnificative și în alte zone. M-am înscris în glumă la un curs de Introducere în Artele Plastice. M-am gândit că niște pictat și olărit sunt modul cel mai simplu mod de a primi un A. Însă bătrâna mioapă și pe jumătate surdă care a predat aici aproape trei decenii s-a pensionat în sfârșit sau a murit. În locul ei, a venit o roșcată cu niște sâni care ți-ar scoate ochii din cealaltă parte a camerei. La ultima oră, a purtat o salopetă oliv, acoperită cu vopsea, și o cămașă care abia ținea în frâu sfârcurile ascuțite. Azi, poartă o rochie albă străvezie, iar când lumina bate cum trebuie, pot să-i văd pielea roz cu pistrui prin ea.

— Mă bucur să vă văd din nou, spune ea după ce ne așezăm cu toții. Încă vă învăț numele, așa că în caz c-ați uitat...

Își scrie numele din nou, peste urmele de cretă de pe tablă. Pentru o profesoară de artă, are un scris indescifrabil.

— Nu sunt pretențioasă, așa că puteți să-mi spuneți Gwen, domnișoara G, doamna Goodwyn, cum vă e mai la îndemână. Și să-mi spuneți dacă preferați să vă strig după poreclă sau numele mijlociu.

Gwen Goodwyn. Pentru o secundă, sunt sigur că n-am auzit bine. Mă uit din nou la tablă, încercând să descifrez scrisul. Parcă la ultima oră se prezentase ca

Scanned with CamScanner

Gwendolyn. E adevărat că eram fumat atunci. Presupun că e o greşeală uşor de făcut.

Dar la naiba. Dacă cu ea şi-o trage domnul Goodwyn, aş plăti ca să-i privesc.

Imaginea cu fundul rotund al domnişoarei G în aer, de la spate, în timp ce el îi ia părul lung şi ondulat în pumn, amândoi privindu-mă în timp ce mă masturbez, aproape îmi provoacă o erecţie în timpul orei.

Sau noi trei, într-o maşină, pornind într-o excursie prin Vestul Americii. Goi, pe scaune de piele. Penisul lui în mâna mea, în timp ce ea îmi călăreşte degetele.

La naiba. Exact de asta aveam nevoie ca să ies din plictiseala care mă acaparase.

Mă fixez asupra ideii, până când Silas apare în faţa mea, trântind uşa dulapului.

— Unde te-ai dus? întreabă, în timp ce-mi concentrez privirea asupra lui.

Suntem în vestiar şi stau aici, cu ochelarii în mână, de cine ştie cât timp.

Îmi trec limba peste buzele dintr-odată uscate.

— Cred c-o să-mi seduc profesorul.

— Ce naiba tot zici?

Oftează şi-şi aruncă prosopul peste umăr.

Antrenorul ne strigă să ne grăbim şi să intrăm în piscină.

— Se pare că există un domn şi o doamnă Goodwyn, zic eu încet, în timp ce trec în revistă consecinţele.

— Nu înţeleg. Tu pe care vrei să-l seduci?

Un zâmbet vag îmi apare pe buze.

— Pe amândoi.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 16

SLOANE

E aproape prea cald ca să alerg. Aerul condiționat de la școală a încercat toată săptămâna să facă față toropelii care ne-a acaparat, refuzând să dea înapoi. Poate singurul avantaj al cerinței draconice a conducerii de la St. Vincent legat de purtarea fustelor e că cel puțin avem ventilație.

După ce Casey și cu mine ajungem acasă de la cursuri, îmi arunc uniforma pe jos și în trag pe mine un maiou și niște pantaloni scurți, de alergat. Îmi leg adidașii din mers și ies pe ușă. În ultimul timp, abia aștept să ies la alergat. Să las ziua să-mi transpire prin pori, în timp ce muzica reduce la tăcere toate gândurile, cu excepția respirației.

Cam la un kilometru de casă, îi simt mirosul înainte să dau colțul.

Intrusul.

Da, e din nou aici. Stă pe o bancă și fumează, de parcă e locul lui. Mă opresc și-mi trag sufletul. RJ nu-și ridică privirea din telefon, în timp ce-și ia jointul de la buze și mi-l întinde.

— Parcă ți-am spus...

— Amândoi știam că n-o să ascult, mă întrerupe. Așa că hai să sărim la partea în care-mi spui la ce oră să vin să te iau mâine.

— Deci încă mai trăiești pe tărâmul iluziilor?

Scanned with CamScanner

Pentru că nu iau jointul, trage un fum și ridică din umeri.

— Aproape că te susțin.

RJ zâmbește și își bagă telefonul în buzunar.

— Știu.

E cu totul altceva să-l văd în timpul zilei. Ultima oară când stăteam aici, ar fi putut să fie oricine. O siluetă în întuneric, care încearcă să mă atragă în subsolul lui, unde ucide oameni. Acum, ascuns în umbra pădurii, clar nu e un monstru. Ochii lui căprui îmi atrag atenția cel mai mult. Are pete maronii, într-un iris de verde închis. Sunt luminoși, în contrast cu părul șaten care-i cade pe frunte.

Nu-l cunosc deloc, dar știu să recunosc o problemă când o văd. Clar e genul care nu pune nimic bun la cale.

— De ce n-ai ieșit cu restul? Majoritatea băieților ies în oraș vineri seara.

Asta înseamnă, practic, că se îmbată și se dau la fetele orășenilor și la fetele ghinioniste de la școlile private, care le ies în cale.

— Nu-mi plac majoritatea oamenilor.

— Serios? Înseamnă că sunt norocoasă.

— Ești altfel.

Deși nu vreau, un fior de plăcere mă străbate.

— În ce sens?

— Ai un fund mai frumos.

Un zâmbet diavolesc îi apare pe față. E un zâmbet drăguț. Sincer, chiar dacă plin de el.

— Ți-am ridicat-o la fileu, nu? oftez eu.

— E-n regulă să recunoști că vrei să fii complimentată. Nu mă deranjează.

Are o sticlă de apă cu el. Din aia o să beau. Mă așez lângă el și beau jumătate din sticlă.

— Dar te rog, servește-te.

Scanned with CamScanner

Observ felul în care se concentrează asupra gurii mele, în timp ce-i beau apa.

— Deci, n-ai fost invitat să stai cu copiii populari?

— Nu e asta, doar prefer să stau singur.

Sunt atentă la conturul antebraţelor lui, când îşi ridică jointul la buze, şi îmi dau seama că petrec mai mult timp decât e prudent asupra trăsăturilor sale. Nu mi se pare c-ar fi un atlet, deşi e suplu şi tonifiat.

Când mă surprind holbându-mă, găsesc un şir fascinant de furnici pe jos, la care să mă uit.

Era mult mai uşor să-l ignor când nu ştiam cum arată.

— Fenn spune c-ai fost la multe şcoli.

— La cinci, în trei ani. Asta e a şasea. Mama mereu aleargă după câte un tip prin ţară, aşa că iată-mă aici.

— Nasol.

— Nu contează. La un moment dat, realizezi că nu prea are sens să-ţi faci prieteni. Totul e temporar. Ajungi cu nişte oameni pe conturi, pe care-i urmăreşti dintr-un reflex prost plasat ca să le apreciezi postările şi să pari interesat de prostiile lor. Nu, mulţumesc.

E ciudat, dar cumva, mă recunosc în el. Amândoi îi ţinem pe oameni la distanţă, în timp ce ne trăim cea mai mare parte a vieţii în cap. Amândoi suntem cu garda sus şi poate puţin neînţeleşi.

Sau poate proiectez prea multe asupra acestei personalităţi de singuratic pe care o afişează.

— Şi eu am schimbat şcoala anul ăsta, recunosc eu.

RJ îmi întinde din nou jointul, şi de data asta, trag un fum.

— Cum merge?

— Nasol. Merg la o şcoală catolică de fete.

— Serios?

Scanned with CamScanner

Ridică o sprânceană, cu subînțeles.

— Crede-mă, nu e deloc sexy. Imaginează-ți un orfelinat victorian pentru amish, dar unde te bat cu vinovăție și îți dau mâncare nesărată.

— Nu știu ce să zic, ar putea să fie sexy.

— Dacă vrei să-ți împrumut fusta și să mergi în locul meu, chiar te rog.

— Vezi? Deja te dezbrac.

— Ești simpatic dacă ai impresia că ai știi ce să faci cu asta, îi răspund.

— Încearcă-mă, drăguțo.

Își plimbă vârful limbii peste dinți, în timp ce zâmbește. Un reflex subtil, care, pentru o clipă, mă atrage.

— În visele tale ude.

— În mod constant.

Îmi dau ochii peste cap și mai trag un fum din jointul lui. La cum vorbeau băieții despre RJ, îl făceau să pară un inadaptat social, care stă în camera lui și citește manifeste incel[3]. Dar se pare că are o personalitate. E amuzant. Știe să flirteze. E stupid de sexy. Acea curiozitate pe care am simțit-o prima oară e în continuare prezentă, ceva care face aluzie la ce se află dincolo de suprafața pe care o tatonăm. Nu o să spun că e o scânteie, dar poate o mică licărire de interes. O mică dorință de a-l cunoaște mai bine.

— Deci alergatul e pasiunea ta?

— Da, alerg pe pistă. Vreau să obțin o bursă, dar anul trecut mi-au scăzut notele.

— Dacă o să ai vreodată nevoie de un tutore...

---

3 Incel este o subcultură online a persoanelor care se definesc ca fiind incapabile de a obține un partener romantic sau sexual, în ciuda dorinței de a avea unul. Discuțiile din forumurile incel sunt adesea caracterizate de resentimente, misoginie, mizantropie, autocompătimire și dezgust de sine, rasism, sentimentul de a avea dreptul la sex și aprobarea violenței împotriva femeilor și a persoanelor active sexual, cf. Wikipedia (n. red.).

Scanned with CamScanner

— Cum să nu, spun eu, în timp ce-mi opresc un râset.

— Cred c-ai fi surprinsă.

— Da, sunt sigură de asta. Un geniu delincvent.

— Dacă ai impresia că insultele mă vor pune pe fugă...

— Nu. Asta îmi place la tine. Nu încerci să mă impresionezi.

— Ar trebui s-o fac?

— De ce ai face-o, când ai toată aura asta, de nemernic misterios, care funcţionează în folosul tău? Trebuie doar să fii tu, nu?

Asta îl face să râdă. O, nu! Îmi place cum sună râsul lui. Are ceva sexy, care-mi face inima să-mi bată mai repede.

— Ce zici să-l laşi pe nemernicul ăsta misterios să te scoată mâine seară la o întâlnire?

RJ mă fixează cu zâmbetul lui arogant şi ochii căprui şi n-am niciun dubiu că mişcarea asta a funcţionat în trecut. Din păcate pentru el, nu sunt doar o altă tipă de pe listă.

— Mai bine nu, spun eu cu amabilitate.

— Atunci ajută-mă. Ar trebui să merg la „lupte", orice ar fi asta.

Ha! îmi opresc un râset, ca să nu dau nimic de gol. Se pare că RJ a reuşit să fie absorbit de structura socială din Sandover, fie că-i place sau nu. Ar trebui să fie distractiv.

— Îţi doresc toate cele bune.

Îi termin sticla cu apă şi mă aplec să-mi leg şireturile mai bine, după care mă ridic. Mai am de parcurs câţiva kilometri înainte de căderea nopţii, precum şi o groază de teme pe care sunt hotărâtă să le termin. Bursa aia n-o să se câştige singură.

Scanned with CamScanner

— Vrei să-mi dai un indiciu măcar la ce să mă aştept?

Expresia lui e plină de speranţă.

Aş putea s-o fac, dar care-ar mai fi distracţia atunci? Unele ritualuri de iniţiere sunt numai pentru călător.

Aşa că doar îi arunc un zâmbet sangvin şi spun:

— O să vezi. N-aş vrea să stric surpriza.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 17
RJ

Sâmbătă noaptea, Fenn şi cu mine ne odihnim în camera noastră, aşteptând ca dădaca să adoarmă. La cum mi-a explicat Fenn, supraveghetorul căminului are o rutină după care poţi să-ţi setezi ceasul: îşi pregăteşte cina şi mănâncă singur în apartamentul lui de la parter, apoi se uită vreo două ore la emisiuni *true crime* sau la chestiile alea cu extratereştri de pe History Channel, bea nişte bere şi adoarme în fotoliu, sforăind, cu televizorul în faţă.

— Omule, îţi jur că tipa avea un corp ireal. Ca dintr-o carte de benzi desenate, îmi povesteşte Fenn, în timp ce stă întins în pat şi loveşte tavanul cu o minge de tenis.

— Tare, bombăn, în timp ce răspund la mesaje, de la calculator.

De 20 de minute, Fenn tot vorbeşte despre tipa cu care s-a cuplat. Asta după ce a lăsat o tipă de la Ballard să-i facă sex oral, apoi a inventat o scuză ca să scape de ea şi s-a dus în alt bar. Nu l-am mai ascultat când a început să-mi spună despre cum se face un 69 într-un Porche.

— Ai lăsat vreodată o tipă să-ţi bage un deget în fund? mă întreabă acum. Eu n-am făcut asta, dar ea s-a oferit, şi am rămas şocat. Cine vrea să aibă parte de aşa ceva? Nu zic, fiecare cu gusturile lui, dar unele lucruri sunt sacre. Lasă-mă să am spaţiul ăsta doar pentru mine, ştii ce spun? Abia ce te-am întâlnit. Nu suntem aşa apropiaţi.

— Mhm.

Scanned with CamScanner

Susţin cu totul un apetit sexual sănătos, dar Fenn e de-a dreptul lacom. La ritmul pe care-l are, o să ajungă în punctul de randament scăzut. Sau o să i se rupă penisul.

— Hei, strigă, în timp ce-mi aruncă mingea de tenis.

Aceasta loveşte peretele la nici 30 de centimetri de stânga ecranului.

— Ce tot faci acolo?

Îi arunc o privire tăioasă.

— Ţine-ţi jucăriile pe partea ta a camerei, altfel o să avem o problemă, Fennelly.

— Vai, du-te să mă pârăşti lui mami, Remington, spune el, râzând de mine. Serios. Ai o iubită cyber acolo sau ceva de genul? Sloane ar fi uşurată.

— Amuzant.

— Când o să renunţi şi n-o să te mai faci de râs? N-o să cedeze.

— Abia dac-am început.

Nu e stilul meu să recunosc înfrângerea.

— Serios acum, cu cine vorbeşti?

Se ridică să se uite peste umărul meu.

— Cu alţi hackeri, răspund eu absent, în timp ce-i scriu un mesaj unui tip din Denver, cu care-mi place să vorbesc. Oamenii mă contactează mereu, pentru ponturi sau resurse. Îmi cer sfatul.

— Deci eşti un fel de guru important pentru oamenii ăştia?

Tonul lui Fenn e impresionat şi dezgustat, în mod egal.

Ridic din umeri.

— Oarecum.

Evident, nu sunt pe aici de la fel de mult timp ca unii tipi vechi, dar fac parte din comunitate de când eram mic. Am o reputaţie.

Scanned with CamScanner

Fenn își verifică telefonul.

— E timpul să te deconectezi, amice. Aia nu e viața reală. *Asta* e.

Cam la o oră după ce se dă stingerea, Fenn și cu mine ne strecurăm jos, trecând pe lângă domnul Swinney, care sforăie în fotoliul lui, în timp ce la televizor e „Extratereștri antici". La căminul juniorilor, ne întâlnim cu Lucas, puștiul care m-a ajutat să rezolv imprimanta din laboratorul de informatică, după care ne îndreptăm spre capătul de nord al campusului. Licurici luminează întunericul, în timp ce luminile campusului se micșorează în urma noastră, și iarba e din ce în ce mai mare.

— Unde naiba mergem? întreb, în timp ce degetele mi se plimbă peste buruieni.

— O să vezi.

Fenn ne conduce cu lanterna de la telefon, pe un traseu presărat cu pietre și gropi.

— Cel puțin spune-mi despre ce e vorba. Nu-mi plac surprizele.

— Nu ești distractiv, oftează el. Luptele sunt o tradiție subterană. Ai putea să le numești sporturi fără reguli.

— Pentru tipi cu principii șubrede și buzunare adânci, intervine Lucas, sec.

— Nu strică nici să ai bărbia rezistentă.

Încuviințez.

— Clubul de lupte al băieților bogați. Am înțeles. Ai fi putut să spui asta direct.

Bogătașii mereu reformulează chestii ale săracilor și le dau un nume isteț.

— Profesorii știu despre asta? Tresscott?

— Probabil, răspunde Fenn. E greu să nu ai ceva suspiciuni, când îți apar elevi la ore cu vânătăi și buze sparte. Dar dacă știu de asta, privesc în partea cealaltă.

Scanned with CamScanner

— O, directorul Tresscott clar știe, spune Lucas, zâmbind. Jur c-a pomenit accidental ceva la cină. Dar cred că permite așa ceva pentru că are impresia că e un mod bun să ne consumăm energia. Poate speră că așa, angajații lui vor avea mai puține probleme.

Observ expresia întunecată a lui Fenn, când Lucas pomenește de cină. Fratele meu vitreg încă nu e mulțumit că Lucas are parte de acces nelimitat la sora mai mică a lui Sloane, în timp ce el e ținut la distanță.

— Te-ai bătut vreodată? îl întreb Fenn.

— Uneori, spune el, în timp ce privește înainte și grăbește pasul. Dacă am chef să scap de ceva energie agresivă.

— Omule, Fenn e feroce, îmi spune Lucas. Ar fi trebuit să vezi ce i-a făcut camaradului lui Duke odată.

Fenn râde, fără să se întoarcă.

— Cine-ar fi crezut că o ureche poate să sângereze așa mult? spune el, în timp ce dă din cap, uimit. Lovitura aia a fost din greșeală.

— Cum să nu! Ai știut exact ce faci.

Fenn se uită peste umăr și ne aruncă un zâmbet inocent.

— Niciodată n-aș lovi un bărbat în ureche. E de-a dreptul crud.

Nu pot să neg că schimbul lor de replici mă face din ce în ce mai interesat de aceste „lupte". Doar puțin. Încă nu sunt de acord cu toată socializarea asta, dar e greu să mi-l imaginez pe fratele meu vitreg cel frumușel bătând pe cineva, cu atât mai puțin pe gorila lui Duke, Carter. Clar aș plăti ca să văd asta.

— De când s-a înființat clubul de luptă al băieților înstăriți? întreb din curiozitate, în timp ce înaintăm prin întuneric.

Scanned with CamScanner

— A început acum câțiva ani. Probabil chiar decenii. Niște tipi de la alte școli au venit, ca să mai condimentăm lucrurile. Adevărata acțiune e pe margine.

Aproape mi-e frică să-ntreb cu ce sume aruncă idioții ăștia, ca să se vadă cum sângerează.

— Gabe mi-a spus că, o dată, a văzut pariuri de 50 000, spune Lucas.

— Gabe e fratele tău, nu? Vechiul coleg de cameră al lui Fenn, nu?

— Da. Lucas se întristează puțin și-și lasă capul în jos. Tata l-a trimis la școala militară anul ăsta.

Ridic o sprânceană.

— Ce s-a întâmplat? A fost prins pariind Bentley-ul, ca să vadă cum doi tineri se bat până-și scot dinții?

— Ai vreo veste de la el? intervine Fenn, care se și întoarce, ca să-l studieze pe Lucas.

— Nu. Ți-am spus, e ca și cum tata l-a aruncat într-o carceră. N-am mai vorbit de când a venit duba să-l ia. Lucas se uită la mine. A fost prins făcând trafic de droguri.

— Tatăl tău n-a mai spus ce alt motiv ar putea să aibă? Nu i-ai auzit certându-se?

Fenn devine ciudat de insistent, presându-l pe Lucas să-i dea informații, deși e evident că puștiul n-are chef să vorbească despre asta.

— Nu. Îl știi pe tata. Cu cât devine mai tăcut, cu atât e mai rău. Gabe a venit acasă în noaptea aia, iar dimineața următoare, avea bagajele făcute și scoase pe verandă.

— Și Gabe chiar nu ți-a spus nimic înainte să plece? Cum a fost prins?

Lucas devine vizibil reticent să mai participe la această investigație și-mi pare rău pentru el că e luat la întrebări de Fenn. Înțeleg că Gabe e prietenul lui cel mai bun, dar nu e cazul să-l tortureze pentru informații. Să-l lase să mai și respire.

Scanned with CamScanner

— Cât mai e? întreb, ca să schimb subiectul. Nu văd nimic pe aici...

Abia ce apuc să termin propoziția, că aud un fluier.

— Am ajuns, mă anunță Fenn, zâmbindu-mi.

Printre siluetele pomilor, ajungem într-o poiană, unde o seră părăsită e luminată de câteva lanterne dinăuntru. Geamurile sunt pătate, ani întregi de polen și frunze descompuse strângându-se pe acoperiș. Tufișuri și liane îmbrățișează clădirea, urcându-se pe pereți și străpungând geamul.

— Școala a închis-o acum mulți ani și a lăsat-o abandonată, zice Fenn, în timp ce ne apropiem de siluetele care stau afară. Se spune că grădinarul aducea copii aici.

— Eu am auzit că era o femeie care s-a sinucis pentru că profesorul ei a lăsat-o însărcinată și nu voia s-o ia de nevastă, spune Lucas.

Fermecător.

Când ajungem acolo, Lawson trage cocaină de pe spatele mâinii, în timp ce Silas trimite mesaje și se preface că nu-l vede.

— Bun venit la festivități, domnilor, mârâie Lawson. Sper că v-ați lăsat toate lucrurile în ordine.

— Dumnezeule, ce e cu mirosul ăla? mormăi eu, în timp ce un iz de gunoi rânced și animale moarte îmi arde nările.

Se simte mai puternic aproape de intrare.

Silas își ridică privirea din telefon.

— Mucegai de 40 de ani, plante care putrezesc, fecale de raton și transpirație, răspunde el sec.

— Ai răbdare, că se înrăutățește, zâmbește Lawson, încântat de situație.

Intrăm în seră, unde e înghesuială mare. Afară era umed, dar aici, abia pot să respir prin pătura groasă de

Scanned with CamScanner

transpirație și testosteron. Condensul lasă urme verzi-gălbui pe sticlă, ca și cum plouă.

Nu știu la ce mă așteptam. Poate la niște idioți în tricouri de polo, care își dau palme ca să obțină cheile mașinii lui tati. Dar ce se întâmplă aici e intens. Tipii umblă la bustul gol și se lovesc în față pentru adrenalină. Își trosnesc degetele și scanează mulțimea după victime. În timp ce străbat mulțimea, văd fețe în umbră care salivează după măcel.

La naiba, ăștia chiar au venit aici ca să se bată până le sună apa-n cap. În jurul meu, sunt grămezi de bani și tipii numără bancnote de 100 de dolari, de parcă aruncă cu d-alea de un dolar în clubul de striptease.

Fără pretenții sau aere, doi tipi slabi și la bustul gol se întâlnesc în mijlocul podelei de ciment, își mișcă brațele, după care se aruncă unul asupra celuilalt, de parcă au rămas blocați în sălbăticie în urma unui accident aviatic și li s-au terminat caviarul și batoanele proteice. E sângeros și primar. Pete roșii li se lipesc de tălpi și le trasează dansul, în timp ce se mișcă, creând amprente în noroiul format din mizerie și lichide corporale.

Sunetul de os pe os și de piele care se lovește de pielea udă mă face să tresar. E zgomotul ăla ca un scârțâit, când nimerești din plin un pumn într-o față deja ruptă și sensibilă.

La un moment dat, nici măcar nu mai respiră aer. Doar epuizare și măduvă.

Când fostul campion se prăbușește, și brațele lui subțiri nici măcar nu mai pot să-i ridice propria greutate din nămol, chestia mutilată care stă deasupra lui e declarată câștigător. Bancnote de 500, de o mie, se mută dintr-o mână în alta în mulțime, zeci de pariuri acoperind taxa pe o lună, fără să clipească.

— O să te murdărești și tu, Puști Nou? mă întreabă Carter.

Scanned with CamScanner

Îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu, cred c-o să-mi păstrez dinții. Poate o să am nevoie de ei într-o zi.

Un alt tip înaintează, ca să se lupte cu câștigătorul. Nu pare corect, având în vedere că acesta a dat tot ce avea în prima încăierare și abia mai poate să stea în picioare. Seniorul calm, înalt și suplu își dă jos tricoul și pășește în cerc.

— Ți-e teamă c-o să te faci de râs? întreabă Carter intrând în mine, în speranța c-o să obțină o reacție. Nimeni nu se așteaptă ca tipii noi să câștige, dar poate o să-ți dai seama că-ți place.

— Da, ce-ar putea să nu-mi placă? Să las un idiot să-și verse pe fața mea toate problemele nerezolvate pe care le are cu taică-su? Sună distractiv.

Noul luptător încurajează mulțimea, în căutare de validare și aplauze, după care începe să se miște, provocându-l pe celălalt să-l lovească. La un moment dat, își pune ambele mâini la spate și scoate fața înainte, spre rivalul său reticent, care știe cel puțin să nu muște din momeală. Tipul abia poate să vadă de cât de umflați și însângerați îi sunt ochii. Cu toate astea, când noul rival îl atacă, slăbănogul îi nimerește un upercut devastator, care îi face pe spectatori să icnească, și lupta începe cu adevărat.

— Așa vorbesc lașii, îmi spune Carter. Ce, ți-e frică să fii lovit?

— Nu, mi-e bine așa cum sunt.

Dacă cel mai idiot puști din școală ar reuși să mă convingă că mă bat, n-aș avea acest simț foarte dezvoltat de superioritate.

De fapt, după ce trece șocul inițial, devine chiar plictisitor să mă uit la tipi cum se snopesc în bătaie doar pentru distracție. Există o limită la cât porno și sânge poate să vadă o persoană, înainte ca acestea să-și piardă

Scanned with CamScanner

efectul. Se pare că violența ilegală nu mă excită. Poate e o chestie care ține de bani. N-aș avea de unde să-nțeleg.

Așa că-i spun lui Carter să se ducă naibii și o iau spre ieșire, uitându-mă după Fenn sau Lucas. La naiba, în clipa asta, m-aș mulțumi și cu un Lawson cu cocaină la bord. Dar toți au fost înghițiți de mulțime. Îmi scot telefonul din buzunar și îi scriu lui Fenn, informându-l că plec.

Însă înainte să ies, Duke mă încolțește aproape de ușă. Poartă pantaloni gri de trening și un tricou alb, care-i evidențiază fiecare mușchi de pe piept. Sunt surprins că poartă ceva, doar e genul care mereu își etalează abdomenul.

— Doar nu pleci deja? Abia ne încălzim aici.

— Da, nu cred că sunt destul de hetero cât să înțeleg atracția. Sau poate sunt prea hetero ca să mă uit la tipi pe jumătate dezbrăcați prefăcându-se că și-o trag timp de 10 minute.

— Foarte amuzant, spune el, dându-și ochii peste cap. Apropo de amuzant, am auzit o poveste simpatică despre tine de curând. Că ai vândut câteva eseuri unor seniori săptămâna trecută.

— Și? ridic eu din umeri.

— Credeam c-am fost clar. Orice afacere secundară trece prin mine. Așa merg lucrurile aici.

— Mie nu-mi convine, spun și ridic din nou din umeri.

— Nu-ți convine, repetă el, încrucișându-și brațele la piept.

Duke menține o fațadă civilizată, dar știu că e furios. Abia așteaptă să mă arunce în mijlocul cercului și să facem câteva runde.

— Poate n-ai înțeles, dar participarea nu e opțională.

Începe să mă frustreze. Ar fi cazul să treacă peste.

Scanned with CamScanner

— Uite ce e, omule, nu sunt interesat. Asta e afacerea mea și nu cer nici permisiune, nici iertare. Obișnuiește-te cu ideea.

— Încă nu înțelegi. Se încordează, iar ochii întunecați îi licăre. Eu mă ocup de chestiile astea. De toate. Ori respecți regulile, ori o să afli cât de grea poate să devină viața ta.

— Ți se pare că sunt genul care răspunde la amenințări?

— Pot să-ți arăt chiar acum ce...

Duke e gata să-mi dea una, când Fenn se bagă între noi.

— Gata, petrecerea s-a terminat, anunță el, pe un ton relaxat, dar duritatea expresiei sale spune altceva. E timpul să mergem mai departe.

— Fratele tău îmi testează bunăvoința.

— Da, e un idiot insolent, nu-i așa?

Fenn mă ia de umăr și practic mă trage afară. Lucas și un Silas distras vin în urma noastră, dar Lawson nu e pe nicăieri.

— Nu trebuia să faci asta. Duke nu mă sperie, îi zic lui Fenn.

— Omule, știu că nu înțelegi, dar chiar n-ar trebui să-l enervezi. Nu e o problemă pe care s-o vrei.

— Poate să se plângă cât vrea. N-o să obțină un ban de la mine.

Afară, inspir aerul proaspăt, fericit să las în urmă mirosul de sânge și transpirație. În timp ce Silas trimite un mesaj, Fenn își scoate sticla și ia o gură. Când mi-o întinde, o iau și dau pe gât niște bourbon, care-mi cade foarte bine.

— Oricum, cine a murit și l-a lăsat pe el rege? bombăn eu, dându-i sticla lui Lucas. Și de ce-l suportă toată lumea?

Scanned with CamScanner

Silas își ridică, în sfârșit, privirea.

— Tradiția. De fiecare dată când încerci să-ți dai seama de ce se întâmplă porcării la Sandover, răspunsul e mereu tradiția.

— Aveți tradiția ca un psihopat pe steroizi să profite de antreprenorii muncitori?

Fenn pufnește.

— Cam da, însă anul ăsta e mult mai distractiv, spune el râzând.

Bea ce mai era în sticlă, după care o bagă în buzunarul din spate al blugilor lui scumpi.

— Pentru că nu vrei să-l asculți. Săracul Duke, nu știe cum să facă față unei persoane ca tine. Probabil plânge înainte de culcare în fiecare noapte.

— Sau îți pune la cale moartea, spune Silas, în timp ce-mi zâmbește.

Nu-mi pasă. Duke n-are decât să-și facă ce planuri vrea, și eu o să fac la fel. Sau cel puțin încerc. Verificarea lui Duke n-a adus nimic suculent, doar chestii obișnuite. Are părinți foarte bogați. Un frate mai mare, care e un membru respectabil al societății. O soră mai mică, ce merge la o școală pregătitoare fandosită din alt stat. Dacă e să mă iau după rețelele de socializare, e apropiat de ea.

Din câte am văzut, nu e nimic dubios în viața lui de familie. Ceea ce înseamnă că trebuie să mai sap. Sigur o să găsesc ceva despre el la un moment dat. Tipii ca Duke mereu au un secret sau două de ascuns. E doar o chestiune de timp până o să aflu care sunt.

Mă uit la Fenn, apoi la Silas.

— Încă nu vă înțeleg relația cu tipul ăla. Nu sunteți prieteni.

— Prieteni? Nu. Suntem cordiali, spune Fenn. Nu are rost să-l agităm pe Duke, decât dacă e ceva important,

Scanned with CamScanner

vreun scop măreț pentru care să-ți dai viața. În cea mai mare parte, ne vedem de treaba noastră.

Silas încuviințează.

— Ne dă loc de mișcare, pentru că nu ne băgăm în afacerile lui.

— Dumnezeule, ce nemernic e! râde Lucas. Nu știu ce-a văzut Sloane la el.

Clipesc.

Apoi clipesc din nou.

— Ce-ai spus?

În timp ce Lucas pare derutat de ieșirea mea, Fenn și Silas își aruncă o privire amuzată.

— La naiba, Lawson o să fie așa dezamăgit, zice Fenn, solemn. Chiar voia să-ți spună el asta.

— Sloane a ieșit cu Duke?

— O, da, răspunde Fenn, în timp ce încearcă să nu izbucnească în râs.

— Timp de doi ani, adaugă Silas.

E unul din acele momente rare din viața mea când nu am ce să spun. N-am nicio replică isteață.

Sloane? Și *Duke*?

Ce naiba?

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 18

SLOANE

— Hei, eşti trează? întreb, când bat la uşa lui Casey duminică dimineaţa.

N-a coborât să ia micul-dejun, ceea ce nu-i e tipic.

— Mă duc să alerg. Vrei să vii?

Niciun răspuns.

— Case?

Bag capul în camera ei, ca să văd dacă mai e în pat.

Se dă într-o parte, acoperită de pături.

— Cât e ceasul?

— Încă dormi? E trecut de zece.

— Scuze, nu mi-am dat seama.

Cască şi se freacă la ochi.

Un val de îngrijorare mă copleşeşte.

— Te simţi bine? Îţi dă târcoale o răceală?

Mă aşez pe marginea patului ei, în timp ce ea se reazemă de perne.

Casey se retrage când încerc să văd dacă are febră.

— Sunt bine, doar n-am dormit bine, spune ea încruntată, fără să mă privească.

— Ce s-a întâmplat?

Se joacă cu nasturii plăpumii, în timp ce se gândeşte dacă să-mi spună sau nu ce se întâmplă de fapt cu ea. Îi ofer spaţiu, pentru că ştiu că, dac-o să spună ceva, o s-o facă când o să vrea ea.

Scanned with CamScanner

— Păi... am coşmaruri din nou, oftează ea.

Simt cum mă înjunghie cineva în piept.

— Legate de accident?

— Legate de înec.

Cuvântul ăsta are conotaţii greoaie în casa asta. Aşa stau lucrurile chiar dinainte de bal.

Nu am fost acolo când mama a murit. Casey şi cu mine am rămas în urmă, cu tata, în timp ce mama s-a dus la promontoriu cu mătuşa noastră şi câteva din prietenele lor. Trebuia să fie o excursie distractivă de weekend, doar cu fetele. În schimb, s-a terminat c-o tragedie. În urma unui accident, mama a alunecat şi a căzut în apă. Picioarele i s-au încurcat în alge, care au tras-o în jos. Mătuşa Monica i-a spus tatei că totul s-a întâmplat aşa repede. În doar câteva secunde. Cât ai clipi. A dispărut. A murit.

Au trecut deja câţiva ani, dar tot nu pot să aud cuvântul „înec", fără să mi-o imaginez pe mama care încearcă să iasă la suprafaţă, dar e trasă în apă.

Îmi simt corpul rece şi tensionat.

— Coşmarurile au fost declanşate de ceva anume?

Casey ridică din umeri, apoi îşi ridică ochii roşii spre mine. E palidă şi epuizată, iar dungile de la pernă încă îi sunt imprimate pe piele. Părul transpirat i s-a lipit de o parte a capului, iar cearşaful îi e înfăşurat în jurul picioarelor, după o noapte chinuitoare, în care a luptat pentru viaţa ei. Aş da orice să schimb locul cu ea şi să-i iau demonii. Mă omoară faptul că nu pot să fac asta. Că nu pot decât s-o privesc cum suferă.

— Cred că de simplul fapt că merg la şcoală. Aud oameni cum şuşotesc pe la spatele meu. Cred că-n timpul verii am putut să ignor asta, dar după, ne-am întors, şi chiar dacă e o şcoală nouă, pare la fel.

Încerc să-mi ascund furia, dar îmi fierbe stomacul. Bârfa e o forţă irezistibilă, aflată în continuă mişcare, şi,

Scanned with CamScanner

cu toate c-am încercat să sperii de moarte pe oricine vrea să pronunțe numele surorii mele, e evident că asta n-a ajutat prea mult. Casey o să continue să fie la mila lor, cel puțin până când viața altcuiva o să fie distrusă pentru amuzamentul public și zvonul lunii o să acapareze atenția tuturor, făcându-i să uite de ea.

— Ți-ai mai amintit ceva?

Nu-mi place s-o întreb asta, de fiecare dată pare invaziv. Dar de când a fost găsită pe marginea lacului în noaptea aia, avem atâtea întrebări fără răspuns.

Investigația a avut probleme dinainte să înceapă. Camerele de supraveghere nu mergeau și nimeni n-a văzut-o pe Casey intrând în mașină, și nici cum a ajuns aceasta pe jumătate scufundată în lac. Sau cum a ajuns la mal, udă leoarcă și inconștientă.

Asta e cea mai frustrantă parte. Cum putem s-o ajutăm să se vindece și să treacă peste, când nici măcar nu știm toată povestea?

— Ai văzut ceva nou de data asta? insist eu, când ea nu-mi răspunde.

Casey dă din cap.

— De fiecare dată, simt cum apa îmi ajunge până la gât. E rece și mă întreb de unde vine. Apoi, deschid ochii și sunt blocată. Mă scufund. Nu-mi simt corpul. Picioarele nu mă ascultă și nimic nu pare real. Încerc să-mi țin respirația, dar apa îmi ajunge la buze, e întuneric, și nu găsesc o cale de ieșire. Apoi, cineva îmi spune că totul e în regulă. Că o să fiu bine. Deschid ochii și sunt întinsă pe pământ. Îngheț. În jur sunt oameni care țipă și stau aplecați deasupra mea. Asta e tot.

Mă doare sufletul când o aud. O masă fierbinte, care pulsează dureros în pieptul meu. Pentru că arată ca mama. Are părul de un blond zmeură și un nas subțire. Câțiva pistrui sub ochi. Am auzit-o pe Casey spunând

Scanned with CamScanner

povestea asta, aproape identic, de zeci de ori. Și de fiecare dată, o văd pe mama.

— Vrei să o sun pe doctora Anthony? Dacă vrei să vorbești...

— Nu, e-n regulă, spune ea, în timp ce-și ascunde privirea. O să-mi iasă din sistem la un moment dat.

— Dar știi că nu trebuie să suferi, nu? Toți suntem aici să te ajutăm.

— Știu.

Dar e evident că nu mai vrea să vorbească. E o insulă. Nimeni nu poate să ajungă la ea, dacă ea nu vrea asta.

Casey avea doar cinci ani când mama a murit. Ea și cu mine stăteam ghemuite una într-alta, în casa noastră veche din Massachusetts și ne țineam de mâini, în timp ce tata se bâlbâia încercând să ne spună că mama n-o să se mai întoarcă acasă. Ne-a luat cam o lună ca să ne dăm seama ce însemna asta, practic. Dintr-odată, nu mai era acolo să ne scoată din cadă și să ne pieptene. Să ne toarne lapte în cereale. Să-i purtăm hainele și să stăm pe locul ei de pe canapea.

Nimeni nu ne-a învățat cum să navigăm lumea asta ca femei. Ce înseamnă să fii fată la liceu. Acum, Casey e responsabilitatea mea și nu mă simt deloc calificată pentru asta. Cum s-o ajut să gestioneze o altă traumă, când eu nu sunt sigură că mi-am revenit din prima?

În bucătărie, tata încă bea ceai și citește știrile pe iPad. Când întreabă de Casey, e greu să n-o consider o acuzație.

— Doar nu doarme și acum, nu? Se uită la ceas. Ți s-a părut că nu se simte bine aseară?

— Nu e bolnavă.

Mă așez de cealaltă parte a barului cu micul-dejun și mă sprijin de el, deoarece urăsc să port conversațiile astea cu tata, mai mult decât urăsc să aud ce spune Casey.

Scanned with CamScanner

— Are coşmaruri din nou.

Tata-şi pune tableta jos.

— Ţi-a povestit?

— Puţin. N-a fost nimic nou.

Imediat după accident, Casey s-a retras din tot. S-a retras în ea şi se plimba ca o fantomă, asta dacă o vedeam. Am petrecut multe săptămâni insuportabile, încercând să creăm uşor o comunicare, până ea a vorbit din nou.

Acum văd acele zile reflectate în privirea îngrijorată a tatei. E ca şi cum amândoi ne ţinem respiraţia şi sperăm că ceva n-o să facă să regreseze la acea stare.

— O să aibă nevoie de ajutorul tău să se adapteze la noile circumstanţe, acum că v-aţi întors la şcoală.

— Ştiu asta.

El nu ştie c-am petrecut toată săptămâna atacând oameni în stânga şi-n dreapta, încercând să-i asigur lui Casey o experienţă normală la şcoală.

— N-ar trebui să luăm de-a gata progresul pe care l-a făcut până acum. Probabil următoarele luni vor fi cele mai dificile pentru recuperarea ei, aşa că nu putem să lăsăm garda jos, Sloane.

— N-o fac.

Înghit nodul de frustrare care-mi blochează gâtul, dar e aşa greu să nu-mi las emoţiile să se reverse. Trauma dintr-o familie mereu creează victime colaterale. Pentru noi, e această distanţă din ce în ce mai mare dintre tata şi mine, rezultat direct al dezamăgirii lui profunde şi a lipsei de încredere. Au trecut câteva luni de la accident, dar tot nu ştim cine a drogat-o pe Casey şi a pus-o în acea maşină. Şi din cauza lipsei de răspunsuri, tata mă învinovăţeşte pe mine. *Eu* sunt cea care a dus-o la acel bal şi am promis c-o să am grijă de ea. *Eu* sunt cea care a lăsat-o singură, ca să mă împac din nou cu ratatul de Duke.

Scanned with CamScanner

Trebuia să am grijă de Casey, iar ea aproape a murit. Tata nu m-a iertat niciodată pentru asta și nici nu știu dacă o s-o facă.

Ce știu sigur e că *eu* n-o să mă iert niciodată.

— Ești bine? Mai e ceva despre care vrei să vorbim? întreabă el.

E o întrebare goală. Nu-l interesează să știe cum sunt. Și-a coborât deja privirea spre tabletă, în timp ce pune întrebarea obligatorie. De când a murit mama, s-a așteptat s-o înlocuiesc. Să am grijă de Casey și să țin familia unită. A trebuit să fiu forța pe care se bazează toți, și e o povară pe care o port în tăcere, pentru că nu pot să dau dovadă de slăbiciune. Familia noastră e un castel de nisip, construit în palma mea tremurândă. Dac-o să clipesc, totul o să se sfărâme.

— Nu, totul e bine, răspund eu.

Tata se concentrează apoi asupra știrilor, iar eu îmi ascund oboseala și mă duc să alerg. În următoarea oră, îmi împing picioarele să meargă mai repede, până când aerul greoi și umed îmi arde plămânii și mușchii țipă după o pauză. Alerg kilometri întregi, indiferent de teren, și nu-mi aud decât pașii, așa că atunci când mă opresc lângă un copac, aplecată, și respir din greu, sunt prea obosită ca să mai gândesc.

Încep să-mi revin, când îmi apare un mesaj pe ceas.

RJ: Fumez la locul nostru. Vii și tu?

Ar trebui să refuz. În primul rând, sunt în hainele de alergat, pe care le port când restul sunt la spălat, și nu m-am mai spălat pe păr de două zile. Dar adevărata problemă e că n-ar trebui să am de-a face cu el. Casey are nevoie de mine. Sunt foarte ocupată cu școala. Ultimul lucru în care ar trebui să investesc energie e un tip nou extrem de antisocial.

Scanned with CamScanner

Chiar dacă e suspicios de superb. Şi oarecum amuzant.

Şi are iarbă bună.

Nu c-o să fac din asta un obicei.

În mod ciudat, chestia care mi se pare cea mai interesantă la RJ e că nu salivează când mă vede, şi nici nu mă copleşeşte cu complimente. O parte din mine are dubii că e chiar interesat de o relaţie romantică serioasă. Acum, e gluma pe care o ştim doar noi. Limbajul nostru secret ciudat. Jumătate provocare, jumătate pact de sinucidere.

Aşa că nu-i răspund şi mă îndrept spre casă. Oricum se întâmplă să trec fix pe lângă banca aia.

— Alergi mult? întreabă el când apar, şi-mi întinde jointul.

— Cam asta e ideea, da.

— Se vede.

Îmi face cu ochiul, plin de apreciere. Tipul ăsta ar putea să flirteze şi cu un buştean.

Trag un fum lung şi-l privesc. Aş vrea să nu-mi placă priveliştea aşa mult. Dar e prima oară când îl văd în haine de stradă, şi-mi place. Blugii sunt uzaţi, cu o ruptură la genunchi, care-mi atrage atenţia asupra picioarelor lui lungi. Tricoul negru îi vine mulat pe piept şi-i scoate în evidenţă bicepşii sculptaţi la care nu mă aşteptam. Nu pare genul care să meargă la sală, dar corpul lui arată contrariul.

— Îţi place ce vezi? întreabă RJ amuzat.

Clipesc şi mă blestem pentru că m-a prins. Dac-aş nega, aş părea slabă, aşa că-mi asum.

— Priveliştea nu e rea, concluzionez, în timp ce-i dau jointul.

— Ce să vezi! Progres. Râde uşor, iar ochii căprui îi licăre. Care e partea ta preferată?

— Nu întinde coarda, drăguţule.

Scanned with CamScanner

Mă ignoră.

— Sunt brațele, nu-i așa? Pari genul de fată căreia îi plac brațele. Ori asta, ori fundul meu. Ia zi, Sloane, ești genul de tipă căreia îi plac brațele sau fundul?

— Nici una, nici alta. Dar am o slăbiciune pentru penis, spun eu, în timp ce ridic o sprânceană.

Privirea i se înceţoşează puţin.

— La naiba, mormăie el. De ce ai spus asta?

— Ce, n-ai încredere în ce poți face cu penisul tău? Păcat, spune eu, inocentă.

Privirea lui RJ se transformă din fierbinte în topită.

— Drăguțo, penisul meu e mereu cel mai încrezător din cameră.

În timp ce mai trage un fum, observ cum cealaltă mână face niște rearanjări strategice acolo jos. Conversația asta îl excită.

În acel moment, mi se usucă gura. La naiba. Știu că eu am deschis ușa asta, dar acum regret. Nu pot să stau lângă RJ și semierecția lui. N-o să vreau decât să-l ating. Să-i desfac blugii și să-mi strecor mâna în ei, doar ca să-l aud cum geme, când îi ating pielea fierbinte și masculină.

Simt fiori în tot corpul, care aduc cu ei o doză de anxietate. Dumnezeule! De ce-l doresc așa mult pe tipul ăsta?

— Nu văd ochi vineți sau degetele însângerate, zic eu, disperată să schimb subiectul. Cum a mers cu băieții aseară?

— Interesant că întrebi. M-am întâlnit cu fostul tău iubit. Cred că mă place.

— Sunt sigură de asta.

— Spune-mi ceva, care-i treaba cu tipele sexy și idioții egocentrici? Din punct de vedere istoric. Care e imperativul biologic?

— Deci chiar v-ați înțeles bine!

Scanned with CamScanner

Nu știu exact de ce-mi place faptul că nu-i fanul lui Duke, dar asta mă face să zâmbesc sincer pentru prima oară pe ziua de azi. E simpatic, într-un mod meschin.

RJ mă privește atent.

— Încă-ți place de el?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nici măcar puțin.

— Bun. Atunci ieși cu mine. Este o trupă cover, Sleater-Kinney care cântă într-un bar din oraș diseară. Probabil sunt groaznici, dar...

— Nu te cred, ai auzit de Sleater-Kinney?

— Da, e una din trupele mele preferate.

Mă holbez la el.

— Glumești. Fenn sau Silas ți-au spus să zici asta.

— De ce?

— Sleater-Kinney e una din trupele mele preferate. Odată am furat, practic, mașina tatei și i-am urmărit în patru state, timp de o săptămână.

— Serios? întreabă el zâmbind. Ce tare. Majoritatea celor pe care-i cunosc nici măcar n-au auzit de ei. Se pare că avem, totuși, ceva în comun.

Doamne ferește. Însă gusturile lui muzicale spun destul de multe despre caracterul lui.

— Haide, e o singură seară.

Are o privire convingătoare. Ochii lui au o calitate hipnotizantă. Au ceva atât șiret, cât și de încredere.

— Bem ceva și-mi arăți orașul. Consideră-l un serviciu public pentru cei mai puțin norocoși.

Cum să nu! RJ nu e un caz caritabil. Orice ar fi, nu l-am văzut încă autentic. Încă ne ascundem aici, la granița dintre viețile noastre reale. Nimic nu e autentic până nu ne întâlnim în lumea reală, până nu aflu cine e în public, unde pot să-l vadă și alții. Pentru că mi-a atras atenția.

Scanned with CamScanner

— Bine, cedez eu. Dar va trebui să ies pe furiș din casă. Dacă tata o să afle, o să-și piardă cumpătul, iar tu o să ai probleme mari.

— Nu mă amenința cu distracție.

— Tu n-ai un supraveghetor al căminului sau ceva de genul? Cum de ieși din campus?

RJ zâmbește.

— Nu-ți face griji, am rezolvat deja asta. Tu nu trebuie decât să fii gata de plecare la 11.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 19

RJ

— Lămureşte-mă cu ceva, strigă Fenn, în timp ce mă aşez lângă el la sala de mese.

Am ajuns la prânz cu câteva minute înainte să se închidă bucătăria. Slavă Domnului, pentru că mi-e foarte foame, de la jointul pe care l-am împărţit cu Sloane.

Îmi pun tava jos şi mă înfig în friptură.

— Ce e? bombăn între înghiţituri.

Fenn arată cu furculiţa spre mine.

— Bărbaţii care-şi prind părul în coc: aroganţi sau tari?

— Aroganţi, răspund imediat.

Silas ne aruncă o privire triumfătoare.

— Vezi? îi spune colegului său de cameră.

— Of, nu-mi face asta, Remington, mormăie Lawson, care momentan are părul prins în coc. DiCaprio îşi mai prinde părul în coc uneori.

— DiCaprio e un nemernic, răspund eu.

— Blasfemie! Omul are 50 de ani şi se culcă cu supermodele de 20. Vreau să fiu ca el când o să cresc.

Asta-l face pe Fenn să se gândească o clipă.

— Presupun c-aş purta un coc, dacă asta mi-ar aduce supermodele, recunoaşte el.

— Nu-mi vine să cred c-ai spus asta! exclamă Silas.

Scanned with CamScanner

— Cred că întrebarea mai presantă e, de fapt, ce părere avem despre cozi? întreabă Lawson, care se reazemă de spătar.

Mă prefac că vomit, în timp ce Silas şi Fenn încuviinţează.

— Oribil, frate.

— Decât dacă eşti într-o trupă de metal, contracarează Silas. Dar chiar şi atunci, e la limită.

— Ar fi bine să fie o trupă de metal a naibii de bună, încuviinţez.

— Ia uită-te la noi, ne apropiem, spune Fenn, arătând spre mine, după care se uită la ceilalţi doi. Am încercat să mă apropii de nemernicul ăsta de săptămâni întregi şi tot refuza.

În momentul ăla, mă tensionez. Pentru că are dreptate. Ne apropiem, şi trebuie să pun punct acestei chestii, până nu se întâmplă ceva nebunesc, cum ar fi chiar să mă împrietenesc cu tipii ăştia şi să mă alătur găştii lor de ahtiaţi după femei.

La naiba, parcă şi DiCaprio avea o gaşcă d-asta în trecut, nu?

Ce am devenit?

— Vorbeşte pentru tine, spune Lawson. Fratele tău vitreg şi cu mine suntem prieteni vechi. Mereu ne apropiem la ora de literatură, nu-i aşa, Remy?

Îl fixez cu o privire tăioasă.

— Mai spune-mi aşa înc-o dată şi o să mă strecor în camera ta diseară şi...

— O să mi-o sugi? Excelent. O să las uşa deschisă.

Silas chicoteşte.

— I-ai ridicat-o la fileu.

— O să te omor. Voiam să spun c-o să te omor.

Lawson doar ridică din sprâncene, iar eu oftez, iritat.

— Du-te naibii, cu cocul tău cu tot.

Scanned with CamScanner

După prânz, Fenn și cu mine ne îndreptăm spre camera noastră, unde mă așez la birou și verific niște proiecte. Mă tot lovesc de înfundături în câteva din verificările pe care le fac despre oameni, mai ales despre supraveghetorul căminului.

— Ai observat că Roger pleacă de aici cam la aceeași oră, în fiecare duminică după-amiază, și nu se întoarce decât după ora stingerii?

— Ce? mormăie Fenn de pe canapea, unde începe un joc video. Presupun că da.

— Ce crezi că face? Mai deschid o fereastră pe calculator. Omul n-are o familie ascunsă în campus, nu?

— Nu știu. Nu cred.

Răspunsurile lui întârziate sunt presărate cu zgomote de butoane apăsate.

— Ar putea fi o iubită. Sau un părinte?

I-am urmărit drumurile, dar potrivit hărții, nu e nimic acolo, decât câmpuri goale și depozite abandonate. O singură sală de paintball și trasee pe frânghii e singura afacere funcțională din apropiere, dar se închide înainte de apus.

Swinney n-are niciun motiv să fie acolo noaptea.

— Omule, ce tot bolborosești? Fenn aruncă controlerul și vine să se uite la ecranul meu. Ce are Roger așa interesant?

— Uite, spun eu, deschizând harta. În fiecare duminică, se duce în mijlocul pustietății, la vreo două ore de campus, stă acolo peste noapte, apoi se întoarce înapoi. Dar acolo nu e nimic. Nici măcar vreun motel dubios unde să se ducă cu o prostituată.

— Poate stau în mașină.

— Dar nu se oprește pe drum. Se duce direct acolo. Direct.

— Așa, și ce? Vorbim de Roger. Poate se uită după OZN-uri.

Scanned with CamScanner

Nu m-am gândit la asta.

— Sau îngroapă cadavre.

— Foarte posibil. Fenn se așază la capătul patului meu. Stai un pic, cum ai aflat de asta?

— I-am spart telefonul. Îi urmărește cele mai vizitate locații.

— Omule, nu se face așa ceva.

Însă râde când se gândește mai bine.

Am descoperit că majoritatea oamenilor apreciază confidențialitatea mai mult în principiu, decât în practică.

— Ce-ai mai aflat?

— Despre Roger? Nimic interesant, spun eu, uitându-mă peste umăr. Dar m-am uitat la raportul poliției despre accidentul lui Casey, pe care nu l-au făcut public.

— Ai spart departamentul de poliție? întreabă el.

— Practic, am ghicit parola. Securitatea lor e groaznică.

Îi dispare zâmbetul de pe față și se încruntă.

— De ce ai face așa ceva? E foarte riscant, omule.

— Așa cum ai spus, e un mister. Nu-mi plac întrebările rămase fără răspuns.

— Ce scrie?

— Nu prea multe. Ofițerul care s-a ocupat de investigație a fost sceptic în privința poveștii lui Casey, dar atât. Nu pare că s-a implicat prea mult.

Fenn se duce să-și ia de băut din frigider.

— Ești diabolic, dar îmi place, zice el, în timp ce-mi aruncă un suc. Haide. Fii sincer. Mi-ai spart conturile până acum, nu?

— Doar o verificare sumară de fundal.

— Prostii. Văd ce faci aici și nu e nimic sumar.

Zâmbesc.

— Abilitățile tale de a scrie mesaje sexuale ar putea fi îmbunătățite.

Scanned with CamScanner

Mă fixează cu privirea.

— Prostii, repetă el.

— Dar pozele tale cu penisul sunt decente. Folosești foarte bine lumina și obiecte obișnuite, pentru perspectivă.

— Mulțumesc, zice el, în timp ce i se luminează fața.

— Eram sarcastic.

— Ba nu, erai impresionat. Recunoaște. E în regulă, știu c-am un penis impresionant. Am cu ce să lucrez, se mândrește, în timp ce expresia i se luminează și mai mult. Te rog, spune-mi că ai intrat și-n mesajele lui Lawson.

— O, da!

Mă cutremur. Încă nu mi-am revenit după *acea* călătorie în vizuina lui hedonistă.

— Chiar se culcă cu atâtea tipe cu câte se mândrește?

— Omule, nici nu știu. Conversează cu trei tipe diferite și cu unul sau doi tipi pe zi. Nu știu de unde are atâta energie.

— Sexul sportiv e o slujbă cu normă întreagă, spune Fenn solemn.

Pufnesc.

Se așază din nou pe patul meu.

— Deci, care e planul pentru seara asta? Vrei să-l urmărim pe Roger și să aflăm ce face?

Sună tentant, dar spun:

— Nu pot. Am întâlnire cu Sloane.

— Cum să nu, pufnește el.

— Vorbesc serios.

Fenn aproape scuipă sucul din gură și-și ridică mâna la gură, până înghite tot.

— E o idee proastă. Serios, te joci cu focul.

— Ai mai spus asta.

— Vorbesc serios. Acum suntem înrudiți și nu știu ce explicație să dau când o să merg la Ziua Recunoștinței fără tine. Trebuie să-ți repet că Sloane e fosta lui Duke. Omul a ucis pentru mai puțin.

Scanned with CamScanner

Zâmbesc din nou.

— Asta e jumătate din distracţie, nu?

Sloane e un premiu în sine, dar dacă pot să-i şi arunc asta în faţă lui Duke, cu atât mai bine.

— Îţi admir devotamentul, spune Fenn, care dă din cap, resemnat. Sper că apreciază ce rişti ca să fii cu ea.

— Încă nu-nţeleg de ce îl luaţi în serios pe tipul ăla, când puteţi să-i spuneţi să se ducă naibii.

— Ţi-am spus deja, poate să fie foarte violent. Nu merită să-l provoc. N-am de ce să mă leg la cap cu aşa ceva, şi nu-mi pasă destul cât să-l enervez.

— Deci n-ai nicio problemă cu faptul că are impresia că el conduce şcoala?

— Nu *crede* c-o conduce, chiar *o face*, spune Fenn, c-un zâmbet sec. Aşa stau lucrurile. Nu e ca şi cum Duke s-a trezit pur şi simplu într-o zi şi s-a declarat regele muntelui. Există o descendenţă.

Copiii bogaţi şi ritualurile lor. E epuizant. Le plac concursurile.

Mă reazem de spătar.

— Povestea o să fie mai idioată decât sună, nu-i aşa?

— În trecut, fratele lui Duke conducea tot. Brett. El a început luptele, ca o preocupare pe timpul iernii, când era foarte plictisitor în campus, după care a monetizat totul prin stabilirea pariurilor, din care a luat un procent. După care a luat un procent de la orice altceva se petrecea în campus. Când a absolvit, a numit un junior care să preia mantaua.

— Dac-o să se termine cu un sărut între verişori, ca-n *Urzeala tronurilor*, o să plec.

— Când era în anul doi, Duke a decis că vrea el slujba. Dar nu poţi s-o iei pur şi simplu. Există nişte reguli.

— Reguli?

Jur, şcoala asta e o mare durere de cap.

Scanned with CamScanner

— Pentru conducerea Sandover. Regulile sunt că trebuie să te lupți până la K.O. Iar Duke se pricepe de minune la asta. Deci știi cum s-a terminat.

— A provocat cineva conducerea Regelui Nebun?

— De câteva ori. Mereu pierd. De obicei, oamenii le fac zile fripte, dar uită de ei după o perioadă. Duke n-o face, însă. Se preface că totul e dat uitării, dar când nu te aștepți, îți înfige cuțitul în spate. Există un motiv pentru care nimeni nu se pune cu el. Nu e vorba doar de oase rupte.

— Dacă n-ar exista niciun risc în revoltă, n-ar mai fi tare, nu?

— Uite ce e, omule. Duke n-a trecut peste faptul c-a pierdut-o pe Sloane. E fața care a lansat o mie de corăbii[4].

— Nu văd vreun minus...

Fenn oftează și ridică din umeri.

— Nu spun decât să ai grijă.

— O să-ți iau avertismentul în considerare. Apropo de asta, poți să-mi faci rost de o mașină pentru diseară? Am auzit că Silas are una, dar nu-l cunosc destul de bine cât să i-o cer.

Tipii au voie să aibă mașini la Sandover și locuri de parcare personalizate, evident, dar am descoperit că majoritatea nu se sinchisesc să vină cu ele în campus. Toți au șoferi pe care să-i sune.

Ca și cum voia să puncteze asta, Fenn își scoate telefonul și scrie ceva. O secundă mai târziu îmi sună telefonul.

— E numărul unui serviciu privat de închiriat mașini, spune el, și-mi zâmbește. De data asta, fac eu cinste, Romeo.

---

4 *the face that launched a thousand ships* în original (engl.), aluzie la personajul mitologic Elena din Troia, a cărei frumusețe de neegalat este considerată factorul declanșator al Războiului Troian, în care au fost lansate la apă o mie de corăbii (n. red.).

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 20
RJ

Mă strecor din cămin pe la unsprezece, şi-mi dau seama că poate am intrat într-o capcană. Dacă sunt victima neştiutoare a unei farse lungi? Eu am impresia că sunt deşteptul care a făcut rost de o întâlnire cu Sloane Tresscott, doar ca să aflu că m-a păcălit? Tocmai de asta, în timp ce traversez campusul ca să ajung la locul nostru, îmi dau şanse de 60-40 ca Sloane să-mi tragă clapa. Sau poate o să-mi trimită un mesaj de genul „Haha, du-te naibii, idiotule!"

Dar şansele sunt în favoarea mea. Ajung pe drumul accidentat şi, când cotesc, mă trezesc cu o lanternă în faţă.

— Ai întârziat.

Deci îi pasă.

— Pun pariu că tu ai ajuns devreme, spun eu, în timp ce-mi feresc privirea de lumină.

— Mai aveam 30 de secunde şi plecam acasă.

— Atunci am ajuns la timp.

Lumina dispare şi sunt pierdut în întuneric pentru o clipă.

— Ai face bine să merite, bombăne Sloane.

Îmi ascund zâmbetul. Abia am ajuns aici şi deja e iritată. Sloane n-o să-mi uşureze situaţia şi nici n-aş vrea să facă asta. Din clipa în care ne-am întâlnit, a tot încercat să mă deruteze. Să mă ţină în priză, de parcă aştept să mă

Scanned with CamScanner

împingă de pe o clădire. Nu e plictisitor, și tocmai asta face interacțiunea așa grozavă.

— Aș spune că arăți drăguț în seara asta, dar retinele mele încă nu și-au revenit, spun eu către conturul siluetei.

Sloane pufnește.

— Păstrează complimentul pentru tipa cu care o să te săruți în baie, în timp ce eu plătesc nota.

— Vorbești din experiență personală?

— Când crești printre băieții de la o școală privată, ai așteptări foarte mici.

Nu e chiar o recenzie magnifică a lui Duke, ceea ce-mi convine.

— Nu sunt ca ei, îi reamintesc. Dacă-mi dau jos uniforma, sunt în continuare un nimeni, de nicăieri.

— Asta spui acum. Mai așteaptă.

Sloane merge repede și o luăm pe drumul lung, ca să evităm camerele de supraveghere. E ca un hoț care jefuiește un muzeu, sub lasere și peste senzori de presiune. Un artist experimentat al evadării. Merge cu un pas înaintea mea, în timp ce traversăm campusul, spre poarta unde așteaptă mașina. Îi văd, în sfârșit, hainele, și penisul aproape îmi iese din blugi. Picioarele îi par lungi în pantalonii ăia mulați și negri, iar maioul pe care l-a ales abia e ținut laolaltă de fâșii subțiri. Și nu poartă sutien. Mă omoară. N-am cum să nu mă gândesc la sfârcurile ei toată seara.

Sloane îmi observă expresia încețoșată.

— Ești bine, RJ?

E greu să înghit, la cât mi s-a uscat gâtul.

— Mă întrebam doar pe cine am făcut fericit într-o viață anterioară, ca să merit vestimentația asta a ta.

— Cine a spus că e pentru tine?

Îmi aruncă un zâmbet jucăuș, apoi dispare pe bancheta din spate a mașinii.

Scanned with CamScanner

Doamne-ajută. Fata asta e focoasă.

Sandover e cam la 15 minute cu mașina, prin mijlocul pustietății, de districtul Calden, unde se găsesc câteva magazine și restaurante. Singurul bar e deschis până la două în fiecare noapte. După cum mi-a povestit Fenn, verificarea buletinelor nu face parte din afacerea lor. Adevăratul profit nu vine de la localnicii beți, ci de la puștii minori și înstăriți, care vin în mașinile lor Bentley, cu șofer, ca să-și risipească fondurile la biliard cu pasionați de Johnnie Walker.

E un mod plăcut de a-ți petrece timpul, nu zic nu.

Mașina ne lasă în fața unui local cu neoane roșii, construit din bucăți verticale de lemn și alte chestii ieftine. Ușa e decorată cu obiecte vintage de berar și semnul din lemn, pictat manual și aflat deasupra ușii, are o farfurie zburătoare pe el. Înăuntru, arată ca o reuniune de liceu din 1994. Sunt mai multe bărbi dese și cozi de cal deloc ironice decât am văzut vreodată în sălbăticie.

Trupa a început deja să cânte, însă publicul e în mare parte distras de săgeți, biliard și foosball. Dumnezeule. Acum știu cum e o criză de identitate a generației X. Pe pereți sunt picturi cu tematică S.F., relicve din filme cult și mobilă care miroase ca și cum a fost luată de la gunoiul unei asociații de ajutorare a săracilor. Un grup de bărbați care au peste 40 de ani joacă un joc pe roluri, în colțul din spate, lângă aparatul de pinball. Motocicliști cu metamfetamină proaspătă sub unghii ne privesc dintr-un capăt al barului.

— Nu la asta te așteptai?

Sloane zâmbește și se îndreaptă spre bar.

— În niciun caz. Ce e locul ăsta?

— Fermecător, nu? Bun venit în Calden.

Sloane e uimitoare în orice condiții. Se duce la bar, unde sunt strânși toți țăranii hipsteri, și ar fi atras

Scanned with CamScanner

atenţia barmanului şi dacă n-ar fi purtat sutien. Tipul se îndreaptă deja spre ea, în timp ce o mănâncă din priviri. Sloane comandă două beri, apoi îmi dă una.

— Sper că nu te simţi emasculat, spune ea, în timp ce o ia spre o masă.

— E nevoie de mai mult decât o tipă care îşi comandă singură băutura ca să mi se simtă ameninţată masculinitatea.

Dar înţeleg. Sloane e hotărâtă să-mi arate că sunt pe teritoriul ei. Ea ţine frâiele acestei întâlniri şi eu sunt doar de decor. La cum o ştiu, are de gând să mă testeze şi să vadă ce mai rămâne la final. Dar orice obstacole poate să creeze, sunt pregătit. N-aş fi început urmărirea dacă n-aş fi ştiut ce să fac când o s-o prind.

— Deci, ce părere ai? întreb eu, în timp ce arăt spre trupă, care se află în cealaltă parte a barului, încadrată de toaletă şi bucătărie.

Locul ăsta e un jeg, dar parcă începe să-mi placă.

— Sunt zgomotoşi, spune ea.

Încuviinţez.

— Chiar par să creadă că nivelul de decibeli e un înlocuitor pentru talent.

Replica o face să râdă.

— Aproape a nimerit versurile.

— Cuvintele sunt dificile, spun eu solemn, lucru care îmi mai câştigă un râset, care-i luminează toată faţa.

Dumnezeule, e superbă.

Apoi, ca şi cum realizează că a lăsat garda jos pentru o secundă întreagă, Sloane mă fixează cu privirea.

— Fii sincer.

Se aşază în faţa mea la masă, ceea ce nu-mi convine, dacă vreau să îndrept seara spre ceva mai productiv, decât un interogatoriu scump.

— Ce e?

Scanned with CamScanner

— Am spus...

Mă aplec, prefăcându-mă că n-o aud, până când, iritată, se mută pe scaunul de lângă mine. Ce simplu a fost.

— Spune-mi adevărul. Suntem aici doar pentru că vrei să-l enervezi pe Duke, nu?

— Te-am invitat la întâlnire înainte să aflu de tine și Duke. Deci nu, nu de asta suntem aici.

— Serios? Vrei să spui că nu există nicio parte din tine care se bucură că-l irită pe Duke?

Privirea ei poate fi foarte puternică, când devine intensă.

— Dacă e să fiu sincer, sigur. Faptul că se consideră atotputernic mă enervează, deci nu mă deranjează să-i dau peste ochi.

— Mă gândeam eu. Apreciez sinceritatea.

— Dar, punctez eu, ridicând o sprânceană. Te-am invitat la întâlnire pentru că vreau să te cunosc. Și pentru că ești absolut superbă.

Îmi zâmbește, rușinată, și se uită în altă parte, ca să nu-i văd roșeața din obraji, în timp ce bea din bere.

— Nu mi se pare că există vreun dezavantaj aici. E un câștig pe toate planurile.

— Du-te naibii, spune ea.

E adorabil felul în care-și dă ochii peste cap, pentru că nu știe să accepte un compliment. Nu e nimic mai jignitor decât cineva care se poartă frumos cu ea.

— Serios? Îmi iau berea și mă ridic pe jumătate, de parcă sunt gata să plec. Pot să ies de aici dacă...

— Potolește-te, râde ea, deși n-ar fi vrut. Ia loc.

Tactica a funcționat. A mai dărâmat din straturile de gheață din jurul ei. Sloane vrea să lase impresia că simplul fapt că se află aici o incomodează, dar cumva, ea e cea care m-a invitat în oraș. M-a adus exact unde voia, chiar dac-ar prefera să moară decât să recunoască asta.

Scanned with CamScanner

— E ciudat, niciodată n-am crezut c-o să ies la întâlniri cu o atletă.

— E o singură întâlnire. Nu ieşim împreună, zice ea, în timp ce îndreaptă gura sticlei spre mine.

— Mai vedem noi.

După ce mai ia o gură, Sloane pare să se calmeze. Se relaxează şi nu se mai poartă de parcă desfăşoară un interviu pentru un job. Pentru prima oară, simt că purtăm o conversaţie reală, şi nu ne ciocnim.

— Dacă asta ar fi cantina, la ce masă ai sta? întreabă ea.

— Nu mă supun sistemului de profilare bazat pe mese.

— Ai dreptate. Mi te imaginez fumând sub tribune, cu alţi rebeli.

— Pentru că ce rost mai are totul, dacă nu semeni cu un persoanaj din *Şcoala de sâmbătă?*

— Dar vai, e un rebel sensibil.

Ador felul în care râde. Gura i se întoarce într-o parte şi sprâncenele i se arcuiesc. E stupid cât de sexy e. Dacă Sloane mi-ar face cu ochiul, m-ar putea convinge să jefuiesc o bancă. Are un zâmbet care te face să traversezi deşertul într-o decapotabilă, cu un pistol în poală, şi o valiză plină de bani în spate.

— E rândul tău acum. Îmi pun coatele pe masă şi o provoc să menţină contactul vizual. Spune-mi ceva real despre tine.

— Real? Se gândeşte la răspuns, în timp ce bea precaută din bere. Cum ar fi?

— Orice.

Până acum, totul a fost la nivel superficial între noi. Ceea ce e în regulă, dacă încerci să-ţi dai seama dacă vrei să te cuplezi cu o tipă. Acum c-am adus-o aici, trebuie să recunosc că sunt curios.

Scanned with CamScanner

— Care e cel mai groaznic lucru care ţi s-a întâmplat vreodată?

Zâmbetul jucăuş al lui Sloane dispare în spatele faţadei de siguranţă. Îşi pune sticla pe masă şi se ridică.

— Am o idee mai bună.

Între trupă şi mese e un spaţiu foarte mic. E singura interesată să profite de el, în timp ce se îndepărtează de mine ca să danseze pe o versiune falsă a unui cântec pe care probabil nu l-aş recunoaşte nici dac-aş fi auzit de Sleater-Kinney.

— Nu dansez, îi spun, peste zgomot.

La care ea strigă:

— O s-o faci, dacă vrei o altă întâlnire.

La naiba.

Îmi abandonez berea şi mă duc lângă ea, pe ringul de dans improvizat.

Dar orice fac acolo, nu aş putea spune că e dans, nici măcar în faţa unui judecător. Fac tot ce pot ca să ţin pasul cu Sloane, dar sunt sigur că tot ea arată mai bine.

— Aproape mă simt prost, îmi strigă ea din nou în ureche, peste chitara aflată la trei metri de celălalt timpan al meu. Nu te pricepi deloc.

— Hai, dacă trebuie să arăt ca un idiot ca să obţin altă întâlnire...

Sloane se apleacă spre mine, poate dintr-un amestec de puţină apreciere şi multă milă. Îşi lipeşte mâinile de pieptul meu şi le plimbă în sus, apucându-mă de umeri. Miroase bine şi, pentru o secundă, mă derutează. Din-tr-odată, sunt pierdut în jocul luminilor care i se reflectă în părul şaten închis în lumina zilei, dar care acum pare negru, sub luminile ieftine ale scenei, care probabil au fost cumpărate de la un târg de vechituri.

— Dacă glumeşti, te pricepi, îmi spune Sloane, în timp ce-şi lipeşte corpul perfect de al meu.

Scanned with CamScanner

De parcă nu număram deja de la o mie înapoi, pentru că am o erecţie care aproape-mi face penisul să plesnească.

— Ce parte din ce am spus a făcut să pară că nu vorbesc serios? o întreb.

Privirea vicleană şi luminoasă a lui Sloane mă înfruntă.

— Tot.

— Asta arată că nu mă cunoşti prea bine.

— Despre asta este vorba, nu? Mâinile ei ajung pe gâtul meu, atingând părul de la ceafă. Cum aflu cine eşti cu adevărat?

— Se pare că n-ai încredere în mine.

Îmi las capul moale în mâinile ei şi închid ochii. Aproape uit că nu suntem singuri, dezarmat de manipulările ei seducătoare. Mi-e greu să rămân raţional.

— Ar trebui să am?

— Nu există decât un singur mod să afli.

Mă aştept să râdă. Poate să-şi dea ochii peste cap şi să mă împingă. În schimb, ne şochează pe amândoi. Degetele lui Sloane alunecă în părul meu, şi mă trage spre ea. În timp ce mâinile mele o prind de şolduri, o sărut. Complet şi cu mai multă înfometare decât voiam.

E intens şi trezeşte o latură din mine care, în acelaşi timp, îşi imaginează haine pe podea şi piele goală, dar şi păr pe pernă de dimineaţă. Mă derutează.

Nu îi aud geamătul, dar îl aud vibrând pe gura mea. Asta mă încinge şi mai mult şi îmi mişc şoldurile puţin în faţă, doar cât să simtă ce efect are asupra mea. Alt geamăt îmi mângâie buzele şi apoi limba ei alunecă peste a mea, degetele i se încurcă în părul meu şi corpul ei cald e lipit de al meu.

Între limba ei care explorează şi unghiile care-mi intră în scalp, restul lumii dispare. Uit cum mă cheamă.

Scanned with CamScanner

Până când ni se despart buzele și ni se întâlnesc privirile. Amândoi suntem surprinși. Derutați, poate. Apoi rușinați, când realizăm că stăm singuri în mijlocul barului, într-o tăcere aproape completă. Trupa a plecat de pe scenă. Nu mai e decât muzică de fundal, zgomotul săgeților care-și ating ținta în spate și murmurul conversațiilor celor care n-au observat schimbarea masivă prin care tocmai am trecut.

Fata asta e un cutremur.

Încă sunt dat peste cap când mutăm conversația la o masă mai privată, dintr-un colț întunecat, și luăm încă o rundă de beri. Nu vorbim despre sărut sau despre faptul că încă mă holbez la ea, întrebându-mă ce naiba mi-a făcut tipa asta, de parcă tocmai mi-am amintit o viață trecută, în care am fost iubiți predestinați, separați de război.

Sunt blocat în capul meu, până când observ că Sloane trage de etichete de pe bere și zâmbetul trist de pe fața ei.

— Probabil Silas, sau altcineva, ți-a spus că sunt obsedată de Sleater-Kinney, nu? Nu-și ridică privirea din grămăjoara de bucăți de hârtie care se strânge pe masă. A fost trupa preferată a mamei mele.

— Serios?

Sloane încuviințează absentă.

— Sau cel puțin a avut multe din albumele lor. Când eram mică, mă strecuram în cameră, mă uitam la albumele ei și mă prefăceam că le ascult. Aveam cinci ani, așa că nu știam cum să le folosesc. Apoi mă găsea și scotea unul cu o copertă ruptă. Cântam și săream prin cameră, țipând cât ne țineau plămânii pe muzică punk pentru fete. Era foarte tare în momentele alea. Iar acum, că sunt mai mare, realizez că aia era o parte din ea înainte să apărem eu, tata și Casey. Că tot voiai ceva real.

Sloane ridică din umeri, ca și cum îi e frică să ridice privirea și să-mi vadă reacția.

Scanned with CamScanner

— Presupun că m-am molipsit. Să-i ascult. Așa mă simt mai aproape de ea. Mă ajută să mi-o amintesc.

Pentru o clipă, sunt uimit și absorb ce mi-a spus. E nevoie de ceva putere emoțională să-mi spună așa ceva. Cred că e primul moment sincer dintre noi, o frântură a persoanei autentice din spatele fațadei. Și e sfâșietor. Da, sigur, uneori sunt un nemernic, dar înțeleg că ăsta e un lucru important pentru ea și, orice am făcut bine, a decis să-l împărtășească cu mine.

Simt un fior de vinovăție când îmi amintesc c-am mințit în privința trupei ei preferate. Că știam de existența ei doar pentru că i-am spart contul, dar încerc să ignor senzația incomodă. Nu e ca și cum am folosit-o dinadins pe mama moartă a lui Sloane împotriva ei. Și a funcționat, nu? Se simte bine și, dacă o citesc bine, a avut ocazia să retrăiască o amintire fericită. Totul e bine când se termină cu bine, nu?

— Pun pariu că semeni cu ea mai mult decât realizezi, îi spun, ceea ce-mi obține un zâmbet timid. Mama ta pare o tipă tare.

— Chiar a fost.

O amintire apare în spatele ochilor gri și imposibil de citit ai lui Sloane, dar dispare după ce clipește. Își ridică sticla la buze și ia o gură lungă.

— Așa că să mulțumești oricui ți-a dat pontul. În ceea ce privește întâlnirile, asta clar avea să fie pe placul meu.

— Destul pentru o a doua întâlnire?

Îi revine privirea timidă și toată sentimentalitatea se evaporă.

— Nu te gândești cam departe?

— Cred că am șanse.

— Dumnezeule, ești așa sigur pe tine.

Scanned with CamScanner

Sloane își dă ochii peste cap, dar nu obiectează când îi trag scaunul mai aproape, ca s-o sărut.

Buzele ni se întâlnesc și limbile ni se ating pentru o secundă plină de tentație și agonie, apoi ea se retrage.

— Săruți bine, șoptește Sloane, în timp ce respirația ei îmi gâdilă fața. Dar nu...

— Îți jur, dacă spui că nu la fel de bine ca Duke, n-o să-mi mai împart niciodată iarba cu tine, Tresscott.

Râsul ei îmi încălzește gâtul, în timp ce-și îngroapă fața în umărul meu.

— Ușurel. Nu voiam decât să spun că nu mă așteptam să săruți așa.

— La ce te așteptai? întreb aspru.

Îmi las mâna pe șoldul ei, plimbându-mi ușor degetele peste pielea expusă dintre pantaloni și tricou. Observ cum tresare.

Expresia ei devine gânditoare.

— Mai lent, mai leneș. Credeam c-o să tratezi sărutul așa cum tratezi restul lucrurilor, ca și cum nu-ți pasă. Dar nu faci așa.

— Crede-mă, îmi pasă foarte mult să te sărut.

Buzele ei se curbează.

— Serios? Atunci fă-o din nou.

Nu trebuie să repete. Mă aplec și gura mi-e la doar câțiva centimetri de a ei, când mă lovește un gând.

— La naiba.

— Ce e?

— Are un penis mic?

Sloane rămâne mască, după care pufnește.

— Stai un pic, te referi la Duke?

— Da. M-am gândit cu mare plăcere că toate ridicările și exercițiile pentru bicepși sunt un mod ca să

Scanned with CamScanner

compenseze pentru un penis mic, dar acum că mă gândesc mai bine...

— De ce te gândeşti la penisul fostului meu, când mă săruţi? întreabă ea exasperată.

— Realizez că n-ai fi stat cu el atât de mult, dac-ar fi avut un penis mic. Deci asta înseamnă că n-o are mică, nu?

— Mă tem că nu, începătorule.

— Nemernicul.

Râde, apoi se ridică de pe scaun şi-mi alunecă în poală.

— Din fericire, nici tu nu pari să ai probleme în departamentul ăsta, şopteşte ea.

Apoi, îşi freacă fundul perfect de erecţia mea, şi mă sărută din nou. Să fiu al naibii dacă nu văd stele.

E ca şi cum nu ştim cum să ne controlăm. În clipa în care ne atingem, ceva ne acaparează. Nu mai gândim deloc. Unghiile ei i se înfig în pielea mea. O muşc de limbă. Mă trage de păr şi sunt pe punctul de a-i rupe pantalonii. Asta dacă n-aş fi avut un moment de claritate, în care-mi reamintesc că suntem în public şi că abia o cunosc pe fata asta. E hipnotizantă.

— O să ne dea afară de aici, şopteşte ea aproape de buzele mele, după care îşi strecoară limba în gura mea din nou, ca şi cum ar fi a ei.

— Au şi de ce. Suntem de-a dreptul indecenţi.

Dar nu ne oprim, nu până când managerul barului nu vine la masa noastră şi ne spune, politicos, că e timpul să plecăm.

Mai târziu, după ce maşina ne lasă în campus, o conduc pe drumul ei, în ciuda protestelor sale.

— Mă descurc până acasă şi pe întuneric.

— Ştiu asta, dar sunt un gentleman. Poţi să mă laşi să fiu unul?

Scanned with CamScanner

Râsetul ei răsună în tăcere.

— Iar acum, râde de mine, spun eu.

— Chiar așa și face, spune Sloane.

— Ai grijă, drăguțo, sau o să fac ceva nebunesc. Cum ar fi să te țin de mână. Sau să-ți trimit un mesaj de noapte bună când ajung acasă.

Sloane se oprește din mers, iar privirea îi strălucește în argintiul lunii care străpunge întunericul.

— N-ai îndrăzni să faci așa ceva.

Apoi îmi dă un sărut rapid și dispare printre copaci, spre casa ei.

Zâmbesc ca un idiot tot drumul spre cămin, iar când ajung, îmi scot telefonul, doar ca să-i demonstrez că îndrăznesc. Văd că Fenn doarme și sforăie. Amărâtul. Probabil e epuizat de la tot sexul oral pe care l-a primit în seara asta.

Îi scriu repede un mesaj lui Sloane.

EU: M-am simțit grozav în seara asta. Ești incredibilă. Noapte bună, Sloane.

Ecranul mi se luminează imediat, aducându-mi din nou acel zâmbet stupid pe față. Mă bucur că Fenn nu e treaz, ca să râdă de cât de siropos sunt.

SLOANE: Nu deveni romantic, începătorule. Nu e demn de tine.

EU: Îți place.

SLOANE: Nici măcar puțin.

EU: Totul.

Următorul mesaj apare puțin mai târziu.

SLOANE: Poate nu mi-e cu totul antipatic. Noapte bună, RJ.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 21
SILAS

— La naiba, omule, nu pot s-o fac. Când o să intru, lasă-mă să mă înec.

Lawson e aplecat şi respiră greoi lângă mine pe marginea bazinului, la antrenamentul de luni.

În apă, echipa înoată pe două culoare, la 4x100 de metri liber. Brandon şi Carter sunt ca nişte delfini care înaintează spre ultima tură, înainte ca Lawson să sară în apă pentru tehnica fluture. E a patra oară pe ziua de azi când antrenorul ne-a pus să înotăm aşa şi toţi ne resimţim. La ultima tură, am înghiţit mai multă apă, decât aer. Breţele îmi sunt moi. Greoaie.

Antrenorul suflă în fluier, pentru ca următorii înotători să păşească pe platforme, iar Lawson îmi aruncă o privire de rămas-bun. Un zâmbet tulburător, ca şi cum a avut parte de o epifanie în clipa de dinainte să se arunce de pe o clădire înaltă.

— O să perfecţionăm tranziţiile astea, chiar dac-o să murim, ţipă antrenorul. Răbdare, precizie, perfecţiune.

— Bătăile vor continua, până când moralul se va îmbunătăţi, bombăne Lawson, care-şi pune ochelarii la ochi, când păşeşte pe platformă.

Azi a intrat în vestiar cu căşti şi ochelari. Antrenorul şi-a dat seama imediat că era încă mahmur din weekend. Asta dacă s-a trezit vreodată. Când m-am trezit duminică dimineaţă, Lawson era în pat cu două tipe goale, pe care le-a adus acasă din barul din Calden. Primul lucru pe care

Scanned with CamScanner

l-a făcut după ce a deschis ochii a fost să tragă o linie, iar apoi s-a băgat sub pătură, ca să le facă sex oral ambelor fete, care au început să geamă atât de tare, că sunt șocat că nu l-au trezit pe domnul Swinney. Nu că lui Roger i-ar păsa atât de mult cât să ne certe.

Evident, ieri m-am dus să iau micul-dejun mai devreme. Filmele porno văzute în realitate nu sunt o pasiune de-a mea, mai ales când în ele apar prietenii mei.

Chiar și așa, antrenorul tot ar fi răbufnit asupra tuturor, indiferent de starea lui Lawson. Faptul că toată echipa e neatentă azi și leneșă nu face decât să-i alimenteze furia.

Când Carter atinge peretele, Lawson se aruncă de pe platformă și se duce direct spre fundul piscinei. Apoi, își îndoaie picioarele, ca și cum ar face yoga, și meditează, stând dincolo de suprafață. Durează câteva secunde până când antrenorul realizează că Lawson n-a ieșit la suprafață.

Fluierul răsună din nou prin clădire și apa se liniștește, în timp ce celălalt înotător iese din piscină, respirând greoi.

— Hazelton, mă strigă antrenorul. Scoate-l de acolo.

La naiba. Mă abțin să oftez și sar în apă. Mă lupt cu Lawson ca să-l aduc la suprafață.

— Știam eu că-ți pasă, mă tachinează el când ieșim din apă.

— Voi doi, aici, ne strigă antrenorul din cealaltă parte a bazinului. Restul, treceți la duș.

— Vezi de ce întâmplă? Tu faci o idioțenie, iar eu trag ponoasele, spun eu, în timp ce-l împing pe Lawson, reticent să vină să fie tras la răspundere.

— De parcă nu ești preferatul profesorului.

— Nu asta e ideea.

Ne așezăm în fața antrenorului, care ține mapa în pumnul strâns, ca o dovadă a eșecurilor noastre.

Scanned with CamScanner

— Faceți-mă să înțeleg.

Abia reușește să-și ascundă frustrarea în spatele sarcasmului. Își freacă ochii.

— Hazelton și-a îmbunătățit timpul la fiecare antrenament, dar Kent, până și bunica mea, care are un șold de metal, ar face un timp mai bun, înotând ca un câine.

— Pun pariu că bunica dumneavoastră e uluitoare când poartă Speedo, domnule.

— Poți să ne faci o favoare? întreabă antrenorul, folosind vocea lui de tată. Cea pe care o folosește când *nu e supărat, doar dezamăgit*. Dacă nu vrei să fii acolo, scuteşte-ne de prezența ta.

— Nu-l ascultați, intervin repede, înainte ca Lawson să dea un răspuns răutăcios, pe care nu mai poate să-l ia înapoi. E un idiot când nu doarme bine, nu-i așa, idiotule? întreb, în timp ce-i dau una peste umăr.

Lui Lawson i se face milă de mine. În loc să zică o prostie, îmi face cu ochiul și zâmbește.

— Sunt o epavă fără somnul meu de frumusețe, domnule antrenor.

— Mhm. Pleacă de aici, îi spune, dar pe mine mă roagă să rămân.

Am avut prea multe astfel de discuții.

— În ciuda comportamentului lui, Lawson chiar vrea să înoate. Știu că atitudinea lui e oribilă, dar dacă reușiți să treceți peste ea...

— Da, îmi tot spui asta, mormăie el, deloc convins.

— Îi e mai ușor să-i facă pe oameni să-l urască.

— Nu mă interesează să-i repar mintea. Dacă vrea să înoate și să învețe să facă parte din echipă, pot să-l ajut. Kent are tot talentul natural ca să devină o forță în acest sport. Dacă n-o să-și mai pună singur piedici.

— Cred că știe asta.

Mai cred și că-l sperie, dar nu spun asta cu voce tare.

— Ca și tine. Mă refer la talentul natural.

Scanned with CamScanner

Frustrarea lui începe să dispară. Antrenorul se îndreaptă spre banca de lângă perete și-mi face semn să mă așez lângă el.

— Dacă vrei să înoți la colegiu, ești destul de bun cât să te duci oriunde vrei. Pot să dau niște telefoane, Silas. Dar trebuie să decizi ce e mai important: viitorul tău sau prietenul tău. Dacă nu ai grijă, o să ajungi la fundul piscinei, cu el.

Nu e prima oară când purtăm genul ăsta de conversație. La naiba, a fost nevoie de multă muncă de convingere ca să-l aduc pe Lawson în echipă. Are efectul ăsta asupra oamenilor, le trezește o animozitate aproape imediată. Pentru că nu-i lasă să-l cunoască așa cum îl cunosc eu.

Asta nu înseamnă însă că nu mă satur de rutină. Uneori, e epuizant.

— Vă înțeleg, domnule antrenor. Apreciez orice ajutor cu colegiile. Promit că n-o să vă dezamăgesc.

— Dacă vrei să-mi mulțumești, vorbește cu celălalt prieten al tău, Shaw. Cred că are ceva cu care am putea să lucrăm. Adu-l aici, ca să dea o probă.

RJ? Aproape izbucnesc în râs. Știu că antrenorul l-a văzut înotând, dar fratele vitreg al lui Fenn e chiar mai puțin entuziasmat de echipă decât Lawson.

— Abia îl cunosc. Nu cred că am vreo influență asupra lui.

Antrenorul îmi dă o palmă pe spate, care nu lasă loc de discuții.

— O să găsești tu o cale.

Lawson mă așteaptă încruntat în vestiar.

— Unii oameni pur și simplu n-au simțul umorului, nu? Oftează când nu răspund. Îmi pare rău.

— Nu-ți cere scuze dacă nu vorbești serios.

Îmi iau prosopul ca să merg la duș, dar Lawson îmi blochează drumul.

Scanned with CamScanner

— Hai, omule, vorbesc serios, da? Îmi pare rău c-ai avut probleme din cauza mea, da?

— Serios? Pentru c-ar fi o premieră.

Pentru o clipă, pare rănit. Simt un fior de regret, c-am mers prea departe de data asta. Dar e o parte și mai mare care știe că am dreptate.

Lawson își pune ochelarii de soare și un zâmbet detașat.

— Te simți mai bine?

— E-n regulă. Lasă-mă să fac un duș, ca să pot să plec de aici.

— Cum zici tu. O să te las cu gândurile tale atunci.

Se întoarce, își închide dulapul și pleacă.

Atunci îmi amintesc că încă mai port casca de înot și ochelarii pe cap, așa că le arunc în dulap și îi scriu repede lui Sloane.

EU: Lawson e la o boacănă distanță să ne aducă pe amândoi în echipa de înot a colegiului comunitar anul viitor. A trebuit să suport o altă conferință părinte-profesor, după ce a protestat sub apă.

Mă simt groaznic în clipa în care trimit mesajul. Majoritatea timpului, farsele lui Lawson nu mă afectează. Nu vrea decât atenție sau validare. E plictisit, agitat și nu înțelege cum funcționează limitele. Dar cel mai important, mereu încearcă să le reamintească oamenilor cât de mult n-are nevoie de ei, ca să nu fie rănit când aceștia vor pleca. E un mecanism de adaptare, care a devenit zgomot de fundal în mintea mea. Alteori, însă...

Îmi sună telefonul în dulap, tocmai când mă pregătesc să-l închid.

SLOANE: Tocmai am terminat pe pistă. Trec pe la tine.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 22
SLOANE

Silas e prost dispus când ne vedem după antrenamentul lui. Una dintre consecințele nefericite ale faptului că trebuie să stai după fundul lui Lawson e că trebuie să și cureți după el.

— Când de furios a fost antrenorul? îl întreb, în timp ce traversăm campusul spre căminul lui.

— Nu știu, ridică el din umeri. Într-un anumit punct, toți suntem vinovați, nu?

— Tot e o alegere. De exemplu, eu aleg să nu mă leg la cap cu Lawson și îmi iese de minune.

Asta îl face să zâmbească.

— Dar serios acum, la ce poate să se aștepte antrenorul de la el, când l-a suportat până acum? Silas raționalizează totul mai mult pentru el, decât pentru mine. Dac-ar fi vrut să-l dea afară din echipă, probabil ar fi făcut-o atunci când autobuzul a fost verificat de poliția de autostradă, când cineva le-a spus că Lawson lua LSD între ture.

— E adevărat?

— Care parte?

Dau din cap, prins între râs și mormăit.

— Omul e prea mult.

E o minune bolnăvicioasă a biologiei. E incredibil ce poate să facă și să scape cu basma curată, şi totuşi, să aibă performanțe atletice de top. Pentru că ăsta e trucul.

Scanned with CamScanner

E motivul pentru care Lawson face toate prostiile posibile și nu i se întâmplă nimic: totul îi vine natural. Dacă s-ar implica cu adevărat, ar fi un înotător olimpic. Și e al naibii de isteț. Ar fi as la examene, dac-ar vrea. L-aș urî, dacă n-ar fi așa simplu să-mi fie milă de el.

— După discuția cu antrenorul, mi-a spus c-aș putea să compensez aducându-l pe RJ în echipă.

Inima îmi tresare când îi aud numele. O, nu. Toată ziua am încercat să nu mă gândesc la el și am eșuat mizerabil. Acum, că e subiectul conversației, e imposibil s-o fac.

—Serios? Vrea să se alăture echipei? De unde până unde?

— Alaltăieri, făcea bazine la cursul de educație fizică. Antrenorul l-a văzut și acum, i s-a pus pata pe el.

— Uau... E greu să mă abțin din râs. N-are cum să vorbească serios. Nu că l-aș cunoaște eu prea bine, dar cred că RJ ar prefera să se sufoce cu o perie de spălat toaleta. Nu pare genul sportiv.

— Nu știu la ce se gândește antrenorul, oftează Silas. O parte din mine se întreabă dacă nu e o mișcare disperată de a avea o rezervă, în caz că Lawson renunță. Dar RJ? Tipul nu e un om de echipă. Nici măcar nu vrea prieteni.

— Apropo de asta...

Nu voiam să spun nimic, dar cum Silas l-a pomenit, abia aștept să obțin niște perspectivă asupra situației.

— Am ieșit aseară.

— Ce? Cu RJ?

Silas își ridică mâna la ochi, ca să vadă, în ciuda soarelui.

Ceva din vocea lui mă intimidează.

— Da. N-a fost mare lucru. Am fost la bar. Ne-am cam cuplat.

Scanned with CamScanner

Silas pare confuz și mă privește întrebător.

— Serios?

— Mă rog, n-am mers chiar așa departe. Ne-am sărutat în colț, în timp ce pe fundal cânta o trupă groaznică de coveruri.

— Bine...

Precaut, Silas continuă să meargă în tăcere. Nu-mi dau seama ce gândește. Nu știu ce părere au ceilalți tipi despre RJ, în afară de faptul că e un introvertit antisocial, care e posibil să aibă cazier în șase state. Casey mi-a spus că Fenn vorbea despre căutat microfoane ale FBI-ului prin cămin, și cred că glumea doar pe jumătate.

— Știu, nu e genul meu. Toată chestia asta, cu băiatul rău apatic, devine obositoare. Dar într-un fel ciudat, mă întreb și dacă nu semănăm prea mult.

Până la urmă, nu putem să fim amândoi persoana afurisită, care nu face conversații la petreceri. Cu garda așa ridicată, că ținem pe toată lumea la distanță, ca să nu riscăm ca cineva să realizeze cine suntem cu adevărat.

Silas încuviințează ușor, ca să-mi dea de înțeles că mă ascultă, dar nu-mi oferă un zâmbet din milă.

— Serios. Chiar semănăm, nu? În teorie.

— Sigur. Sunteți doi oameni cărora nu le plac oamenii, îmi spune, ca să demonstreze că mă ascultă.

— E stupid, nu? O casă de paie în mijlocul unei tornade.

— Dar îți place de el.

— Nu-mi place de el.

Totuși, să nu mergem așa departe. A fost un sărut reușit. Mai multe chiar. Bine, mai mult decât reușit. Mi-am pierdut mintea aseară. M-am pierdut în fierbințeala gurii lui și-n atingerea mâinilor lui pe spatele meu. M-am lăsat dusă de entuziasmul șocant al realizării că poate îmi place de tipul ăsta.

Scanned with CamScanner

Dacă n-aș fi reușit să mă controlez, am fi putut ajunge în pat. Nu e vorba că RJ nu e sexy. Avem o chimie incredibilă, pe care n-o înțeleg cu totul. Însă faptul că i-am povestit despre mama mi-a tot dat de gândit de când m-am trezit. N-am spus niciodată nimănui povestea aia, cu atât mai puțin la o primă întâlnire. Duke și cu mine n-am purtat niciodată conversații adânci, dar tocmai asta era și ideea. Nimeni nu iese cu un tip ca Duke, impertinent și gălăgios, pentru că vrea să stea până târziu, discutând despre traume. A fost un tip cu care m-am distrat și care nu mi-a împins limitele. Totul a fost superficial și simplu.

RJ însă e complicat. Știu că dacă o s-o iau pe drumul ăsta, n-o să-mi placă tot ce găsesc. Despre niciunul din noi. Ca să nu mai zic că n-aș respecta promisiunea pe care mi-am făcut-o anul ăsta. Să fiu atentă la premiul cel mare și atât. Nu vreau să fiu una din fetele alea care renunță la ele însele, ca să alerge după un băiat.

Însă impulsul există. O nevoie complet irațională de a vedea ce se întâmplă.

— Cred că vreau să ies din nou cu el. E o idee groaznică?

Mă simt ca o idioată doar purtând această conversație cu voce tare.

Silas e tăcut, cât ne apropiem de căminul seniorilor. Cu cât tace mai mult, cu atât devin mai sigură că mă consideră o idioată. Dar nu vreau neapărat binecuvântarea lui, ci un sfat. Iar când mi-l spune, mă șochează.

— Dacă vrei să-l vezi din nou, fă-o, spune Silas, într-un final. Cine te oprește?

Presupun că eu. Și în acel moment, nu pot să mă gândesc la un motiv destul de bun ca să nu ies cu RJ.

Așa că la naiba cu tot.

— Da, bine, spun eu încet, și simt că obrajii mi-au luat foc. O să ies cu el din nou.

Scanned with CamScanner

Sper că nu roșesc. Niciodată nu roșesc.

Apoi, demonstrând că apare în cele mai proaste momente posibile, ușile principale ale căminului se deschid și îl văd pe fostul meu iubit.

— Iubito, în sfârșit, spune Duke, iar fața i se luminează.

Silas încearcă să nu râdă.

— Îmi pare rău să te informez, dar n-am venit să te văd pe tine. Doar îl conduceam pe Silas acasă.

Duke ridică din umeri și nu schițează nimic.

— Nu contează. Acum că ești aici, trebuie să vorbim.

Silas se uită la mine. *Vrei să stau și eu pe aici?* e întrebarea tăcută.

Îi răspund cu un zâmbet prin care-i spun că *e în regulă*, mă îmbrățișează și intră înăuntru. Odată rămasă singură cu Duke, îl studiez. Nu pot să neg c-arată bine. E înalt și musculos, iar umerii lui lați umplu așa bine sacoul Sandover. Dar nu mă pot abține să-l compar cu RJ. Au cam aceeași înălțime, aceeași constituție. Amândoi sunt atrăgători în felul lor. Diferența principală e că Duke n-a trezit niciodată în mine sentimente mai profunde. Da, era grozav în pat. Amuzant cu replicile scurte. Dar niciodată n-am fost tentată să merg mai departe cu el, să văd ce gândește, ce are în suflet. Niciodată nu mi-a păsat de lucrurile astea cu Duke.

Însă despre RJ vreau să știu totul, iar asta mă sperie.

— Haide, Sloane, cât o să mă mai ții la distanță?

— Nu fac asta. Ți-am spus c-am terminat-o cu tine.

Duke se apropie și-mi aruncă acel zâmbet dulce și dezarmant, care odată m-ar fi terminat.

— Vrei să spui că nu ți-e dor de mine? întreabă pe un ton senzual. Nici măcar puțin?

— Nici măcar puțin, spun eu sec, moment în care zâmbetul îi dispare de pe față.

Scanned with CamScanner

— Minți. Și în caz că te întrebai, și mie mi-e dor de tine.

Oboseala începe să mă apese pe piept.

— Nu pot să fac asta acum, Duke. Nu mai suntem împreună, da? Ca să mai atenuez lovitura, adaug: Nu pot să mă concentrez pe relații anul ăsta. Vreau să obțin o bursă. Așa că te rog, renunță. Nu pot să fac asta.

Înainte să obiecteze, îl bat pe umăr și plec, lăsându-l în urmă. Din fericire, nu vine după mine. Asta e surprinzător, deoarece Duke nu e genul de tip care să dea înapoi așa ușor.

În timp ce traversez gazonul spre casă, mă lovesc de un alt obstacol. Tata mă vede din curtea școlii și, încruntat, îmi face semn să merg la el.

— De ce te plimbi pe campus? mă întreabă, cu mai multă indignare decât ar trebui.

— Nu mă plimbam. Am plecat de la alergat și l-am condus pe Silas la cămin după antrenament.

— Știi că nu-mi place să fii pe campus în timpul orelor de cursuri.

— Practic...

— Sloane... Mă fixează cu privirea.

— Bine. Bine. Dar nu e ca și cum vandalizez proprietatea sau răstorn guvernul. Doar m-am plimbat cu Silas.

Se mai relaxează și oftează.

— Da, ai dreptate. Știu că nu trebuie să-mi fac griji pentru tine. Ești dură. Expresia lui devine mai blândă. Casey ți-a spus dacă a mai avut coșmaruri noaptea trecută?

Pentru că totul este despre la ea. Doamne ferește să-i distrag atenția de la grija pe care i-o poartă doar uneia dintre fiicele lui. Am impresia că majoritatea părinților ar reuși să le ofere niște resturi de atenție *ambilor* copii, dar ce știu eu despre a fi părinte?

— Nu știu. Nu mi-a spus nimic.

Scanned with CamScanner

— Vreau să fii cu ochii pe ea pentru mine. Cu tine vorbește. Se bazează pe tine.

De parcă n-aș fi fost alături de ea din ziua accidentului. Dar în mintea lui, mereu îi dezamăgesc pe amândoi.

— Da, tată. Sigur că da. Mă ocup eu de asta, îi răspund, prin nodul de resentiment care-mi blochează gâtul.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 23

RJ

— Ce credeţi că descrie autorul aici?

Marţi, domnul Goodwyn stă pe marginea biroului său, cu romanul în mână. Şi-a suflecat mânecile, aşa că e serioasă treaba azi. Tipul e foarte entuziasmat de participarea elevilor la curs.

— Iau cina, răspunde cineva din primul rând, ca un cățeluș ascultător.

— Da, dar ţineţi minte că vorbim de subtext. Având în vedere asta, autorul ne oferă indicii despre intenţiile sale. Ce cuvinte ies în evidenţă în această scenă?

— Şliţ, spune Lawson, în timp ce roade capătul unui creion lângă mine.

— Bine.

Încântat de o urmă de implicare din partea clasei, Goodwyn se ridică de pe birou şi scrie cuvântul pe tablă.

— Ce altceva?

— Rigid, zice Lawson. Carne.

Elevii chicotesc, în timp ce profesorul nostru adaugă, neînfricat, cuvântul la listă.

— Domnule Kent, se întoarce el, în timp ce Lawson îi aruncă o privire jucăuşă.

— Da, domnule?

Scanned with CamScanner

— Suntem mereu recunoscători pentru gândurile tale. Cum interpretezi subînțelesul acestei scene și intenția autorului?

— Pare că spun că naratorul vrea să i-o tragă familiei.

Râsetele nu mai sunt timide de data asta. Domnul Goodwyn îi aruncă un zâmbet tolerant, apoi ridică mâna, ca să facă liniște în clasă.

— Poate reușești să găsești un vocabular mai elocvent ca să ne spui ce dovezi găsești în text?

— Încă nu știm dacă e familia sa, nu? spune Lawson. Personajul principal apare și, dintr-odată, mama deschide o cutie cu haine din pod, din colegiu, iar tatăl e un introvertit deprimat, care probabil își ascute topoarele în garaj. Dar ajungem la cina asta și sunt opt pagini în care e descrisă carnea udă și consistentă, mie asta îmi sugerează tensiune sexuală.

Și eu observ subtextul. Deși, în ultimul timp, am fost mai interesat de flirtul aparent dintre Lawson și profesorul nostru de engleză. La fiecare oră, se poartă de parcă noi, restul, nici măcar nu suntem acolo.

SLOANE: Ar putea să fie mai rău. Cel puțin tu nu trebuie să mergi la capelă. Pot să-ți trimit lectura surorii Katherine despre modestie, dacă vrei.
EU: Nu, mersi. Acum mă uit cum Lawson îl seduce pe profesorul nostru de engleză. E amuzant.
SLOANE: Băiatul ăla e așa ușuratic, că e aproape impresionant.

Cum domnul Goodwyn e atent la altele, mi-am tot trimis mesaje cu Sloane. Acum ne scriem nonstop, în ciuda insistenței ei că n-am câștigat încă o întâlnire cu ea. Cuvântul de bază fiind „încă". Devin dependent de conversațiile noastre, și am senzația că e la fel și pentru ea,

Scanned with CamScanner

deşi n-ar recunoaşte asta niciodată, nici sub ameninţarea armei. Evident, tocmai de asta îmi place aşa mult de ea.

SLOANE: Apropo, am auzit că ai fost la cumpărat de Speedos.
EU: Ce naiba?
SLOANE: Se zvonește că te alături echipei de înot.
EU: Pe naiba. N-am de gând să mă plimb în public cu pachetul băgat în ceva minuscul.
SLOANE: Nu te subestima.
EU: Nu trebuie să cumperi bilet, drăguțo. Trebuie doar să ceri.

— Eşti ocupat, domnule Shaw?

Ridic privirea din telefon şi-l văd pe domnul Goodwyn cu braţele încrucişate. M-a prins.

— Caută filme porno cu incest, spune Carter, care se întoarce pe scaunul din faţa mea.

— Nu, doar caut un terapeut pentru dependenţa sexuală a lui Lawson.

— Mi-ar plăcea să-i văd încercând, spune Lawson, care-mi face cu ochiul.

Prietenul cel mai bun al lui Duke scrâşneşte din dinţi când nu obţine nicio reacţie de la mine. Sincer să fiu, chiar mă întreb cât de sinceră e ura pe care o simte faţă de mine, dacă nu e în stare să facă mai mult efort. Ce face el e la nivel amator. Mă aşteptam la mai mult de la huliganii unei şcoli private.

— Bun, să ne întoarcem la treaba noastră.

Goodwyn se duce din nou la catedră, regretând că s-a băgat. Cred că în secret, profesorului nostru îi place dinamica asta, ca din *Împăratul Muştelor*, pe care o are grupul acesta de penisuri egocentrice cu dinţi.

După curs, Lawson şi cu mine o luăm în aceeaşi direcţie. Am sport şi nu sunt deloc încântat.

Scanned with CamScanner

— Azi ne pun să jucăm hochei, mormăi eu, în timp ce verific programul pe telefon. Omoară-mă.

— Știi cum să pui capăt suferinței. Lawson își pune ochelarii când ieșim afară, în soarele puternic. Acceptă, omule.

— Nu începe și tu!

Se pare că toată lumea mă bate la cap azi cu chestia cu înotul.

— Nici că poate fi mai ușor. Câteva secunde în apă și ești o legendă. Stai în culoarul tău și te gândești doar la ce faci tu. E simplu.

— E ceva mai complicat de atât.

Lawson îmi aruncă zâmbetul ăla leneș al lui.

— Serios? Crezi că m-ar lăsa să repar rachete? Nu gestionăm plutoniu, omule. E doar înot.

Nu pot să-l contrazic. Îl știu doar de câteva săptămâni și l-am văzut deja intrând la oră mahmur și beat de mai multe ori. Dacă el reușește să găsească energia să facă câteva bazine în piscină, n-are cum să fie așa greu. Cel puțin o să fie mai puțin dureros decât sportul, nu?

Îl las pe Lawson s-o ia înainte, când îmi vibrează telefonul și văd că mă sună mama.

— Bună, mamă.

— Bună, dragule. Mă bucur că te-am prins.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Urmează o pauză și, timp de o secundă, încerc să-mi dau seama ce am făcut. Parcă n-am mai vorbit de o eternitate. Ești încă la școală?

Primul instinct e că verifică dacă fizic sunt în continuare pe campus și n-am pus mâna pe taxa de școală, ca să fug din oraș. Apoi realizez că mă întreabă dacă mai am ore.

— Da. Mă duc la sport.

Scanned with CamScanner

— Bine, n-o să te reţin atunci. Voiam doar să văd cum merg lucrurile.

Nu vrea să mă reţină? De unde până unde? Mama e vorbăreaţă, şi înainte să pot spune ceva, îmi povesteşte despre cum a redecorat casa lui David şi a ales mobilă nouă. Cât de mult se distrează, acum când începe să-i cunoască pe toţi de la *country club*. Se pare că David i-a cumpărat lecţii de navigat şi un instructor de golf. O s-o transforme foarte repede într-o soţie acceptabilă.

— Pare că te distrezi, remarc cu mai mult resentiment decât voiam. Dar dac-a observat, nu-mi spune.

— Suntem aşa fericiţi. E minunat.

Nu mă deranjează că se simte bine sau că el o face fericită. Se pot întâmpla şi mai multe lucruri.

— Şi tu? mă întreabă ea, într-un final. Cum merge cu şcoala?

— Bine, răspund eu automat.

Nu mă gândesc prea mult la asta, însă pe măsură ce mă concentrez asupra răspunsului, îmi dau seama că vorbesc serios.

— Îmi place aici.

— Serios? RJ, mă bucur aşa mult. Ştiam c-o să fie bine pentru tine, dac-o să fii deschis.

Entuziasmul ei e zgomotos şi evident, chiar şi la telefon.

Nu-i împărtăşesc siguranţa că aşa aveau să fie lucrurile. În ciuda tuturor aşteptărilor, am reuşit să găsesc lucruri pe care nu le urăsc la Sandover.

În primul rând, libertatea. Majoritatea timpului, suntem lăsaţi pe cont propriu, cu supraveghere minimă. În plus, mâncarea e excelentă. Nu seamănă deloc cu resturile de cantină oferite la şcoala publică.

Şi mai e Sloane. Surpriza pe care nu mă aşteptam s-o găsesc aici, la centrul de reabilitare a puştilor bogaţi.

Scanned with CamScanner

Nu mă înțelege greșit. Încă nu mă văd fiind prieten bun cu Fenn și alții. Sunt aici doar pentru un an, și locul ăsta n-a făcut nimic ca să-mi schimbe părerea despre prieteniile de tranziție. Am venit aici pentru o diplomă, nu o lobotomie. Dar nu pot să neg că nu mă deranjează în totalitate fratele meu vitreg. La naiba, până și de Lawson începe să-mi placă.

— Spune-mi tot, mă roagă mama.

— Nu sunt multe de spus. De fapt... m-am gândit să mă înscriu în echipa de înot.

Urmează o tăcere lungă.

Apoi sunetul clar al mamei, care râde de mine la telefon. E înfundat, ca și cum încearcă să-l acopere, dar amuzamentul ei e clar.

— Mulțumesc pentru votul de încredere. Excelezi ca părinte, ce să mai!

— Vorbești serios? Tonul ei devine ferm. RJ, tu nu ești jucător de echipă, dragule. Unii oameni pur și simplu nu sunt făcuți pentru asta și e în regulă. Niciodată n-am încercat să te împing din zona ta de confort.

Cum să nu, mai puțin când m-a trimis într-un cătun acoperit de iederă, plin cu ratați bogați și viitori directori infractori.

— Dar mă bucur că te gândești să-ți găsești un hobby. Să fiu sinceră, nu cred că ăsta o să funcționeze. Îți amintești ultima oară când am fost la lac? Ai stat tot timpul în mașină, pe telefon.

Mama încearcă, dar niciodată n-a fost genul matern. Sincer să fiu, a fost vina mea, pentru că m-am așteptat să fie interesată de activitățile mele. Doar nu devenim delincvenți pentru că venim din case puternice și funcționale. Dar poate măcar de data asta, voiam să aud o încurajare din partea ei.

Însă ciuda e și ea un motivator puternic.

Provocare acceptată.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 24
SLOANE

— Dumnezeu să mă ajute dac-o să fie vreodată nevoie să aflu nivelul de carbonat de calciu al carapacei unui crab.

Eliza stă lângă mine, la masa de la laborator, vizibil plictisită, în timp ce sora trece prin instrucţiuni, în faţa clasei.

Râd.

— Hai să-ţi arăt un vechi pont de la Ballard.

Îmi scot telefonul şi caut pe Google „carbonat de calciu laborator de chimie". Printre rezultate apar mai multe PDF-uri. Mă uit repede peste ele şi văd că au valori similare, iar asta mi se pare dovada că e adevărat. Cu creionul, încep să completez fişa pentru carapacea de crab, coajă de ou şi alte subiecte de test de pe masă.

Eliza îmi ia telefonul.

— De ce îţi trimite un tip pe nume RJ poză cu el în chiloţi?

— Ce?

Îmi iau imediat telefonul şi mă uit la ecran.

— Dumnezeule, e un Speedo, exclam încântată.

RJ: Sunt sigur c-o să regret asta.

Chicotesc.

— Un tip pe care-l ştiu de la Sandover tocmai a cedat presiunii anturajului şi s-a înscris în echipa de înot.

Scanned with CamScanner

E minunat. Nu-mi vine să cred c-a făcut asta. Fenn o să se amuze grozav. Îi răspund imediat.

EU: Ești pregătit pentru prima ta petrecere de ras? Poți să-ți împrumut lama mea.
RJ: La naiba cu asta. Nu rad nimic.
EU: O să-ți definească incredibil mușchii. I-ai văzut abdomenul lui Silas?
RJ: Poți să spui direct că vrei să mă vezi fără tricou.
EU: Crede-mă, în viața ta n-ai simțit ceva mai plăcut decât cearșafuri curate pe picioare proaspăt rase.
RJ: Apropo de cum să-ți aduc picioarele sub cearșafurile mele...
EU: Bună încercare.
RJ: Hai să ne vedem diseară.
EU: Ai grijă, doar nu vrei să pari disperat.
RJ: Sloane, draga mea. Nu mai merge să faci pe dura, după ce ți-ai petrecut noaptea sărutându-mă cu pasiune.

Simt cum roşesc. La naiba. Are dreptate. Chiar şi aşa, nu pot să-i dau tot controlul. Nu sunt genul.

EU: Cu atitudinea asta, e posibil să fie ultima oară...
RJ: Mă omori.

— Atenţie, se apropie, spune Eliza, care-mi dă un cot.

Sora Margaret vine spre mine. Îmi pun telefonul în poală.

— Privirea înainte, fetelor. Fără telefoane la oră.

— Sora ei ciudată e probabil la prânz şi are o cădere nervoasă din cauza piureului.

Prietenele lui Nikki râd, în timp ce ea-mi zâmbeşte îngâmfată.

— Taci, domnişoară Taysom.

Îi răspund cu aceeaşi monedă şi spun, ironic:

Scanned with CamScanner

— De ce nu mergi la terapie pentru problema ta comportamentală şi ne scuteşti?

Sora pufneşte, după care mă fixează cu privirea.

— Detenţie, domnişoară Tresscott. Să nu te mai aud.

Nu contează. O urăsc pe tipa aia. Prefer să stau în detenţie, dacă asta înseamnă c-o să am ultimul cuvânt.

Când sora Margaret se întoarce în faţa clasei, deja nu-mi mai pasă şi-i răspund repede lui RJ.

EU: Ne vedem diseară, la locul nostru.

După detenţie, Casey mă aşteaptă în parcare, ca să mergem acasă. O întreb cum i-a mers, dar n-are multe de spus. Bănuiesc că asta înseamnă că n-au fost îmbunătăţiri dramatice de la începutul problematic de săptămâna trecută.

— Uite ce e, vreau să mă acoperi diseară.

— Serios?

Mă priveşte cu un zâmbet plin de subînţeles.

— Mă văd cu RJ mai târziu.

— Adică te strecori.

— Cum zici tu. În caz că tata...

— Da, m-am prins. Activăm operaţiunea Rendezvous.

— Ce fraieră eşti!

Se lasă pe scaun, amuzată.

— Regula fără băieţi n-are nicio şansă, nu?

Oftez.

— Da, bine, poate-mi place puţin de el.

— Nu zău?

A apărut ca o răceală d-aia care te ţine o lună. Sau ca mononucleoza. Simptomele au fost subtile iniţial, aproape imperceptibile. După care începe să te gâdile nasul. Gâtul. Apoi, te trezeşti sub un munte de şerveţele şi

Scanned with CamScanner

realizezi că-ţi place de el. Mă gândesc întruna la el. Aseară, înainte să adorm, pur şi simplu am stat în pat şi mi-am imaginat cum ne sărutam. Iar asta a dus apoi la tot felul de alte fantezii, care implicau gura lui RJ pe diferite părţi ale corpului meu, şi gura mea pe o anumită parte a corpului lui. Am avut orgasm doar gândindu-mă la cum îi fac sex oral, în timp ce-şi înfige degetele în părul meu, când se cutremură de la eliberare.

Dintr-odată, simt că nu mai am aer şi las geamul jos.

Casey îşi scoate telefonul din ghiozdan şi zâmbeşte.

Devin suspicioasă.

— Cine e?

— Fenn. Mă întreabă cum a fost la şcoală.

Deci cu el vorbeşte.

Continui să mă uit înainte, deoarece nu vreau să-mi vadă expresia neîncrezătoare şi să aibă impresia c-o interoghez când o întreb:

— Care e treaba?

Cu colţul ochiului, o văd cum îşi pune o expresie inocentă.

— Cu ce?

— Vorbeşti foarte mult cu el.

— Suntem prieteni.

— Prieteni, repet eu, reticentă.

— Da, Sloane, prieteni. Credeam c-o să te facă fericită. Nu e ca şi cum am prea mulţi în perioada asta.

Ştiu că nu e intenţia ei, dar cuvintele ei mă dor. Îmi reamintesc că dac-aş fi fost alături de ea, aşa cum am promis, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Dar totuşi, Fenn? Din toţi oamenii posibili.

— E dulce.

Nu mă priveşte, dar o văd cum zâmbeşte când se uită pe geam. De parcă maşina asta e destul de mare cât să-i ascundă zâmbetul de îndrăgostită.

Scanned with CamScanner

— Şi mă face să râd.

Ăsta e sărutul morţii.

— Deci îţi place de el, insist eu.

— N-am spus asta.

Nici nu trebuia. Casey poate să-mi vorbească de parcă nu ne cunoaştem, dar nu sunt atât de idioată cât să nu observ că propria mea soră e îndrăgostită.

— Oricum, probabil are deja pe cineva, nu-i aşa? întreabă ea.

La naiba.

— Fenn nu are pe nimeni. El se cuplează de parcă vrea să bifeze un record mondial şi niciodată nu mai vorbeşte cu tipele după. Nu e genul de aranjament în care să vrei să te bagi, Case.

— Nu spun c-aş face asta, îmi răspunde, cu mai multă atitudine decât a avut în ultimele luni.

Sunt aproape mândră de ea, dacă n-ar vorbi de a deveni o bifă pe lista lui Fenn.

— Foarte bine, să n-o faci.

Când îmi aude răspunsul, se afundă în scaun, plină de dispreţ şi indignare. Eu sunt persoana rea, care n-o lasă niciodată să se distreze. Ca şi cum n-am trecut niciodată prin asta.

— Crede-mă, îi spun, încercând să vorbesc ca sora ei cea mare, nu ca o mamă. Nu vrei să începi să te ataşezi de un tip ca Fenn. E ultimul lucru la care le stă mintea. La vârsta asta, sunt incapabili să aibă o relaţie adevărată. Totul e ca să facă sex şi apoi să-ţi uite numele. Niciodată nu înseamnă la fel de mult pentru ei, cât înseamnă pentru tine.

Înainte să mai spun ceva, realizez cât de adevărat e ce am spus. E un sfat bun.

Nu doar pentru ea, ci pentru amândouă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 25

RJ

Nu știu ce s-a întâmplat. Cred c-am leșinat și m-am trezit în biroul antrenorului Gibson și dădeam mâna cu el. Apoi, cumva, am ajuns în piscină, purtând un Speedo, iar Silas și Lawson îmi dădeau sfaturi pe care nu reușeam să le înțeleg.

Acum, îmi amintesc totul cu regret. Am cerut să plec de la ora de sport, ca să merg în biroul antrenorului Gibson. Am fost de acord să dau o probă la înot. Se pare c-am pornit într-o misiune de autodistrugere.

— A fost o idee proastă, îi spun eu lui Silas, care stă lângă mine pe platformă.

— Nu e nimic complicat, doar nu uita să respiri.

— Aproape nimeni nu face pe el în piscină prima oară, intervine Lawson.

— Super. Asta mi-e de mare ajutor.

Un fluier îmi zdruncină timpanele, iar ecoul îmi răsună în creier.

— Nici măcar nu știu cum să sar de pe chestia asta, îi șoptesc lui Silas.

Toată echipa de înot e înșiruită în spatele meu, cu brațele încrucișate și fixându-mă cu privirea. Cea mai proastă parte e că din echipa mea face parte Carter, așa că sigur o să-i raporteze lordului și salvatorului lui, Duke, fiecare greșeală idioată a mea.

Scanned with CamScanner

— Apleacă-te, ca și cum încerci să te legi la șireturi. Scoate fundul afară și apucă partea din față.

— Imaginează-ți că ți-a scăpat săpunul la dușul din închisoare.

— Omule, serios, ești groaznic la chestia asta, îi spun eu lui Lawson.

Mă așez în poziție și inspir adânc. Deși nu sunt sigur cum sau de ce am ajuns aici, recunosc agitația din degete. Nu înotul mă îngrijorează, și nici faptul că s-ar putea să mă fac de râs. Dintr-odată, realizez că totul se reduce la asta: nu suport să fac ceva la care nu sunt grozav. Dacă nu sunt cel mai bun, de ce să mă mai sinchisesc? Poate de asta nu ies prea mult din zona mea de confort.

La naiba. Consilierul meu de acum două școli probabil ar spune că ăsta e un moment care dezvoltă caracterul.

Antrenorul Gibson fluieră din nou, și, ca o reacție pavloviană, sar de pe platformă. Nu știu toate regulile și mecanica înotului competitiv, așa că Silas mi-a spus să ignor partea tehnică și să mă concentrez pe viteză. Azi contează cât de repede sar de pe platformă și cât fac între ture. Așa că înaintez prin apă cu toată forța pe care o am, îndepărtând apa cu ambele mâini și lovind-o ca și cum mă lovește ceva.

Când ating peretele după întoarcere și îmi dau apa din ochi, Silas îmi face un semn discret c-a fost bine. Ies din piscină și iau un prosop de la Lawson. Expresiile din jur nu dau de gol prea multe, până când antrenorul se uită la cronometru și încuviințează.

— E bine. Du-te să-ți alegi un dulap, Shaw.

Poate o parte din mine e dezamăgită. Dacă aș fi greșit și n-aș fi intrat în echipă, aș fi putut să spune că oricum nu voiam asta. Dar acum, chiar va trebui să încerc. Urăsc să încerc. Dar e prea târziu să dau înapoi. O să fac asta, fie că-mi place sau nu.

Scanned with CamScanner

După antrenament, mă îmbrac în vestiar, lângă Silas și Lawson.

— N-a fost rău pentru un începător, îmi spune Lawson, care se uită la colegul lui de cameră. Omule, cât de amuzant ar fi dacă o să intre în clasamentul de stat de la primul concurs?

— Cum să nu, răspund eu sarcastic.

— Nu e prea departe de asta, spune Silas, care se așază pe bancă, ca să-și pună șosetele. Ești rapid. Trebuie să vezi dacă poți să menții viteza aia, cu forma potrivită.

— La naiba cu forma, fii o legendă, spune Lawson, care-și pune ochelarii de soare.

Nu-mi pun baza în ce spun ei, în mare parte pentru că e vorba de un aranjament temporar. Un singur sezon. Doar ca să scap de educație fizică și de prostia aia cu hocheiul. Lawson avea dreptate, înotul e o chestie solitară. Sunt eu, în competiție cu mine. Fără manuale, fără reguli. La naiba, dacă nu sunt bun, poate nici n-o să înot. Aș putea să trag un pui de somn, în timp ce primesc credit ca să stau pe bancă. E ușor. Nu mă deranjează să-mi dau mândria la o parte, ca să-mi fie ușor semestrul ăsta.

— Hei, cineva a pomenit ceva de ras, spun eu, amintindu-mi mesajul lui Sloane. Nu trebuie să facem asta, nu?

Silas zâmbește.

— O, ba da. Trebuie să folosești toate avantajele pe care le ai le îndemână.

— Sau dacă preferi, poți să te epilezi, zice Lawson.

Mă străbate un fior.

— Chiar și pe picioare?

— În toate locurile atinse de apă.

Lawson scoate o lamă din dulap și mi-o aruncă pe ghiozdan.

— Practic, testiculele sunt opționale, dar mereu spun: gândești repede, înoți repede.

Scanned with CamScanner

Silas ridică din umeri.

— Fetelor le place.

Super. De parcă nu era destul de jenant că trebuie să port un Speedo.

Săptămâna trecută, Lucas a pomenit că are o problemă de programare, şi m-a rugat să-l ajut, aşa că după antrenament, mă duc la laboratorul de informatică, să mă întâlnesc cu el. Ajung puţin mai devreme, mă aşez la un calculator din spatele clasei şi-l aştept. Foarte rar e cineva aici. Azi, sunt doar doi boboci care descarcă diverse şi vorbesc prea tare ca să le pot ignora conversaţia plictisitoare. Când aud numele lui Duke, îmi atrag atenţia.

— De ce-i pasă? întreabă roşcatul slăbănog.

— Nici nu ştiu. Ceva legat de faptul că verişorul lui Duke e prieten cu tipul.

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— Săptămâna trecută, Liz a spus că nu se simte bine şi că n-o să iasă. Apoi Sean spune c-a văzut-o din nou cu idiotul ăla de la Ballard. Am confruntat-o şi încă nu vrea să recunoască, dar a schimbat placa şi a spus că e prea ocupată cu şcoala ca să aibă un iubit.

Asta, sau poate tipa n-a apreciat modul în care o imită. Nici măcar n-o cunosc şi mă simt ofensat în numele ei.

— Cât de convenabil, Liz, spune prietenul, ironic.

— Nu-i aşa? Aşa că i-am spus lui Caleb. Vreau să găsesc un mod să-i stric socotelile tipului ăsta. Apoi, dintr-odată, Duke se bagă în conversaţie şi spune că nu trebuie să mă ating de el.

— Ce porcărie!

Scanned with CamScanner

Nu știu dacă Roșcatul reacționează la poveste sau la filtrul de conținut care apare pe ecran, ca să-i scoată de pe site-ul de torrent.

— Duke a fost insuportabil anul trecut. Acum, e complet orbit de putere.

— Cineva trebuie să-l doboare de pe piedestal.

— L-ai văzut la lupte? Puțin probabil.

— Putem să angajăm un profesionist.

Lucas intră și-mi îndrept atenția spre el. Acesta scanează sala și mă vede, apoi vine, se așază lângă mine și își scoate laptopul.

— Hei, mulțumesc din nou că faci asta, îmi spune, deschizând scriptul ca să-l examinez. Toată săptămâna am lucrat la el și nu fac decât să înrăutățesc situația.

— Nu-ți face griji.

Scanez codul și observ unde a greșit. Cu câteva apăsări de taste, fac schimbările necesare și rulez scriptul, ca să testez dacă funcționează.

Râde la adresa greșelii făcute.

— Bineînțeles că ți-ai dat seama care-i problema în zece secunde. Ar fi trebuit să observ.

— E o greșeală comună, nu fi prea dur cu tine.

Lucas e isteț și are talent pentru genul ăsta de lucruri, doar că eu am mai multă experiență.

— Uneori, e nevoie să se uite și altcineva peste ele.

— Hei, ai văzut asta?

Deschide o postare de pe un blog pe laptop, despre o spargere recentă a unui forum. Hackerii au postat informații despre utilizatori și mesaje de pe parcursul a 10 ani pe un forum public, dând de gol niște nemernici naziști. Blogul îi identifică pe hackeri ca fiind un grup numit Înțelepciunea Infinită a Țestoasei Cosmice.

— Cred că-l cunosc pe unul din ei, îi spun. Am făcut schimb de informații pe forumuri.

Scanned with CamScanner

— Cât de tare! Eşti un guru al hackerilor.

— Dar te rog, spune asta mai tare!

Lucas îşi opreşte un zâmbet smerit.

— Care a fost cea mai tare spargere? Sau preferata? Crezi c-am auzit de ea?

Dau din cap. Nu fac chestia asta pentru faimă. Unii oameni vor glorie. Alţii sunt într-o misiune personală. Dar eu nu sunt nici activist, nici ahtiat după faimă. E un hobby. Un talent util, ca ridicatul greutăţilor sau alergatul rapid. Eu ridic un cod.

— Există un motiv pentru care hackerii sunt anonimi şi aşa vreau să şi rămân. Nu încerc să provoc FBI-ul să mă vâneze. Nu am de gând să mor în Gitmo[5], ca să obţin Netflix gratuit.

— Hei.

Ridic privirea şi-i văd pe Roşcat şi pe amicul lui rănit în faţa noastră. Judecând după petele nefericite de păr facial şi acneea netratată, cred că sunt în anul doi.

— Ce e? întreb.

Cei doi se dau în spate, dar sunt în continuare determinaţi.

— Eşti hacker? întreabă puştiul care tocmai a rămas fără iubită. Dacă ţi-aş spune că vreau să afli informaţii despre cineva?

Întrebarea nu mă surprinde. Mulţi oameni care vor să se răzbune mă găsesc, dorind să exploateze secretele şi slăbiciunile duşmanilor. Deseori, nu sunt mulţumiţi de ce află. Dar plata e bună, şi nu-mi pasă de consecinţe.

— Depinde, ridic eu o sprânceană.

— Spune cât vrei.

Ador nemernicii proşti şi bogaţi.

---

5 Gitmo sau Centrul de detenţie de la Guantanamo este o închisoare de înaltă securitate din cadrul Bazei Navale Americane din golful Guantanamo, situată pe insula Cuba, folosită pentru deţinuţii acuzaţi de terorism (n. red.).

Scanned with CamScanner

— Trimite-mi numele și detaliile la adresa asta, spun eu, în timp ce iau telefonul tipului și-i scriu o adresă care nu poate fi identificată. Ținem legătura.

După ce puștii pleacă, Lucas mă privește uimit.

— Așa se face? Faci asta des? se minunează el.

— Când îmi convine. Informația e o afacere bună.

Ca și sexul, drogurile și puterea, informația e unul din cele mai vechi bunuri. Talentul meu mă transformă în ultima opțiune pentru cei răzbunători și meschini, dar asta nu e treaba mea. Prima regulă a economiei de informații e să păstrez un perete între mine și haos. Sunt aici ca să aflu ce, nu de ce. Când o tranzacție nu merge bine, elementul uman e mereu cel care eșuează.

Majoritatea timpului, sistemul funcționează.

Pe de altă parte, ăsta e riscul când intri prin efracție și mergi în necunoscut. Chiar și când ești atent, uneori te așteaptă un pistol în întuneric.

În noaptea aia, stau în cămin, pe pat. Îmi fac tema, în timp ce stau cu căștile în urechi. Nu aud pașii furioși care se îndreaptă spre camera mea. Sau zgomotul clanței când e apăsată. Îmi ridic privirea din laptop doar când ușa se lovește de perete.

Îl văd pe Duke cum se aruncă asupra mea, cam cu o secundă înainte să-mi dea un croșeu de dreapta.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 26

RJ

Urechile îmi ţiuie şi scuip sânge pe podeaua veche de secole. Când aterizează, e o flegmă groasă şi roşie, în care văd reflexia lămpii de lângă pat. Duke mă împinge în noptieră şi mă lovesc de perete.

— Credeai că n-o să aflu? strigă el, în timp ce mă lipeşte cu spatele de fereastră, iar tricoul meu e mototolit în pumnul lui.

Draperiile îmi încadrează faţa şi, în toată ceaţa haosului care-mi urlă în cap, mă întreb dacă sunt destul de rezistente cât să mă împiedice să cad trei etaje, când o să se spargă geamul.

Băieţii aveau dreptate. L-am subestimat pe Duke. Foarte mult.

Dar chiar şi după ce recunosc asta, nu pot să-mi opresc replicile isteţe.

— Va trebui să fii mai specific, mormăi prin sângele care încă-mi umple gura şi amorţeala din mandibulă.

— Ştiu unde ai fost weekendul ăsta. Duke mă prinde de gât, când încerc să trec pe lângă el. Idiot arogant ce eşti. Crezi că poţi s-o foloseşti ca să ajungi la mine?

Sloane. La naiba.

— A, asta.

Nu pot să-mi înfrânez un chicotit îndurerat.

Cu tot ce s-a întâmplat, am uitat ca probabil o să afle asta. E adevărat că nu m-am gândit nici măcar o secundă

Scanned with CamScanner

la reacţia lui, dar ce se întâmplă acum e mult mai rău decât aș fi putut să-mi imaginez.

— Aţi avut o despărţire grea? întreb politicos.

Duke mă aruncă într-o parte și mă lovesc de canapea.

— Stai naibii departe de ea. E roșu și dezlănţuit, plin de furie și hormoni. Oricare e planul tău stupid, nu merge. Eu conduc campusul ăsta și așa vor rămâne lucrurile.

Când stai pe un tron furat, vezi dușmani peste tot.

— Duke, omule. Nu dau doi bani pe setea ta de putere și regulile din școala asta. Nu exiști în lumea mea.

— Nu exist! râde el răutăcios. Foarte bine. Aveam de gând să fiu politicos, de dragul lui Fenn. Am fi putut să ajungem la o înţelegere, dar acum, am terminat cu diplomaţia.

Profit de pauza scurtă, cât nu are mâinile pe mine, ca să-mi mângâi mandibula.

— Ţi-am spus ce o să se întâmple, îmi reaminteşte pe un ton rece.

— Da, zic eu, în timp ce mă ridic și-mi șterg sângele de pe bărbie. Primul meu consilier mi-a spus că trebuie să fiu mai prezent.

— Îţi place să fii isteţ, nu-i așa?

— E un mod de a trăi.

— Cel mai isteţ tip din cameră, nu-i așa?

Se apropie de mine, furios.

Chestia cu golanii din școli e că toţi au impresia c-au dreptul să ocupe spaţiu.

— Așa că fii isteţ acum, continuă el, cu o privire moartă. Vreau să auzi.

— Ce anume?

— N-o să mai vezi pe Sloane. Nici nu vreau să aud că i-ai pronunţat numele măcar.

Scanned with CamScanner

— A, n-o să fac asta.

Oricât de bogat sau sărac ar fi, un golan e tot un animal mare şi prost. Nu fugim în adăposturi pentru fiecare hipopotam evadat din grădina zoologică, nu? Nu. Chemăm specialiştii, să tragă cu tranchilizante. Nu mi-e frică de Duke sau de ameninţările lui.

— Realizează că poţi să fii de acord acum sau după ce-ţi ridici dinţii de pe podea.

Furia abia controlată a lui Duke îi pulsează în vena de pe frunte.

— Îţi dau şansa să alegi calea uşoară. Chiar merită o tipă să ai nasul spart?

O tipă? Drăguţ, ce să zic. Chiar mă face să mă întreb ce-a văzut Sloane la tipul ăsta.

— Hai să te întreb ceva...

Mă opresc, în mare parte pentru efect dramatic. Sigur, e o parte din mine care ţipă în van, îmi ordonă să mă opresc, îşi flutură braţele în aer. Chiar nu-mi place durerea. Dar prefer să mor, decât să-i dau satisfacţie unui tip ca Duke. Să-i spunem principiu.

— Care sunt şansele ca o tipă să nu se fi prefăcut că are orgasm cu tine?

Aproape intuiesc prima lovitură, înainte s-o simt. Scâncesc şi mă încordez, pregătindu-mă pentru impact. Trebuie să recunosc, doare mai mult decât îmi imaginasem. Aproape regret că l-am provocat. Apoi vine a doua, repede, şi mă pune la podea, în timp ce-mi distruge terminaţiile nervoase. Sub mine se formează o baltă de sânge, apoi coastele îmi sunt acaparate de durere, când mă loveşte cu piciorul în ele şi mă răstoarnă.

— Chestia asta poate să se termine când vrei, mormăie el, după care mă mai loveşte o dată.

Sângele îmi înfundă gâtul şi se revarsă ca o tuse, când râd.

Scanned with CamScanner

— Aşa repede? Abia începem să ne cunoaştem.

Duke se lasă în genunchi, ca să mă lovească în faţă. Mi-a ajuns. Îmi strâng destulă forţă, cât să-l dau de pe mine şi să mă ridic. Am fost implicat în destule bătăi, şi de obicei, mă descurc. Dar dacă e să fiu sincer, asta e prima oară când cred că sunt copleşit.

Duke şi cu mine ne batem prin cameră. Mă nimereşte de mai multe ori decât ratează, şi fiecare pumn mă face să văd stele verzi. Mă simt din ce în ce mai obosit, în timp ce Duke nu pare deloc afectat. E pregătit pentru încă zece runde, în timp ce eu abia mă mai ţin pe picioare, mijlocul mi-e distrus, iar faţa mi-e umflată.

Mă gândesc să cer o pauză de apă, când se deschide uşa şi, dintr-odată, se aude vocea domnului Swinney, în timp ce alţii ne despart.

— Toată lumea la culcare, le ordonă.

Stă furios în mijlocul camerei, îmbrăcat în pijamale, iar sângele îi pătează talpa papucilor.

— Luminile se sting în două minute. Fără excepţii. Şi să curăţaţi aici, spune el, în timp ce priveşte urmele traumei împrăştiate pe podea.

Duke pleacă, însă nu înainte de a-mi arunca o ultimă privire ucigaşă.

— Nu s-a terminat, mă avertizează el, după care Carter îl trage după el.

Apoi, Fenn şterge mizeria, în timp ce eu stau întins în pat, cu două doze de suc rece lipite de faţă. Şi un pachet cu şase doze pe abdomen.

— Acum înţelegi de ce te-am avertizat în privinţa lui, spune Fenn, care stoarce un lichid rozaliu dintr-o cârpă, într-o găleată. De ce te-am dus la bătăi.

— Da, devine din ce în ce mai clar.

— Serios? Pentru că nu pari să vezi prea clar acum.

Oftez, obosit.

Scanned with CamScanner

— Ai avut dreptate, da? Am fost îngâmfat. Ţi-am ignorat avertizările şi asta e recompensa mea.

Totul mă doare. Durerea e ca nisipul într-o pungă de plastic. Dacă apăs într-o parte, milioane de fire de durere se grăbesc în altă parte.

— În apărerea mea, e greu să-l iau în serios.

— Înţeleg. E un nemernic, dar are cu ce să susţină asta. Nu-l mai stârni.

E un sfat bun. Ştiu că Fenn doar are grijă de mine. Ar fi dificil să le explice părinţilor noştri de ce m-a trimis acasă de sărbători într-o cutie. Pe de altă parte, mereu am fost încăpăţânat.

— Da, înţeleg ce spui.

Din clipa asta, nu-l mai subestimez pe Duke Jessupp.

În timp ce el continuă să cureţe, o sun pe Sloane. Mâinile mă dor prea tare ca să-i scriu.

— Hei. Îmi pare rău că fac asta, dar nu ajung în seara asta.

Fenn îmi aruncă o privire.

— Lipsa ta de punctualitate nu e simpatică, spune Sloane. Am ajuns deja. Ai face bine să-mi spui că eşti pe drum.

— Vorbesc serios, nu ajung în seara asta. Eu...

— Bună încercare. Probabil eşti în spatele meu, nu? Bântui prin pădure, ca un ciudat. Nu mi-e frică de întuneric.

Fenn îmi şopteşte să închid.

— Nu glumesc. Îţi jur. Dă-mi câteva zile...

— Deci îmi tragi clapa.

Tonul i se schimbă. Într-o fracţiune de secundă, umorul e înlocuit de venin.

— Serios, RJ? Ce naiba?

— Îmi pare rău, dar...

Scanned with CamScanner

— Scuteşte-mă, nemernicule. Ţi-am dat o şansă şi ai ratat-o. Să ai o viaţă frumoasă!

— Dumnezeule, femeie, strig eu iritat. Fostul tău tocmai m-a aruncat prin cameră de parcă eram o marionetă şi faţa mea are 10 nuanţe de mov, dar dacă vrei să bâjbâi în întuneric cu ambii ochi umflaţi, nu mă deranjează să trec prin iederă otrăvitoare, dacă aşa o să taci măcar cinci secunde.

Fenn pufneşte.

Urmează o pauză lungă şi realizez că poate am întrecut limita puţin.

— Duke chiar te-a bătut? Din cauza mea?

— E posibil să te fi menţionat, da, dar lucrurile sunt puţin în ceaţă acum. Cam aşa funcţionează contuziile.

— Aţi fost cât de cât de la egal la egal?

Ar fi trebuit să mă laud, să dau bine, dar nu am energie pentru asta. Şi puţină milă e posibil să mă ajute. Nu mă deranjează.

— Nici măcar puţin, recunosc eu.

— Şi nu te-a speriat?

— Ce? O să fie nevoie de mai mult decât o bătaie ca să stau departe de tine, drăguţo.

Îi aud zâmbetul reticent în tăcerea care urmează.

— Ne vedem mâine, spune ea, într-un final. Poţi să-mi arăţi rănile tale de război.

— Ne vedem mâine.

Fenn dă din cap, resemnat.

— Ce idiot fraier.

Nu ştiu dacă aş spune că sunt idiot. La cum văd lucrurile, tot am pus mâna pe fată.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 27

RJ

Dimineaţa următoare, sunt chemat în biroul directorului. Acesta îmi spune să mă aşez pe un scaun din piele, în timp ce încălzeşte nişte apă pentru ceai. E o tactică de poliţist. Lasă suspectul să se gândească puţin, înainte să înceapă interogatoriul. În cazul meu, ar putea să fie orice. O schemă elaborată de înşelăciune cum n-a mai văzut locul ăsta în toată istoria sa. Folosirea proprietăţii şcolii pentru activităţi online ilegale. Apropierea de fiica lui şi băut alcool, deşi sunt minor. Opţiuni sunt.

— Bei ceai, domnule Shaw?

Rămân calm, în timp ce-i urmăresc ritualul elaborat de a pregăti o cană cu apă amăruie din frunze moarte.

— Urma să-mi spuneţi RJ.

— Aşa e, îmi amintesc acum. Prima noastră conversaţie.

Se aşază în faţa mea.

— Ai promis c-o să fii cuminte.

— Asta am spus?

— Te-am parafrazat.

Tresscott are un comportament ciudat. E prietenos, dar şi uşor ameninţător. Simt că a întins o capcană şi că mă priveşte adulmecând pământul, apropiindu-mă.

O altă tactică poliţistă e să lase destul spaţiu ca suspectul să se incrimineze singur. Am văzut destule

Scanned with CamScanner

reluări de la *Lege și ordine* ca să știu să nu fiu prins cu minciuna de către cineva care face pe detectivul.

— Dacă sunt acuzat de ceva, aș vrea șansa să mă apăr.

— Aș spune că ți-ar fi prins bine niște apărare aseară, dacă e să mă iau după vânătăile alea.

A, da. Bătaia. Nu știu exact ce spune despre mine faptul c-am uitat deja. E o ușurare, dar nu-i arăt asta. Eram convins c-au reușit să ascundă un decodor pe care nu l-am găsit pe calculatoarele din laboratorul de informatică.

— Domnul Swinney mi-a spus că tu și Duke v-ați bătut.

La naiba cu Roger. Fenn mi-a spus că omul e un șoarece. Nu m-am așteptat să se ducă să mă pârască directorului pentru o simplă luptă în cămin, iar acum, se pare că va trebui să fac ceva în privința lui. Dacă o să se ducă fuguța la tati pentru fiecare problemă, nu știu ce o să se întâmple când o să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

— O mică neînțelegere, îl asigur pe Tresscott. Ne-am împăcat.

Un colț al gurii i se ridică, cu un mic zâmbet, în timp ce ia o gură de ceai.

— Sunt convins. Profesorii tăi mi-au spus că ești excelent la ore. Ai luat un A la primul tău eseu.

— Fac ce pot.

Nu chiar tot, dar trăim într-o societate bazată pe rezultate. Oamenii spun că le pasă de cum se întâmplă lucrurile, dar nimeni nu vrea pereți din sticlă la un abator.

— Faptul că-ți menții notele bune e motivul pentru care am decis să trec asta cu vederea. Pe viitor, n-o să mai fiu la fel de înțelegător.

Cum să nu! Nu asta am auzit. Există un motiv pentru care taxa acestui loc e incredibil de mare. Părinții îl plătesc pe Tresscott și școala lui să se poarte ca niște bone,

Scanned with CamScanner

nu administratori. Ceea ce înseamnă că nimeni nu e dat afară din Sandover, nu dacă directorul vrea să-şi păstreze salariul.

— Dar n-o să mai tolerez bătăi pe viitor. Dacă nu puteţi să vă rezolvaţi neînţelegerile într-un mod mai constructiv...

Ridic o sprânceană.

— Nu vreau să despic firu-n patru, dar Duke a început. Poate vreţi să-l aduceţi pe el aici după.

— Nu asta e ideea. Şi eu decid ce intervenţie e necesară pentru domnul Jessup, dacă e în regulă cu tine.

— Dumneavoastră sunteţi şeful.

Zâmbesc şi încuviinţez, deoarece la final, asta e tot ce vrea, să mă plec în dreptul faţadei responsabilităţii. Directorul are astfel senzaţia că deţine controlul situaţiei şi mă pune la punct, iar asta întăreşte structura de putere. Dar doar eu ştiu că fiica lui şi-a plimbat unghiile pe ceafa mea weekendul ăsta. Cum am spus, informaţia e putere.

La prânz, băieţii abia aşteaptă să-mi facă zile fripte.

— Arăţi de parcă ai vânat un nebun prin Cambodgia, îmi spune Fenn, când îmi pun tava jos.

Încă se minunează de cum îmi arată faţa, şi-mi imaginez că arată mai rău decât de dimineaţă.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Eşti vopsit de război, spune Silas. Vânătăile alea sunt oribile.

Înainte nu mi-am apăsat cu degetul propria rană, dar cred că agonia pe care o simt când mestec seamănă destul de mult cu asta.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip, bombăn în piureul meu.

Scanned with CamScanner

— L-am văzut, râde Lawson. Ai reușit măcar să-l atingi?

Îi arăt degetele mele umflate.

— Ceva tot am lovit.

— Nu destul de tare, pufnește Fenn.

— Nu știu ce păianjen radioactiv s-a strecurat în penisul lui Dick, dar tipul ăla are mâna grea.

Oftez și mă forțez să mai iau o gură dureroasă.

— Acum știi de ce stăm departe de el, îmi reamintește Fenn.

Nu cred c-o să se plictisească prea curând să-mi tot spună că m-a avertizat.

— Te-a bătut serios, spune Silas, zâmbind.

— Să știi că nu e nicio rușine să fugi, îmi zâmbește Lawson, deasupra salatei lui grecești. Cunosc oameni care pot să-ți ofere o identitate nouă. Să te ajute să pleci din oraș.

Ridic din umeri, pentru că n-a fost prima mea bătaie. Pe unele le-am câștigat, pe altele nu. Am avut aceeași reacție la rezultat. Mi-e indiferent.

— Crezi că Sloane merită? întreabă Silas.

Tonul lui mă irită puțin. Atitudinea lui a fost ciudată în ultimul timp, nu reușesc să-mi dau seama care-i treaba cu el. Uneori, pare că vrea să fie prietenul meu cel mai bun. Alteori, cred că-i place să mă împungă mai mult decât celorlalți. Nu știu care-i treaba, dar bănuiesc că Sloane joacă un rol în toată situația. Cu toate că o pomenește foarte rar, încă am impresia că lui Silas îi place de ea, oricât i-ar scrie iubitei lui de la Ballard.

— Dacă l-aș fi lăsat pe Duke să mă sperie, n-aș fi invitat-o la întâlnire în primul rând, răspund relaxat.

— Apropo, cum a mers? întreabă Lawson. V-ați căutat deja de tatuaje?

— Ne-am simțit bine, răspund eu vag.

— Serios?

Scanned with CamScanner

Atunci, realizez că întrebarea inițială fusese o capcană. Un alt joc de-al lui Lawson.

— Am auzit c-ați petrecut seara într-un bar, încercând să vă înghițiți fețele.

— Nu comentez, spun eu, în timp ce mai iau o gură agonizantă de mâncare.

— La naiba. Lawson se aranjează în mod evident, în timp ce mormăie: Clar i-aș trage-o.

— Știm, își dă Fenn ochii peste cap.

— În biroul tatălui ei. Aș apleca-o peste setul ăla antic de șah.

— Poți să nu spui asta? Încă mănânc, zice Silas.

Apoi, pentru că le place să-l împungă pe Silas, încep să descrie în detaliu aventurile lor din weekend. Lawson ne povestește despre o casnică pe care a agățat-o la barul unui hotel din Manchester, pentru că semăna cu dentista lui.

— Ești sigur că nu era ea? întreabă Fenn, zâmbind.

— Dacă stau să mă gândesc, nici nu cred că-i știu numele. E posibil.

— O să fie ciudat data viitoare când o să mergi să-ți cureți dinții, spun eu.

— Nu la fel de ciudat ca ultimul meu brunch aniversar, după ce i-am tras-o noii soții a lui taică-meu.

Aștept ca Lawson să râdă şi să spună c-a fost o glumă.

N-o face.

Îl fixez cu privirea.

— Vorbești serios.

Un zâmbet plin de satisfacție îi apare pe față și-și bagă o măslină în gură.

— O merita.

Și eu credeam că familia mea era complicată.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 28
SLOANE

RJ ajunge devreme şi mă aşteaptă la bancă, şi-l întâlnesc pe drumul de la şcoală. Stă pe o fâşie de umbră, sub ramura mare a unui copac. Orice posibilă protecţie de lumina directă a soarelui e o uşurare de la căldura necruţătoare.

Văd o sută de tipi pe zi, îmbrăcaţi în aceeaşi uniformă pe care o poartă şi RJ, doar că el reuşeşte să-i facă ceva diferit. Şi-a dat jos sacoul şi şi-a suflet mânecile cămăşii albe. Cravata dungată e lejeră în jurul gâtului. Jointul îi atârnă în colţul gurii. E ca un personaj de-al lui Tarantino.

Însă faţa lui a avut şi zile mai bune.

— Ia te uită.

Îmi plimb privirea peste multitudinea de vânătăi care au nuanţe diferite de mov.

Arată mai rău decât credeam.

— Iartă-mă dacă nu par entuziasmat, oftează el. Nu pot să-mi simt sprâncenele.

— Serios?

Mă aplec şi-l fac să se aplece şi el pentru un sărut, după care mă retrag, fix înainte să ni se atingă buzele.

— Ce truc ieftin, Tresscott, mormăie RJ.

— Trebuie să-l meriţi.

Calcă jointul terminat. Mai repede decât mă aşteptam, se întinde după mine, mă trage să mă aşez pe bancă, apoi mă sărută.

Scanned with CamScanner

Nici măcar n-a trecut aşa mult timp, dar deja uitasem cât de magnetic fusese acel prim sărut. Pierdusem senzaţia în ceaţa berii, mă convinsesem c-o exagerasem. Dar acum, îmi amintesc motivaţia copleşitoare de a sări pe el. Şi tandreţea buzelor lui. Empatic, dar nici grăbit şi nici forţat. Dacă un sărut poate fi tare, RJ a stăpânit tehnica, fără să facă vreun efort.

— Da, am simţit *asta*.

— Poftim, ţi-am adus ceva.

Mă întind şi scot un cadou din geantă. O secundă mai târziu, îi lipesc o pungă cu gheaţă pe jumătate topită de ochi. Gheaţa n-a avut nicio şansă sub soarele arzător. Aplicaţia de vreme îmi tot spune că valul de căldură o să dispară zilele astea, dar nu văd dovezi în acest sens.

— N-a supravieţuit prea bine drumului, îi spun eu, tristă.

— Gândul contează, spune RJ, luminos. Ştiam eu că-ţi place de mine.

— M-am *gândit* să umplu o pungă cu cioburi, ca să te pedepsesc pentru că mi-ai tras clapa.

— Atunci apreciez controlul de care ai dat dovadă.

E adevărat, scuza lui a fost justificată, dar încă sunt puţin furioasă. Nu vreau să-şi facă un obicei din asta. Şi poate o parte din iritarea care a mai rămas de aseară are de-a face cu cât de neaşteptat de dezamăgită m-am simţit când am realizat că n-o să-l văd. Cândva, când n-am fost atentă, am început să ţin la tipul ăsta, şi nu ştiu dacă-mi convine asta.

Un tip care-ţi intră sub piele are ceva ce nu-mi inspiră încredere.

— Ei bine... Ştiu că mai are un joint la el. Aştept să prindă aluzia şi să-l aprindă. Sper că ţi-ai folosit timpul cu înţelepciune.

— Adică?

Scanned with CamScanner

— N-am venit aici doar pentru o vizită socială. Vreau să văd puţină linguşeală.

— A, da. Ajungeam şi la asta.

Îmi dă jointul, în timp ce-mi spune versiunea prescurtată a ce s-a întâmplat. Că cineva de la bar ne-a văzut şi că aşa a ajuns informaţia la Duke.

— Aşa-mi trebuie dacă învăţ cu uşa deschisă, termină el, ridicând din umeri.

O parte din mine ştia c-o să se întâmple asta, la ce nemernic macho şi teritorial e Duke, şi la cât îi place să transforme totul într-un sport sângeros. E unul din numeroasele aspecte ale personalităţii lui pe care n-am învăţat să le iubesc.

— Îmi pare rău, spune RJ. Nu ţi-aş fi tras niciodată clapa pentru ceva mai puţin decât o traumă craniană.

Regretul lui vizibil reuşeşte să-l readucă în graţiile mele. Şi presupun că faptul c-a fost bătut pentru o singură întâlnire merită nişte bile albe.

— Bine. Te iert. De data asta.

— Ajută-mă să înţeleg, cum de-aţi ajuns să fiţi împreună? Pentru că mi-e greu să-nţeleg ce-ai văzut la el.

Tac, pentru o clipă, gândindu-mă la perioada petrecută cu Duke. A fost primul meu iubit adevărat, ca să zic aşa. Înainte de el, mă mai cuplasem cu diverşi tipi, dar nimeni nu reuşise să-mi atragă atenţia mai mult de un weekend. Cumva, Duke a reuşit să spargă bariera asta. Acum, nu înţeleg de ce i-am permis asta. Dar nu mai contează. Nu cunosc nicio fată căreia să nu-i fie oarecum ruşine de alegerile romantice făcute în liceu. Încă sunt jenată de poza mea din albumul de an de când eram boboacă. Am tot făcut greşeli.

— În mare parte, a fost atracţie fizică, recunosc eu. Nu-mi amintesc să fi avut o conversaţie mai lungă decât o pauză publicitară. Nu a fost prea multă substanţă acolo.

Scanned with CamScanner

— Dar aţi fost împreună ceva timp, spune el, căutând mai multe explicaţii.

— Ne-am mai şi despărţit. Adevărul e că treceam de la cuplat la certuri. Ne certam în legătură cu tot şi toate. Poate ai observat că e insuportabil. De asta ne despărţeam la fiecare două săptămâni.

— Dar mereu îl primeai înapoi.

Un aer de iritare apare pe faţa lui RJ. Expresia lui devine mai tăioasă, deşi încearcă să pară neafectat.

— Nu mereu. Doar sunt aici, nu?

— Duke pare în continuare destul de ataşat.

— Mereu a fost posesiv. Iniţial, cred c-am fost atrasă de asta. Mi se părea unul din lucrurile care-l făceau să pară pasional. Acum înţeleg că e pur şi simplu un nemernic.

RJ face o scurtă pauză.

— Încă vă mai cuplaţi?

Pufnesc când îl aud.

— N-ai fost atent?

Nu reacţionează şi rămâne iritat.

— Nu ştiu ce să spun. Ce am auzit în ce-ai spus a fost că nu ţi-a plăcut de el, dar dacă sexul era bun...

— A, am înţeles. Zâmbesc şi încerc să nu râd. Eşti gelos.

— Nu. Doar încerc să înţeleg unde e locul meu în toată treaba asta.

Îşi dă la o parte punga cu gheaţă, care e acum plină cu apă caldă.

— Ba nu, eşti gelos.

Mi se pare amuzant că e supărat din cauza lui Duke şi a mea, chiar dacă e total nejustificat. N-am de gând să reîncep chestia cu el. Mi-am învăţat lecţia, mi-e bine acum.

RJ mai neagă o dată.

Scanned with CamScanner

— Ba nu. Doar mă întrebam dacă vizitele astea de la fostul tău vor deveni o obișnuință.

— Nu-ți face griji. La cum îl știu pe Duke, o să devină mult mai rău.

Asta-l face să chicotească.

— Ce primă întâlnire scumpă.

— Dar a meritat, nu?

— O să-ți spun după ce mi se vindecă coasta.

Un zâmbet îi apare pe buze, iar în ochi, licărirea aia arogantă, care mă provoacă să fac ceva în privința asta. Așa că mă ridic, ca să mă așez în poala lui. Îmi pun genunchii într-o parte și alta a lui, îmi pun brațele peste umerii lui și-mi plimb degetele peste ceafa lui.

— Nu, nu mă mai cuplez cu Duke, spun eu cu fermitate.

— Bine, spune el ridicând din umeri, dar îl simt cum se relaxează.

— Te doare? îl întreb, în timp ce-mi las greutatea pe picioarele lui.

— Nu glumeam când am spus că nu-mi mai dau seama.

Dar mă prinde de talie și mă ține pe loc.

— Nu-mi vine să cred că vă lasă să purtați chestiile astea la școală.

RJ își plimbă privirea peste uniforma mea. Ca și el, mi-am lăsat sacoul în mașină și mi-am scos bluza. Cravata e un cerc larg, care atârnă. Dar el e atent la fustă. Și la fâșia de picior gol de dincolo de tiv.

— Niciodată n-am înțeles fetișul cu eleva, spune el, umezindu-și buzele, dar acum cred că-l înțeleg.

Între noi e o tensiune palpabilă. Un zumzet cald, dens, ne înconjoară în bula asta de energie sexuală. Știu că și el simte la fel, văd după privire. Își plimbă degetele peste pielea mea. Nu știm ce să facem în continuare sau cine o

Scanned with CamScanner

să facă prima mișcare, dar amândoi suntem disperați să se întâmple ceva, orice.

Răbdarea n-a fost niciodată virtutea mea, așa că-mi lipesc buzele de ale lui și limba îmi alunecă în gura lui. Vreau să-i simt mâinile peste mine. Vreau să-l simt lipit de pielea mea. Să știu cum e când se plimbă peste formele mele. N-am mai făcut asta până acum și există un moment de ezitare, înainte ca RJ să-mi răspundă la sărut cu aceeași insistență. Apoi, degetele lui încep să se plimbe, încurajate de sunetele pe care nu pot să le controlez.

— Îmi place când porți fustă, spune el, în timp ce-mi mângâie fundul.

— Credeam că vrei să mă vezi fără ea.

— Dacă e o opțiune.

Mă las în poala lui și îi simt erecția. Rămân fără aer. E gros și tare și, oricât aș vrea să-i simt mâinile sub fusta mea, abia aștept să trăiesc fantezia care m-a ținut trează încă de la întâlnirea noastră.

Când îi deschid nasturele de la pantaloni, RJ mă privește plin de dorință.

— Credeam că eu trebuie să implor.

— Stai liniștit, o să te îngenunchez la un moment dat, doar că acum, eu vreau să stau în poziția aia.

Zâmbind, mă dau jos și îngenunchez în fața lui.

Mormăitul lui răsună în aerul fierbinte dintre noi.

— Nu începe ceva ce nu putem termina.

— Cine spune că n-o să termini? întreb eu, inocentă.

Îi deschid fermoarul și îmi strecor mâna în boxerii lui.

În clipa în care-i ating penisul, îl aud cum blestemă încet, și-și lasă o mână pe umărul meu.

— Sloane, zice el aspru. Nu trebuie să faci asta.

— Taci și bucură-te de moment.

Scanned with CamScanner

RJ mă priveşte în timp ce-mi înfăşor degetele în jurul penisului lui şi-mi cobor gura spre el. Pulsul mi se înteţeşte când îl gust prima oară, când îmi plimb prima oară limba peste umezeala care i se strângea în vârf. Îl ling şi zâmbesc când simt fiorul care-i străbate tot corpul.

— Arăţi atât de sexy când ai limba pe penisul meu.

— Serios? Şi dac-o să-ţi iau penisul în gură? Cum o să arăt atunci?

Înainte să apuce să răspundă, îl înghit pe jumătate.

Nu-mi amintesc ultima oară când am fost aşa udă în timp ce făceam sex oral. Poate niciodată. Coapsele mi se încordează involuntar, în timp ce sug, lent, penisul lui RJ. Inima îmi bate aşa tare, de parcă am alergat. Iar sunetele pe care le scoate... Dumnezeule! Respiraţia lui sacadată şi gemetele. Simt c-o să explodez.

RJ îşi plimbă degetele prin părul meu, dar nu-mi mişcă capul şi nici nu mă ghidează. Se lasă complet pe mâna mea, şi se mişcă doar când îl privez, provocator, de gura mea.

— Eşti perfectă, îmi spune el, în timp ce mă priveşte, plin de dorinţă.

Îl mângâi lent, apoi îl strâng uşor, ceea ce-l face să geamă. Îşi ridică şoldurile, iar penisul lui îmi caută gura din nou. Îl vreau atât de mult, că mă doare corpul. Sfârcurile, clitorisul, totul mă doare.

Şi el are dureri. Îl privesc în timp ce se încordează şi-şi muşcă buza. Respiră sacadat. Tot corpul îi e tensionat. Şoldurile cer eliberare.

— Vreau să termini în gura mea, îi şoptesc, peste vârf.

N-are nevoie de mai mult ca să se cutremure.

Mă strânge de păr şi îşi mişcă şoldurile, frecându-se de pumnul şi gura mea, până când, în sfârşit, spune:

— Termin.

Scanned with CamScanner

Şi se revarsă.

Înghit fiecare picătură, iar clitorisul îmi pulsează atât de dureros, că trebuie să-mi strâng picioarele.

Când se liniştește în sfârşit, îi dau drumul uşor şi-mi ling buzele, iar geamătul lui RJ plutește în aer.

— La naiba, a fost aşa sexy felul în care ţi-ai lins buzele. La naiba, Sloane.

N-o să mint, tipul ăsta e grozav pentru egoul meu.

Mă ridic, cu un zâmbet obraznic, şi-mi aranjez fusta.

— Să nu spui că n-am făcut niciodată ceva pentru tine, drăguţule.

Râde şi se întinde după mine.

— Treci aici, răsfăţato. E timpul să fac ceva pentru tine.

Pulsul mi-o ia razna când văd fierbinţeala din ochii lui. Şi când mă trage din nou în poală, centrul începe să mă doară din nou. Penisul lui e încă scos din pantaloni. E încă tare. Dar îl ignor şi-şi strecoară mâna sub fusta mea.

— Eşti udă? şoptește el, în timp ce cu cealaltă mână, îmi trage capul în jos, ca să mă sărute.

— Foarte, îi răspund eu în şoaptă, apoi îi tachinez buzele cu limba.

— Da? Ia să văd.

Îşi apropie degetele de chiloţii mei. Aproape îi ating, când buzunarul începe să-i vibreze.

— Ignoră-l, şoptește el.

Mă strânge şi mai tare când întrerup sărutul şi mă îndepărtez.

— Nu, probabil ar trebui să ne oprim. Oricum nu pot să stau mult.

Mă ridic şi mă aranjez. Dacă nu plec acum, nu ştiu dac-o să pot să mă controlez.

Scanned with CamScanner

— Casey mă acoperă, dar tata o să vină în curând și o să se întrebe unde sunt.

RJ oftează frustrat și mă privește amuzat. Își bagă penisul în pantaloni și și-i închide. Apoi își scoate telefonul din buzunar, ca să citească mesajul.

— E cineva în privința căreia ar trebui să-mi fac griji? întreb, mai mult ca o glumă, la care el ridică o sprânceană.

— Vrei să fie?

Încerc să arunc un ochi la ecranul lui, dar se ferește. A fost vina mea c-am început jocul ăsta.

— Acum chiar vreau să știu ce pui la cale.

— Vrei adevărul?

— Da.

— Am săpat chestii despre școală.

— Serios? Credeam că e poate o tipă de acasă sau vreo orășeancă întâlnită pe Tinder.

— E un tip, supraveghetorul căminului de seniori. Domnul Swinney. E un bărbat stângaci, de vârstă mijlocie, care poartă papuci și își dă televizorul prea tare.

— Pare de-a dreptul infam.

— Tocmai asta e treaba. De ce ar fi un tip atât de dureros de plictisitor complet invizibil online? Tipul e o fantomă.

— Ciudat.

— E foarte suspicios.

Îi știu pe mulți de la Sandover, dar niciodată nu l-am întâlnit pe domnul Swinney. Nici nu știu dacă l-am auzit pe tata pomenindu-i numele.

— Dacă e aici sub un nume fals și e căutat de mafie? spun eu.

— Sau și-a ucis soția și copiii în Texas și se ascunde aici, în spatele costumelor urâte și al ochelarilor groși.

Scanned with CamScanner

— A fost într-un cult religios poligam din munții din Chile, până când a trebuit să stea mai mult la baie și când a ieșit, a realizat c-a ratat ascensiunea.

Deraiem și creăm conspirații care mai de care mai elaborate și diabolice, pentru care alunecosul domn Swinney a ajuns în micul nostru campus liniștit. RJ are o curiozitate insațiabilă, care mi se pare simpatică. Odată ce devine suspicios, nu poate să renunțe la idee.

Apoi mă gândesc la altceva.

— Când spui c-ai săpat...

Ridică din umeri, ca și cum ar fi ceva cu totul normal.

— Dacă cineva are o prezență online, de orice fel, pot să aflu. Nu e așa greu să spargi contul unei persoane.

Asta îmi dă de gândit. Inima începe să-mi bată cu putere, gândindu-mă la fiecare poză ciudată și fiecare argument jenant pe care le-am postat vreodată. N-am postat prea mult în ultimul timp, dar nici nu sunt complet invizibilă. Și da, știu că ce e postat pe internet rămâne pentru totdeauna, dar de obicei, mă gândesc că nimănui nu-i pasă destul de mine, cât să caute o postare de pe Instagram din generală.

— Cum ar fi conturile de socializare? întreb.

— Da.

Spune asta pe un ton așa normal, fără să observe toate alarmele care-mi răsună în cap.

— Orice. Dacă aș vrea să intru în Snapchat-ul cuiva sau să-i văd comenzile de pe Amazon...

— Cuiva... ca mine?

Îl văd cum se oprește și înghite, ca să mai câștige timp, în timp ce încearcă să formuleze un răspuns care să nu-i facă probleme.

— Lipsa ta de răspuns e deranjantă, îi spun, din ce în ce mai circumspectă.

RJ își umezește buzele pentru o clipă, apoi expiră.

Scanned with CamScanner

— Nu e chiar aşa. Dacă-ţi aduci aminte, n-ai fost chiar aşa deschisă prima oară când ne-am cunoscut.

— Aşa că mi-ai *spart contul*? mormăi eu.

Impulsul de a-i da una şi de a-i înnegri din nou ochiul învineţit e aproape irezistibilă.

— Asta nu e deloc plăcut, RJ.

— Uite ce e, nu ţi-am citit mesajele sau altceva de genul ăsta. Am vrut doar să te cunosc mai bine, spune el, în timp ce face un pas spre mine, dar privirea mea îl opreşte pe loc.

— Nu poţi să te prefaci că ce-ai făcut n-a fost dubios.

Nu ştiu ce să fac cu faptul că el a avut impresia că ăsta a fost un mod legitim de a întâlni pe cineva. Pe la spate. În timp ce dormeam. Bâjbâind prin întuneric.

Un val de furie mă cuprinde.

— M-ai minţit.

Apoi mă loveşte o altă revelaţie.

— Dumnezeule! De asta ştiai că-mi plac cei de la Sleater-Kinney! Ai aflat de pe reţelele mele de socializare.

Fac un pas spre el, îl lovesc cu degetul în piept şi abia mă abţin să nu-l împing.

— M-ai lăsat să vorbesc despre mama.

— Aşa e, se grăbeşte el să spună, în timp ce ridică mâinile. Dar îţi jur, habar n-aveam ce însemna muzica aia pentru tine. N-aş fi...

— Ce? N-ai fi folosit-o pe mama mea moartă ca să obţii o întâlnire? Şi cu toate astea, mi-ai trădat intimitatea şi încrederea.

Nu ştiu ce să fac cu furia pe care o simt în piept. E sufocantă. Nu reuşesc să respir. Picioarele mi se mişcă, pentru că nu pot să stau locului. Îmi curge prea multă adrenalină prin vene.

Scanned with CamScanner

— La naiba, RJ. Şi când te gândeşti că îmi plăcea cu adevărat de tine! Deşi ştiam că n-ar trebui. Dar m-ai păcălit.

Expresia i se schimbă imediat. E rănit. Foarte bine.

— Puteam mai mult de atât. Mi-am propus să nu las garda jos. Mi-am încălcat promisiunea pe care mi-am făcut-o. Anul ăsta trebuia să mă concentrez pe şcoală şi, în loc să fac asta, îţi trimiteam ţie mesaje în timpul orelor şi mă purtam ca o adolescentă îndrăgostită.

Vocea îmi tremură, iar asta nu face decât să mă irite şi mai mult. N-are voie să audă cât de mult mă afectează asta. Tuşesc şi mă înarmez cu altă expresie tăioasă.

— Ştii ce-mi plăcea cel mai mult la tine? Cât de direct erai cu mine. Erai autentic. Se pare însă că nu ne-am întâlnit niciodată.

— Sloane.

Privirea lui mă imploră să mai stau. Să-mi spună cum, în realitate, faptul că a mers aşa departe nu face decât să demonstreze profunzimea sincerităţii lui sau alte prostii de genul ăsta.

Dar poate să-şi păstreze vorbele pentru următoarea lui ţintă. Eu plec.

— Să ai o viaţă frumoasă, începătorule.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 29
SLOANE

Credeam că știu cine sunt. Credeam că pot să am încredere în mine însămi. Acum însă, mă privesc și nu mă recunosc. Sunt o jucărie destrămată pe podea, care-și vede reflexia în oglindă.

Sora mea mă privește din patul meu și-și mușcă buza de jos. Când am intrat valvârtej în casă, după cearta cu RJ, n-a trebuit să se uite decât o dată la fața mea și să mă ducă în dormitor, înainte să mă vadă tata. Sunt sigură c-aveam lacrimi în ochi. Lacrimi adevărate. Nimeni n-o face pe Sloane Tresscott să plângă. Ce nemernic!

— Dacă i-ai da șansa să-ți explice..., spune ea într-un final.

— Am nevoie să fii de partea mea în treaba asta, Case.

— Sunt, evident că sunt, doar că...

— Orice urmează să spui, mai bine scrie pe o foaie de hârtie, împăturește-o, bag-o în gură și înghite-o.

— Bine. Dumnezeule.

Întinsă pe podea, închid ochii și încerc să-mi amintesc prima noastră conversație. Când am decis că RJ nu merită toată bătaia de cap și am plecat. Se pare că aia a fost ultima decizie bună pe care am luat-o, înainte ca șoaptele lui să mi se îmbibe în piele și să se transforme în curiozitate, fiind prea târziu să realizez că mă manipulase de la început.

Scanned with CamScanner

— Sunt o idioată. Cum de nu mi-am dat seama?

Îmi vine să vomit, mai ales când mă gândesc la ce s-a întâmplat pe bancă, înainte să ne întrerupă telefonul lui.

— Cum de mi-a plăcut măcar de el? M-am îndrăgostit de urmăritorul meu. I-am făcut sex oral în pădure, Case. Azi! Eram în genunchi, cu penisul lui în gură.

Casey roșește puțin și pare că încearcă să nu râdă.

— Uau!

— Nu-i așa? Al naibii de jenant.

— Sloane, n-ai făcut nimic greșit, spune ea, în timp ce mă privește plină de înțelegere și neajutorată. Părea că te place mult. Pare că încă te place.

Mă ridic.

— Se juca cu mine. Mi-a invadat intimitatea, ca să se prefacă că avem multe în comun. Nu pot să cred că nimic din ce a spus nu e adevărat.

Casey se uită prin cameră. Expresia i se schimbă și văd că încearcă să se abțină să spună ceva.

— Ce e?

— Vreau să-ți amintești că sunt de partea ta, spune ea, în timp ce se joacă cu un colț de pernă și-și adună curaj să spună. Și nu spun că e exact același lucru...

— Dar...?

— Și tu te-ai jucat cu băieții. În moduri diferite.

O privesc, cu maxilarul încordat. Apoi, după ce expir îndelung, cad din nou pe podea.

— Bine, m-ai prins. Dar clar nu e același lucru, spun eu încruntată.

— Clar, răspunde Casey și continuă să mă studieze. Sau poate nu asta e ideea.

Telefonul îmi vibrează din nou. A tot făcut asta la fiecare câteva secunde, de când am ajuns acasă, trecând

Scanned with CamScanner

doar un minut, sau maxim două, între tentative. Sunetul neîncetat al rugăminților lui RJ să-l ascult.

— Nici nu știu ce înseamnă asta. Ideea e că m-a făcut să cred că e o persoană autentică. Doar că se pare că toată baza pentru... orice a fost între noi, s-a format pe o minciună.

— Înțeleg că ce a făcut a fost groaznic.

Casey încă încearcă să găsească o abordare în care baloanele ei de optimism nu vor fi împușcate de lunetiști și rachete împotriva prostiilor.

— Chiar înțeleg. Dar asta nu înseamnă că totul a fost fals la el. Persoana cu care ai vorbit și cu care ți-ai petrecut timpul e aceeași.

RJ: Sloane. Hai să vorbim. Te rog.

De data asta, îi răspund, doar ca să-l opresc să-mi scrie toată seara.

EU: Nici măcar nu te cunosc. Nu mai e nimic de spus.

— Persoana aia nu e reală, îi spun eu, sec, surorii mele. Așa că nu există.

Peste câteva ore, mă uit în continuare la tavan, după ce sunt stinse toate luminile, iar Casey a renunțat să mai încerce să-l reabiliteze pe RJ. Mă gândesc întruna la ultima săptămână, în căutare de indicii pe care le-am ratat, momente în care o alegere diferită m-ar fi salvat de la păcăleala a cărei victimă am fost. Imagini cu săruturile noastre, mâinile lui, îmi explodează în minte. Mă invadează. Pentru că din cauza lui RJ, n-am parte de pace nici măcar în mintea mea. A invadat și asta, refuzând să mă lase să dorm și să uit de ziua asta. Și de chipul lui.

Telefonul se aprinde pe noptieră. E în jur de unu dimineața și am primit un mesaj nou. Ochii îmi sunt roșii și văd în ceață când încerc să-l citesc.

Scanned with CamScanner

RJ: Sunt afară.

Epuizarea îmi afectează creierul şi trebuie să citesc mesajul de trei ori, până înţeleg ce spune.

EU: Ce mișcare stupidă.

RJ: Probabil, dar o să încep să arunc cu pietricele în geamul tău, dacă n-o să ieși.

Abordarea asta n-are nimic adorabil. De fapt, seamănă cu manipularea care ne-a adus în punctul ăsta. Practic, însă, dac-o să trezească toată casa şi tata va trebui să iasă valvârtej afară, în halatul lui, toţi o să avem probleme. Aşa că-mi trag un hanorac pe mine, apoi ies pe geam. Îl găsesc pe RJ stând lângă un copac din colţul casei. Iese din umbră când îmi aude paşii.

— Mulţumesc, spune el ezitant. Ştiu că nu vrei să vorbeşti cu mine.

— Super. Mişto discuţie.

Îşi trece o mână prin păr. E clar agitat.

— Dar dacă poţi să-mi dai câteva minute să-ţi explic la ce mă gândeam...

— Nu-mi pasă.

Oricât de epuizată emoţional sunt, urăsc faptul că primul meu gând a fost cât de sexy e când poartă tricou negru şi blugi largi şi uzaţi. Pantalonii lui sunt mai sinceri decât orice i-a ieşit pe gură.

— Te rog!

Ceva din privirea lui mă împiedică să-i întorc spatele. Nu ştiu dacă i-aş recunoaşte sinceritatea, dar e ceva asemănător. Poate disperare.

— Bine, bombăn eu. Spune repede.

Ne plimbăm sub luna plină, pe un traseu care duce din spatele casei, spre lac. Un timp, nu spune nimic. Folosim lumina telefoanelor ca să înaintăm printre

Scanned with CamScanner

crengile căzute, pietre și aluviuni. Nu știu dacă-și adună gândurile sau pur și simplu exersează prostiile meticulos construite, pe care le-a creat în ultimele ore în camera lui, cu ajutorul experților Fenn și Lawson.

Însă tăcerea e plăcută. Mi-e dor de felul în care pădurea șoptește noaptea târziu. Când cântecele insectelor s-au oprit și nu mai e decât briza caldă de vară, care leagănă frunzele. Aripile unei bufnițe care-și ia zborul de pe o creangă. Pașii ușori ai unui rozător mic, care se plimbă prin iarbă. Intru în transă și nu realizez că am ajuns până la lac fără să spunem un cuvânt.

La marginea apei e o barcă veche, ruginită, întoarsă, și stăm să privim valurile care călătoresc peste suprafața apei. Mai trece un minut, iar el îmi simte agitația și inspiră, pregătit să implore pentru viața lui.

— Îmi pare rău.

RJ se întoarce cu fața spre mine, dar nu mă întorc să-l privesc în ochi, în timp ce caut o piatră în nămol, cu piciorul.

— Toată noaptea m-am gândit la cum trebuie să te simți. Și înțeleg. Am dat-o-n bară foarte tare.

— Ai fost un dubios viclean și șiret, care mi-a invadat intimitatea, ca să ies cu tine.

Găsesc o piatră potrivită și dau nisipul de pe ea, apoi o arunc în apa neagră.

— Ai dreptate. Și am justificat asta în ochii mei în multe feluri.

— Pentru că știai că e greșit.

— Da.

Cel puțin a recunoscut. Nu mai am de gând să-i dau puncte albe, dar și-a mai câștigat un minut de indulgență din partea mea.

— Continuă.

Caut și mai multe pietre cu piciorul.

Scanned with CamScanner

— În mintea mea, mi-am spus că nu vreau decât să îmi dau seama cum eşti, ca să înţeleg cum să te abordez.

Mai arunc o piatră în apă şi o privesc cum sare.

— Ştii, majoritatea oamenilor fac asta vorbind. Nu sparg conturile bancare ale altor oameni ca să-şi dea seama cât să cheltuie pe un cadou aniversar.

— Aşa e.

Tuşeşte, ca să-şi acopere râsul. Jur c-o să-i bag faţa în noroi, dacă îndrăzneşte măcar să chicotească.

— Ziua de azi m-a făcut să realizez ceva, şi anume că principiile mele au luat-o la vale. Am început să mă joc cu calculatoarele ca hobby. Voiam să învăţ mai mult. După care a trebuit să mă testez. Aşa că treaba asta în care m-am implicat când eram mic mi-a preluat viaţa şi a devenit o cârjă pe care m-am bazat pentru tot. Nici nu m-am mai gândit la asta.

— Asta e nasol, RJ.

Următoarea mea piatră mai sare de câteva ori. Modelele pe care le desenează în apă se întind şi alunecă spre întuneric, în toate direcţiile.

— Dar tu ai lăsat să-ţi scape totul de sub control.

— Recunosc asta. În apărarea mea, nu mi-a mai funcţionat creierul când te-am văzut. Am văzut, dintr-odată, o tipă deşteaptă şi sarcastică şi muream de curiozitate să te cunosc, dar cred că undeva pe drum, am uitat cum să interacţionez cu oamenii.

Se apleacă înainte, îşi lasă faţa în mâini şi-şi sprijină coatele pe genunchi.

— Având în vedere că m-am tot mutat, mi-am făcut o regulă, să nu mă ataşez de oameni. De ce să-mi bat capul, nu? Însă o parte din asta era şi faptul că mă asiguram că îi pot respinge, înainte să mă lase. Şi presupun că spartul conturilor mi-a dat...

Scanned with CamScanner

Se opreşte brusc şi nu mă pot abţine să nu-mi ridic privirea, să văd ce se întâmplă. Expresia uimită de pe faţa lui mă face să mă încrunt.

— Ce e?

RJ îşi trece palma peste frunte, iar pentru o clipă, îşi ascunde ochii.

— Cred c-am avut o epifanie, mormăie el.

Părea atât de nefericit, c-a trebuit să mă abţin să nu râd.

Dar refuz să dezvălui faptul că sunt amuzată. O să creadă că m-a convins, şi nu suntem deloc aproape de punctul ăla.

— Faptul că sparg conturi mă ajută să accesez informaţii pe care nu le mai are nimeni altcineva, spune el, într-un final. Şi când ştii secretele oamenilor, deţii puterea, controlul.

— Ai un avantaj, şoptesc eu, chiar dacă reticent.

Pentru că ştiu tot ce trebuie despre a avea nevoie de un avantaj.

— Da, încuviinţează el de câteva ori. Dar când afli secretele oamenilor aşa... Ai impresia că te ajută să-i cunoşti, nu? Dar nu e aşa, nu cu adevărat. Sunt doar cuvinte sau poze pe ecrane. Nu e acelaşi lucru ca atunci când o persoană împărtăşeşte ceva cu tine. Aia e partea reală. Regretul îi îmbunează profilul. Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să aştept să mi te deschizi atunci când simţeai tu. Credeam că dacă avem ceva în comun, o să grăbesc procesul, dar nu aşa funcţionează chestia asta cu relaţiile, nu?

— Nu, nu merge aşa.

Am rămas fără pietre, aşa că îmi prind mâinile în poală.

— Vrei să ştii ce urăsc cel mai mult la treaba asta?

Scanned with CamScanner

Își ridică privirea. Se pregătește pentru ce e mai rău, dar e, cumva, resemnat.

— În afară de faptul că mi-am pierdut timpul și mi-ai trădat încrederea, am aflat că persoana asta de care începea să-mi placă n-a existat niciodată. S-a evaporat în aer, într-o mie de minciuni mici. Nu știu dacă înțelegi cum este.

Vocea lui devine puțin aspră.

— Haide, Sloane. Recunosc că am mințit că-mi place aceeași trupă, dar restul a fost adevărat. Sunt aceeași persoană, doar că am mai multe defecte decât am dat de înțeles că am.

— În seara asta, m-am tot gândit la diverse lucruri și mi-am dat seama că probabil cel mai bun truc al tău a fost că ai evitat să-mi spui ceva despre tine.

— Asta n-a fost dinadins.

El chiar crede asta, dar știu că nu era adevărat. Sunt o persoană destul de prudentă, dar asta e o nimica toată în comparație cu el. Însă de asta trebuie să se ocupe terapeutul lui. Nu pot să-i rezolv toată personalitatea într-o singură noapte.

— Dacă vrei să te cred, e timpul să-mi spui ceva real. M-ai făcut să mă deschid și te-ai plimbat prin mintea mea. Acum e rândul tău.

Își mușcă buza pentru o clipă.

— Bine. Deci... Da. Și mie-mi place să alerg.

— Ce?

— Îmi place să alerg, repetă el, timid. Știi chestia aia, de care ești așa pasionată? Pista? Și mie-mi place.

Rămân mască.

— Glumești? În tot timpul ăsta am avut ceva în comun, și tu te-ai prefăcut că-ți place Sleater-Kinney? Care e problema ta?

Tonul lui RJ devine trist.

Scanned with CamScanner

— N-am hotărât deja că sunt o groază de chestii în neregulă cu mine?

Pufnesc, iritată.

— Ești ridicol. M-ai întrebat de pistă de câteva ori, dar n-ai pomenit că ți-ar plăcea și ție. Sprint sau la distanță?

— Distanță. Am început când eram mic. Mama își aducea iubiții acasă și eu plecam de acolo și fugeam prin cartier, ca să treacă timpul.

Înainte să termine, realizez exact de ce nu mi-a zis de afinitatea lui pentru pistă. Pentru c-ar fi însemnat să împărtășească și de unde a apărut, și din ce am învățat despre RJ, ar prefera să umble desculț pe cărbune fierbinte, decât să dezvăluie orice vulnerabilitate. Semănăm foarte mult.

— La un moment dat, a început să-mi placă, spune el, ridicând din umeri, stângaci. Mă ajută să-mi limpezesc mintea.

— Ăsta e unul din motivele pentru care-mi place și mie, recunosc eu. Partea cu limpezirea gândurilor. Vezi cât de simplu era, RJ? întreb eu, iritată. Să fim sinceri unul cu celălalt?

Pare să-și oprească un alt râset.

— Da, presupun că nu e groaznic.

— Bun. Altceva? Mai spune-mi ceva. Ceva mai profund decât un sport care ne place amândurora.

RJ oftează și se întinde pe barca răsturnată, ca să privească cerul. E o noapte senină, iar stelele ies în evidență prin întuneric.

— Ceva mai adânc, spune el, pe un ton mai aspru. E clar dificil pentru el. Bine. Tata făcea trucuri de magie care te lăsau mască. Nu am decât câteva amintiri cu el, pentru că eram mic când ne-a părăsit. Probabil a venit să ceară bani și a dat peste mine dintr-odată. A decis să se

Scanned with CamScanner

poarte frumos şi să-l distreze pe copil, în timp ce încerca s-o convingă pe mama să-i dea nişte bani. Aşa că-n ambele amintiri pe care le am cu el, îmi scoate monede din urechi.

Tonul lui devine moale şi distant, abia se aude în liniştea şi luna oglindită în lac. RJ îşi pune mâinile la ceafă. Mă întind lângă el şi mă abţin să-l iau de mână.

— Era un escroc. Şi-a făcut drum prin ţară, păcălind văduve să le obţină cecurile de asigurare socială sau vânzând unui nemernic care nu-şi permite, un plan de afaceri pe care nu-l deţine.

Mă priveşte, iar faţa lui e un amestec de culori şterse şi dureroase.

— Îl urmăresc. La fiecare câteva luni, caut prin registrele poliţiei. Am verificat luna trecută şi s-a întors în închisoare, la a treia acuzaţie de furt. E posibil să nu mai prindă încă o zi de libertate.

Simt c-ar trebui să spun ceva. Vreau s-o fac. E ca şi cum o parte din el se întinde spre mine şi-şi doreşte ca cineva să-l ia de mână în întuneric şi să spună că e în regulă, dar ce ştiu eu despre lucrurile prin care a trecut? Da, şi eu am pierdut un părinte, şi e o rană care nu se vindecă niciodată. Doar că fiecare amintire scurtă şi incompletă pe care o am cu mama e minunată. Ne-a iubit. A trăit pentru noi. Am crescut într-o casă funcţională şi fericită, în care cea mai mare problemă era că nu primeam îngheţată la micul-dejun sau n-aveam voie să stau trează până târziu.

— Mama mereu îmi spunea, mai ales când era supărată pe el, că am luat abilitatea de a mă descurca de la ea, dar latura aia şireată era de la tata. Cred că atunci când am auzit asta, am şi procesat. Poate e mai simplu să minţi şi să te strecori, nu? Aveam asta în sânge, aşa că ce puteam să fac în legătură cu asta? În acelaşi timp, am fost terifiat. Să nu fiu un ratat ca el. Să nu merg prea departe şi să ajung în închisoare.

Scanned with CamScanner

RJ se întoarce cu totul spre mine. Amintirile astea sunt dificile pentru el, iar asta i se citește pe față. Aproape îmi pare rău că am ajuns în punctul ăsta, dar sunt mulțumită că în sfârșit, încep să-l înțeleg. Nu numai fațada pe care o prezintă, dar și ce ascunde. O sută de piese de puzzle cu el se așază la locul lor, în jurul acestor momente formatoare din viața lui, a relațiilor și fricilor care l-au crescut.

— Nu-mi place mereu de mine, recunoaște el. De fapt, uneori, nu mă suport, și parcă încerc atât de mult să mă asigur că nimeni nu vede toate modurile în care semăn cu el.

Simt cum mi se strânge inima când îl aud.

— Ești destul de dur cu tine, pentru un tip la liceu. Nu e ca și cum ai omorât pe cineva.

— Apreciez, dar asta nu e o consolare. Ai dreptate să mă urăști. Ce am făcut a fost de neiertat.

— Așa e și n-ai scăpat. Încă sunt furioasă.

Ce a făcut RJ e cu mult peste prostiile tipice de liceu și nu știu dacă am procesat ce părere am despre asta. Dar înțeleg că-n mintea lui, n-avea intenții rele. Pur și simplu gândește altfel.

RJ se ridică. Pentru o clipă, se uită la întunericul ce învăluie pădurea și respiră. Apoi, mă privește cu o sinceritate pe care n-am mai văzut-o.

— Chiar te plac, Sloane. Mai mult decât mă așteptam s-o fac. Și știu că sunt un nemernic doar pentru că-ți cer asta, dar îți promit, dacă mă lași să mă revanșez, de acum încolo o să fiu sincer. O să-ți demonstrez că poți să ai încredere în mine. Orice vrei. Chiar dacă ai nevoie să fii furioasă o perioadă.

Prima mea reacție e să nu las garda jos și să-i spun lui RJ că și-a ratat șansa. Că o să-l iert, dar n-o să uit ce a făcut. Doar că atunci când mă uit în ochii lui, mă copleșesc

Scanned with CamScanner

toate modurile în care l-am simţit ca fiind familiar, de când ne-am întâlnit. Când îl sărut, simt c-am ajuns la linia de final a unei curse, şi sunt plină de adrenalină şi euforie. O voce puternică, insistentă, îmi aminteşte toate modurile în care o să-i duc dorul, dacă pun punct relaţiei. Îmi aminteşte tot ce n-o să ştiu niciodată, dacă n-o să încerc.

— Cum arată o a doua şansă pentru tine? întreb eu, într-un final.

Buzele îi tremură cu începutul reticent al unui zâmbet.

— N-am venit aici ca să-mi deschid inima, pentru o sesiune de sărutat într-un bar şi un sex oral în pădure.

— Fii specific, îl avertizez.

Expresia i se relaxează.

— Vreau să te ţin de mână. Vreau să-ţi trimit mesaje de bună dimineaţa şi noapte bună. Vreau să te ascult când îmi povesteşte de ziua ta. Vreau să fim noi.

Nu ştiu din cauza cui, dar ne apropiem. O forţă pe care n-o putem controla ne aduce unul lângă altul şi buzele ni se întâlnesc.

Îmi reamintesc tot. Entuziasmul şi emoţiile. Senzaţia că stau pe o stâncă şi privesc în jos, la valurile care se sparg de pietre. E terifiantă, dar nu pot rezista.

Când îl sărut pe RJ, simt un fior pe care nu l-am anticipat niciodată şi, în timp ce gura lui o devorează pe a mea, intuiţia îmi spune exact ce vreau.

— O a doua şansă, spun eu, când ni se despart buzele, iar el mă mângâie pe faţă. O ultimă şansă.

La naiba, dar îl vreau.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 30
LAWSON

Aproape mi-am terminat prânzul, când un boboc se împiedică de masa noastră și îmi aruncă un bilețel împăturit, de parcă o să explodeze.

Vino în biroul meu înainte de oră.
Domnul Goodwyn

— Mă tem să trebuie să fug, domnilor. Se pare că am o întâlnire.

Îmi iau geanta și împing scaunul, în timp ce Silas se încruntă, confuz din cauza plecării mele subite.

RJ, a cărui față e mai puțin mov azi, își dă ochii peste cap.

— Folosește prezervative, mormăie el.

— Nu, fără, intervine Fenn. E mai plăcut așa.

— Sau, poate de data asta poți să ți-o ții în pantaloni? sugerează Silas.

— Ce e distractiv în asta? îmi întreb colegul de cameră, în timp ce zâmbesc.

Birourile profesorilor sunt în partea cealaltă a campusului, într-o clădire veche, care miroase a mucegai. O secretară păzește granița dintre recepție și birourile aflate dincolo de ea.

— Domnule Kent, spune Petra, vulpița care se află în spatele biroului, și își ridică ochelarii, ca să mă studieze. Ai revenit la vechile tale trucuri?

Scanned with CamScanner

— Am fost chemat, îi spun eu şi îi zâmbesc, în timp ce intru pe poarta de lemn. Arăţi superb, drăguţo. Să nu schimbi nimic.

Chicotitul ei mulţumit mă flatează.

Domnul Goodwyn e tânăr şi nou în campus, aşa că l-au pus într-un birou pe colţ, înghesuit, fără fereastră sau ventilaţie. Numele lui, Jack Goodwyn, e scris pe o foaie de hârtie lipită de uşă. Ţevile expuse deasupra huruie de fiecare dată când cineva dă drumul la chiuvetă sau trage apa la toaletă. N-aş vrea să rămân blocat aici în timpul unui cutremur.

Goodwyn nu s-a sinchisit să decoreze şi mă întreb dacă asta e pentru că se aşteaptă să fie promovat în curând, sau pentru că nu şi-a asumat angajamentul faţă de minunata noastră instituţie. Mobila prost asortată e ce au putut să scoată mai bun angajaţii din grămada de lucruri aruncate în depozit.

— Domnule Kent.

Devine agitat şi-şi aruncă geanta pe un dulap îndoit, apoi se aşază la birou, transpirat.

— Petra ar fi trebuit să-ţi spună să aştepţi la recepţie.

Mă aşez pe unul din scaunele ţapiţate rupte, care scârţâie.

— Of, Petra asta. Oare ce o să facă în continuare?

Goodwyn tuşeşte şi îşi şterge transpiraţia de pe frunte, în timp ce-şi plimbă degetele prin păr.

— Deci...

Îl văd cum se uită la birou, ca şi cum încearcă să vadă ce a fost deranjat, cât am fost lăsat nesupravegheat.

— E plăcut aici.

Domnul Goodwyn se aşază la birou şi scoate un dosar într-un sertar.

— Am vrut să te văd ca să vorbim despre tema ta.

Împinge un dosar spre mine, ca să-l deschid.

Scanned with CamScanner

Îl privesc.

— E gol.

— Deci suntem de acord în privința asta. Spune-mi de ce nu ai făcut nici măcar o temă.

O licărire jucăușă, plină de satisfacție, îi apare în ochi. Probabil s-a gândit tot drumul la faza cu dosarul gol. Poate chiar și la micul-dejun.

— Ia te uită. Am intrat direct în capcana ta adorabilă. Bine lucrat, domnule.

— Lawson, spune el, sec.

— Mmm.

Îmi mușc buza, când simt o senzație fierbinte în penis, provocată de tonul lui dojenitor.

— Mi-a plăcut. Pun pariu că soției tale îi place când îi vorbești murdar.

Tresare, șocat de afirmația mea.

— E o comoară, domnule. Bine lucrat. Să-i spuneți că rochia albă e preferata mea.

Penisul îmi tresare când mă gândesc la o fantezie familiară. Gwen în genunchi, cu sânii afară, goală până la talie, iar el stând deasupra ei și-i termină pe piept.

— Conversația asta e cu totul nepotrivită. Se încruntă. Realizez că te-am lăsat să aprofundezi o anumită preocupare în timpul discuțiilor din clasă, dar...

— Am putea să aprofundăm alte lucruri. Presupun că de asta sunt aici.

Îmi umezesc buzele și îl văd foindu-se în scaun. Pun pariu că e recunoscător că stă în spatele biroului.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Cum să nu!

— Te-ai distrat, domnule Kent. Acum trebuie să repet, programa...

Scanned with CamScanner

— Îmi spui din nou domnul Kent? Îmi place mai mult când îmi spui Lawson, îi zic eu, în timp ce-i fac cu ochiul. Jack.

— Domnul Goodwyn, mormăie el, frustrat.

— Nu trebuie să te simți jenat, Jack.

Îmi scot un măr din geantă și iau o gură din el, în timp ce mă reazem de spătar.

— Mulți bărbați căsătoriți sunt bi.

Văd cum i se întețește pulsul.

— Nu știu ce ți-a dat impresia...

— Chiar nu știi?

Inspiră adânc. În momentul ăsta, trece în revistă fiecare conversație, fiecare contact vizual, în căutare de urme lăsate, în timp ce se distra cu scenarii despre cum îi spunea elevului lui să rămână după terminarea orei. Mă întreb cum și-a imaginat c-o să fie. Când închide ochii, vrea să-mi simtă penisul în gură? Sau mă lipește de bibliotecă?

— Dacă ai înțeles greșit...

— Hei, hei. Ridic mâinile și vorbesc mai încet, de parcă încerc să conving o pisică speriată să iasă din tufiș. Știu cum să țin un secret. Nu te judec.

— Ești elevul meu...

— Și am 18 ani. Ce contează câteva reguli încălcate între adulți?

— N-am vrut să spun...

Se oprește abrupt, înroșit la față.

Dintr-odată, realizez că e posibil să nu aibă experiență în legătură cu această pasiune a sa. Poate a avut un prieten în colegiu. Într-o noapte, târziu, în timp ce studiau și beau cafea, au avut o mică aventură printre grămezile de cărți. Confruntându-se cu o viață în care va fi legat pentru totdeauna de aceeași femeie, nereușind să reziste tentației de a afla cum ar fi să i-o tragă cineva, măcar o dată. Apoi, s-au despărțit stângaci și nu și-au mai vorbit.

Scanned with CamScanner

— E în regulă, îi spun eu, ca să-l mai liniștesc. Cred c-ai fi surprins câți oameni de aici duc vieți duble.

Apetitul sexual reprimat al lui Jack Goodwyn n-ar ajunge în secțiunea de bârfe a ziarului școlii.

— Domnule Kent, cred c-ar fi bine să pleci.

— Sigur. Dacă nu vrei să mai vorbim despre nimic altceva.

Mai iau o gură de măr, și-l privesc cum înghite cu noduri.

— Dar am o întrebare: Gwen îți mai face sex oral?

Nu dă de înțeles dacă e ofensat de întrebare. Poate e uimit. Sau intrigat.

Probabil mintea lui e plină de fantezii interzise. Se întreabă când o să se trezească transpirat, cu mâna înfășurată în jurul penisului său, imaginându-și că i-o trage gurii mele.

— Încă vă bucurați de luna de miere sau deja nu te mai lasă să o atingi? Spune c-o doare capul, dar o auzi cum își folosește vibratorul în baie, în fiecare noapte. Să-mi spui dacă sunt pe-aproape.

Într-un final, reușește să se adune și-și reazemă coatele de birou.

— Ai timp până vineri să îmi dai temele pe care nu le-ai făcut, altfel o să primești un zero. Sfatul meu? Ai face bine să-ți investești energia în teme.

— O să țin minte.

Scot un pix și o foaie din geantă și-mi notez numărul de telefon.

— Ăsta e numărul meu. Să-l las aici, în caz că apar ceva oportunități pentru extra credit?

Privirea i se plimbă asupra mea, apoi realizează asta, și-și umezește buzele.

— Domnule? insist eu, încercând să nu zâmbesc. Flutur hârtia în fața lui. Ce să fac cu asta?

Scanned with CamScanner

Ezită.

Dileme și iar dileme. Să mă refuze și să-și mențină credibilitatea, susținând poate că l-am hărțuit sexual, dac-o să spună cineva vreodată că a flirtat la oră?

Sau o să...

— Lasă-mi-l, spune el, întinzându-se după hârtie.

Îmi pun mărul pe birou, cu biletul sub el, și-i fac cu ochiul domnului Goodwyn, în timp ce plec.

— Ai avut o discuție bună? întreabă Petra, când trec pe la recepție.

— Foarte productivă, spun eu, încuviințând și făcându-i cu ochiul.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 31

RJ

Seara trecută, am fost la limită, şi încă mă resimt după rollercoasterul emoţional. Nu ştiu cum a fost pentru Sloane, dar a fost una din cele mai incomode conversaţii pe care le-am avut vreodată. A fost ca şi cum mi-am hârşâit inima cu glaspapir. Niciodată n-am mai vorbit despre tata cu cineva, nici măcar cu mama. În mod ciudat însă, mă simt mai bine.

Abia am reuşit s-o păstrez pe Sloane, dar acum am impresia că suntem mai apropiaţi. Ne înţelegem mai bine. A fost neplăcut şi amândoi suntem afectaţi, dar acum există o conexiune între noi care nu cred c-ar fi existat altfel. Da, ştiu, sună siropos şi sentimental, dar... mă rog, nu contează. Cred că încep să ţin la tipa asta.

Şi nu mă deranjează.

SLOANE: Apropo, am schimbat toate parolele în numele câinelui meu.
EU: Amuzant.

Joi seară, Fenn şi cu mine stăm pe canapea, în cămin, şi jucăm jocuri video. Îmi las omul să moară, iar acum mă uit la Fenn cum se străduieşte să salveze nivelul, în timp ce-i scriu lui Sloane.

A început să mă împungă pentru indiscreţia mea şi ştiu că merit asta. Trebuie doar să-i suport

Scanned with CamScanner

înţepăturile, până când îi trece. Nu e cea mai groaznică pedeapsă posibilă.

SLOANE: Nu mi-ai copiat pozele nud, nu?
EU: Care erau ale tale? Arată-mi-le și o să-ți spun dacă le recunosc.

Cel puţin are simţul umorului.

SLOANE: Casey mi-a sugerat să-ți dau diverse sarcini.
EU: Serios? Cum ar fi?
SLOANE: Ce părere ai să petreci o săptămână într-un costum de mascotă?
EU: Crezi că ăsta e cel mai penibil lucru în care m-am îmbrăcat vreodată în clasă? Ia mai încearcă.
SLOANE: Ce facem weekendul ăsta?
EU: Noi? Parcă spuseseși c-ai de scris o lucrare la istorie.
SLOANE: Tu ești mai interesant.

Oricât mi-ar gâdila egoul să aud asta, ceva m-a marcat în cearta de aseară. Momentul când Sloane a recunoscut că şi-a încălcat promisiunea de a se concentra pe şcoală anul ăsta. Părea să-i fie aşa ruşine de ea, şi asta m-a făcut să mă simt vinovat. Eu, personal, n-aş da doi bani pe temă, dar Sloane încearcă să obţină o bursă. Nu vreau să fiu motivul pentru care o s-o piardă.

EU: Uite cum facem. Ne vedem mâine, după școală, la locul nostru, și tu-ți aduci tema. Dacă te văd terminând cel puțin o schiță, o să-ți dau voie să-ți petreci timpul cu mine sâmbătă noapte.
SLOANE: O să-mi dai voie? Vai, dar mulțumesc.

Chicotesc la telefon şi-l aud pe Fenn oftând.

— Mesajele tale siropose sunt dezgustătoare, îmi spune el, fără să-şi ia privirea de la televizor.

Scanned with CamScanner

EU: O să-mi mulțumești când o să fii mai mare.
SLOANE: Haha.
SLOANE: Bine. Mâine, după școală, ne vedem să studiem. Să nu întârzii.
EU: Nici nu m-aș gândi la asta.
SLOANE: Și să nu uiți nici să-mi trimiți mesaj de noapte bună.
EU: Nici prin cap nu mi-ar trece nici așa ceva.

Se aude o bătaie la ușă, iar Fenn lasă controlerul ca să răspundă. Oricum pierdea.

— E pentru tine, strigă el. Un elev din anul doi.

Fenn lasă ușa deschisă și se așază din nou pe canapea, în timp ce scot un stick din sertarul biroului.

— Ce-ai aflat?

Bobocul nerăbdător se întinde, să mi-l ia, dar nu-l las să pună încă mâna pe el.

— Mai întâi, plătești, îi reamintesc eu.

— Dar nici măcar nu știu ce e pe el, pufnește el.

— Și o să te coste 500 ca să afli.

Nu negociez cu virgini sfrijiți care încă îl roagă pe Moș Crăciun să le apară părul pubian.

Îmi aruncă o privire sfidătoare. Apoi, ca și cum decide că informația merită să-și asume riscul, și calculează, corect, că nu e cazul să se pună cu mine, pufnește și-și scoate telefonul, după care-mi transferă bani. Îmi verific telefonul, ca să văd dacă s-a făcut tranzacția.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

Îi dau drive-ul și îi închid ușa în față.

O pufnitură zgomotoasă se aude dinspre canapea.

— Idiotul ăla chiar ți-a dat 500 de dolari ca să găsești ceva jenant despre tipul care i-a furat iubita? întreabă Fenn, care a reînceput jocul.

— Da. Probleme sentimentale.

Scanned with CamScanner

Îmi iau un suc din frigider şi-i arunc şi lui unul.

— Ce să-i faci?

— Trebuie să învăţ şi eu să fac chestiile astea.

Ne privim când se aude o altă bătaie la uşă.

— Client nemulţumit? oftează Fenn.

— Ia bâta.

Ce i-am dat puştiului merită cât mi-a plătit. Ce e pe drive îi satisface cererea. Nu sunt genul care-şi păcăleşte clienţii. Dar din când în când, mai apare cineva care regretă mişcarea şi trebuie să subliniez că eu i-am oferit ce a cerut.

— Dacă e Duke, asta n-o să te ajute, spune Fenn, cu o bâtă de metal peste umăr.

Deschid uşa. Din fericire, nu e vreun client nemulţumit. Doar un tip cu o cutie şi o mapă.

— Shaw sau Bishop? întreabă el.

— Da.

— Semnează aici.

Îmi întinde mapa, cu un pix, şi semnez. Apoi, îmi dă cutia şi pleacă.

— Ce e acolo? Fenn ascunde bâta şi vine să citească eticheta de pe cutie. La naiba, e de la tata. E probabil pentru amândoi.

Înăuntru, găsim două smartphone-uri identice, în ambalaje elaborate, ca ceva din „Misiune: Imposibilă".

Privesc pachetul, confuz.

— Dar eu am un telefon.

Fenn îl aruncă pe al lui pe birou şi se întoarce pe canapea.

— Mai face chestii d-astea. E probabil vreo jucărie exclusivistă, pe care nimeni nu poate s-o obţină. Şi vrea să ştim ce chestie importantă e.

— Şi eu ce fac cu el?

Scanned with CamScanner

Telefonul meu merge foarte bine. Primul instinct e să-l vând pe cel nou, deşi cred că David ar observa asta la un moment dat.

— Păstrează-l. Aruncă-l. Fă ce vrei.

Fenn apasă câteva butoane pe controler şi bombăne furios la ecran, în timp ce devine din ce în ce mai frustrat.

— Încearcă să te cumpere, ca să-l placi. Asta e muniţia lui. E mai uşor să cheltuie bani, decât să facă vreun efort.

— Atâta timp cât are grijă de mama, omul mi-e indiferent. Pare o îmbunătăţire de la capitalistul cu codiţă, Dar nu e la fel de tare ca şi CEO-ul de startup. Tipul era un nemernic ordinar, dar mă lăsa să testez nişte aplicaţii foarte tari.

— Stai un pic, ăştia sunt toţi tipi cu care mama ta a ieşit? întreabă Fenn amuzat. Nu au nume?

— După un timp, nu le-am mai învăţat numele. E mai simplu.

— Ce vrei să spui, că noua mea mamă vitregă e o uşuratică?

— Hei, îl avertizez eu. Mai spune asta o dată şi o să te şterg din lumea digitală. O să-ţi golesc şi fondul.

Are decenţa să pară spăşit.

— Îmi pare rău.

— Ai face bine să-ţi pară.

Nimeni nu vorbeşte urât despre mama. Chiar dacă uneori e egocentrică, e tot mama mea.

Pe masa de cafea, telefonul vechi al lui Fenn începe să vibreze. Se apleacă în faţă, ca să se uite la ecran, apoi se strâmbă.

— La naiba!

Pune pe difuzor şi-şi dă ochii peste cap.

— Da?

Scanned with CamScanner

— Mă bucur că te-am prins, spune David. RJ e acolo, cu tine?

Fenn ține telefonul spre mine.

— Da. Bună, David, spun eu, stângaci.

— Super. Mama ta e aici, cu mine. Ați reușit să deschideți pachetul pe care l-am trimis?

Probabil tocmai fusese notificat să pachetul a fost livrat. Ce nerăbdător!

— Bună, mamă, spun eu, în timp ce mă așez lângă Fenn.

— Bună, dragule. Bună, Fenn.

— Tare cadoul, nu?

David pare mult mai entuziasmat de noul dispozitiv decât suntem noi.

— Se spune c-o să devină primul smartphone de pe lună. Nu știu exact cum vine asta, dar probabil înțelegeți mai bine decât mine toată chestia asta cu tehnologia.

— Super, tată, zice Fenn, în timp ce arată degetul mijlociu telefonului. Pot să comand pizza de la NASA, dar o să funcționeze în lift?

— RJ, mi-au spus că are cel mai rapid procesor creat vreodată pentru un smartphone. De două ori mai rapid decât orice de pe piață.

— Tare. Mersi, David.

Mi se pare ciudat să-l accept. Cadourile de la mama sunt de obicei vouchere cadou sau bani, și nu mă plâng de asta.

— Sunt sigur că știți cum să le folosiți, spune David. Să-mi spuneți ce credeți.

— Da, bine, zice Fenn, care se grăbește să închidă. Pa.

— Dragule, înainte să închideți, intervine mama. Ne gândeam c-ar fi distractiv să mergem într-o vacanță

Scanned with CamScanner

de sărbători. N-am avut timp să stăm împreună toţi patru înainte să plecaţi la şcoală. Ce credeţi?

Fenn îşi ridică două degete la cap, preferând o moarte rapidă şi lipsită de durere, în locul unei vacanţe lente şi dureroase alături de familie. Îl înţeleg perfect.

— Da, grozav, mamă.

Mint. Ce altceva aş putea spune? N-are decât să-şi facă de cap. Mai sunt câteva luni până la vacanţa de iarnă. Până atunci, pot să găsesc o cale de ieşire.

După ce Fenn închide telefonul, decidem să fim generoşi şi să verificăm telefoanele. Cu tot entuziasmul, arată doar ca nişte telefoane normale.

— Niciodată n-am fost într-o vacanţă de familie, recunosc eu, în timp ce îmi setez noul telefon. Meseria mamei era să călătorească, aşa că atunci când stătea acasă o perioadă, ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se urce în alt avion sau să stea câteva ore într-o maşină.

— Noi mai călătoream, când era mama. Ne petreceam sărbătorile la Vineyard.

— Bineînţeles.

Ce idiot răsfăţat.

— Ce amintiri frumoase.

Fenn aruncă telefonul într-o parte şi-şi muşcă obrazul. Se uită la televizor, dar nu cred că-l şi vede.

Mă tensionez, deoarece simt că se apropie o mărturisire emoţionantă. Având în vedere noaptea trecută cu Sloane, nu ştiu dacă sunt pregătit pentru o altă discuţie de la inimă la inimă. Dar m-aş simţi ca un nemernic dacă aş merge la baie, în timp ce Fenn deapănă amintiri. Aşa că n-am de ales, decât să-l suport.

— Tata era altfel atunci. Mereu voia să facă activităţi cu noi. Mergeam la pescuit sau doar ieşeam cu barca. A petrecut ore întregi învăţându-mă cum să fac noduri pe care nu puteam să mi le amintesc.

Scanned with CamScanner

Mi-e greu să-mi imaginez dinamica de familie pe care o descrie. Am cunoscut familii care nu se înțelegeau. Copii care-și urau părinții. Părinți care erau răi și nu-și băteau capul cu copiii. Ce se întâmplă între Fenn și David e aproape mai rău. Nu există niciun motiv bun ca să aibă vreo grijă pe lumea asta, cu excepția unei animozități de fond, care-l face pe Fenn să-și bage bețișoare în urechi de fiecare dată când aude vocea tatălui său.

— Și ce s-a întâmplat? Mi se pare că, de fiecare dată când îi spui să se ducă naibii, el nu se lasă și încearcă să te câștige de partea lui.

Orice sentimentalism a acaparat atitudinea de altfel acră a lui Fenn, se dizolvă imediat în aciditatea ranchiunii sale.

— După ce a murit mama, a decis să nu înfrunte situația. Mama murise și tata dispăruse. N-a făcut decât să muncească și când era acasă, încerca să mă evite. Ani întregi, s-a prefăcut că nu exist. Apoi, dintr-odată, a apărut cu o soție nouă și un copil... Privirea lui Fenn e tăioasă. Omule, asta nu e iubire sau bunătate sau bunăvoință din partea lui. Încearcă să-i distragă pe toți de la faptul că e o persoană nasoală, căreia nu-i pasă de nimeni. Când o să-i cadă fațada, crede-mă, o să redevină un nemernic egoist.

Apoi, Fenn închide consola de joc și pune un joc cu fotbal, dând volumul tare. Chiar dacă nu voiam să fiu prins într-o sesiune de terapie despre traumele din copilărie, empatizez cu el. Un tată absent poate să-și lase amprenta puternic asupra unui copil.

— Cel puțin tatăl tău n-a fost niciodată scos gol, dintr-o cameră de motel, de către FBI.

— Ce naiba? întreabă el, întorcându-se spre mine.

— O, da. Prima arestare a tatei a fost un dezastru. Veniseră să-l aresteze pentru acuzații de fraudă. L-au găsit într-un salon de bronzat, pentru că trebuia să convingă o

Scanned with CamScanner

victimă că fusese în Panama în ultimele şase luni, punând bazele unei afaceri importante de dezvoltare.

— Asta da atenţie la detalii, şopteşte Fenn.

— A doua oară când l-au arestat, ieşea de opt luni cu directoarea departamentului de corespondenţă a unei firme de procesare a ştatelor de plată. Avea nevoie de ea, ca să înveţe despre programele sau sistemele lor, ceva de genul ăsta. Locuia cu ea. Mergeau la cumpărături şi îi ducea copiii la orele de karate. Evident, totul a fost o fraudă. Dar la naiba, omule, cel puţin tatăl tău n-are un arbore genealogic fals, pe care-l tratează mai bine decât pe cel real.

Fenn mă priveşte o clipă, ca şi cum încă procesează informaţiile. Apoi, începe să râdă isteric şi abia mai poate să respire.

— Asta aşa, în caz c-aveai nevoie de puţină perspectivă, îi zic eu, ridicând din umeri.

— Îmi pare rău, spune el, în timp ce e roşu la faţă şi râde cu lacrimi. Ai câştigat, omule. E absolut groaznic.

— Mersi. Mă bucur c-am putut să fiu de ajutor.

Mereu am avut un al şaselea simţ în ceea ce priveşte problemele. Aşa cum ghicitorii ştiu unde se află apa în pământ şi unchiul tău ştie că se apropie o furtună, pentru că-l doare genunchiul. Aşa că ziua următoare, când Fenn şi cu mine suntem în Salon, jucând biliard, ştiu că mă aşteaptă ceva. M-am trezit c-o mâncărime în spatele urechii, care m-a avertizat să fiu atent.

— Ai auzit? îl întreb.

— Ce? Fenn e aplecat peste masă, pentru următoarea lovitură.

— Nu s-a făcut foarte linişte dintr-odată?

Scanned with CamScanner

Mă ignoră. E mai preocupat să bage bilele 12 şi 2 în buzunare opuse.

De obicei, în cămin se aude un zumzet constant, de la cei o sută de adolescenţi care se plimbă mormăind, bătându-se şi flatulând. La asta se adaugă şi cel puţin la fel de multe televizoare, laptopuri, telefoane şi orice altceva care ar putea scoate un sunet, iar zgomotul răsună pe holuri şi călătoreşte prin ţevi. Nu realizezi cât de mare e zgomotul, până nu ieşi afară şi urechile tale au în sfârşit parte de o pauză.

Aşa că atunci când se face, dintr-odată, linişte, cu excepţia zgomotului făcut când Fenn loveşte mingea şi blestemă, ştiu că urmează probleme.

— Runda a doua, idiotule.

Duke se îndreaptă spre mine, iar venele îi pulsează.

— Am venit ca să-ţi îndeplinesc dorinţa de moarte.

— Hei, Duke, uşurel, uriaşule.

Fenn se aşază în calea lui Duke, cu tacul în mână, avertizându-l.

— Suntem în mijlocul unui joc.

— Jocul vostru poate să se ducă naibii, îmi spune el, peste umărul lui Fenn. Deci ţi-a plăcut prima bătaie aşa mult, că vrei o a doua?

Observăm că Duke l-a târât pe boboc după el. La naiba, ştiam c-ar fi trebuit să vorbesc cu puştiul ăla, să nu spună nimic despre înţelegerea noastră. Unii oameni nu apreciază discreţia.

— Cine e?

Fenn face pe neştiutorul, încercând să-l ţină pe Duke departe de mine cât mai mult.

Duke îi face semn bobocului, care arată ca şi cum şi-a schimbat pantalonii o dată azi.

— Spune-i ce-ai făcut.

Scanned with CamScanner

Reticent, puștiul se uită în jur și pare că-și mestecă propria limbă.

— Zi odată! Altfel o asistentă o să-ți scoată mingi de biliard din fund cu cleștele de salată.

— La naiba, omule. Bine.

Puștiul inspiră adânc și mă privește doar în fugă, de parcă suntem doi prizonieri, cărora li se strânge ștreangul de gât.

— Am luat pozele pe care mi le-ai dat ieri și le-am trimis în câteva conversații cu oameni pe care-i cunosc de la Ballard.

— Toată școala le-a văzut, intervine Duke. Tipul a fost crucificat.

Foarte bine.

— Ai văzut pozele?

Mă dau din spatele lui Fenn, care mă avertizează din priviri să tac naibii din gură.

Însă n-am nicio remușcare pentru ce-am făcut.

— Nici nu trebuie.

Poate Duke n-ar mai fi așa îngâmfat, dac-ar trebui să-și exprime indignarea într-un forum mai public.

— Dac-aș fi în locul tău, aș vrea să știu ce apăr, înainte să merg și să mă asociez cu asta.

Expresia lui Duke trădează un moment de ezitare. Acum se întreabă dac-a făcut o mare greșeală. Poate sunt naiv, dar îi dau lui Duke beneficiul nevinovăției, iar faptul că e un golan nu înseamnă neapărat că e genul de tip care merge pe la petreceri cu oameni care-și vopsesc fața neagră. Pe de altă parte, negarea plauzibilă e și ea complicitate. După o clipă, îi spune bobocului să dispară.

— Ideea e că nu-ți respecți limitele. Sunt destul de sigur c-am fost foarte clar care sunt regulile.

— Cum zici tu. Conștiința mea e împăcată cu ce am făcut. Poți să-l numești serviciu public.

Scanned with CamScanner

Fenn oftează lângă mine, pentru că ştie că nu mă pot abţine.

— L-am avertizat, îi spune Duke lui Fenn. I-am spus foarte clar.

— Vine de la o şcoală publică. Nu ştiu ce să spun. Are un fel de problemă de învăţare. De la ţevile de plumb din fântânile de apă.

— Nu, omule. Am trecut de favoruri şi iertare. Nu poate să facă doar ce vrea. M-am săturat. Îmi vreau partea. Şi vreau să recunoască că eu conduc locul ăsta.

— Ştii ce?

Deja m-am săturat. Stau fix aici, dar ăştia doi vorbesc despre mine ca doi părinţi care se ceartă din cauza unui copil care are o criză într-un restaurant.

— M-am săturat. Nu ştiu de unde ţi se trage impresia asta diabolică de îndreptăţire. Sau de ce restul lumii lasă un idiot pe steroizi să-şi lege un cearşaf la gât şi să-l numească pelerină, dar m-am săturat să mă joc de-a Băieţii Pierduţi.

— RJ. Nu face asta.

Tonul de avertizare al lui Fenn mă imploră să tac, dar m-am aprins.

— Mă provoci la o revanşă?

Un zâmbet bolnăvicios apare pe faţa lui Duke.

Ridic o sprânceană.

— Şi mai bine. Vreau să-ţi iau locul.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 32

RJ

— Dumnezeule!

Exasperat, Fenn mă priveşte şocat.

— O, ce-mi place! zice Duke lent, în timp ce-mi aruncă o privire plină de dispreţ. Mă bag.

— Minunat. Atunci hai să ne punem pe treabă, îi zic lui Duke, pentru că nu cred că-mi controlez gura în momentul ăsta.

Sunt sigur c-o să regret asta. Unde naibii mi-a fost mintea?

Şi cum naibii m-a făcut să fiu de acord să joc după regulile lui, când ştiu o sută de moduri de a-l detrona pe Duke, fără să dau nici măcar un pumn? Cel puţin în teorie. Pentru că asta e partea frustrantă. În realitate, n-am aflat nimic despre Duke, oricât de mult am săpat. Nicio mizerie pe care s-o folosesc împotriva lui.

Dar poate e un semn. Poate treaba asta nu se rezolvă cu hackingul. Când a venit vorba de Sloane, toată treaba asta mi-a explodat în faţă. Aşa că poate cel mai bun mod de a-l întrece pe Duke e să mă bazez pe singurul lucru apreciat de toată lumea din şcoala asta: tradiţia.

— Super, zâmbeşte Duke. Mâine-seară. Vedem care rămâne ultimul în picioare.

— În niciun caz. Stai un pic, încearcă Fenn să preia controlul. Duke, uită-te la faţa lui. Nu poţi să te aştepţi ca

Scanned with CamScanner

idiotul ăsta să fie pregătit pentru bătaie, de pe o zi pe alta. Ce fel de luptă pentru conducere e asta?

— El a vrut.

— Cum am spus, nu e cel mai isteț. Dar poți măcar să te asiguri că e o bătaie corectă, spune Fenn, disperat. Cum o să li se pară celorlalți, dacă începi să lovești un tip care e deja vânăt și copleșit?

Din nou, vorbesc despre mine de parcă n-aș fi în aceeași cameră cu ei.

— Repet, nu e problema mea.

Duke își încrucișează îngâmfat brațele la piept.

— Dă-i puțin timp să se antreneze. O lună. Așa, o să pari mai rezonabil și dac-o să câștigi, o să fie mai descurajator pentru orice alt posibil rival.

Duke pufnește.

— Dacă ai impresia că poți să-l transformi într-un luptător într-o lună, ești invitatul meu. Nu mi-aș face griji nici dac-ai avea nevoie de șase luni, dar te rog, fă ce vrei.

La chestia asta, sunt de acord cu Duke. Nu sunt mândru să recunosc că data trecută am fost cu totul copleșit și nu cred că o lună o să schimbe asta. Cred că aveam de gând să mă bazez pe tărie și puțin noroc.

O parte din mine începe însă să se obișnuiască cu ideea. Sună eliberator să-l dau pe Duke jos de pe piedestalul lui de egocentrism și să scot școala asta din ghearele lui autoritare. Orice, ca să scap de el și să mă bucur de puțină libertate.

— Deci am stabilit, spune Fenn, ușurat, dar reticent.

— Cu o singură condiție. Trebuie să fii penalizat pentru timp.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă că dacă-ți dau o lună, îmi dai ceva înapoi. Dacă pierzi, o să pleci din școala asta.

Scanned with CamScanner

— Asta nu ține de mine. Părinții noștri nu m-ar lăsa, spun eu, dându-mi ochii peste cap. Cum să aduc vorba de așa ceva?

— Descurcă-te. Sau o să merg la director și o să-i spun că ieși cu fiica lui.

— Pauză, îmi spune Fenn, care ridică un deget spre Duke, apoi mă trage într-o parte. Nu glumește. Dac-o să-i spună lui Tresscott că te-ai văzut cu Sloane pe la spatele lui, o să te exmatriculeze pe loc. N-ai cum să te întorci din asta. Tipul e incredibil de protector cu fetele alea.

— Atunci aș face bine să nu pierd, îi răspund eu.

Fenn oftează.

Mă întorc la Duke și întind mâna.

— S-a făcut.

Satisfăcut, la un pas să saliveze de fericire, Duke dă mâna cu mine, apoi pleacă. Mai mult ca sigur că se duce să aleagă un loc în care să-mi atârne capul pe peretele lui.

— Deci.... bun. Fenn își freacă ceafa și procesează ce s-a întâmplat. Avem o lună la dispoziție ca să ne asigurăm că n-o să mori.

După-amiaza următoare, Sloane vine cu cartea de istorie și un dosar plin de notițe. Mi se usucă gura când o văd cum apare, îmbrăcată în uniforma cu fusta scurtă și cămașa albă, pe care o deschide imediat la nasturi după ce-și pune lucrurile jos.

— Ce faci?

— Relaxează-te, spune ea, dându-și ochii peste cap. Port un maiou dedesubt. Mi-e cald.

E foarte sexy. Atât de mult, că mi-e greu să o privesc, fără să vreau să-i îndepărtez și restul hainelor.

— Ochii sus, mă ceartă ea. Avem multe de discutat.

Scanned with CamScanner

Îmi îndepărtez privirea de sânii ei. Ceea ce e dificil, pentru că arată grozav în maioul ăla.

— Serios?

— Ai fost de acord să te baţi din nou cu Duke şi ai impresia că nu e nimic de discutat?

Sloane dă din cap şocată.

— A, asta. Mă pregătesc, spun eu, ridicând din umeri.

— Te pregăteşti să fii omorât? întreabă ea, sec.

— Lucrez la un plan B, ezit eu. Ştiu că hackingul e un subiect sensibil, dar presupun că eşti de acord să încerc să găsesc orice fel de amuniţie despre Duke? întreb eu, analizându-i expresia.

— Chiar te rog, dar nu cred c-o să găseşti ceva. La Duke, ce vezi, aia şi primeşti.

La naiba. De asta mi-era teamă.

— Poate poţi să găseşti o cale să eviţi totul, îmi sugerează Sloane, pe un ton ironic. Să-l atragi într-o cuşcă, şi să-l trimiţi după în Siberia.

— Bun plan, încuviinţez eu.

— RJ.

— Da, dulceaţă?

— Nu poţi să te baţi din nou cu el, oftează ea. Nu poţi să concurezi cu setea de sânge a lui Duke.

— O să găsesc eu ceva. Crede-mă, mereu o fac.

Nu pare convinsă, dar renunţă la subiect.

— Bine. Vii odată să mă săruţi?

Când face un pas spre mine, fac un pas înapoi.

— Nu, îi zic eu.

Ieri, mi-am promis c-o s-o ajut să-şi ţină promisiunea şi n-o să las să ne fie distrasă atenţia.

— Am venit ca să lucrăm. Despre ce e tema ta?

— Vorbeai serios, mă fixează ea cu privirea.

Scanned with CamScanner

— Foarte. Îmi scot laptopul din geantă. Despre ce e?

După o clipă, renunţă.

— Istoria Europei. Trebuie să discut despre metodele folosite de spanioli ca să răspândească religia catolică în Lumea Nouă.

Dumnezeule. Aproape că-mi pare rău c-o forţez să facă asta, dar spun:

— Sună interesant.

— Nu mai minţi, RJ, zice ea amuzată.

Ne aşezăm pe părţi opuse ale băncii, fiecare cu laptopul în braţe, şi petrecem următoarele minute în tăcere. Eu lucrez la un script nou, care sper să dea peste cap lumea financiară a lui Duke. Deja nu mai ştiu ce să caut.

Tocmai am terminat câteva rânduri, când simt privirea lui Sloane asupra mea. Mă întorc şi o surprind uitându-se la mine cu o privire din ce în ce mai familiară.

— Nu, zic eu ferm.

— Nu, ce? întreabă ea, încruntată.

— Nu, n-o să ne facem de cap.

— *Cineva* are o părere foarte bună despre el însuşi, spune ea, şocată. Nici prin cap nu-mi trecea să ne facem de cap.

— Minţi. Îmi plimb limba peste buza de jos, care se usucă mereu când Sloane mă priveşte seducător. Clar la asta te gândeai. Şi n-o să ai parte de asta până când n-o să-ţi termini tema.

Probabil că tonul meu serios o amuză, pentru că buzele i se curbează puţin.

— Dar cine te crezi, tatăl meu?

— Dumnezeule, să nu mai spui niciodată aşa ceva. Deşi cred c-ar fi în regulă să-mi spui tati uneori.

Asta o face să râdă.

Scanned with CamScanner

— Ai vrea tu.

Apoi, își aranjează fusta, dezvăluind o parte din coapsă. La naiba. Fata asta o să mă termine.

— Chiar nu vrei să iei o pauză?

— Nu, mint eu, când de fapt, nu vreau decât să-mi bag mâna sub fusta ei și s-o pătrund cu degetul până îmi geme numele.

Dar n-o să fac asta.

— Ai putea să-mi vinzi una din lucrările tale online, zice ea, ridicând o sprânceană. Fenn i-a spus lui Casey că ai o afacere profitabilă.

Jur că Fenn habar n-are ce înseamnă să ții un secret. E o gură spartă.

— Așa e, încuviințez eu.

N-are rost să-i ascund asta lui Sloane. N-o să-i spună tatălui ei.

— Atunci de ce nu te-ai oferit să mă ajuți? Dac-ai fi făcut asta, eseul meu ar fi gata, și am putea să ne folosim mai bine timpul...

Oricât de mult îmi doresc s-o trag la mine-n poală și să-i bag limba pe gât, dau din cap.

— Nu m-am oferit, pentru că nu ești genul ăla de persoană.

Asta o surprinde și-și mușcă buza un pic.

— Ai dreptate. Nu sunt genul ăla de persoană, recunoaște ea. Nu pot să trișez.

— Exact. Și cum ai făcut ditamai scandalul despre cum vrei să îți mărești notele, n-o să ai parte de *asta*, spun eu, în timp ce-mi apuc penisul, până nu termini aia.

Arăt spre laptopul ei.

— Ești crud, mă acuză ea, dar observ licărirea de plăcere din ochii ei.

Scanned with CamScanner

Îi place c-o forţez să-şi îndeplinească un scop. Am senzaţia că tatăl ei n-o împinge deloc de la spate când vine vorba de chestii de genul ăsta, doar presupune că Sloane o să facă ce trebuie.

La naiba, tocmai m-am comparat cu tatăl ei. Dinadins, de data asta.

Presupun că nu mă deranjează să am un rol autoritar din când în când, dacă asta o s-o ajute pe Sloane să-şi îndeplinească visul.

Mai târziu, Fenn face o adunare în camera noastră, pentru o sesiune de strategie. Se pare că nu ştiu nimic despre cum să mă antrenez sau să mă pregătesc pentru o bătaie. Am crezut c-o să ridic nişte greutăţi şi poate o să mă uit la nişte meciuri de box, dar Fenn a fost oripilat de idee.

— Ai nevoie de antrenament de rezistenţă, insistă Silas.

Lawson răsfoieşte ziarul şcolii.

— Va trebui să devii mult mai rapid, ca să reuşeşti să-i faci faţă lui Duke.

— E puternic, zice Fenn, de parcă n-am simţit asta pe pielea mea.

— Da, îmi amintesc.

Silas încuviinţează.

— Uită-te la asta.

Lawson ridică o poză din rubrica de sport, cu Duke, la un meci amical cu echipa de fotbal.

— Uită-te la braţele lui, apoi uită-te la ale tale.

Nu e vorba că nu sunt în formă, dar niciodată n-a trebuit să muncesc prea mult ca să-mi menţin constituţia. Duke petrece probabil patru ore pe zi în sală.

— Dezbracă-te, îmi spune Fenn.

Scanned with CamScanner

— Poftim?

— Dă-ţi jos tricoul şi stai în faţa oglinzii. Şi pantalonii. Trebuie să vedem cu ce lucrăm.

— Exact, mormăie Lawson.

— Ştii ce, nu sunt o simplă bucată de carne, îi zic eu.

Cu toate astea, îmi dau jos tricoul şi mă studiez în oglindă. Mereu am avut umerii laţi şi o talie suplă. Dar la piscină, sunt unul din tipii cel mai puţin musculoşi. Am mai degrabă constituţie de atlet.

— Ţi-aş trage-o, îmi spune Lawson, zâmbind în oglindă.

— Nu eşti de ajutor, mormăie Silas.

Cei trei petrec următoarele minute analizând grupe de muşchi şi raţii proteice, şi contrazicându-se în privinţa antrenamentului pe intervale. Mie mi se par nişte prostii, dar le apreciez dorinţa de a mă ajuta în crearea unui regim de antrenamente şi nutriţie. Habar n-aveam c-o să mergem aşa departe. Însă toţi sunt implicaţi şi creează un calendar, împărţind turele cu mine la sală.

Mi-e greu să-mi controlez surprinderea. Sincer să fiu, nu ştiam că le pasă. A trecut mult timp de când am avut un grup de prieteni care să mă susţină. Efortul e foarte mare, iar şansele de reuşită extrem de mici. Chestia asta mă emoţionează.

— Ce se întâmplă dacă o să pierzi, ceea ce e foarte probabil să se întâmple? întreabă Silas, care devine ţinta privirilor celorlalţi doi. O să-ţi accepţi pedeapsa?

— Nu ştiu, o să văd când ajung acolo.

Oricum, n-o să plec de aici. N-o să mă las alungat de aici, după ce tocmai am cucerit-o pe Sloane din nou. În ciuda începutului dificil, cred că avem ceva special, şi clar n-o să plec cu coada între picioare. Dacă o să pierd bătaia, trebuie să găsesc un plan B.

— Şi dac-o să câştigi? întreabă Silas. Capul care poartă coroana e greoi.

Scanned with CamScanner

— În niciun caz, spun eu, râzând. Nu mă interesează să fiu noul Duke. Dac-o să câştig, toată lumea poate să se întoarcă la a-şi trăi viaţa aşa cum vrea. Nimeni n-o să mai fie la conducere.

Pentru că e stupid şi tirania asta copilărească o să se termine cu mine.

Mai târziu, după ce Silas şi Lawson au plecat, Fenn şi cu mine suntem fiecare în patul lui. Nu obişnuiesc să-i împovărez pe alţii cu emoţiile mele, dar trebuie să spun ceva.

— Hei, zic eu, verificând dacă e treaz.

— Da? Pare somnoros.

— Mulţumesc că m-ai susţinut.

— Bineînţeles.

— Credeam că eşti genul de puşti înstărit, care nu dă doi bani pe nimeni altcineva.

— Înţeleg de ce ai avea părerea asta, chicoteşte el în întuneric.

— Dar m-am înşelat. Te-ai dat peste cap pentru mine, când n-aveai de ce s-o faci.

— Suntem fraţi vitregi. Asta facem unii pentru alţii. Sunt alături de tine.

Niciodată nu m-am gândit c-o să simt că Fenn face parte din familia mea.

La cum am fost aruncaţi laolaltă peste noapte, venind din două circumstanţe cu totul diferite, fără să avem un cuvânt de spus, şansele să legăm o prietenie erau slabe, spre inexistente. Şi totuşi, se întâmplă.

— Şi eu, omule, îi zic eu.

Nu-mi amintesc ultima oară când am avut încredere cu adevărat în cineva, dar realizez c-am ajuns să am încredere în Fenn.

În ce lume trăim.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 33
SLOANE

Mă mai văd cu RJ abia sâmbătă noapte, deoarece vineri n-am reuşit să mă strecor din casă. Tata ne-a convins pe Casey şi pe mine să ne uităm la un film cu el. Am senzaţia că tata ştie că se întâmplă ceva, pentru că a stat acasă mai mult în ultimele zile şi ne-a verificat mai mult pe Case şi pe mine. Nu cred că ştie de RJ, dar e evident că simţurile lui părinteşti îi transmit ceva.

Ce nu înţeleg eu este de ce încearcă să fie protector. Am o latură cinică, care suspectează că singurul motiv pentru care îi ţine la distanţă pe toţi băieţii de la Sandover departe de fiicele lui, mai ales de mine, e pentru că se teme că asta ar putea să-i afecteze poziţia. Nu pentru că-i pasă de bunăstarea mea. Înţeleg de ce e exagerat de protector cu Casey, dar cu mine pare forţat. Fals.

Dar poate nemulţumirea mea îmi înceţoşează perspectiva. Relaţia cu tata e dificilă de atâta timp, că deja nu-i mai văd limpede motivele de mult timp.

Din fericire, sâmbătă ia cina cu consiliul de guvernatori. Ceea ce înseamnă c-o să fie la un hotel elegant, golind sticle de vin cu oameni importanţi. Spectacolul durează de obicei până se închide restaurantul, aşa că nu mă aştept să se întoarcă mai devreme de trei dimineaţa.

RJ profită de ocazie ca să mă strecoare în cămin. Am fost sceptică să intru pe la intrarea în spălătorie, dar a insistat că supraveghetorul căminului o să doarmă.

Scanned with CamScanner

N-a trebuit decât să țină ușa deschisă pentru mine și apoi, ne-am strecurat cu atenție pe holuri, ca să nu fim văzuți de nimeni.

— Ești sigur că Fenn n-o să se întoarcă? întreb eu, în timp ce mă așez confortabil pe patul lui.

RJ se asigură că ușa e închisă, apoi se așază lângă mine.

— E la un joc în deplasare. Vor sta acolo peste noapte.

Găsesc albumul de la Sandover de anul trecut, pe noptiera lui RJ, și-l răsfoiesc.

— Pentru ce e?

— Cercetare.

— Ooo, sună sinistru. E ceva aici care o să te ajute să nu ți se pulverizeze dinții?

— Mulțumesc pentru votul de încredere.

— Nu vreau decât să mă asigur că ești pregătit. Și sper c-o să găsești planul ăla B repede, pentru că ce s-a întâmplat prima oară e doar un avertisment prietenesc. O să fie mult mai rău, dac-o să intri în ringul ăla cu el. Să nu te aștepți la o luptă corectă. Duke joacă murdar.

— Putem să nu petrecem seara vorbind despre fostul tău?

RJ e adorabil când e gelos. Mă strânge de coapsă, în timp ce mârâie.

— Mă interesează mai mult cum joci tu murdar.

— N-ai ști ce să faci cu mine.

Îmi mușc buza, o mișcare timidă, care-l face să mă arunce pe pernele lui și să se întindă peste mine.

— Accept provocarea.

Rj își plimbă mâna prin părul meu și mă sărută, strecurându-și limba în gura mea, ca și cum a fost la fel de înfometat după atenție ca și mine. Dependența a venit repede și cu forță. Acum sunt un demon și ies din propria

Scanned with CamScanner

mea piele. Nu știu ce are băiatul ăsta singuratic de mă dă peste cap, dar știu că și-a lăsat amprenta asupra mea.

Îi muşc buza de jos și-mi trec piciorul peste coapsa lui. Îi simt erecția lipită de mine, iar asta îmi declanșează tot felul de idei. Ieri, nici nu voia să mă atingă, și, cu toate că am apreciat că m-a ajutat să mă concentrez pe scopul meu, de a nu rămâne în urmă la școală, planul meu de acum e să-l sărut până o să uităm cum ne cheamă.

— Trebuie să mă mai umilesc puțin, zice el, lipit de buzele mele.

— N-ar strica.

Un alt lucru care-mi place la RJ e că nu e timid. Nu când vine vorba de noi. E atent și observă semnalele pe care le trimit. Așa că atunci când își bagă mâna sub tricoul meu, ca să-și plimbe degetul peste sfârc, mă arcuiesc sub atingerea lui. Mă tachinează și-mi testează răbdarea, până când îl muşc de buză.

— Dacă mai faci asta, o să te muşc.

— Accept provocarea.

RJ mă privește și-mi trage tricoul, ca să-mi expună sânul și să-l strângă. Își înfășoară buzele în jurul vârfului întărit și trage ușor cu dinții, apoi îl asaltă cu limba. Nu mă pot abține și încep să mă frec de el, simțind marginea groasă a erecției lui prin materialul subțire al pantaloni-lor mei de alergat. Deja sunt amețită și simt nevoia să mă eliberez. Încerc să-l pipăi prin blugi, dar îmi dă mâna la o parte.

— Nu vrei să fac asta?

— Seara asta e pentru tine, spune el, în timp ce mă fixează cu privirea și-mi trage tricoul, ca să-mi expună și celălalt sân, pe care începe să-l sugă.

Sunt la un pas să termin doar din ce-mi face acum, din felul în care mâinile lui mă cunosc. Realizez că de ușa

Scanned with CamScanner

dulapului atârnă o oglindă și-l privesc cum mă sărută și-mi suge sânii, strângând perna pe care stau.

Apoi, mâna îi alunecă mai jos, mângâindu-mă între coapse. Se dă într-o parte, ca să-mi țină fix piciorul. Când se uită la mine și observă că privesc dincolo de el, se întoarce și vede oglinda.

— Ce fată obraznică, şopteşte el.

Se priveşte în timp ce-şi plimbă mâna peste pantalonii mei, tachinându-mă peste material. Îi urmăresc mâna în oglindă și strig în minte să își lipească pielea de a mea. Vreau să-l simt în mine.

În schimb, se aşază între picioarele mele și începe să-mi tragă uşor pantalonii, odată cu lenjeria. Pentru o clipă, îmi studiază faţa, ca să se asigure că vreau asta. Și vreau. Aproape îl apuc de cap, dar mă abţin. Apoi îmi depărtează coapsele, le lipeşte de pat și-și plimbă limba peste despicătura mea.

— Da, gem eu.

Vreau să închid ochii, dar nu pot să-mi mut privirea de la reflexia noastră. Senzaţia gurii lui, degetul pe care și-l plimbă peste clitorisul meu, totul e hipnotizant. Limba lui plimbându-se peste mine e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Îţi ador păsărica, şopteşte el peste pielea încinsă. Eşti aşa frumoasă, Sloane.

Îmi sărută clitorisul, apoi îl ia, delicat, între buze. Suge, apoi, când gem de plăcere, eliberează mugurele umflat.

— Liniște, dulceaţă, spune el, în timp ce-şi aşază mâna pe abdomenul meu. Nu vrei să trezeşti tot căminul.

— Urăsc porecla asta, îi zic eu, în timp ce-mi ridic șoldurile, în căutarea căldurii gurii lui.

— O adori, zice RJ, care îmi sărută clitorisul din nou și-l suge uşor.

Scanned with CamScanner

Tot sângele îmi pulsează între picioare. Mă dezintegrez. Îmi muşc buza de jos. Muşchii îmi tremură. Sunt aşa încordată, că nu ştiu cât o să mai suport tachinarea asta chinuitoare.

— Mă gândesc la asta în fiecare secundă a zilei, şopteşte el.

— Să-mi faci sex oral?

— Mmm, la tot.

Limba i se plimbă, fierbinte, în jos, spre deschizătura mea, care e umedă, pregătită pentru el.

— Să te am... Mă linge. Aici. Mă linge din nou. Întinsă pe patul meu. Mă linge iar. Să te fac a mea.

Subliniază asta folosind şi un deget, care alunecă în mine cu o penetrare adâncă.

Amândoi gemem.

— Eşti aşa strâmtă. Vreau aşa mult să fiu în tine.

— Te rog, îl implor eu, dar, în ciuda recunoaşterii chinuite, nu-şi deschide blugii. Rămâne între picioarele mele, gura lui înfometată explorând şi devorând şi înnebunindu-mă, umplându-mă de dorinţă.

— O să termini?

Mă priveşte, în timp ce continuă să mă penetreze cu degetul şi buzele lui umede sunt la nici un centimetru de clitorisul meu.

— Vreau să termini.

Mă uit din nou la reflexia noastră şi mă cutremur când îi văd degetul pătrunzându-mă. Observ şi zâmbetul care-i apare pe buze, înainte să se aplece şi să-şi plimbe limba peste clitorisul meu.

— Vreau să te aud, Sloane.

Îşi mişcă limba mai repede şi un al doilea deget alunecă în mine.

— Vreau să te simt.

Scanned with CamScanner

E prea mult. Sunt copleşită de parfumul şamponului lui şi căldura gurii şi acele două degete lungi care mă pătrund şi se curbează în mine. Respir aşa sacadat, că mă simt ameţită. Nu pot decât să stau acolo şi să mă frec de buzele lui lacome, până când tot corpul mi se încordează, pentru eliberare.

RJ mă linge şi mă sărută pe parcursul orgasmului. Îşi mişcă degetele mai lent, iar limba lui devine uşoară ca o pană, în timp ce tremuratul începe să dispară.

Apoi, în timp ce mă ţine în braţe şi stăm în pat, nu-şi poate ascunde zâmbetul plin de el.

— Nu fi atât de încântat de tine, zic eu, în timp ce-l lovesc în coaste, peste vânătaia încă proaspătă, iar el tresare. Singurul motiv pentru care am avut un orgasm aşa puternic e că mi-am imaginat cum o să arăţi după ce te razi pe picioare.

RJ mormăie şi-şi aşază capul pe pernă.

— Încă reprim gândul ăla.

— Cum merge? Înotul? Începe să-ţi placă?

— Nu-mi vine să cred că zic asta, dar da.

Pare foarte ruşinat, ceea ce mă amuză.

— Hopa, cuiva începe să-i placă să poarte Speedo.

— Îmi place partea cu înotatul, protestează RJ. Urăsc partea cu Speedo.

— Cum să nu.

— O urăsc.

— Siguuuuur.

Mă ciupeşte, apoi mă trage mai aproape. Vorbim o perioadă. Când se face târziu şi în cămin este linişte, şoptim în întuneric, ca să ne asigurăm că nu ne aude nimeni. Niciunul nu vrea să-şi ia rămas-bun.

RJ mă mângâie pe braţ, desenând forme pe pielea mea. E plăcut. Să vorbesc cu cineva care simt că mă ascultă, căruia îi pasă.

Scanned with CamScanner

Nu eram sigură că sunt pregătită, încă mai aveam dubii, dar seara asta m-a convins că RJ nu se preface de faţă cu mine. N-a creat o persoană pe baza profilului psihologic pe care l-a construit când a tras cu ochiul la reţelele mele de socializare. În ciuda modului foarte neplăcut în care a făcut asta, conexiunea noastră a fost autentică. Încă este. Faptul că sunt aici, cu el, e aşa natural, că simt cum mă cuprind emoţiile.

Dumnezeule, tipul ăsta mă face să fiu siropoasă, dar nu pot să mă abţin. De când am fost de acord să-i mai dau o şansă, se poartă aşa dulce. Îmi trimite mesaj în fiecare dimineaţă. Uneori, unul amuzant, ca cel de ieri: *Neaţa bună, frumoaso*. Azi, unul sexy: *Neaţa, dulceaţă. Am visat că sunt în tine. A fost incredibil.*

Şi mesajele de noapte bună sunt la fel de imprevizibile. Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept de la RJ, şi-mi place asta. Nu ştiu cum reuşeşte, dar poate să îndepărteze bucăţi din armura mea şi mă face să mă simt... siropoasă.

La naiba. Mă simt siropoasă.

— Ce face sora ta? Cum se descurcă la şcoală? întreabă el, scoţându-mă din gândurile mele îngrijorătoare. Ultima oară când ai vorbit de ea, părea să-i fie greu.

— Aş vrea să spun că e mai bine, dar nu e. Însă Casey e cu zâmbetul pe buze. Nu vrea să fie o povară pentru nimeni. Mereu a fost aşa. Reuşeşte să-l convingă pe tata, dar nu şi pe mine. Ştiu că îi este greu.

— Trebuie să fie groaznic de greu să-ţi revii după aşa ceva.

Înghit nodul din gât. Durerea vinovăţiei e mereu acolo. Aş fi putut lua zeci de decizii ca să previn toate astea. Niciodată nu uit ce am făcut.

— Fac tot ce pot ca să am grijă de ea...

— Dar de tine cine are grijă?

Scanned with CamScanner

— Nimeni. Tocmai asta e problema, oftez eu. Știu că par o nesuferită. Sora mea mai mică a trecut prin ceva groaznic, și eu stau aici...

— Ai voie să ai emoții, îmi spune el, sărutându-mă pe tâmplă. E în regulă să obosești sau să te simți frustrată sau stresată.

— Dar nu e vorba de ea. Casey poate să-mi ceară orice, oricând. Nu mă deranjează. Dar tata e preocupat de orice altceva, și puțina atenție pe care ne-o oferă e îndreptată doar asupra ei, iar eu trebuie să suport asta și să fiu cea invincibilă. De parcă toată lumea noastră se balansează pe o minge de pe capul meu, în timp ce eu mă clatin pe o scobitoare.

Simt din nou un nod în gât, de data asta de la tristețe. Din când în când, ar fi plăcut dacă tata ar părea interesat de ce fac. Dacă s-ar purta ca un părinte, dincolo de a-mi speria iubiții. Știu că are nevoie de mine, dar sunt la capătul puterilor.

— Mereu se gândește la noaptea aia. Casey era responsabilitatea mea și l-am dezamăgit, așa că acum mă pedepsește.

Îl simt pe RJ cum se încordează.

— De ce crede că ce i s-a întâmplat e vina ta?

Pentru că e. În privința asta, suntem de acord.

— Duke și cu mine eram despărțiți, așa că m-am gândit că ar fi distractiv s-o iau pe Casey la balul juniorilor. Tata n-a fost încântat de idee, așa că m-a pus să jur c-o să stau cu ochii pe ea. Inițial, totul a mers bine. Ea dansa cu niște prieteni și se distra de minune. Apoi, Duke m-a prins la colț, spunându-mi pentru a suta oară de ce ar trebui să-l primesc înapoi.

Înghit din nou. Pe lista mea de regrete majore în viață, ăsta e în top. Dacă mi-aș fi ascultat instinctul și i-aș fi spus să se ducă naibii, aș fi prevenit ce a urmat.

Scanned with CamScanner

— Așa cum știi, un lucru duce la altul. Am făcut sex. Am lipsit un timp și, când ne-am întors, n-am mai văzut-o pe Casey. M-am uitat în jur, am verificat peste tot, dar n-am găsit-o. La un moment dat, am început toți s-o căutăm. Silas și Lawson, toți băieții erau acolo și s-au împrăștiat. Am căutat-o disperați o oră, până când am primit un mesaj de pe telefonul ei.

Încă mă bântuie. O fracțiune de secundă de ușurare, urmată de o panică rece, care mi-a acaparat sângele.

— Spunea c-a fost un accident și să merg la debarcader.

Amintirile încearcă să iasă la suprafață, dar le opresc. Le alung în adâncul psihicului meu.

— Scena a fost una urâtă. Polițiștii au realizat că mașina se îndrepta spre debarcaderul abandonat, și apoi, dintr-un motiv anume, a întors și a intrat în lac. Am petrecut luni întregi implorându-i să continue investigația, dar cum nu exista niciun martor sau imagini de securitate, au închis cazul.

Realizez că tremur abia când RJ trage plapuma și mă strânge în brațe. Dintr-odată, sunt epuizată și mi-e greu să țin ochii deschiși. Până și amintirile acelei nopți mă obosesc. Luni întregi, parcă am fost la capătul puterilor, stând la mal, încercând să scot mașina din apă. Gemeam și țipam cât mă țineau plămânii, dar oricât de mult mă străduiam, nu făceam decât să mă scufund.

— Nimic din tot ce mi-ai zis nu pare să fi fost din vina ta, mă asigură el.

Și nu e primul care spune asta. Apreciez încercarea, dar știu mai bine.

— Mă omoară. Sunt atâtea întrebări rămase fără răspuns și mi se pare imposibil să nu fi existat nici măcar un martor. Mă tot gândesc că sunt oameni cu care am vorbit, pe care i-am considerat prieteni, care au văzut ce s-a întâmplat, și n-au zis nimic.

Scanned with CamScanner

— Sper să nu te superi, dar...

— Ce?

— E posibil să fi săpat după informaţii legate de accidentul surorii tale. Eram curios.

Aud un tremur în vocea lui, ca şi cum se teme să-mi reamintească de abilităţile lui de hacker.

— M-am uitat, dar n-am găsit nimic util în dosarele cazului.

Cel puţin îşi foloseşte abilităţile pentru o cauză nobilă.

— De data asta, e în regulă, îl tachinez, după care devin serioasă din nou. Dacă vrei să fii băgăcios, nu m-ar deranja ajutorul. Altfel, suntem într-un punct mort. Nu ştiu cât mai pot să sufăr din cauza asta sau s-o văd pe Casey încercând să-şi amintească. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat.

— Dacă e ceva de aflat, o să găsesc, promite RJ.

Se apleacă şi mă priveşte în ochi. De curând, am înţeles că e o persoană mult mai sinceră decât lasă să se înţeleagă. Chiar şi când e sarcastic, există un nivel de adevăr în spate. Aşa că ştiu că vorbeşte serios când îmi spune c-o să sape până o să ajungă la fund.

— Apropo, tata şi Casey se duc mâine să se uite la nişte colegii. O să plece la prima oră a dimineţii şi se vor întoarce târziu. Dacă vrei, poţi să vii, să petrecem ziua împreună.

Observ ezitare în buzele lui ţuguiate.

— Ador ideea asta, doar că nu cred c-ar trebui să riscăm.

— De când eşti genul precaut?

— Ai spus că are camere de supraveghere peste tot în casa aia. Dacă e obsedat şi doar jumătate din cât ai spus că e, probabil le monitorizează de pe telefon. Poate primi

Scanned with CamScanner

alerte de la senzorii de mișcare, când cineva activează o cameră afară.

Are dreptate. Cu toate astea, sunt dezamăgită că renunță așa repede la șansa de a petrece mai multe ore împreună, nesupravegheați.

— Sloane.

Îmi simte nefericirea, își plimbă mâinile peste coastele mele și mă strânge de talie.

— Evident, aș vrea să vin. Te-aș mânca pe masa din bucătărie dacă mi-ai spune s-o fac. Dar aș vrea să te pot vedea în continuare. Dacă am fi prinși, tatăl tău m-ar da afară din școală și aș ajunge la o fermă de vite din Montana, pentru tineri rebeli.

— Nu știu ce să zic, ar trebui să te văd mai întâi într-o pereche de pantaloni de cowboy înainte să exclud posibilitatea.

— Visează în continuare, drăguțo.

Când casc, știu că e momentul să mă duc acasă. E prea confortabil în pat, lângă el. În secunda în care o să închid ochii, o să adorm, și o să fie dificil să ies de dimineață.

RJ verifică dacă e cineva pe hol, după care ne strecurăm din camera lui. Evident, nu i-am spus asta, dar am încercat să ies pe geam odată, și nu vreau să cad din nou. Așa că mergem în vârful picioarelor, iar eu îmi țin pantofii în mână, și ne îndreptăm spre scara de incendiu. Aproape am reușit când ajungem la primul etaj. Ieșirea din spate e localizată în capătul holului, prin spălătorie și rampa de încărcare. Doar că în timp ce ne îndreptăm spre intrarea principală, vedem o umbră.

— La naiba, șoptește RJ.

— Ce e?

— Ușa lui Roger e deschisă.

— A cui?

Scanned with CamScanner

— A domnului Swinney. Supraveghetorul căminului. De obicei doarme la ora asta. Televizorul e închis.

— Nu înțeleg.

Acum stăm lipiți de perete, într-un alcov mic, unde se află bustul unui fondator al Sandover pe un piedestal.

— Ce facem? şoptesc eu.

RJ se strâmbă şi scrâşneşte din dinți. Se uită din nou după colț.

— Trebuie să fugim. Să sperăm că a adormit şi doar a uitat să închidă uşa.

— Bine.

Mă concentrez pe semnul de ieşire de la capătul holului, gata să alerg ca şi cum sunt la calificările pentru etapa pe stat. Dar în clipa în care ieşim, ne lovim de domnul Swinney, îmbrăcat în halat şi pijamale, cu o cană de ceai în mână.

— Domnişoară Tresscott, spune bărbatul, în timp ce-mi aruncă o privire mustrătoare. Nu cred c-am făcut cunoştință. Sunt Roger Swinney. Iar tu eşti destul de departe de casă la ora asta.

Încerc să mă gândesc la o scuză.

— Eu...

— Merge în somn, spune RJ.

Încerc să-mi opresc un râset.

— Exact. Sunt somnambulă.

Domnul Swinney ne face semn să tăcem, după care ne ține o morală. Ideea de bază e că abia aşteaptă să-i spună tatei de această indiscreție. Simt un gol în stomac la auzul amenințării, sau mai degrabă al promisiunii, şi îmi dau seama că nici RJ nu e prea încântat.

— Sunt convins că poți să găseşti ieşirea, spune domnule Swinney, la final. De data asta, poți să foloseşti uşa principală.

Scanned with CamScanner

RJ și cu mine ne îndreptăm spre treptele de afară, unde mă încalț și mă întreb cum o să-i explic asta tatei. Oricare ar fi motivele lui pentru care-i pune pe fugă pe băieții de la Sandover și-i ține departe de mine și de Casey, tata nu face amenințări fără fond.

— N-am cum altfel să spun asta. E de rău, îmi spune RJ.

Știu. Singura dată când am fost prinsă cu un tip de la Sandover, tata l-a exmatriculat pe loc. Cu Duke, a trebuit să-i spun direct și să-i cer permisiunea.

— Care sunt șansele să-mi dea voie să ies cu tine?

— Înainte de accidentul lui Casey, erau decente. Acum însă, slabe spre deloc. Poate pot să fac eu ceva. Să ajung prima la tata și să mai temperez situația. O să-i spun c-am venit la Silas și că ne-am întâlnit pe hol.

— N-o să te creadă, crede-mă. Sunt primul tip pe care o să-l cerceteze.

— Uiți că aici stă cel puțin un fost de-al meu. Nu ești singurul delincvent din clădire.

— Să trecem peste asta, spune el, pentru că s-a săturat să tot audă de Duke. Trebuie să ne asigurăm că Roger nu spune nimic. Asta înseamnă că trebuie să aflăm ce face în fiecare duminică noaptea. Dacă facem asta, o să avem un atu.

Când mă uit peste umărul lui RJ, îl văd pe domnul Swinney, care stă la fereastră și ne privește, în timp ce-și bea ceaiul.

Expir și încuviințez.

— Tata o să fie plecat din campus mâine, așa că orice trebuie să faci, fă-o până luni dimineață.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 34

RJ

M-am uitat la exact trei minute dintr-un meci de box, online, și m-am plictisit. Pentru că sincer, dacă tot o să-ți spui Dobermanul lui Satana, mă aștept la ceva mai mult decât îmbrățișări agresive. Acum regret c-am renunțat așa repede la cercetarea mea. Mă simt ridicol dansând în jurul saltelei de la sală, duminică dimineața, în timp ce Lawson țipă de la spate „lovește și mișcă-te", iar Fenn încearcă să-mi spună unde să-mi țin picioarele și cum să mă apăr.

— Nu vrei ca Duke să te prindă în frânghii. Ține garda sus și încearcă mereu să menții avantajul de a ajunge la el.

— Nu mă uit la porcăriile alea de MMA. Vorbește normal.

— Cât de greu e să lovești pe cineva? oftează Lawson frustrat. Mă omorâți amândoi.

Silas se ridică de pe saltea, cu o sticlă de apă în mână.

— Nu-l asculta. Nu poți să intri în ring lovind în stânga și-n dreapta, nu cu Duke. O să te pună la pământ și nici n-o să apuci să-l atingi.

— Uite, faci așa, spune Fenn, în timp ce saltă pe picioare. Brațele sus. Îți folosești antebrațele ca să blochezi loviturile. Dar trebuie să-i iei și ținta, așa că trebuie să te miști. Nu sta nemișcat în fața lui, altfel...

Scanned with CamScanner

— O să mă pună la pământ. Da, am auzit. M-am mai bătut, să știți.

— Și uite cum a ieșit, râde Lawson.

Lăsând la o parte ultima interacțiune cu Duke, înțeleg că scopul principal e să nu fiu lovit în față.

— Hai. Fenn îmi face semn să înaintez și saltă dintr-o parte într-alta. Atacă-mă.

Are un zâmbet îngâmfat, în timp ce-și trece degetul peste nas, așa cum a văzut probabil într-un film la un moment dat.

— Te las să mă lovești primul.

— Bine, dar m-aș simți nasol dacă o să-ți rup nasul.

— Asta dacă poți să lovești altceva în afară de aer.

Îl lovesc direct în nas. Face câțiva pași în spate, și se apucă de față.

— Al naibii.

— Ai grijă ce-ți dorești.

Lawson se distrează de minune.

— Sunt bine, spune Fenn în timp ce ridică două degete însângerate.

— Ești sigur?

Silas îi aruncă un prosop, ca să se curețe.

— N-am sfaturi pentru directa ta, arată bine.

Silas își ia ghiozdanul, în timp ce chicotește.

— Trebuie să plec. Mă duc la Ballard, s-o văd pe Amy. Încercați să nu vă omorâți.

— Și eu trebuie să plec. Trebuie să fac sex, spune Lawson.

— E abia 11.00, pufnesc eu.

— Și? Vine să mă bată pe braț. Știi ce, e în regulă. Când mă întorc, o să-ți spun povestea cu barza, ca să înțelegi că oamenii pot să facă sex la orice oră.

Scanned with CamScanner

Asta îl face pe Silas să râdă. Nu cred că l-am văzut vreodată așa amuzat.

— Ai meritat-o pe asta, îmi spune Fenn, în timp ce îi privim pe ceilalți doi îndepărtându-se. Pui sub semnul întrebării programul de sex al cuiva. Poți mai mult, Remington.

— Du-te naibii, Fennelly.

Ne oprim după asta și mergem în vestiar, să ne spălăm și să ne schimbăm. Își bagă niște șervețele în nas, ca să oprească sângerarea.

— Îmi pare rău pentru asta, spun eu.

N-am vrut să-l lovesc așa tare, ci doar să tacă pentru o secundă.

— Nu, a fost în regulă, nu-ți face griji.

— Ai primit bine lovitura.

Îmi arată degetul mijlociu.

— Am o mică misiune de a găsi informații și mi-ar prinde bine un ajutor.

— Serios? Fenn se așază pe bancă, ca să se încalțe. Nu e vorba de Duke, nu? Pentru că pun pariu că și-a securizat camera din cămin.

— Nu e despre Duke. Diseară e singura mea șansă să aflu ceva ce pot folosi împotriva lui Roger, ca să nu spună că a găsit-o pe Sloane în cămin aseară. Dacă nu aflu ce face, o să fiu exmatriculat.

— Bine. Care e planul?

— Ai chef de o plimbare cu mașina?

— Mă inviți la o întâlnire? întreabă el, uimit. Dar suntem înrudiți.

Oftez.

Cum Silas i-a luat mașina ca să se ducă să-și vadă iubita, Fenn împrumută o mașină de la un alt senior.

Scanned with CamScanner

Şi cum suntem la Sandover, maşina e un SUV Porsche Cayenne, cu scaune din piele şi un motor care toarce ca o pisică. În după-amiaza aia, aşteptăm în parcarea benzinăriei, cam la doi kilometri de campus, pe drumul pe care merge mereu domnul Swinney. Acesta trece pe lângă noi conform programului, în maşina lui albastră. Fenn aşteaptă câteva secunde, apoi porneşte în urmărirea lui.

— Trebuie să păstrezi distanţa, îi reamintesc lui Fenn. O să devină suspicios dacă n-o să fie multe alte maşini pe drum.

— Da.

Fenn micşorează viteza şi-l lasă pe Roger s-o ia înainte. Sper că, la distanţa asta, n-o să observe SUV-ul sau faptul că acesta o să-l urmărească în următoarele două ore pe drumurile astea cu două benzi.

Îmi amintesc ziua când ţineam buchetul de mireasă al mamei, la altar, în timp ce Fenn stătea lângă tatăl lui, cu două cutii de verighetă goale. Atunci, aş fi preferat să sar pe geam, decât să-mi petrec weekendul într-o maşină, cu el, urmărind un bărbat prin New Hampshire. Când ne-au lăsat părinţii la Sandover, abia dacă ne-am spus două cuvinte. Acum, nu există altă persoană cu care aş fi preferat să plec într-o misiune de recunoaştere.

Se pare că-mi place să-mi petrec timpul cu Fenn. Şi încep să mă simt ca acasă în locul ăsta. E ceva ce n-am mai simţit de nici nu mai ştiu câte mutări. Până şi echipa de înot începe să-mi placă. Majoritatea tipilor sunt de treabă. Cu excepţia lui Carter, care poate să se ducă naibii. Cu toate astea, e plăcută senzaţia că aparţin locului.

Dintr-odată, realizez câte am de pierdut în bătaia asta cu Duke. Dac-o să pierd şi el o să se ţină de cuvânt, să fiu exmatriculat, nu-mi iau rămas-bun doar de la Sloane, ci şi de la seria asta neaşteptată de accidente care au devenit viaţa mea. O să devin din nou un intrus. Trimis pentru o altă a doua şansă, într-un loc unde sigur e mai rău.

Scanned with CamScanner

Aș face bine să mă pun serios pe antrenat.

Soarele coboară în spatele copacilor, când mașina lui Roger iese de pe drumul de țară și o ia pe un drum șerpuitor, în umbra munților.

— Rămâi în urmă, îi ordon eu.

Instinctiv, Fenn dă mai încet radioul și lasă mai multă distanță între noi și ținta noastră. Mașina albastră e un punct, care înaintează pe curbele din fața noastră. Văd cum kilometrajul arată 50, apoi 40, până abia ne mai mișcăm.

— Trebuie să fim aproape, spune el.

— Potrivit ultimelor lui drumuri, e cam la un kilometru în sus, și 500 de metri spre vest.

— La naiba, strigă Fenn, în timp ce apasă brusc pe frână.

— Ce e? Ne-a văzut?

Bagă mașina în marșarier și dă cu spatele, apoi intră între copaci.

— Aia era mașina lui parcată acolo, spune Fenn, în timp ce oprește motorul. Cred că l-am văzut intrând în pădure. Părea că e un drum.

— Super. Deci o luăm pe jos. Sunt multe căpușe în New Hampshire?

— Doar afară.

— Minunat.

Fără echipament de drumeție, plan de evadare sau vreo idee despre ce ne așteaptă în cealaltă parte a pădurii, intrăm în ea, după Roger, pe un traseu de lângă mașina lui parcată. La naiba. Dacă el poate să facă drumeția asta în fiecare săptămână, n-are cum să fie așa grea.

Fenn ia o creangă căzută, pe care o curăță de rămurele, și o folosește pe post de baston.

— Dacă te gândești la căpușe, măcar n-o să te mai gândești la bădărani și vânători.

— Ce?

Scanned with CamScanner

— Da. Sunt sălbatici care se pregătesc de apocalipsă și oameni care vor să evite taxele. Și mai sunt braconieri și tipi care susțin Al Doilea Amendament[6].

— Serios?

Păşim încet, conştienţi că Roger poate să fie aproape.

— O, da. Ai auzit vreodată poveştile de groază despre poteca din Munţii Apalaşi? E undeva pe aici. Tot felul de psihopaţi şi ucigaşi în serie de plimbă prin zonă şi-i urmăresc pe drumeţi, ca să-i omoare.

— Du-te naibii.

— Vorbesc serios.

Știu că Fenn glumește. Cu toate astea, întunericul îmi joacă farse. Dintr-odată, îmi imaginez mișcare într-o parte, iar sunetul propriei mele respirații e ca un străin deasupra umărului meu.

— A fost odată un tip, care stătea într-un adăpost, când o tipă a ieșit din cortul ei și s-a dus la focul de afară. Peste câteva ore, a bătut la ușa unei bătrâne din oraș și a rugat-o să sune la poliție. Tocmai o tăiase pe sărmana fată în bucăți cu securea.

— Ai fi putut să nu-mi spui asta...

— La naiba!

Mă întind și-l prind pe Fenn de tricou, când aproape cade.

— Ești bine?

— Da.

Își aprinde lanterna telefonului, ca să vadă de ce s-a împiedicat. Sunt rămășițele unui zid ce ies din pământ, ca un trunchi de copac.

— Ce naiba?

Amândoi ne aprindem lanternele și scanăm zona. În jur, sunt ruine în paragină, ca pietrele funerare ale unor

---

6 Al II-lea amendament al Constituției Statelor Unite protejează dreptul de a deține și de a purta arme (n. red.).

Scanned with CamScanner

structuri ce au existat odată aici. Un coş de fum se înalţă din noroi. Un perete cu un gol în locul uşii. Lespedea unei fundaţii pentru nimic.

— Ce e asta? mormăi eu mai mult pentru mine, neaşteptându-mă la un răspuns.

— Munţii ăştia au fost acoperiţi de fabrici de exploatare forestieră, şopteşte Fenn, de parcă semnele unei prezenţe umane din trecut înseamnă că acum suntem ascultaţi.

Clădirile au dispărut, dar urmele lor se văd în continuare. Studiez conturul caselor perfect situate în rând, de o parte şi de alta a ce a fost odată drumul.

— Asta n-arată a fabrică de cherestea.

— Ce are mai mult sens? Se te urci pe muntele ăsta şi să-l cobori zilnic sau să ieşi pe uşă şi să pui mâna pe un fierăstrău?

— Un oraş fantomă.

— Dacă bătrânul Rog se debarasează de drumeţi, ăsta ar fi un loc bun.

Doar că nu sunt superstiţios şi nu cred în poveşti de fantezie şi de groază. Roger e un ciudat, dar nu cred că are înclinaţii spre scenarii de groază. Orice face aici e mai mult pe latura intelectuală.

Înaintăm, până când se termină copacii şi apare o zonă cu iarbă înaltă.

— Omule, Swinney creşte iarbă, spune Fenn, care mă opreşte.

Umorul lui se transformă rapid în panică, când auzim voci şi printre plante apare lumina puternică a unei lanterne. Ne punem la pământ şi ne târâm pe mâini şi genunchi, în siguranţa relativă a copacilor.

— Am auzit patru, poate cinci tipi? şoptesc eu.

— Clar e şi un generator pe aici.

— Sigur au o şi o rulotă.

Scanned with CamScanner

— Cum au adus-o?

Însă întrebarea mai importantă e ce facem acum?

— Hai să ne întoarcem, spun eu, în timp ce-l trag pe Fenn.

— Serios? De ce? Abia am ajuns aici.

— Și am găsit ce căutam. O să-l așteptăm pe Swinney lângă mașină și-l confruntăm acolo. Asta presupunând c-o să fie singur.

Fenn zâmbește și dinții albi îi strălucesc în întuneric.

— Nu vrei să-i faci o poză când iese din pădurea de iarbă?

— În niciun caz. Ai auzit vreodată de Humboldt County?

— Ce? Nu.

O luăm repede înapoi pe drumul pe care am venit, prin orașul fantomă și statuile sale care ne privesc. În timpul ăsta, îi povestesc lui Fenn:

— Acum câțiva ani, eu și mama am locuit în nordul Californiei. Humboldt era, și încă este, capitala plantațiilor de marijuana din SUA. O parte din ce se numește Triunghiul de Smarald. Acolo, există mai multe recolte ilegale pe hectar decât oriunde altundeva în țară. Și e statul și cu a doua cea mai mare rată de crime. Oamenii de acolo nu se joacă. Te împușcă și-ți transformă cadavrul în îngrășământ doar pentru c-ai intrat pe proprietatea lor.

— Iarba nu e legală în California?

— Ba da, iar asta n-a făcut decât să-i enerveze. Nu vorbim aici de hipioți pasionați de granola, ci de niște mafioți duri, cu AK-47 și câini care-ți mănâncă fața. Deci nu, n-o să stăm pe acolo ca să-i întâlnim pe partenerii de afacere ai lui Roger. Atâta timp cât nu vedem alte mașini pe drum, o să-l confruntăm acolo. Nu vreau să mor în seara asta.

Scanned with CamScanner

Din informațiile extrase din telefonul domnului Swinney săptămâna trecută, știm c-o să avem ceva de așteptat. Așa că ne așezăm pe un buștean cu vedere spre mașini și drum, și ne pregătim pentru o noapte lungă.

— Spionez cu...

— Să nu te prind că începi, zic eu, în timp ce-l lovesc pe Fenn în coaste.

— Atunci ce o să facem toată noaptea? Trebuie să fiu amuzat în mod constant, altfel o să mă autodistrug.

— Parcă ești Lawson, spun eu, zâmbind.

— Nu suntem așa diferiți, spune Fenn, ridicând din umeri.

— Ba sunteți. Tu ai o conștiință.

Fratele meu vitreg îmi aruncă o privire rapidă.

— Ești sigur de asta?

Înainte să răspund, mi se aprinde ecranul telefonului.

SLOANE: Cum merge misiunea?

În timp ce îi scriu că totul e în regulă, observ că Fenn se uită la telefonul meu. Inițial, cred că încearcă să-mi citească mesajele, după care îi observ expresia tristă.

— Folosești noul telefon spațial, mă acuză el.

— A, da. Tatăl tău avea dreptate, chiar are cel mai rapid procesor pe care l-am văzut vreodată la un telefon.

— Așa te cucerește, chicotește Fenn amar.

Se lasă tăcerea între noi, fiind întreruptă doar de respirația lui zgomotoasă.

— Nu sunt gelos, îmi spune el.

— Bine, îl privesc eu, amuzat.

— Pentru că tata îți ia chestii, clarifică Fenn.

Se întinde și pare complet detașat.

Scanned with CamScanner

— E modul lui de a se asigura c-o să-i oferi ceva. Mie mi-a cumpărat tot felul de chestii obscen de scumpe, pentru că voia permisiunea mea.

— Ca să ce?

— Să-l las să fie un tată rău. Voia să nu vorbesc despre asta, să mă prefac că nu suntem străini, că nu a încetat să-i mai pese de mine după ce a murit mama.

Tonul lui tăios și expresia pierdută dezvăluie mai multe decât ar fi făcut-o niște înjurături sau priviri încinse. Fenn s-a amorțit pe dinăuntru, ca să nu mai fie rănit vreodată de tatăl lui. Îl înțeleg, e un mod util de a face față situației. Și eu făceam asta uneori, până când am realizat că soluția reală pentru a nu fi rănit e să nu-ți mai pese.

— Și de la mine ce vrea? Aprobare, nu?

Fenn încuviințează.

— Vrea să te cucerească. Să dea bine în fața noii lui soții. Dar chestia cu tata e că n-are rezistență.

— Cred că mama n-ar fi de acord cu asta, pufnesc eu.

— Ești scârbos. Vreau să spun că renunță repede. După ce vede că nu poate să obțină ce vrea de la cineva, renunță. Nu insistă. Mă rog, ce vreau să spun e să nu te atașezi de el. Nu vreau să te arzi.

— Niciodată nu mă atașez, spun eu cu sinceritate.

— Prostii. Ai prins atâtea rădăcini aici, că practic ești una cu pământul. Pentru numele lui Dumnezeu, te-ai înscris în echipa de înot. Recunoaște, îți pasă. Dumnezeule, Sandover te-a transformat într-o persoană căreia îi pasă. De obicei, are efectul opus.

Râsul lui e contagios. Râd și eu, în timp ce mă întreb de ce evaluarea lui sinceră a transformării mele nu mă sperie. Are dreptate. Chiar m-am schimbat. Când am ajuns aici, eram un singuratic hotărât să țină la distanță pe

Scanned with CamScanner

toată lumea, și într-o lună, am ajuns să am un frate vitreg, o iubită și o echipă de înot.

Poate nu-i chiar așa rău să te atașezi.

— Mai știi chestia aia pe care ai spus-o noaptea trecută? Despre cum suntem o familie? spun eu, stângaci.

— Ce e cu asta?

— Presupun că nu urăsc ideea.

Mă aștept să râdă, dar vocea lui devine răgușită, puțin tremurândă.

— Da, nici mie nu-mi displace. Poate eram oarecum singur înainte să vii.

Mi-e greu să nu răspund cu o remarcă isteață. Afirmația lui e așa greoaie, iar primul meu instinct e să mențin lucrurile la un nivel superficial. Dar mă forțez să nu transform un subiect dificil pentru el într-o glumă.

— Mi-e dor de mama. Nu atât de mult ca atunci când eram mic, dar destul. Cu tata nu pot să vorbesc despre nimic. Gabe nu mai e. Așa că da, a fost plăcut să te am prin preajmă.

Un alt text îmi luminează ecranul și simt ușurarea care ne cuprinde pe amândoi. Conversația asta devenea mult prea reală.

SLOANE: Dacă te plictisești, imaginează-ți că sunt acolo și-i fac diverse chestii penisului tău.

Mormăi tare. Ce femeie afurisită.

Fenn zâmbește.

— Ești în regulă?

— Nu, scrâșnesc eu. Sloane îmi trimite mesaje murdare, când știe foarte bine că stai fix lângă mine.

Sugestia lui nu mi-e de mare ajutor.

— Dacă vrei să te masturbezi în spatele copacului ăla, îți promit că n-o să mă uit și o să-mi acopăr urechile.

Scanned with CamScanner

— Du-te naibii, spun eu, în timp ce-i răspund lui Sloane.

EU: O să dau notificările pe mut, pentru că ești malefică. S-aveți o zi bună, doamnă.

— Deci care e treaba? întreabă el, arătând spre telefon. Jur că de fiecare dată când mă întorc, îi trimiți scrisori de dragoste. Sunteți oficiali?

— Nici măcar nu știu ce înseamnă.

— Înseamnă că suntem aici pentru c-ați fost prinși în cămin aseară. Deci chestia asta dintre voi e oficială sau...

— Ieșim la întâlniri, presupun. Dacă asta se numește oficial.

E ciudat să mă gândesc că n-au trecut decât câteva săptămâni de când nici măcar nu voia să-mi spună cum o cheamă. Atunci, Sloane era doar un mister sexy, cu niște picioare incredibile, care mă implora să-l rezolv. Acum, în ciuda greșelilor, mă simt mai apropiat de ea decât m-am simțit față de o tipă, de la fata de care am fost amorezat în clasa a cincea, și care m-a tras în spatele leagănelor din cauciuc ca să mă sărute, apoi să mă lovească între picioare.

— Deci chestia asta nu e doar o aventură? întreabă Fenn, în timp ce desenează diverse forme în pământ, cu bățul.

Niște faruri se aprind printre copaci și inima începe să-mi bată cu putere, dar apoi dispar în depărtare.

— Nu, răspund eu, absent. Presupun că încerc s-o cunosc.

Fenn mormăie sarcastic.

— Presupui.

— Evident, îmi place de ea.

În clipa în care am stat în fața ferestrei ei, riscând să mă alerge directorul cu un pistol, mi-am dat seama că ce simt față de ea e mai mult decât o simplă pasiune

Scanned with CamScanner

pentru sânii ei. Iar momentul când mi-am deschis sufletul în faţa ei, la lac, n-a făcut decât să întărească intensitatea afecţiunii. Sloane e şi prima tipă cu care am stat în pat, după ce am făcut sex. Ataşamentul emoţional necesar pentru ţinut în braţe nu exista înaintea ei. Dar aseară, ea nu s-a ridicat imediat din pat ca să se îmbrace, şi eu n-am vrut să plece. Aş fi stat acolo cu ea toată noaptea, dac-aş fi crezut că pot s-o fac.

— Ai face bine să-ţi placă de ea, mă avertizează Fenn. În câteva săptămâni, Duke are de gând să picteze pereţii cu faţa ta.

— Abia aştept să nu-i mai aud numele vreodată.

Serios, m-am săturat să tot vorbesc despre Duke. Mă epuizează simpla lui existenţă. Presupun că ăsta e un simptom nou şi neobişnuit provocat de Sloane. Nu sunt gelos de fel şi nu cred că mă prinde. Nu-mi place amestecul ăsta de furie, paranoia şi incompetenţă care-mi curge în vene de fiecare dată când îl pomeneşte pe Duke. Cum reuşesc oamenii să trăiască aşa?

— Dacă te interesează, mi se pare că vă potriviţi. Nu formaţi cel mai groaznic cuplu.

— Ce bine. Chiar speram să am binecuvântarea ta.

— Bine, bine. Du-te naibii, nemernicule, apoi îmi dă una în coaste. Nu spun decât că e o tipă de treabă şi vă stă bine împreună.

Nu ştiu de unde a apărut următorul gând, însă după ce a luat naştere, nu pot să nu mă întreb.

— Voi doi n-aţi...

Fenn mă priveşte încruntat.

— O să te lovesc din nou dacă mă obligi să întreb cuvânt cu cuvânt.

— A, nu! Îşi dă ochii peste cap şi se joacă din nou cu băţul lui.

Scanned with CamScanner

Slavă Domnului. Îmi place de el, dar nu cred că asta m-ar fi împiedicat să-l sufoc în somn, pentru că nu mi-ar fi mărturisit aşa ceva mai devreme.

Cum am mai spus, încă învăţ cum să gestionez gelozia.

— Hei, spune Fenn, care mă loveşte peste braţ, în timp ce o rază de lumină apare de sus. El trebuie să fie.

Peste o secundă, domnul Swinney iese dintre copaci cu o lanternă şi chei între degete. Avem timp doar cât să ne ducem într-o parte a maşinii lui, înainte să bage cheile în uşă.

Roger rămâne mască când ne vede.

— Shaw? Bishop? Ce Dumnezeului...

— Bună seara, Roger, îl întrerup eu, în timp ce Fenn îmi aruncă un zâmbet larg. Ce departe eşti de casă la ora asta târzie.

— Oare ce faci tocmai aici? adaugă Fenn, de-a dreptul vesel.

Domnul Swinney ne priveşte pe amândoi. Privirile ni se intersectează şi văd momentul exact când îşi recunoaşte înfrângerea.

Se cocoşează şi expresia lui devine mohorâtă.

— Exact, spun eu, zâmbind. Am o idee. Vino să iei un loc pe buşteanul nostru şi hai să avem o mică discuţie.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 35
LAWSON

E marți după-amiază și mânerele subțiri de metal ale dulapului cu dosare îmi intră în spate. Îmi deschide sacoul și se plimbă de-a lungul tivului cămășii, până când ajunge la curea, după care trage de ea. Îi simt erecția pe picior și respirația necontrolată îmi umple gura, odată cu limba lui.

— Poți să mi-i dai jos dacă vrei, îi spun lui Jack.

— Termină. Nu putem să facem asta, mormăie el.

— Deja am făcut-o.

Îmi umezesc buzele umflate și mă uit în jos, la erecția lui.

— De ce să nu profităm din plin de moment?

— Ești elevul meu.

— O să-ți spun domnul Goodwyn dac-o să te ajute.

Face un pas în spate. Își plimbă mâna prin păr, de parcă asta ar ajuta situația. Sincer să fiu, nu văd ce rost are să se prefacă nesigur acum. Suntem singuri. Oarecum protejați, în biroul lui. După ce i-am văzut conturul penisului, nu mai putem să dăm înapoi, nu?

— E greșit, Lawson.

— Ești plictisitor.

E prea târziu ca să conving un bărbat în toată firea să avem o aventură.

Scanned with CamScanner

— Corect și greșit sunt ideile altcuiva, de care oamenii simpli se țin cu disperare pentru că se tem să se bucure din plin de viață. Mie nu mi-e frică.

Mă întind spre fermoarul lui, dar mă prinde de mâini și mi le ține la spate, în timp ce-mi atacă gura din nou, băgându-mi limba pe gât.

— Fă-o, îi șoptesc peste buze.

Se dă în spate puțin, iar ochii verzi îi licăre cu dorință.

— Ce să fac?

— Roagă-mă să îngenunchez.

Îl simt cum tremură. Nu spune nimic, doar mă privește, cu ochii ăia chinuiți, respirând sacadat.

— Roagă-mă să îngenunchez, în timp ce mâna îmi alunecă din nou spre fermoarul lui. Cere-mi să te fac să termini.

De data asta, mă lasă să-i deschid fermoarul.

Expiră. Lent, sacadat. Apoi șoptește cuvintele pe care doream să le aud.

— În genunchi, Lawson. Fă-mă să termin, șoptește.

Zâmbesc și mă las pe podea. Ce rost are să ajungi în iad, dacă nu iei și câțiva prieteni cu tine, nu-i așa?

Ce bine-ar fi dacă Silas ar aprecia virtutea păcatului ocazional. Nu știu pe cine impresionează cu ideile lui antice despre puritate. N-am văzut niciodată pe nimeni care să aibă nevoie mai disperată de ciuperci. Și o orgie.

— Două săptămâni. Atât mi-a luat să-i văd penisul. Cred că e un record nou, îi spun lui Silas, când mă întorc în cameră mai târziu decât de obicei.

El stă la birou, făcându-și tema la laptop.

— Doar nu i-ai tras-o!

— Nu încă.

Scanned with CamScanner

Deşi nu cred c-o să treacă mult timp până când o să-şi bage mâna în pantalonii mei, în timp ce-mi şopteşte la ureche cât de greşit e. Cum vrea el.

— Să spunem doar că Gwen probabil are abilitatea să-şi disloce maxilarul, pentru că...

— Da, bine, ai văzut un penis azi. Înţeleg.

— Ooo, dragule.

Sunt epuizat şi mă aşez pe canapea.

— Care-i problema? Amy încă nu se rade ca să-ţi trimită nuduri?

— Du-te naibii, idiotule.

Aruncă cu un creion spre mine, care aproape mă loveşte în cap şi face o gaură mică în piele.

— Dumnezeule, ce sensibil eşti!

— Nu poţi să fii aşa nechibzuit.

— Ba pot şi o să fiu, spun eu vesel, moment în care-mi amintesc gustarea pe care o pusesem deoparte. Trag piciorul rupt al mesei de cafea şi scot o punguţă cu două pastile de Vicodin.

— Omule, ce naiba? strigă Silas, ridicându-se de pe scaun. Mâine e prima întâlnire la înot.

— Da, şi trebuie să mă recuperez.

Mă întind pe canapea şi-mi pun o pernă sub cap.

— Dacă îţi vor face un test antidoping?

— Stai liniştit, ştiu cum merg lucrurile. Nu vor fi surprize.

Un lucru pe care l-am învăţat despre competiţii: toţi atleţii de top au cârtiţe în autoritatea care se ocupă de teste. La fiecare nivel. În fiecare sport. E incredibil de uşor să eviţi un test de urină, dacă ai conexiunile şi motivaţia potrivită.

— Ar trebui să iei şi tu, îi spun eu, întinzându-i o pastilă. Trebuie să te relaxezi.

Scanned with CamScanner

— Cum zici tu.

Silas pufăie, nervos, apoi își dă jos cămașa albă și-și aruncă cravata pe birou. Mă uit peste brațul canapelei, ca să-l văd cum se dezbracă în fața șifonierului, și îl văd gol din față, în oglindă, în timp ce-și trage niște pantaloni și un tricou.

— Dar ce știu eu, nu? spune el, apoi își pune niște căști și se așază pe pat, cu o carte. Fă-ți de cap.

Înghit pastilele.

— Ți-am luat-o înainte.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 36

RJ

Bazinul pare mai mic cu spectatori în tribune. În aer plutește un freamăt, sunetul a șase alte școli adunate în jurul apei, în timp ce înotătorii se încălzesc. Un aer de anxietate și ostilitate, dar într-un mod politicos, plutește în clădire. Surprind priviri îndreptate spre mine. Prădători care bântuie în umbră și care mă analizează. Se întreabă cine-i tipul nou și cum se descurcă. Este primul concurs al sezonului și abia acum realizez în ce m-am băgat. Nu mai e o glumă. Mai sunt alți nouă tipi hotărâți să plece de aici victorioși și se bazează pe mine să-mi fac treaba cum trebuie. Iar asta mă face să am dubii în privința judecății lor. N-aș vrea să fiu într-o echipă care mă are pe mine ca membru.

Și cu toate astea, sunt aici.

— A sărit vreodată cineva și după, a uitat imediat cum să înoate? îl întreabă Carter pe Silas, făcându-mi apoi sarcastic cu ochiul când iese din apă.

Silas e probabil cel mai bun din echipă, cel care face ca totul să pară ușor. Carter e dovada că banii nu pot să cumpere cromozomi.

— Toți avem emoții, îmi spune Silas, care mă împinge cu cotul, poate pentru că vede panica ce începe să-mi apară în ochi. O să fii bine.

— Da, știu.

Scanned with CamScanner

Nu e cazul să audă de visul pe care l-am avut aseară, în care mi-am pierdut mintea și am început să înot ca un câine în timpul probei la liber.

— Mă bucur c-am înotat înaintea ta.

În spatele nostru, Carter face niște exerciții enervante de respirație și expiră de parcă e în travaliu.

— N-o să fiu nevoit să înot prin 50 de metri de vomă.

— Asta ar fi prima oară.

Silas dă din brațe și se încălzește, pe marginea piscinei.

— Am mai auzit de tipi care s-au scăpat în piscină, dar niciodată de cineva care să împrăștie vomă prin apă.

Mi se întoarce puțin stomacul pe dos.

— De asta n-am mâncat la prânz.

— Probabil nu e un început grozav. O să ai nevoie de energie, îmi spune el, în timp ce îmi aruncă un pachet de gel.

Ne ducem lucrurile pe banca echipei, ca să așteptăm primul grup. În momentul ăsta, trebuie doar să-mi gestionez emoțiile și să-mi încălzesc mușchii, fără să irosesc prea multă energie. Nu știu ce să fac, decât să mă plimb.

Lawson sare în piscină când e rândul lui să facă câteva ture de încălzire. Tipul e chiar impresionant. Forța și precizia mișcărilor lui nu par să se potrivească deloc cu personalitatea sa.

— Ajută-mă să înțeleg. Lawson consumă mai multe cocktailuri farmaceutice decât un pacient de cancer. Cum de mai reușește și să înoate?

N-am nicio problemă cu recreerea, dar Lawson duce totul la alt nivel. Dacă cineva i-ar da o tabletă de uraniu, ar încerca-o.

Silas ridică privirea și-l vede pe Lawson întorcându-se la capătul piscinei.

Scanned with CamScanner

— E superputerea lui. N-o să aibă sens vreodată. Nu-ți bate capul încercând să înțelegi așa ceva.

— Jumătate din timp, mă întreb dacă știe unde e.

— Jumătate din timp, chiar nu știe.

Silas își ia geanta și jacheta termoizolantă, în timp ce Lawson mai face un bazin.

— Și-a pierdut conștiința de atâtea ori, c-ar trebui să se califice pentru un record mondial.

Nonșalanța lui Silas, sau poate indiferența lui, în privința poznelor lui Lawson continuă să fie un mister. Nu înțeleg relația pe care o are cu Lawson. Suportă o mulțime de chestii, pentru ce pare să nu fie vreo recompensă. La un moment dat, sigur o să se sature de prostiile asta, în timp ce Lawson dansează în propriul palat al plăcerilor.

Iar asta mă duce cu gândul la altceva.

— Cum ai ajuns aici? îl întreb pe Silas.

— Unde, la înot?

— La Sandover. Ești genul de tip pe care un profesor l-ar ruga să aibă grijă de ouăle Fabergé și de pisica diabetică. Cum ai ajuns la o școală de criminali, perverși și rataţi?

Cercetarea mea mi-a dezvăluit c-a fost exmatriculat din Ballard, dar nu erau detalii în raportul scris de directorul lui. La „motivul exmatriculării", nu scria decât „comportament turbulent". Și din ce am văzut aici, comportamentul lui nu are nimic turbulent.

Silas ridică din umeri. Nu mă privește în timp ce mai face niște întinderi.

— A fost o prostie. Sărbătoream după un concurs de înot la Ballard și am băut prea mult. Apoi, mă trezesc că intru cu mașina directorului în stâlpul porții de pe un teren de fotbal.

— Serios?

Scanned with CamScanner

— Părinții mei au reușit să-l convingă pe director să nu depună plângere, iar poliția m-a lăsat să scap cu un avertisment pentru băut. Dar, evident, am fost exmatriculat, și am ajuns aici.

— Se pare că nu poți niciodată să știi de ce sunt în stare oamenii, spun eu relaxat.

— N-a fost cel mai bun moment al meu.

Și nici povestea n-a fost una bună. Având în vedere că și eu mi-am creat o poveste similară, nu-l cred. Evident, până și sportivul perfect poate să mai aibă câte o scăpare din când în când.

Unii oameni nu rezistă la alcool. E foarte plauzibil. Doar că știu că mă minte. Ceea ce e mult mai interesant decât un mic jaf auto și faptul c-a băut alcool când era beat. Ce ascunde băiatul de aur?

— Hei, Shaw! strigă o voce familiară din cealaltă parte a piscinei.

Sloane tocmai a intrat în clădire, cu Fenn. Poartă un tricou mare, cu echipa de înot de la Sandover, și gulerul tăiat, așa că îi atârnă pe un umăr. L-a asortat cu o pereche de blugi scurți, care mă duc cu gândul la ultima oară când am avut fața îngropată între coapsele ei.

— La naiba, ce strălucești! Fenn își pune ochelarii de soare când se apropie. Te-au dat cu ulei pentru bebeluși?

Și așa începe.

— Hai, spuneți tot ce aveți de spus.

Știam că asta o să urmeze. Sper că se vor plictisi repede și putem să ne vedem de viață.

— Hei, dragule.

Așa îl salută Sloane pe Silas, și-l îmbrățișează.

Și el o îmbrățișează la rândul lui și observ modul în care degetele sale stau mai mult pe brațul ei, înainte să-i dea drumul. De data asta, înțepătura de gelozie e însoțită

Scanned with CamScanner

de un fior de suspiciune. Chiar dacă Silas are o iubită, mi-e din ce în ce mai greu să nu cred c-o dorește pe a mea.

— Trebuie să termin exercițiile astea, spune el, în timp ce se îndreaptă spre bancă.

— Am avut dreptate cu privire la benzile cu loțiune, vezi?

Sloane își plimbă palmele peste pieptul meu gol, și-i arunc o privire plină de avertizare, pentru că nu vreau să am o erecție cât port un Speedo.

— Ia uite ce piele netedă, ca untul.

În momentul ăla, îmi iau pantalonii și mi-i trag peste Speedo.

— Nu ți-e teamă că tatăl tău o să te prindă în timp ce mă pipăi? întreb, ridicând o sprânceană.

Zâmbetul ei e îngâmfat.

— S-a dus cu Casey în oraș, să ia cina. Așa că stai liniștit, pot să-ți mângâi pieptul fără păr cât vreau.

— Păstrează asta pentru debaraua omului de serviciu, o avertizez.

În ochi îi apare o licărire obraznică, ce mă derutează și mă excită.

— Vrei o partidă rapidă lângă borcanele cu clor? am citit undeva că eliberarea de endorfine face bine la anxietate.

— Ți-am tot spus să nu mă amenințI cu ceva distractiv.

Sloane zâmbește și mă sărută, mușcându-mă de buză.

Îi mormăi aproape de gură.

— Nu începe chestia asta decât dacă vorbești serios.

— E o provocare?

Își ridică o sprânceană. Cunosc privirea aia. E cea care ne fixa în oglindă când ne-am făcut de cap.

Scanned with CamScanner

A înnebunit, dacă are impresia că nu sunt în stare s-o duc în vestiar și să-i arunc picioarele peste umerii mei.

— Luați-vă o cameră, mormăie Fenn și-și întoarce privirea, rușinat să fie văzut cu noi.

Oricât de mult aș aprecia oferta lui Sloane pentru un sex oral înainte să înot, probabil ar trebui să-mi păstrez frustrarea sexuală și s-o folosesc ca energie. Încep să resimt lipsa micului-dejun ca pe o decizie proastă.

Un fluier ascuțit îmi străpunge urechile. Toți tresărim când auzim vocea antrenorului, care ne spune să ne așezăm pe bancă. Ceea ce înseamnă că urmează să înceapă concursul.

— Baftă, îmi șoptește Sloane la ureche, înainte să mă mai sărute înc-o dată.

Cred că Sloane e mai entuziasmată de chestia asta decât mine. Sau poate are mai multă încredere în mine. Oricum ar fi, nu mai pot să mă ascund acum. E timpul să înot. Aud vocea fostei mele consiliere. Încerca să mă convingă să fac exerciții de respirat cu ea. Prostii cu îmbunătățire de sine și meditații. Nu pot să spun că m-au prins, dar se pare că o parte din mine a absorbit informația, pentru că mă disociez când suntem chemați la bazin, pentru proba de 4x100 de metri la liber.

Acum înțeleg conceptul de practică. Evident. Dar mai ales automatizarea. Faptul că ne antrenăm mușchii să funcționeze independent de mințile noastre. Când suntem obosiți. Când avem dureri. Când avem emoții sau suntem stresați sau prea ocupați cu un examen la matematică. Automatizarea preia frâiele și ne poartă corpurile prin ce avem de făcut.

Intru și ies din apă la prima tură înainte să realizez ce s-a întâmplat. Timpul meu e bun, în graficul spre care mi-a zis antrenorul să țintesc. La bazine ies pe locul doi, ceea ce e destul de bine cât să dea ancorei noastre timpul de care are nevoie ca să reajungă pe primul loc la întoarcere.

Scanned with CamScanner

Spre surprinderea mea, câştigăm etapa asta.

— Nu te-ai înecat, mă zguduie Silas.

Are un zâmbet larg şi faţa roşie, de la celebrat.

Nici măcar nu-mi amintesc cursa, dar mă bucur că s-a terminat. Sunt recunoscător că nu mai trebuie să înot azi şi pot să mă uit la restul echipei cum se descurcă la probele lor. Câteva din evenimente sunt la limită. Toţi privim tabela de marcaj cu sufletul la gură, să vedem timpii oficiali, apoi sărbătorim când vedem acea diferenţă de zecime de secundă. Cu fiecare victorie, simt că devin din ce în e mai implicat în echipă, dependent de senzaţia asta de a-mi păsa de ceva destul cât să stau cu sufletul la gură.

Niciodată n-am crezut c-o să-mi pese.

Când se termină, am dominat. Sloane îşi iese din minţi în tribună. Ai zice că tocmai am înotat la Olimpiadă, la cum sare şi ţipă. Şi realizez că e acolo ca să mă susţină pe mine. Îi enervează pe toţi din jur şi se face de râs pentru *mine*.

— Niciodată n-am crezut c-o să prind ziua asta, spune Lawson, care vine lângă mine şi-mi urmăreşte privirea. Ce i-ai făcut fetei noastre, Sloane, Remy?

Trec cu vederea porecla, pentru că încă mă bucur de victorie.

— Cum adică?

— Ai transformat-o pe prinţesa noastră de gheaţă în propria ta majoretă. Lawson pare impresionat, apoi, privirea lui gri se înceţoşează puţin. La naiba, ia uite cum îi saltă sânii ăia...

Îi dau un cot.

— Termină. Nu vorbi aşa de iubita mea.

— Ce adorabil. Foloseşti chestia cu iubita, chicoteşte el. Fenn mi-a spus că-i scrii întruna, dar nu mi-am dat

Scanned with CamScanner

seama că ţi-ai luat soţie. Proastă mişcare, omule. Odată ce-ţi iei angajamentul, pierzi toată puterea.

Îmi întorc privirea spre Sloane. O mişcare proastă? Cum să nu. Mai degrabă cea mai bună mişcare pe care am făcut-o vreodată.

Mă cuprinde o senzaţie ciudată şi nu ştiu ce să fac cu ea. Când mă uit la fata asta, simt cum îi apare un zâmbet stupid pe faţă. Mi-ar fi ruşine cu mine, dacă nu m-aş simţi aşa bine. Orice mi-a făcut, acum mi-e în vene, în oase. Nu ştiu ce să fac în legătură cu asta sau dacă aş vrea să fac ceva, în caz c-aş putea.

— RJ, haide. Poţi să semnezi autografe mai târziu, strigă antrenorul.

Nu e un bărbat vorbăreţ şi nu e nici genul care să-ţi mângâie egoul şi să-ţi spună în vestiar ce bine te-ai descurcat. Tranziţiile au fost stângace, iar timpul a fost cu câteva secunde mai slab decât cel mai bun de săptămâna trecută. Mai pe scurt, a vrut să se asigure că n-o să ni se urce la cap. Chiar şi aşa, băieţii se bucură din plin de victorie când ne îmbrăcăm ca să plecăm.

— Bun, unii dintre voi îmi datorează bani. Goliţi portofelele.

Silas îşi dă ochii peste cap.

— Nu e cazul s-o faci chiar în faţa lui.

— E băiat mare, poate să facă faţă adevărului, spune Lawson, în timp ce strânge bani de la majoritatea colegilor de echipă.

— Aţi pariat pe mine?

— O sută c-o să vomiţi în piscină. Cinci sute, dacă ieşea pe la ambele capete.

Îşi bagă banii în geantă, fără pic de remuşcare.

— Mulţumesc că te-ai controlat.

— Aţi face bine să-i puneţi un scutec pentru luptă, spune o voce răutăcioasă.

Scanned with CamScanner

E Carter. Afurisitul de Carter. Are o gură, ca un pomeranian pe cafeină. Ar putea să sufoce o camera întreagă prin felul în care nu tace niciodată. Şi prin obsesia lui de a-l pupa în fund pe Duke, subiectul lui preferat de discuţie din ultimele zilele fiind eu.

— N-ar fi prima oară când Duke ar lovi pe cineva aşa tare, că ar face pe ei. Nu m-aş instala prea confortabil, în locul tău. O să-ţi faci bagajele şi o să te întorci în parcul de rulote din care ai venit, spune el, în timp ce vine şi rupe banda cu numele meu de pe dulap.

— Omule, suntem în aceeaşi echipă. Treci peste asta, spune Silas, care-l şi împinge.

Carter pleacă cu un zâmbet îngâmfat şi două degete mijlocii ridicate.

— Nu pot să-l iau pe tipul ăla în serios, zic eu sec.

E aşa patetic. Mai că mi-ar fi milă de el, dacă n-ar fi un idiot insuportabil.

— Carter e un laş, spune Lawson.

— E ca şi cum trăieşte ca să-l pupe în fund pe Duke.

— Aşa e, dar compensează prin sexul oral decent pe care-l face.

Rămân mască.

— Serios?

Nu mă aşteptam la asta.

— Sigur, după aproape fiecare antrenament. Stă în genunchi, în toaleta pentru handicapaţi. Dar n-ai auzit asta de la mine.

Carter se pare că e plin de surprize.

— Nu-ţi face griji pentru luptă, o să câştigi, îmi spune el.

Nu cred că Lawson e cu totul sincer, dar apreciez gestul. Sincer să fiu, mă gândesc la strategii să scap. Pentru că oricât de mult urăsc să recunosc asta, de data asta cred că m-am băgat la mai mult decât pot duce.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 37
FENN

Faptul că m-am întâlnit cu Sloane la competiţie a fost o întâmplare. Toată săptămâna nu mi-a răspuns la mesaje. Am încercat de câteva ori să vorbesc cinci minute cu ea, dar avea ori antrenament, ori teme, şi m-a tot amânat. Aşa că faptul că m-am întâlnit cu ea afară ne-a oferit opţiunea inconfortabilă de a ne preface că nu ne cunoaştem sau de a fi de acord, cu reticenţă, să stăm împreună.

— Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la mesaje, spune ea, în timp ce se uită la uşa vestiarului, aşteptându-l pe RJ. Chiar nu te ignoram, doar am fost ocupată.

— Da, m-am gândit eu.

Dacă n-ar fi fost chestia asta cu RJ şi avertismentul nu foarte subtil să păstrez distanţa de sora ei, aş fi avut impresia că Sloane nu mă prea place în ultimul timp.

— Deci, aveai nevoie de ceva, sau... ?

— Sunt câteva lucruri. Vreau să-ţi cer o favoare.

— Lasă-mă să ghicesc, are de-a face cu sora mea.

Încuviinţez, trist.

— Speram că poate vorbeşti cu tatăl tău, să pui o vorbă bună pentru mine.

Mă fixează cu privirea. Sloane are abilitatea de a vedea în sufletul omului şi de a-i băga frica de moarte.

— De ce aş face asta?

— Pentru că ţii la Casey şi-ţi place s-o vezi zâmbind, spun eu, ridicând din umeri. Ştiu că nu eşti fana mea, dar

Scanned with CamScanner

nu poți să negi că am un efect bun asupra ei. O fac să râdă și nu mai e așa deprimată când sunt prin preajmă. Știi asta, Sloane.

Se încruntă, reticentă, după care încuviințează.

— Da, știu.

— M-am săturat s-o văd doar câte o oră pe weekend. Așa că m-am gândit că ori continui s-o conving să se strecoare din casă, ca să ne întâlnim, ori ne ajuți cu tatăl tău.

— Ce vrei de la Case? Sincer.

Bună întrebare. Dac-aș înțelege asta, nu m-aș mai tot chinui, fâstâcindu-mă ca un virgin la bal.

— Nu știu. În momentul ăsta, suntem prieteni. Și poate dacă-i reamintești directorului asta, o să mă lase să petrec mai mult timp cu ea.

Privirea ei mă taie ca un cuțit.

— Încă mai aștept un motiv bun pentru care ar trebui să te ajut să te apropii de Casey.

Asta m-a durut puțin. Recunosc că trecutul meu cu tipele nu e chiar onorabil, dar fetele alea n-au însemnat nimic pentru mine. Erau niște tipe preocupate doar de ele, care încercau să-l supere pe tati. Nu erau Casey. Ea e bună și sinceră și probabil cea mai dulce persoană pe care o s-o întâlnesc vreodată. Cum îi spun asta lui Sloane, fără să-mi sap propria groapă?

— Casey nu e o aventură de o noapte, știu asta. Și sunt probabil singura persoană care știe la fel de bine ca tine prin ce a trecut. Crede-mă, nu vreau s-o rănesc.

Am petrecut ultimele luni făcând tot ce puteam ca să am grijă de Casey. Să fiu persoana pe care se bazează. Ultimul lucru pe care-l vreau e să stric asta, culcându-mă cu ea și plecând înainte să se trezească. Dacă ăsta ar fi fost scopul, aș fi făcut-o deja până acum. Sunt moduri mai ușoare de a face sex.

— Bine.

Scanned with CamScanner

Sloane vede că RJ iese din vestiar și se ridică.

— O să te laud tatei, dar să n-ai impresia că ai susținerea mea. Tot nu cred că ești destul de bun pentru ea.

N-o s-o contrazic.

— Mulțumesc, spun eu, plin de recunoștință.

— Care e celălalt lucru? întreabă ea, mergând spre ușă.

— A, da.

Mă duc după ea, dar deja coboară rândurile din tribună.

— Deci?

RJ se apropie de scări, cu geanta de înot pe umăr. Îi zâmbește lui Sloane, care încă mă așteaptă să termin.

— E în regulă, poate să mai aștepte. Du-te să-l feliciți pe fratele meu vitreg.

În timp ce Sloane se aruncă în brațele lui RJ, îmi opresc un oftat și îmi scot telefonul din buzunar. Când văd că am un mesaj de la Casey, un zâmbet îmi apare pe buze.

CASEY: Ai vorbit cu sora mea?

EU: Da.

CASEY: Și?

EU: A spus c-o să se ocupe de tatăl vostru.

Casey trimite un emoji de mulțumire, urmat de unul care roșește.

Zâmbetul îmi dispare. La naiba. Emoji-ul care roșește.

Te joci cu focul, mă avertizează o voce internă.

Știu asta foarte bine.

Dar tipa asta are un efect aparte asupra mea. Da, o fac eu să zâmbească, dar ea are același efect asupra mea.

Așa că dacă mă joc cu focul, foarte bine. Nu contează. Să mă ard.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 38

RJ

— Dacă nu poți să fii mai puternic, fii mai rău.

Fenn ține mănușa ridicată, aproape de față, în timp ce mă înconjoară pe saltea.

— Dacă nu poți să fii mai rapid, fii mai isteț.

— Nu cred că discursul ăsta ajută.

Lucas pufnește, privindu-ne de pe bancă.

— Ar fi bine să meargă. Sunt ultima ta speranță.

— Ce antrenament e ăsta, dacă n-o să te lovesc așa cum va trebui să-l lovesc pe el?

— Lași garda jos! spune Fenn, în timp ce îmi lovește cotul.

— Du-te naibii cu...

Primesc un croșeu de dreapta care-mi zboară cuvintele din gură, precum și bucata de gumă pe care o ascunsesem în obraz.

— Cum am spus, ține mâinile sus.

Fenn chiar e pe val azi și se distrează prea mult lucrându-mă din greu.

Părerea mea nu se schimbă însă. Fenn n-o să mă atace însetat după sânge și răzbunare, așa cum are de gând s-o facă Duke. Nu pot să mă antrenez cu un iepure, ca să mă lupt cu un urs. În plus, au trecut abia două săptămâni și, în ciuda efortului sincer al lui Fenn, nu cred că am

Scanned with CamScanner

şanse mai mari în lupta cu Duke. Am primit un pumn de la Duke. Îţi ia zece ani din viaţă.

Ceea ce înseamnă că planul A nu e viabil. Atâta lucru e clar. În trecut, m-aş fi concentrat deja pe planul B şi aş fi fost aproape să recapăt controlul. Dar am ajuns, în mod oficial, într-un punct mort. Fie e cel mai curat mafiot de liceu care a terorizat vreodată holurile astea, fie Duke e mult mai sofisticat în a-şi acoperi urmele decât îl cred capabil.

Săptămâni întregi, i-am verificat amprenta digitală, în căutarea de informaţii compromiţătoare pe care să le pot exploata, ca să ies din situaţia asta. Şi n-am găsit nimic. Absolut nimic.

O întrebare care mă ţine treaz noaptea e în continuare fără răspuns: unde-şi strânge profiturile luate din acţiunile de pe campus? Fiecare afacere din care ia un profit. Pariurile făcute la lupte. Toţi banii ăştia se duc undeva. Ca majoritatea idioţilor de aici, Duke are un cont din care ia o alocaţie, dar din ce am văzut, nu pare să-şi pună veniturile ilegale acolo. Ar atrage imediat atenţia familiei, a avocaţilor şi a Fiscului. Aşa că unde le ascunde?

După încă o oră de antrenament, Fenn şi cu mine ne oprim. El are un meci de fotbal cu Academia Ballard în seara asta, iar eu trebuie să-mi fac duş şi să mă schimb.

— Hei, mă duci la meci?

Lucas vine după noi, ieşind din sală. Zilele astea, a devenit o umbra aproape constantă, dar nu mă deranjează. E liniştit şi se concentrează pe treburile lui. Asta e destul de bine pentru mine.

— Sigur, dar să fii gata de plecare într-o oră, îi spun eu. O să trecem mai întâi pe la Sloane.

Pare şocat.

— Directorul ştie asta?

Scanned with CamScanner

— Nu, și nici nu știu dac-o să mă lase să intru pe ușă, așa c-o să fie distractiv.

— Super, pufnește Lucas.

Dac-ar fi după mine, m-aș vedea cu Sloane în parcare, iar tatăl ei n-ar afla nimic. Dar vrea, citez, „să testeze apele". Așa că mă prefac că sunt șoferul, iar ea speră că dacă directorul n-o să-mi rupă capul când mă vede, o să fie un semn promițător că într-o zi, chiar o să ne lase să ieșim.

Eu nu sunt la fel de optimist.

În cămin, reușesc să schimb un eseu pe cheile unei mașini, de la un tip de pe etajul nostru, pentru că mă simt prost să-l rog pe Silas să-mi împrumute mașina lui. Chiar dacă suntem colegi de echipă, nu părem să fim pe aceeași lungime de undă, și am renunțat să mai încerc.

Lucas și cu mine oprim la casa directorului, de la marginea campusului, cu opt minute mai devreme. Sunt foarte bun la toată treaba asta, cu ajunsul la timp.

Sloane răspunde repede la ușă, iar inima îmi bate cu putere când o văd. Îmi place așa mult de ea. Nu mă mai satur de ea. De când am devenit oficial un cuplu, ne întâlnim la locul nostru în fiecare zi după școală. Îi trimit mesaj în fiecare dimineață, când deschid ochii, în fiecare noapte, înainte să mă culc, și cam tot timpul între, și tot nu e îndeajuns.

În seara asta, arată al naibii de delicios, într-un maiou roșu și niște pantaloni scurți. Abia pot să-mi iau ochii de la picioarele ei, când îl văd pe directorul Tresscott în spate, punând jos o cană cu cafea, pregătit să intervină.

— Dacă sari în mașină acum, putem să scăpăm de puști și să sărim peste joc, îi spun eu.

Scanned with CamScanner

— Poartă-te cât mai frumos, mă ceartă ea, pe un ton șoptit, în timp ce tatăl ei se apropie încruntat.

— Unde pleci? o întreabă, în timp ce mă fixează cu privirea.

— Sandover joacă cu Ballard, spune ea, pe un ton inocent, care mi s-ar părea amuzant, dacă n-ar fi așa înfricoșător cât de bine îi iese. Ți-am spus.

— Ai spus că te duci cu prieteni. Nu știam că tu și domnul Shaw vă știți, zice el, în timp ce mă fixează cu privirea.

Îi arunc un zâmbet placid.

— Sunt doar șoferul, domnule. Fenn m-a rugat să-i fac o favoare.

Tresscott mormăie, plin de dezaprobare, și-și încrucișează brațele la piept. Oricât de tolerant a fost directorul până acum, mai ales dacă e să iau în considerare ultima noastră întâlnire, părerea lui e foarte clară. În ochii lui, sunt doar un hacker ratat, care a fost exmatriculat din fiecare școală la care a mers.

Dac-aș fi în locul lui, nici eu n-aș fi încântat de prezența mea la ușa lui Sloane.

— Bună seara, domnule director.

Vesel ca întotdeauna, Lucas se apropie de ușă și face cu mâna.

— Sunt supraveghetorul desemnat în seara asta. Nu vor fi obrăznicii și prostii sub supravegherea mea, domnule.

Directorul se relaxează imediat. Lucas are efectul ăsta asupra oamenilor. Și se pare că e un însoțitor bun.

— Domnule Ciprian, mă bucur să te văd. Am auzit că lucrezi la un proiect captivant de robotică pentru ora domnișoarei Redman. Îți aștept cu nerăbdare prezentarea.

— Aproape am terminat-o, domnule. Acum mă ocup de viruși.

Scanned with CamScanner

În timp ce vorbesc, directorul ne lasă să intrăm în casă. Doar pe hol însă, unde apare capul unei blonde scunde, cu pistrui.

— Ea e sora mea, spune Sloane, care o ia pe Casey în braţe. Casey.

Mă prezint.

— RJ.

— Ştiu, zâmbeşte poznaş.

— Deci aşa stau lucrurile, spun eu, în timp ce-i arunc o privire lui Sloane.

— A fost bine c-aţi ajuns devreme, îmi spune Casey. Primeşti bile albe. Ţine-o tot aşa.

Mă aplec spre ea şi chicotesc.

— Dacă mă ai ceva ponturi pentru mine, să-mi spui.

— E posibil să am, zâmbeşte ea.

Sloane îi face semn să tacă, dar tatăl ei e în continuare distras de carisma lui Lucas. Aşa cum a spus şi Fenn, puştiul aparţine clubului exclusiv de bărbaţi care nu riscă să fie împuşcaţi pentru încălcarea proprietăţii.

Nu că precauţiile directorului n-ar fi justificate.

Totul începe să aibă sens. Obsesia lui Fenn cu Casey. E, evident, superbă. Genele din familia asta sunt o nebunie. Dar emană şi o bunătate sinceră şi farmec. Dac-aş trece pe lângă ea pe stradă, aş şti să merg mai departe, ca să nu-i stric viaţa, dar se pare că Fenn trece printr-o criză de identitate, şi are impresia că poate să stea întins printre lalele, fără să le pună la pământ. Am dubii în privinţa asta, dar cine sunt eu să vorbesc?

După doar câteva minute cu surorile Tresscott, înţeleg mai bine dorinţa lui Sloane de a o proteja pe Casey. Văd cum zâmbeşte Casey dincolo de implicaţiile evidente, cum că nu vine cu noi în seara asta, pentru că tatăl ei n-o lasă aproape de campusul Ballard şi Casey n-ar putea să facă faţă situaţiei. În spatele acelui zâmbet dulce, sunt

Scanned with CamScanner

ochii timizi și fragili ai unei persoane care încă-și protejează cicatricile.

— Domnule Shaw, vreau să vorbesc cu tine, te rog.

Directorul mă cheamă afară, în timp ce Sloane și Lucas intră în mașină. Pe verandă, privirea lui tăioasă mă analizează.

— Nu pot să spun că sunt încântat că ai venit așa la ușa mea.

— Nu trebuia să fie o surpriză, domnule.

— Sloane nu-mi prea spune ce activități sociale are. Așa că permite-mi să te lămuresc acum în privința ideilor pe care le ai despre ieșitul cu fiica mea.

— Domnule...

— Atâta timp cât sunt dispus să tolerez un asemenea aranjament, poate să continue o prietenie fără angajamente, îndeaproape monitorizată. Însă dac-o să bănuiesc că ai alte gânduri...

— Gânduri? fac eu pe naivul.

Se întoarce cu spatele la mașină și se apropie de mine. Directorul nu mă privește în ochi, uitându-se spre copaci, cu bărbia ridicată. Asta în caz c-aveam impresia că sunt la nivelul lui.

— Dac-o să te dai la fiica mea, o să te exmatriculez din școală. E clar?

— Foarte.

— Ai grijă cum conduci, domnule Shaw.

Se întoarce și intră în casă.

La naiba.

Dacă aveam înainte impresia că Duke exagera și că există loc pentru negociat, acum sunt convins că nu e așa. Dac-o să pierd în bătaia asta și o să-i spună tatălui lui Sloane despre relația noastră, o să am mari probleme.

Trebuie să găsesc un plan B, și încă repede.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 39
SLOANE

Turlele gotice ale Academiei Ballard se ridică din frunziș, în timp ce RJ intră pe porțile de fier ale intrării de vest, aproape de complexul sportiv. Adoram campusul ăsta. Arhitectura din piatră și curțile umbrite. Acum, locul acesta îmi întoarce stomacul pe dos.

Ultima oară când am fost aici, încărcam cutii în portbagajul mașinii, după ce golisem dulapul meu și pe al lui Casey. În perioada aia, Casey nu mai ieșea din cameră.

Abia acum am realizat ce reacție viscerală o să am la întoarcerea aici. Sau ce efect ar putea avea excursia asta asupra recuperării lui Casey.

— Și eu, care credeam că Sandover e un loc elegant, spune RJ.

Arată ca un părinte nou în weekendul de orientare, uimit de gazoanele îngrijite și arhitectura gotică.

— E o groapă de gunoi, în comparație cu locul ăsta.

— Ballard e cu 80 de ani mai nou, spune Lucas din spate, unde a stat pe telefon cea mai mare parte a timpului. În plus, familiilor bogate nu le e rușine să aibă clădiri care le poartă numele, atunci când nu finanțează o școală de corecție pentru copiii lor delincvenți.

— Bine punctat.

RJ parchează. E plin, fiind primul meci al sezonului.

Scanned with CamScanner

Când oprește motorul, eu rămân pe scaunul pasagerului. Mă întreb ce caut aici și nu știu dacă pot să ies din mașină.

Prin geam, mă uit la studenții care se îndreaptă spre intrare, printre mașini, și-mi amintesc cum m-am simțit în săptămânile de după accidentul lui Casey. Când aveam impresia că nu am niciun prieten pe lume.

— Hei, ești bine?

Probabil par foarte tulburată, judecând după cât de încruntat e RJ.

Îmi mușc buza de jos.

— Tocmai am realizat cum ar putea să reacționeze Casey la faptul că sunt înapoi la Ballard.

— Cum adică?

— Încă are coșmaruri. S-au înrăutățit după ce a început școala, dar de săptămâna trecută, a început în sfârșit să doarmă bine. Dacă tocmai i-am declanșat ceva foarte rău?

— Nu trebuie să mergem.

RJ bagă imediat cheia în contact.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în Casey, spune Lucas. E mai puternică decât crezi.

Nu prea apreciez insinuarea că nu-mi cunosc propria soră. Nu el e lângă ea la trei dimineața, când intră în camera mea. N-a văzut-o astă-vară, când era palidă și slabă, și mai degrabă plutea prin casă. Sunt la un pas să-i spun să se ducă naibii.

Pe de altă parte, poate are sens ideea că dacă o dădăcesc pe Casey prea mult, o să-i încetinesc recuperarea. S-ar putea spune c-am fost prea protectoare zilele astea.

În plus, Casey și Lucas au petrecut destul de mult timp împreună de când ne-am întors. E posibil să-i spună

Scanned with CamScanner

lucruri pe care e reticentă să mi le spună mie. E posibil chiar să se plângă de sora ei, care o sufocă.

Foarte bine.

— Nu trebuie decât să-mi spui ce vrei să faci.

RJ încearcă să-şi dea seama ce intenţii am. E drăguţ cât de îngrijorat e.

— E în regulă. Probabil sunt paranoică.

Cel mai probabil, senzaţia asta n-o să dispară prea curând. Sau vreodată. Presimţirea de rău augur care mi se strecoară în subconştient când mă gândesc la Ballard şi la ce reprezintă acum.

Teama se dovedeşte a fi justificată însă, când abia ieşim în parcare şi văd duşmanul numărul unu.

O văd pe Mila, pe capota unei decapotabile, în faţa geamurilor unde se vând bilete. E îmbrăcată în culorile Ballard şi are o fundă pe post de bentiţă. Probabil acum iese cu un jucător de fotbal. Sau face nişte prostii în consiliul şcolii. În trecut, ura tot ce ţinea de spiritul şcolii şi raliuri, aşa că bănuiesc că şi-o trage cu un fotbalist.

Încerc s-o ocolesc şi să trec pe lângă ea, în timp ce ea e prea preocupată de petrecerea spontană din jurul maşinii. E înconjurată de toţi cei pe care îi numeam prieteni, înainte să-şi dea jos măştile ca să-şi arate limbile otrăvite.

— Trebuie să cumperi bilete la un meci de fotbal de liceu? întreabă RJ, care se uită la rândurile din faţa cabinei de bilete. Nasol.

— Fii fericit că n-a trebuit să plăteşti parcarea, răspund eu.

Ocolesc zona în care e Mila şi folosesc scuturi umane ca să nu fiu detectată.

— La naiba.

Apoi Lucas ne dă de gol. Îl trage pe RJ de braţ şi arată peste umăr. Vine.

Scanned with CamScanner

Amândoi ne întoarcem și realizăm nu numai că Mila a observat c-am venit, dar are și companie.

La naiba.

— Cine? întreabă RJ, care nu știe despre cine vorbim.

— Aș recunoaște mirosul ăsta de bani și aroganță oriunde.

— Oliver Drummer.

RJ ne privește și așteaptă un răspuns mai substanțial.

— Ar trebui să-mi fie cunoscut numele?

— E Duke de Ballard, îi spune Lucas. Ales de Dumnezeu, din punctul lui de vedere.

— Care e treaba cu școlile cu copii bogați și structurile arhaice de putere? Jur că sunt la un punct să mă aliez cu idioții.

Șocul școlii private încă n-a dispărut la RJ.

Suntem blocați. E un marș lent, spre o coliziune inevitabilă, până când Mila ajunge în fața mea.

Are tupeul să-mi zâmbească.

— Dumnezeule, Sloane. A trecut o eternitate.

— Nu destul, spun eu, ridicând o sprânceană.

Îi zâmbește lui RJ, de parcă e o glumă de-a noastră.

— N-o asculta. Mă iubește.

E unul din micile ei talente enervante, faptul că e total imună la înțepăturile celorlalți. De parcă răutatea ei e așa puternică, că lumina celorlalte afurisite nu poate s-o atingă.

— Dacă spui tu, răspunde RJ relaxat.

Încă studiază interacțiunea și caută niște indicii de la mine.

Ar fi fost de ajutor să avem o discuție înainte, să-i spun cu cine nu trebuie să fie politicos.

Scanned with CamScanner

— E drăguț, Sloane, spune Mila, în timp ce ochii-i strălucesc. Unde l-ai găsit și pot să-l împrumut?

Peste cadavrul meu. Mila n-o să se apropie de noul meu iubit. E drăguță, genul de fată la picioarele căreia se aruncă bărbații. Și știe cum să folosească asta. După ce m-a trădat, am visat că o rad în cap. Că îi lovesc mașina cu bâta de baseball. Am ales s-o ignor, în speranța că într-o zi, o să răsfoiesc secțiunea de necrologuri din metavers și o să aflu c-a murit singură și-ntr-un mod patetic.

— Nu e chiar ceva deschis, zice RJ, care mă strânge de mână într-un mod evident.

Mila observă, dar asta n-o oprește.

— Vrei să fii pictat?

Îi arată lui RJ mascota celor de la Ballard Bengal, de pe umăr.

— Le vindem în scopuri caritabile.

— Nu, mersi.

Oliver mă vede observându-l cum se apropie și un rânjet rece îi încrețește ochii. Dacă Mila m-a văzut prima, sigur a venit să vadă care-i treaba. Când privirea lui cercetătoare se oprește asupra lui RJ, știu că n-o să iasă bine.

— La naiba, Sloane. Ia uite ce tupeu pe tine.

— Nu știu dacă venitul la un meci de fotbal e chiar ceva îndrăzneț, spun eu, relaxată.

Oliver e înalt și musculos, cu brațe mai groase decât picioarele mele. La 13 ani, arăta de 25. În primul an, a intrat în echipa de fotbal a universității, și de atunci, nu i-a mai dispărut complexul de superioritate.

— Nu ne-ai spus anul trecut să murim cu toții într-un foc? Sper că nu te-ai întors să termini treaba.

— Nu mă tenta.

Îmi aruncă un zâmbet ironic, oarecum impresionat. Asta doar pentru că adoră drama.

— Apropo, eu sunt Mila.

Scanned with CamScanner

Fosta mea cea mai bună prietenă e la un pas să-şi scrie numele pe sâni, cu un ruj.

— Clar nu vii aici. Aş observa un rege de 1.90 pe holurile şcolii.

I-aş spune să mănânce o pungă de penisuri, dar cred că e deja plină.

— 1,92. Şi doar am venit să văd care-i treaba, spune RJ şi ridică din umeri, dar văd cum îi tremură buzele încercând să-şi mascheze un zâmbet.

E amuzat. A observat că flirtează cu el.

— Ştiu cine e, îi spune Oliver. Merge la Sandover. E noul frate vitreg al lui Fenn.

Apoi îşi îndreaptă privirea spre RJ.

— Se zvoneşte că s-a terminat luna de miere şi că nu te înţelegi cu Duke.

— Nu-mi apreciază simţul umorului.

Unul din lucrurile care-mi plac la RJ e că nu mușcă momelile aruncate de idioţi.

Oliver îşi înclină capul.

— La ce am auzit eu, urmează o mică bătaie. Să ai grijă la croşeul lui de stânga.

— Eu pariez pe RJ. Duke o să aibă noroc dac-o să se trezească înainte de Crăciun.

Lucas se simte nevoit să se arunce în mijlocul conversaţiei şi mi-aş fi dorit doar să-l apuc de guler înainte să-i atragă atenţia lui Oliver.

— Ai grijă la portofel pe lângă el, îi spune Oliver lui RJ, râzând sarcastic. Cum îi place lui Gabe la San Quentin Prep, Lucas? Îi duci punguţe de oxi, pe care la ascunzi în fund?

Demonstrând că e mai dur decât pare, Lucas îşi dă ochii peste cap.

— Da, Oliver, ce să zic, eşti aşa tare! Nu-mi amintesc să fi avut atâtea de spus când era şi fratele meu de faţă.

Scanned with CamScanner

Îl împing pe Oliver, iar el zâmbește, mulțumit. Nu-l cunosc pe Lucas bine, dar nu-mi place să văd cum e ținta comportamentului ăsta, doar pentru că fratele lui a greșit. E cea mai josnică formă de bullying.

— Ești un nemernic, îi spun lui Oliver. Nu ai cuie de aruncat pe spațiile de parcare pentru handicapați?

— Auci, Sloane. Urât. Doar glumeam. Nu-i așa, Ciprian?

— Cum zici tu.

Neafectat, Lucas se duce să-și găsească prietenii.

— Am auzit că tatăl tău te-a trimis la școala catolică, îmi spune Mila.

Dorința de a-i pronunța numele lui Casey îi sclipește în ochii trădători. Probabil că RJ îmi simte furia, pentru că mă strânge de mână.

— Se pare că asta nu ți-a afectat viața personală.

— Da, sunt desfrânata din Babilon, spun eu, pe un ton indiferent. Și desfrânata asta vrea să-și pudreze nasul.

— Abia aștept să văd dacă sunt majordomi la baie.

RJ mă ia de umăr și mergem departe de plictiseala răutăcioasă a Milei și a lui Oliver.

Peste o clipă, ne luăm biletele și intrăm în stadionul mic de cărămidă.

— Gata, m-am lămurit, îmi șoptește RJ în ureche. Niciodată n-o să-ți cer să mă stimulezi cu mâna.

Îi arunc o privire întrebătoare. Ca răspuns, îmi arată urmele de unghii și amprenta mâinii mele pe a lui, în timp ce circulația îi revine la normal.

— Aia da strânsoare serioasă, spune el, amuzat.

— Mila nu e o persoană bună. Iar asta e puțin spus și mult mai puțin decât merită. Și ca să-ți fie clar, nu vrea să-ți facă sex oral decât ca să mă enerveze.

— Eu sunt neutru.

Scanned with CamScanner

Când îmi vede privirea, își ridică imediat mâinile, cerându-și scuze.

— Ușurel, glumeam.

Gelozia e o senzație nouă pentru mine. Instinctul teritorial instant care apare doar când mă gândesc că RJ s-ar cupla cu Mila mă ia prin surprindere. E imposibil să ignor ce înseamnă. Cred că știam deja de ceva timp, dar deja nu mai pot să mă conving de contrariu.

Îmi place mult de el.

RJ a intrat în viața mea și a schimbat tot ce credeam că știu despre mine. Culoarea mea preferată e negru. Mâncarea preferată e pui piccata și nu sunt geloasă. Doar că acum, se pare că sunt. Și asta e și incitant, și puțin enervant. Pentru că acum, puterea e la el. Puterea de a-mi manipula inima și de a-i face noduri, în timp ce eu stau, pur și simplu, neajutorată și hipnotizată.

Din fericire, el nu știe asta încă. Așa c-aș face bine să nu mă dau de gol.

— Care e treaba cu voi?

Ne îndreptăm spre mulțime. Urăsc locul ăsta cu pasiune, dar au niște covrigi excelenți.

— Ați fost prietene?

E o întrebare capcană. Mă opresc puțin și mă întreb cum pot să verbalizez experiențele războiului dintre adolescente.

— Versiunea scurtă e că după accidentul lui Casey, am aflat cine sunt prietenii noștri adevărați.

— Ce s-a întâmplat? insistă el.

— Mila a decis că e o poveste mai bună să împrăștie zvonul că totul a fost inventat de Casey. Că a luat niște pastile și a intrat cu mașina în lac. Că junioara patetică voia atenția celor din anul doi, și a creat toată drama asta elaborată, pentru simpatie. Ceea ce e o prostie, dar a prins și au torturat-o cu asta. I-au spus că e nebună, sărită de

Scanned with CamScanner

pe fix, psihopată. Au tachinat-o cu asta. Cineva a pus o cămașă de forță în dulap. Eu cred c-a fost mâna dreaptă a Milei, Connie.

— Femeile sunt brutale, șoptește el.

Habar n-are.

Tipii nu înțeleg rivalitatea din relațiile dintre fete de la liceu. Da, te împrietenești cu oameni pe care-i placi. Dar prietena ta cea mai bună o să fie mereu prima pe care o s-o înjunghii când o să înceapă războiul. Presupun că e vina mea, că n-am sărit pe Mila, înainte să-mi facă ea asta mie.

— Nu s-au potolit, până când Connie a cedat și nu s-a mai dus la școală.

— Și așa a rămas? N-a mai încercat să vă împăcați?

Peste cadavrul meu putrezit.

— M-am născut cu o deficiență când vine vorba de iertat, îi spun. Mila mi-a arătat cine e cu adevărat și poate să se ducă naibii pentru totdeauna.

— La naiba, femeie. Cred că te-am prins într-o zi bună, dacă mi-ai dat a doua șansă.

— Tu n-ai făcut decât să mă enervezi, dar ea a atacat-o pe sora mea mai mică. Nimeni nu-și bate joc de familia mea și se așteaptă că trec asta cu vederea.

RJ mă privește cu privirea înfierbântată.

— Sunt atât de excitat acum.

Un zâmbet îmi gâdilă buzele. Jur, tipul ăsta spune exact ce trebuie, când am nevoie să aud asta mai mult.

Ne luăm gustările și RJ îi scrie lui Lucas, ca să-i spună unde o să stăm. Nu mă las afectată de buzele care se mișcă și privirile ațintite spre mine sau conversațiile care au loc în bisericuțele strânse, în timp ce traversăm sala. E ca și cum n-aș fi plecat de aici. Toți pot să se ducă naibii.

Îmi spun că ce-a fost mai rău a trecut. Am supraviețuit confruntării cu Mila, și prin urmare, pot să mă prefac că înțeleg fotbalul liniștită. Până ne îndreptăm

Scanned with CamScanner

spre tunelul care duce spre bănci, când cineva mă bate pe umăr.

— Ia uitați-vă la voi doi, spune Duke, care e îmbrăcat în uniforma de fotbal de la Sandover și stă cu capul sus, emanând indignare. Privirea lui înceţoşată e fixată asupra mâinii lui RJ, care o ține pe a mea. Nu e cam public?

— Acum mă urmărești?

Pufnește când aude întrebarea.

— Sunt căpitanul echipei. Nu vă temeți c-o să umble vorba?

Probabil într-o viață anterioară am testat farduri pe iepuri, pentru că acum sunt pedepsită.

— Mă știi să-mi fi fost frică de ceva? răspund eu, după care înaintez. Acum te rog să ne scuzi, dar...

— Trebuie să vorbim. Singuri.

Duke îmi taie calea.

— Nu.

Se crispează.

— Cinci minute din timpul tău, Sloane. Atât. E important.

— Omule, ți-a spus frumos, iar acum eu o să ți-o zic mai puțin drăguț, spune RJ, în timp ce mă ia de talie, ca să mă tragă mai aproape. Prinde aluzia și dispari.

— Stai liniștit, omule, c-o să ne vedem în curând.

— Ți se pare c-aș fi îngrijorat?

Cei doi par gata să se bată. Recunosc, creierul meu reptilian e încântat să vadă latura protectoare a lui RJ. Gata să-mi apere onoarea. E sexy, chiar dacă înapoiat. Dar nu putem să controlăm felul în care ne-a programat societatea.

Duke se întoarce din nou spre mine.

— Nu te ajută deloc, drăguțo. Ce crezi c-o să se întâmple dacă cineva o să-i spună lui tati ce faci?

Scanned with CamScanner

— Cineva, zici? spun eu sarcastică.

Zâmbește îngâmfat.

— Niciodată nu se știe cine o să decidă să te dea de gol, nu?

— Serios?

La naiba. Chiar dacă îmi sap propriul mormânt, n-o să mai trăiesc la mila lui Duke.

— Atunci fă o poză.

Îl trag pe RJ spre mine să ne sărutăm. E sexy și puțin obraznic când mă pipăie pe fund. Și îmi place. Momentul când îmi bag limba în gura lui și nu îmi controlez geamătul de excitare. Știu că amândoi facem asta ca să-i facem în ciudă, dar tot nu pot să controlez valul de dorință care mă face să-l sărut mai mult decât era necesar ca să-mi demonstrez idea. La naiba, aș fi deja goală și călare pe el, dacă o parte a minții mele raționale n-ar ști că ne aflăm în mijlocul unui stadion plin cu dușmani.

Cum am spus, îmi place mult de el.

Scorul e zero la zero la pauză, după niște scheme pe care nu le-am înțeles în totalitate. Un jucător de la Ballard a fost trimis pe margine pentru un blocaj urât, în urma căruia Fenn a alergat aproape 30 de metri ca să-l doboare pe tip. Asta i-a obținut lui Fenn o avertizare, dar a reușit să rămână pe teren. Faultul a dus la o lovitură din penalty, pe care portarul de la Ballard l-a barat-o, pe fundalul uralelor dintr-o parte a tribune și strigătele din secțiunea suporterilor Sandover.

Urăsc fotbalul.

În timp ce spectatorii se duc spre toalete, RJ și Lucas încep să vorbească despre niște chestii legate de calculatoare, pe care nu le înțeleg. Așa că-mi scot telefonul și văd că am un mesaj de la sora mea.

Scanned with CamScanner

CASEY: Cum e? E groaznic să fii înapoi acolo?
EU: Nu e chiar așa rău. Am vorbit cu Mila și Oliver, dar nimeni altcineva n-a avut tupeul să mă abordeze.
CASEY: Să nu faci nimic nebunesc, bine?
EU: Definește nebunesc.
CASEY: Dacă oamenii spun ceva despre mine, ignoră-i. Nu e cazul să ai probleme.
EU: Nu promit nimic.

Ezit, după care îi mai trimit un mesaj.

EU: Ești supărată că sunt aici?
CASEY: Ce? Nu, în niciun caz.
CASEY: Vorbesc serios. E în regulă. Doar pentru că accidentul meu a avut loc acolo, nu înseamnă că școala în sine e blestemată.
CASEY: Tu distrează-te cu RJ, bine?

E mai ușor de spus, decât de făcut, pentru că acum mă tot gândesc la accident. Mă uit pe stadion, la terenul de fotbal, la contururile clădirilor de pe campusul Ballard. Dintr-odată, văd debarcaderul, imaginea cabanei abandonate apărându-mi în minte. Acoperișul plin cu frunze și ace de pin strânse de-a lungul anilor. Gura neagră și deschisă a fațadei sale, orientate spre lac. Mi se face pielea de găină.

— Ești bine? mă întreabă RJ.

— Da, îl asigur eu.

Dar genunchii în tremură puțin.

— Te superi dacă te las singur puțin?

— Unde te duci?

— Vreau să fac ceva și trebuie s-o fac singură.

RJ mă strânge de talie când încerc să plec.

— Nu-mi place asta. Lasă-mă să vin cu tine.

Scanned with CamScanner

— Nu. Îi dau mâna uşor la o parte. O să fiu bine. Doar merg la o plimbare. O să am telefonul în mână tot timpul şi dac-o să se întâmple ceva, o să te sun. Dar n-o să se întâmple nimic, bine?

Şi chiar dacă s-ar întâmpla, probabil nu l-aş suna. E ceva ce trebuie să fac singură. Pentru că dacă o să cedez, nu vreau să mă vadă nimeni aşa vulnerabilă, nici măcar RJ.

— Să nu stai mult, spune el, într-un final, iar expresia lui frustrată îmi spune că nu-i place să cedeze.

Peste câteva minute, mă trezesc plimbându-mă printre amintiri.

Drumul până la lac e scurt. La un moment dat, era un trotuar, dar buruienile l-au acaparat şi rădăcinile enorme de copac au transformat drumul într-un traseu accidentat, cu plăci fisurate şi rupte. Academia Ballard n-a mai avut o echipă de canotaj de două decenii. Nu de când zvonurile despre un antrenor nemilos, o echipă care se droghează şi un boboc găsit sugrumat de grinzi a adus şcolii o interdicţie din partea diviziei. Acum, debarcaderul e un loc unde merg copiii să bea, să fumeze sau să se cupleze.

Sau aproape să moară.

Noaptea aia terifiantă încă mă bântuie. Mă urmăreşte. Dar sper c-o să fie ceva terapeutic în faptul c-o să înfrunt totul din nou şi o să-mi recapăt sănătatea mintală.

Folosesc lanterna de la telefon ca să-mi găsesc drumul. În timp ce merg, mă uit în jos, ca să văd gropile şi să evit să-mi amintesc ultima oară când am mers pe aici.

Înainte să-mi dau seama, stau în locul în care s-a aflat odată maşina mea, după ce maşina de tractat a tras-o la mal. Era luminată de luminile maşinii de tractare, plină de apă, acoperită de noroi. Dar nu ăsta a fost *primul* lucru

Scanned with CamScanner

pe care l-am văzut în noaptea în care am ajuns la lac. Nu, a fost ceva mult mai înspăimântător.

Amintirile mă acaparează subit. E ca și cum sunt lovită de un val puternic, iar imaginile groaznice mă copleșesc și mi-e greu să respir.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost mașina mea scufundată pe jumătate în lac. Portbagajul ieșea din apă, iar luminile colorau copacii în roșu. Apoi, am văzut o grămadă pe pământ, la marginea apei. Acolo era Casey. Udă până la piele și tremurând.

— La naiba, spun eu.

Vocea mea se aude slab în întuneric.

Îmi amintesc cum am fugit spre ea. Cineva mi-a dat haina de la costum. Cred că Duke. Am înfășurat-o în jurul corpului ei și i-am dat la o parte firele de păr de pe față. Abia dacă era conștientă și nu putea să vorbească.

Simt un nod în gât. Pulsul mi-o ia razna, când îmi amintesc cât de palidă era. Rimelul îi curgea pe obraji.

Mă cuprinde amețeala și mă dezechilibrez. Realizez că senzația ciudată e adrenalina pe care inima mea a trimis-o în sânge. Apoi, un zumzet îmi răsună în creier, în timp ce vederea mi se îngustează și nu mai pot să respir.

A fost o idee proastă. Credeam că pot să mă descurc singură. Credeam că sunt destul de puternică, dar sunt o impostoare. Nu sunt deloc puternică. Și nu mai pot să respir, în timp ce mâna îmi tremură și încerc să-l sun pe RJ.

Îmi răspunde imediat.

— Ești bine?

— Nu, șoptesc eu. Eu..., spun în timp ce rămân fără aer și gâfâi. Vino, te rog. Am nevoie de tine.

— Trimite-mi locația. Vin imediat.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 40

SLOANE

RJ mă găseşte în acelaşi loc în care am găsit-o pe Casey, în noaptea balului. Fără să spună un cuvânt, vine lângă mine şi se lasă în genunchi, fără să-l intereseze noroiul care-i pătează blugii. Mă prăbuşesc pe el şi mă simt ca un copil, în timp ce stau la pieptul lui şi plâng incontrolabil.

— Sloane. Hei, Sloane, e în regulă. Eşti bine.

— Era moartă, mă aud spunând, în timp ce tremur. Nici n-am putut să merg la ea, pentru că eram sigură că e moartă şi nu voiam să văd asta.

— Hei, hei. RJ mă strânge la piept şi îmi lipeşte capul de pieptul lui. E în regulă. Sunteţi amândouă bine.

— Aproape s-a înecat. Exact ca mama noastră.

— Ştiu, şopteşte el.

— Nici nu ştiam că trăieşte, până când Duke a luat-o în braţe şi ne-a strigat să chemăm o ambulanţă. Apoi, mai târziu, am stat ore întregi lângă patul ei din spital şi am văzut cum se trezeşte, după care a leşinat din nou şi apoi a plâns isteric când şi-a amintit că totul a fost real. Plămânii mă ard, în timp ce încerc să respir. Când a venit tata, era înnebunit de panică. M-a găsit în afara camerei ei şi m-a întrebat cum de am permis să se întâmple aşa ceva. De parcă nu eram deja destul de traumatizată.

Scanned with CamScanner

Lacrimile îmi curg pe obraji când îmi amintesc. Tocmai momentul în care ar fi trebuit să ne apropiem, ca familie, a fost cel în care ne-am destrămat.

Tricoul lui RJ, de care mi-am lipit fața, se udă și strâng materialul în pumni. Mă tem c-o să mă afund în noroi dacă nu mă ține. Nu-mi simt picioarele.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Mie-mi pare rău, Sloane. N-ar fi trebuit să te las să vii aici singură. Ar fi trebuit să vin cu tine.

Îmi șterg ochii umflați și umezi.

— N-am crezut c-o să fie așa rău.

— E-n regulă, mă alină RJ, în timp ce mă mângâie pe spate. Ești bine, îți promit.

— Dar nu sunt. Oamenii au impresia că viața mea e în ordine. Că sunt de neatins.

Buza de jos îmi tremură, iar ochii mă înțeapă din nou. Ăsta a fost mereu mecanismul meu de apărare. Să mă bat în piept și să strig, ca să pun pe fugă prădătorii. Nu trebuie să vadă că mi-e frică.

— Cred c-am început să cred propriile mele prostii.

— Ascultă-mă, spune RJ, care mă îndepărtează doar cât să-mi șteargă lacrimile. Ce se întâmplă acum e real. Nu trebuie să fii în regulă. N-ai de ce să fii. Știu că abia ne-am cunoscut, dar din ce am văzut, ești o dură, Sloane. Să nu uiți niciodată asta.

— Ba nu, trebuie să fiu bine, RJ. Nu pot să-i las să vadă că sunt moale pe dinăuntru.

— Toți suntem așa, zice el, în timp ce continuă să-mi șteargă lacrimile. Dar înțeleg. Dacă-i lași pe oameni să-ți vadă vulnerabilitățile, asta o să le dea putere. Așa e?

Încuviințez.

— Și nu vrei asta.

— Nu vreau asta, șoptesc eu.

— Așa că te joci.

Scanned with CamScanner

Chiar mă înțelege.

— Și tu faci asta.

— Tot timpul, dar știi ce?

Îmi ia mâna și o ridică la piept, așezându-mi mâna fix deasupra inimii lui.

— Dacă faptul că te văd așa îmi dă putere, nu se compară cu puterea pe care o ai asupra mea. Simți cum îmi bate inima mai repede când mă atingi? Sunt topit după tine.

Zâmbesc printre lacrimi.

— Toate dulcegăriile astea nu sunt deloc atrăgătoare.

— Prostii. Îți plac.

RJ devine gânditor. Am ajuns să recunosc felul în care se încruntă și privirea pierdută în zare când e pe gânduri.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam la ceva ce mi-a spus Silas, fix înainte să încep să te curtez. A spus că ai o latură la care nu se poate ajunge. Că nimeni n-o să reușească niciodată să te deslușească.

În momentul ăla, îmi acoperă mâna cu a lui.

— Cred că ce înșală. Cred că te-am deslușit.

Râd și îmi lipesc obrazul de umărul lui. Are dreptate. Înainte să apară, chiar țineam la distanță orice tip care se apropia de mine. Jucam jocuri, pentru că aveam nevoie de puterea pe care o ai când deții controlul.

Dar, în mod ciudat, există putere și în a fi vulnerabil. Înțeleg asta acum, în timp ce-i simt inima bătându-mi sub palmă, când mă afund în puterea brațelor lui.

Orice dubii sau rezerve mai aveam legate de iertarea lui RJ pentru minciuna lui se evaporă în timp ce mă îmbrățișează strâns. Pentru că nu trebuie să fie aici. Există moduri mai ușoare prin care să-și îndeplinească dorințele. Ar fi putut să plece din viața mea de zece ori în seara asta,

Scanned with CamScanner

după toată drama de care a avut parte din cauza mea. E plăcut să știu că lucrul care-l ține aici sunt eu.

— Poți să te ridici? mă întreabă, luându-mă de mână.

Încuviințez, iar el mă ajută să mă ridic. Picioarele nu-mi mai tremură, iar RJ mă ține strâns de mână.

Iar acum, că șocul inițial al locului s-a dus, mă șterg pe față cu mâneca și observ peisajul într-o nouă lumină.

— Ar trebui să mergem, spune RJ.

Dau din cap.

— Nu, mi-e bine acum.

Sunt la un punct să-i spun *Pentru că ești tu cu mine*, dar pentru că acum o secundă plângeam în brațele lui ca un copil, nu înseamnă că am devenit, dintr-odată, o romantică incurabilă.

— S-ar putea să mă ajute să vorbim despre asta. Am încercat să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat în noaptea aia.

Mă apropii de marginea lacului, apoi mă întorc să analizez pădurea din stânga.

— Polițiștii au verificat zona după ce a plecat ambulanța, dar n-au găsit nimic semnificativ, doar doze de bere și jointuri. Și mai multe prezervative folosite decât ar fi vrut să găsească. Chestii obișnuite. Dar nimic din noaptea aia.

RJ aprinde lanterna telefonului și cercetează zona.

— Mașina n-a venit pe unde am venit noi.

— Nu, e un drum pe acolo, arăt eu spre doi stâlpi de lemn, aflați în capătul debarcaderului, care marchează locul unde a fost, cândva, o poartă. Drumul accidentat e acoperit acum de tufișuri, dar tot se poate merge pe acolo, dacă știi unde te duci.

— Șoferul a tras mașina pe aici, după care a intrat în apă.

Scanned with CamScanner

— Raportul poliției pe care l-am văzut a fost destul de limitat.

— Tot cazul are detalii insuficiente. Testul antidrog pe care l-a făcut Casey la spital a ieșit pozitiv, dar ea a insistat că n-a luat nimic de care să știe. Nu și-a amintit decât c-a băut niște punci, însă doctorii au fost destul de sceptici în privința poveștii ei. Însă îmi cunosc sora și știu că nu se droghează.

— Poliția a interogat-o?

— O, da. Au petrecut ore întregi punându-i întrebări la spital și după. Au luat declarații de la majoritatea celor aflați la bal. Și în tot timpul ăla, Casey a susținut că nu știe ce i s-a dat, când a plecat de la bal, sau cum a intrat în mașină. Doar că avea o vagă senzație că cineva era cu ea și că a fost scoasă din mașină.

Mă îndepărtez de apă și o iau spre debarcader. Studiez structura dărăpănată, aproape cu suspiciune, pentru că în afară de persoana care mi-a drogat sora, clădirea asta aflată în ruină e singurul martor al accidentului.

— Polițiștii ne-au spus că n-au găsit nimic pe camera de supraveghere de la debarcader, îi spun lui RJ.

Ne strecurăm printre pânzele de păianjen ca să intrăm. Aflată lângă un cuib părăsit de păsări, camera e în continuare montată pe o grindă de lemn din tavan. RJ își bagă telefonul în buzunar și sare spre grindă.

— Ai grijă, strig eu, dar se ridică ușor ca s-o ia, apoi își scoate din nou telefonul, ca s-o lumineze.

— E un abțibild aici, al unei companii de securitate.

Face o poză, apoi sare jos. Aterizarea ridică praf, iar acesta e luminat de razele lunii, care trage cu ochiul printre găurile din acoperiș.

— Ce poți să faci cu asta?

— Am niște idei.

Scanned with CamScanner

— Ca de exemplu?

— O să-ţi spun. E posibil să nu fie nimic, dar trebuie să verific câteva lucruri mai întâi, şi prefer să nu-ţi dau speranţe înainte să fac asta.

Răspunsul lui vag mă derutează, dar ce pot să fac? Au trecut luni întregi de când cineva a făcut ceva ca să afle ce s-a întâmplat în noaptea aia. Am fost abandonaţi de poliţie, şcoală şi oricine ar fi putut să ne dea nişte informaţii.

Oricât de nebunesc ar suna, RJ e ultima mea speranţă. Iar senzaţia asta, de *speranţă*, e ceva ce a lipsit din viaţa mea de când Casey a fost la un pas de moarte.

— Mulţumesc, îi spun lui RJ, în timp ce-l iau de mână.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 41

RJ

N-am aflat cum s-a terminat jocul. Sper că Fenn n-o să-mi pună întrebări. Dar după aventura noastră de la debarcader, Sloane și cu mine nu ne-am mai dus la stadion, ca să-l găsim pe Fenn sau să verificăm scorul final. Ne-am simțit ca părinții care au uitat să-și ia copilul, când l-am găsit pe Lucas în parcare, pe capota mașinii. Însă deja când l-am lăsat la căminul juniorilor, se liniștise.

— Ne vedem mâine la laboratorul de informatică? îl întreb eu, ca să-l îmbunez.

— Sigur, spune el, în timp ce iese, zâmbind, din mașină.

Casa lui Sloane e în celălalt capăt al campusului. Dar când ies din cămin, și ajung la stop, își pune mâna pe volan.

— E încă devreme. Nu trebuie să fiu acasă încă.

Nici dacă n-ar încerca, n-ar reuși să nu fie superbă. Însă noaptea, în lumina colorată a farurilor mașinii, e mistică. Asta e superputerea ei.

— La ce te gândești?

Își umezește buzele și acum, ard de nerăbdare să aflu ce gânduri are.

— Fenn o să fie cu echipa de fotbal ceva timp, spune ea. Am putea să ne întoarcem la tine la cămin, dacă ești de acord.

Scanned with CamScanner

Da, sunt de acord, cum să nu. Trag brusc de volan în stânga, spre căminul seniorilor, iar asta o face să râdă. Nu că m-aș aștepta la ceva, dar Sloane mi-a aruncat tot felul de semnale de când am plecat de la debarcader. N-am vrut să reacționez imediat, în caz c-am interpretat greșit situația. Experiența pe care a avut-o acolo a fost intensă, și de înțeles. Nu sunt genul de tip care să profite de sentimentele ei după așa ceva. Chiar dacă sunt un nesimțit, nu înseamnă că sunt și nemernic.

Și pentru că sunt un ticălos, intru cu Sloane pe ușa din față. De când Fenn și cu mine am descoperit ce face Roger, noi trei avem o înțelegere de distrugere reciprocă.

Și la naiba cu Duke. Nu-mi pasă câtuși de puțin dacă s-a întors deja la Ballard și ne vede.

În ultimul timp, învăț tot felul de lucruri despre mine. Îmi place să am un frate vitreg. Nu mă deranjează să fac parte dintr-o echipă. Și dacă am motivația potrivită, sunt genul de tip care alege să se bată pentru o fată. Mai ales când fata e o prințesă de gheață, cu picioare lungi și un zâmbet ucigaș.

Când ajungem sus, o privesc cum intră în camera mea și se așază pe scaunul de la birou. Cât închid ușa, se întoarce spre mine, iar privirea ei mă lasă fără aer. E parțial seducătoare și parțial suspicioasă. Nu știu cum s-o interpretez sau cum reușește să exprime atât de mult, spunând atât de puține.

— Ce e?

Îmi dă emoții, iar senzația e una stranie. Aproape nimic n-are efectul ăsta asupra mea și nu mi-ar plăcea așa mult, dacă n-ar fi și captivant.

— Ai fost foarte decent în seara asta, spune ea.

— Serios?

Mă așez pe pat.

Sloane încuviințează, foindu-se în scaun.

Scanned with CamScanner

— Dar vreau să știi că n-am vreun fetiș secret pentru tipi macho.

— Bine...

— Însă felul în care l-ai înfruntat pe Duke a fost sexy.

— S-a notat. Din curiozitate, care sunt fetișurile alea secrete?

Sloane nu răspunde, doar ridică o sprânceană. Pentru că încearcă să mă deslușească. Și sunt fericit s-o las să facă asta.

— Vorbesc serios. Și apoi, la debarcader, ai fost dulce și nu trebuia să fii.

— Știu c-am stricat lucrurile la început, dar am vorbit serios, Sloane. Sunt aici pentru tine. E real ce simt. Poți să contezi pe mine.

Buzele i se curbează timid, iar apoi privirea i se plimbă asupra tapetului.

Nu văd des latura asta, dar Sloane cea rușinoasă e al naibii de adorabilă, într-un mod sfâșietor. Știam de când ne-am întâlnit că enigma asta e mai mult decât fiica direc-torului, care pune pe toată lumea la punct și nu vrea să-mi dea numele ei. Știam că dac-o să reușesc s-o deslușesc, o să aflu ceva fascinant.

— Vezi, mă refer la lucruri de genul ăsta, spune ea într-un final, în timp ce-mi evită privirea. Nu poți să te abții să-mi spui cele mai dulci lucruri.

— Ar trebui să mă opresc?

— Da, îmi spune ea, plină de înțelegere. Că altfel, încep să-mi fac idei.

— Serios?

— Da. Deja erai sexy. Acum e prea mult.

Mă pufnește râsul.

Scanned with CamScanner

— Știi, pot să păstrez un secret. Poți să mă tratezi ca o bucată de carne în public și n-o să spun nimănui că prințesei de gheață îi plac tipii de treabă.

— Taci, spune ea, dându-și ochii peste cap.

— Știi tu, doar de aparență. Doar trebuie să-ți protejezi reputația.

Sloane îmi arată degetul mijlociu.

— Fix aici e reputația ta.

— Asta e fata mea.

— Vezi? La asta mă refer.

Niciodată nu știu la ce să mă aștept de la ea. Asta mă face să aștept cu sufletul la gură fiecare cuvânt al ei, fiecare expresie. La naiba, o doresc. Oricât de mult aflu despre Sloane, mereu mai dă jos un alt strat și se reinventează. Așa că nu sunt pregătit când deschide primul, apoi al doilea nasture al cămășii ei scurte. Continuă să fie atentă asupra feței mele, în timp ce-i urmăresc degetele cu interes.

— Spui ceva drăguț și uit să mai fac pe dura, mă acuză ea.

— Iartă-mă dacă nu te opresc.

Sloane își desface, lent, toți nasturii. Stă pe scaun, cu picioarele depărtate. Parcă e o copertă de album. Ceva etern. Își desface sutienul și îl lasă să cadă odată cu bluza, când se ridică. Sânii ei obraznici mă fac să salivez. Înghit cu noduri și mă lupt cu dorința să o trag în poală și să-i sug sfârcurile. Dar ăsta e spectacolul ei. Ea deține controlul în seara asta.

Vede pasiunea din ochi și zâmbește, după care vine și se așază între picioarele mele. Un fior mă străbate când mă prinde de cămașă și o trage în sus, peste cap. Când gura ei e aproape de a mea, mă aplec, să o sărut.

Însă sărutul ei e o tachinare trecătoare.

— Nu vreau să devin emotivă...

Scanned with CamScanner

— Sau poți s-o faci, îi spun, în timp ce-mi înfășor brațele în jurul spatelui ei gol, ca să-mi plimb degetele peste pielea ei moale și caldă.

— Cred c-am știut c-o să fii bun pentru mine. De asta am încercat din greu să nu te plac.

— Mi se pare corect.

Îmi lipesc buzele de sânii ei. Îi simt bătaia inimii pe obraz.

— Nici eu n-am vrut să ajung aici.

Pentru mine, n-a fost niciodată vorba de sex. Nici despre validare sau un trofeu. Prima oară când am văzut-o, Sloane avea această calitate inexplicabilă, care cerea să fie înțeleasă. Trebuia s-o cunosc pe fata asta. Să-i descopăr misterele. Undeva, pe drum, a devenit cea mai importantă parte a experienței mele de aici. Și nu pot s-o dau în bară din nou. A avut încredere în mine, chiar și după ce am făcut tot ce-am putut ca să distrug asta. Nu pot s-o pierd din nou.

— Trebuie să punem o șosetă pe clanță sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Echipa de fotbal nu respectă niciodată ora de stingere. N-o să se întoarcă înainte de două.

Îmi îndreaptă capul spre un sfârc și-și arcuiește spatele, când îmi plimb mâinile pe picioarele ei, ca s-o mângâi pe fund. Știu din experiență că Sloane o să aibă orgasm doar dacă mă joc cu sânii ei, dar erecția îmi pulsează, lipită de fermoar, și trebuie s-o simt deasupra mea în clipa asta. Mă lasă să-i dau pantalonii jos și să-mi strecor degetele între coapsele ei, ca să simt cât de udă e. E cel mai sexy lucru din lume când își pune un genunchi pe pat, ca să-mi călărească piciorul și să-mi împingă degetele în ea.

— Dumnezeule, ești incredibilă.

Scanned with CamScanner

Mă sărută. Apăsat şi înfometată. Legănându-se pe mâna mea. Cu cealaltă mână, îi mângâi sânul şi îi ciupesc sfârcul, până când îşi lasă capul în faţă.

— Vreau să am orgasm în timp ce eşti în mine, îşi şopteşte la ureche.

Aproape plâng de dezamăgire când căldura vaginului ei dispare de pe mâna mea. Îşi ia pantalonii de pe podea şi scoate un prezervativ din buzunar. Apoi, înainte să-mi dau seama, mă împinge pe pat şi se concentrează asupra pantalonilor mei.

Când fermoarul mi se blochează la jumătate, scânceşte, frustrată. Mâinile ei încep să se mişte frenetic, trăgând de curea, în timp ce şopteşte, chinuită:

— Te rog, am aşteptat asta toată ziua.

La naiba, e cel mai sexy lucru pe care l-am auzit în viaţa mea. Penisul meu practic îmi iese prin blugi, doar când a auzit asta.

Râd şi o ajut, reuşind să-mi dau blugii jos. Penisul meu e tare şi sunt gata de acţiune, dar ea îngenunchează şi mi-l ia în mână, plimbându-şi limba peste el şi sugând capul. Niciodată n-am fost pe punctul să termin aşa repede.

— La naiba. Dacă nu te opreşti, chestia asta o să se termine înainte să înceapă.

Sloane se îndură şi-mi pune prezervativul, apoi se caţără pe mine, încălecându-mă şi lăsându-se pe penisul meu. Nu-mi pot opri un geamăt de uşurare datorat senzaţiei fantastice când începe să mă călărească. Amândoi stăm ridicaţi. Mâinile mele sunt pe fundul ei şi ne privim simţind momentul. Îşi mângâie sânii, în timp ce o sărut pe gât. Cu fiecare penetrare, restul lumii dispare încet, până nu mai suntem decât noi doi. Mă văd în oglinda dulapului. Părul ei lung şi negru i se revarsă pe spate.

Scanned with CamScanner

În timp ce mâinile mele încearcă să-i învețe fiecare contur al corpului, îmi dau seama că am o epifanie. Că înainte de ea, eram satisfăcut, dar nu mă bucuram de toată experiența. De cum e să-mi placă așa mult de o fată, încât să-mi fie deja dor de ea. Încearcă să se miște mai repede, dar o încetinesc. Vreau să prelungesc momentul cât mai mult posibil. Pentru că aici, totul are sens.

Îmi înfig degetele în părul ei și o trag spre mine, s-o sărut.

— Nu vreau să se termine, îi șoptesc lângă buze. E așa bine.

— Așa bine, răspunde ea.

Trăsăturile ei frumoase sunt tensionate și se mușcă de buza de jos. O plăcere înceţoşată și nefiltrată îi înoată în ochii gri.

Însă în scurt timp, începe să respire sacadat. Mă mușcă de umăr și știu că e momentul s-o fac să termine. Așa că o întorc și o așez pe perna mea. Așteaptă cu nerăbdare, în timp ce-i întorc piciorul, până e într-o parte. Apoi, cu un zâmbet plin de subînțeles, o pătrund din nou. Sunt în genunchi și o penetrez cu forță.

— Da, geme ea.

Gem și eu când o văd că-și întinde mâna ca să-și mângâie clitorisul.

Un fior de căldură îmi sfârâie în testicule, umflându-le. Am fost pe punctul de a termina de când m-a atins, dar m-am abținut, ca să mă asigur că termină ea prima. Respir pe nas, când îi simt mușchii încordându-se în jurul penisului meu. Îmi încordez fundul, când o văd că-și mușcă buza de jos. Mă abțin să termin, în timp ce pulsul mi se întețește și testiculele îmi pulsează. Mai așteaptă.

— E așa bine, scrâșnesc eu, și asta o face să treacă dincolo de limită.

Scanned with CamScanner

Niciodată n-o să văd ceva mai sexy decât Sloane având orgasm în timp ce sunt în ea.

După, stă întinsă pe pieptul meu, trasând mușchii de pe abdomen și amuzându-se de modul în care mi se încordează stomacul sub unghiile ei.

— Nu piezi timpul când mergi la sală, spune ea. Se văd rezultatele.

— Serios?

— Mhm. Ține-o tot așa.

La naiba, între antrenamentele pentru înot și cele pentru luptă, sunt în cea mai bună formă a vieții mele. Dacă o să-i mențină atenția, o să fiu în stare să ridic un Volkswagen la micul-dejun.

— Hei, când eram la debarcader, de ce ai fost așa interesat de camera de supraveghere? Atât cei de la școală, cât și poliția, au spus că nu e nimic pe ea.

— Și probabil nici nu a fost, încuviințez eu.

— Dar...

— E posibil să existe un mod să mă asigur.

— Ce? Cum?

Încă nu vreau ca Sloane să-și facă speranțe. E posibil ca imaginile să nu existe. Și chiar dacă există, nu există garanție că vor oferi ceva util.

Dar i-am promis că n-o s-o mai mint, așa că spun:

— Dacă mergea camera în noaptea aia, e posibil ca imaginile să mai existe pe serverele companiei de securitate.

Sloane face ochii mari și e agitată. Își face tot felul de scenarii.

— Cum o să aflăm?

Asta e partea dificilă.

— Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Negarea plauzibilă e noua ta mantră, da?

Scanned with CamScanner

— Bine, n-o să mai pun întrebări. Ai permisiunea mea să faci ce trebuie să faci. Nu vreau decât să știu ce s-a întâmplat.

Sunt ușurat că renunță pentru moment, pentru că nu vreau să fie prinsă în treburile mele. Aici deja nu mai e vorba de schimbarea notelor sau spart baza de date pentru eseuri. Companiile astea sunt create tocmai ca să-i țină pe oamenii ca mine la distanță. Își bazează afacerea pe abilitatea de a proteja proprietatea digitală a clienților lor. Chiar dac-o să reușesc să intru, mereu există posibilitatea să fiu detectat. Atunci, o să mă lovesc de consecințe mult mai severe decât exmatricularea. Oamenii au fost acuzați de terorism pentru mult mai puțin decât ce am eu de gând să fac. La naiba, unii au murit în închisoare pentru că au piratat cărți gratuite.

Și cu toate astea, acum, când stau lângă ea și mă uit în ochii lui Sloane, n-am niciun dubiu că aș fi fericit să primesc condamnare pe viață, doar ca s-o ajut să facă dreptate pentru sora ei și pentru ca familia ei să aibă parte de pace.

— Nu-ți promit nimic. Așa cum am spus, trebuie să văd dacă e realizabil.

— Dar o să mă ții la curent, da?

— Îți promit.

E încântată. Super. Asta nu pune deloc presiune pe mine. Doar Sloane visează la ocazia asta de luni întregi. Iar eu sunt nemernicul care o să-i frângă inima, dacă n-o să-mi iasă mișcarea.

— Știi...

Își trece piciorul peste șoldul meu și se cuibărește mai aproape. Am devenit ciudat de obsedat de modul în care părul ei mi se lipește de obraz.

— Toți din școală o să înnebunească dac-o să câștigi bătaia cu Duke.

Scanned with CamScanner

— Dacă? Uau, unde ţi-e încrederea în mine?

Tocmai i-am oferit tipei ăsteia un orgasm acceptabil, poate chiar uluitor, şi ea are tupeul să-mi spună „dacă câştig".

Râde şi mă sărută pe piept, de parcă gura ei poate să aline rana asta de neiertat.

— Dacă voiai pe cineva care să te linguşească, ar fi trebuit să-l chemi pe Lucas.

— La naiba, Tresscott. Doare.

Ridică din umeri, fără urmă de remuşcare.

— Sunt brutal de sinceră.

— Atunci, în cinstea sincerităţii complete, probabil ar trebui să-ţi spun că Duke a avut o stipulare, dacă pierd lupta.

— Ce fel de stipulare? ridică ea capul.

— Dacă pierd, trebuie să plec din Sandover.

— Nu te cred, exclamă ea, în timp ce se ridică abrupt.

— Asta e înţelegerea.

— Atunci la naiba cu înţelegerea şi la naiba cu Duke. Nu-mi pasă ce i-ai promis. N-o să pleci.

— N-am de gând să pierd, dar n-o să-mi dea de ales.

— Atunci ai o mare problemă, Shaw, pentru că nu poţi să faci o fată să ţină la tine, şi după, s-o părăseşti.

Clipesc de câteva ori.

Încurcată în indignarea ei pasională, a părut că Sloane tocmai a zis că mă place foarte mult.

— Să ţină la mine, zici?

Nu pot să-mi controlez zâmbetul care-mi apare pe faţă.

Îşi dă ochii peste cap şi se îndepărtează de mine, bosumflată.

— Treci peste.

— Eşti aşa dificilă.

Scanned with CamScanner

O iau în braţe şi o trag la piept, sărutând-o pe creştetul capului, în timp ce ea se preface că se împotriveşte. Nu există ceva ce Sloane să urască mai mult, decât emoţiile sincere. Cel puţin cele care nu sunt violente.

— Şi eu ţin la tine.

În clipa aia, corpul ei se relaxează şi-i observ zâmbetul timid de pe buze.

— Promite-mi c-o să câştigi, spune ea încet. Nu poţi să pleci acum.

Mă urăsc deja pentru asta, şi cu toate astea, nu mă pot opri din a spune:

— Promit.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 42
LAWSON

Sigur există oameni pe piatra asta plină de gunoi și mizerie care nu sunt copleșiți de o apatie patologică când văd numele mamei lor pe ecranul telefonului. Din păcate, nu mă număr printre ei.

— Cărui fapt datorez această intruziune? întreb eu politicos.

Sunt între ore, așa că m-am oprit la cantină, ca să beau ceva.

— Ce? Lawson, sunt eu, mama ta.

Da, aș recunoaște tonul ăsta strident de inadaptare oriunde.

— Ce vrei?

— E zgomot la tine. Unde ești?

— E ora trei, într-o zi de joi. Sunt la un joc Raiders, răspund eu în glumă. Unde altundeva aș putea să fiu?

Beau din cafea și ies din cantină, îndreptându-mă spre clădirea de artă.

— A, da, ești la școală. Scuze. Te sun pentru că Jeffrey o să fie prins în Hong Kong, așa că m-am gândit că ar fi drăguț să vii în vizită de sărbători.

— Serios? E incredibilă. Te-ai așezat cumva la masă, cu unul din jurnalele tale, și te-ai întrebat cumva dacă și fiului tău i-ar plăcea asta?

— Poate nu te-am prins într-un moment bun. Nu știu ce planuri are tatăl tău...

Scanned with CamScanner

— N-am de unde să știu. Și nu-mi pasă.

De fiecare dată când vorbim, e ca și cum abia m-a cunoscut. Ceea ce are sens, dacă luăm în considerare ambivalența ei când vine vorba de rolul de părinte. Ar fi fost mai uman să mă înece în baie, decât să mă lase cu tata la divorț.

— Chestia e că am citit de curând că sărbătorile pot fi dificile, mai ales pentru cei de la reabilitare, și că-i ajută să fie cu familia, care poate să aibă o influență pozitivă.

— Mama, serios acum, ce parte a relației noastre nu m-ar face să beau? În plus, dacă chiar crezi că sunt la reabilitare, atunci nu vrei să vin. Crede-mă, în casa aia e ascunsă mai multă cocaină, decât în fundul unui cărăuș de droguri.

— Lawson.

În momentul ăsta, se întreabă dacă vorbesc serios. Cât a trecut de când am fost acolo ultima oară? Unde aș fi putut s-o ascund? Poți să închiriezi câini care iau urma drogurilor? Cu puțin noroc, o să-și petreacă restul săptămânii scoțând parchetul cu un ciocan.

— Cum sunt lucrurile acasă? întreabă ea, de parcă o să dau un alt răspuns decât în trecut.

— Asta chiar e o întrebare serioasă? pufnesc eu.

— Ar trebui să nu mă intereseze bunăstarea ta?

— N-ar fi prima oară.

A cheltuit bani pe sute de ore de terapie, la care, în mare, n-am mers. Și când m-am dus, l-am bombardat pe doctor cu detalii extrem de incomode despre cele mai perverse aventuri sexuale ale mele, până fie m-a dat afară din birou, fie s-a scuzat și s-a dus să se masturbeze în toaletă.

Cel puțin asta presupun.

Cu toate astea, oricât de ofensați au fost doctorii de limbajul meu, ar fi fost de-a dreptul oripilați dacă mi-aș fi

Scanned with CamScanner

deschis sufletul în fața lor. Dacă le-aș fi spus totul despre Roman, așa-zisul meu tată, un bărbat steril, care a angajat o prostituată masculină care să-i seducă și să-i lase soția însărcinată, ca să aibă un moștenitor. Doar că după, a devenit atât de dezgustat de eficiența planului său, c-a dezvoltat o ură profundă pentru acel copil patetic. Și apoi, mai e Amelia, mama mea, care a fugit cu jumătate din imperiul lui. Afurisita egoistă, care și-a lăsat copilul lipsit de apărare în ghearele unui bărbat care ar da foc puilor de câine, dacă n-ar exista o armată întreagă de activiști, avocați și agenții guvernamentale care să-i urmărească fiecare mișcare, pentru diferite infracțiuni.

Știți voi, chestii normale, tipice anxietății adolescentine.

— Chiar fac un efort, Lawson. Nu-mi ușurezi treaba.

Nu găsesc niciun motiv bun pentru care aș face asta. Întreaga mea existență reprezintă nici jumătate din viața ei. A clipit și eu am devenit adult. Între timp, eu am trăit fiecare zi a vieții mele știind că sunt doar o greșeală tragică, făcută la răzbunare, folosită în târguiala dintre doi oameni care ar fi preferat să se arunce unul pe altul de pe o stâncă.

— N-am mai vorbit cu tata de săptămâni întregi, răspund eu plictisit. Așa c-aș spune că situația e grozavă acasă.

— Și Christine? Te înțelegi bine cu mama ta vitregă?

Oarecum.

— Clar, spun eu. E o femeie fermecătoare. Mă lasă să i-o trag în fund.

Și cu asta, închid și-mi pun telefonul în buzunar, ca să intru la oră de artă. Însă răul e deja făcut.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i cer decât să fie invizibilă. Sunt dispus să dispar, dacă și ea poate să respecte o limită similară. Aș prefera să am o mamă

Scanned with CamScanner

care și-a luat angajamentul să fie absentă, decât una care mă implică în puseurile ei sezoniere de vinovăție. Ca un cățeluș de Crăciun, care e adus mereu înapoi la adăpost până de Ziua Președintelui[7].

Aparițiile ei egoiste sunt scurte, dar distructive, și mereu mă dau peste cap. De obicei, mă autotratez ca să-mi limpezesc mintea, dar azi, sunt cât se poate de treaz.

Nici Gwen și rochia ei cu imprimeu floral nu reușesc să-mi distragă atenția de la agitația provocată de mama. Și oricum, încă n-am sedus-o pe doamna Goodwyn. Îmi ignoră majoritatea avansurilor, dar e în regulă. Nu e nicio problemă. Poate aș avea dubii în privința sex-appealului meu, dacă n-aș avea deja o aventură cu soțul ei. Iar asta, trebuie să recunosc, e o mare parte din atracție.

Săptămâna asta, lucrăm la o sculptură din lut. Gwen stinge lumina, pentru o prezentare PowerPoint cu expoziția recentă a unui artist mongol orb, care creează interpretări impresioniste ale oamenilor și animalelor din satul în care a crescut. Exemplul său falic al unei libelule e întrerupt de un mesaj de la domnul Goodwyn.

JACK: Vino să ne vedem după ore, ca să discutăm despre un proiect pentru credite suplimentare.
EU: Plăcerea mea.

Dintr-odată, telefonul îmi e luat din mână.

— Poate ar trebui să iau eu asta.

Gwen închide ecranul, apoi bagă telefonul în buzunar, fără să pară să se uite la el.

— Jucați murdar, doamnă G.

Se întoarce în fața camerei, lângă proiector.

---

7 *Presidents' Day*, oficial ziua de naștere a președintelui George Washington, este o sărbătoare națională în Statele Unite ale Americii (sărbătorită în a treia zi de luni a lunii februarie) care îi onorează pe președinții George Washington și Abraham Lincoln (n. red.).

Scanned with CamScanner

— Fără telefoane la ora mea, Lawson. Ar trebui să știi mai bine.

Îi arunc un mic zâmbet.

— Simt că e datoria mea să vă avertizez. Am poze cu mine gol pe el. Acum, e posibil să aveți în posesie pornografie.

— Atunci ar fi bine să-l închid. Ceea ce face, după care-l aruncă pe birou. Poți să-l iei înapoi după detenție.

Minunat. Pentru că partea mea preferată a cursului e să stau mai mult. Nu e ca și cum am ceva mai bun de făcut, decât să-i curăț pensulele.

Dar Gwen își duce la capăt amenințarea. După ce sună clopoțelul, mă cheamă și mă pune la lucru. Prima mea sarcină e să acopăr sculpturile neterminate într-un plastic umed, apoi să le pun în cabinet.

— Bine. Și după?

Habar n-am cât ar trebui să dureze asta, dar vreau să termin cât mai repede.

— Domnișoară G?

— Ce?

Pentru o clipă, mă tem că s-a uitat în telefonul meu, dar e cu ochii în al ei.

— A, cei din anul doi și-au lăsat acrilicele pe raftul din spate. Să le pui, te rog, înapoi în dulapul cu materiale.

— Da, doamnă.

Iau câteva și le mut în dulap, dar acesta e închis.

— Are și cheie? strig eu peste umăr.

— Avea, dar ultimul profesor de artă a pierdut-o, spune Gwen, care vine cu o spatulă ca să deschidă ușa. Am găsit o altă soluție. Există un truc.

Peste o clipă, ușa se deschide.

— Bravo, spun eu amuzat. Ați făcut câteva spargeri prin efracție în trecut?

Scanned with CamScanner

Asta îmi câştigă un zâmbet.

— O fată trebuie să se descurce singură.

Ia câteva din acrilicele din braţe şi începe să le arunce pe raft, fără să fie atentă la ordine sau curăţenie.

— Domnul G nu e genul îndemânatic?

Expresia i se întunecă la menţionarea soţului ei.

— Să nu te căsătoreşti la 20 de ani, Lawson. Trăieşte înainte să mori.

Mă încrunt. Ia te uită. Oare cuplul nostru perfect are probleme maritale?

— Probleme acasă? întreb eu relaxat.

Pare abia că acum îşi dă seama de ce a spus, ca şi cum a uitat că a vorbit cu voce tare.

— Îmi pare rău. N-ar trebui să vorbesc despre chestii personale cu un student. Nu se cuvine.

— Poate n-aţi observat, dar nu-mi pasă prea mult de ce se cuvine, ridic eu din umeri. Nu ştiu cât contează, dar sunt un ascultător excelent.

Mă duce afară din cabinet, gândindu-se la ofertă. Tac destul cât ea să umple tăcerea.

— El spune că nu e nimic, mărturiseşte într-un final. Dar Jack a fost distant de când a început semestrul.

Ups. Asta e vina mea. Probabil n-ar fi trebuit să-i distrag atenţia cu tot sexul ăla oral.

— Poate e preocupat de cursuri, sugerez eu inocent.

Strângem resturile din cameră, de la activităţile din timpul zilei, şi punem materialele la locul lor.

— E mai mult de atât, spune Gwen sec. Îl cunosc. Îmi ascunde ceva.

Evident! Jack e într-o situaţie dificilă. Cum să-i *spună* soţiei că are o aventură cu un student?

Scanned with CamScanner

— Ai mai simţit asta şi înainte? întreb încet, pentru că ceva din reacţia ei îmi spune că nu e ceva nou pentru ea.

Mă priveşte, în timp ce ridică o cârpă din chiuvetă. E nehotărâtă.

— M-a înşelat în colegiu.

Eram sigur.

— Suntem iubiţi din liceu. El era junior. Eu boboacă. Mereu împreună.

— Ce dulce.

Într-un mod groaznic de banal.

— Într-un semestru, petrecea mult timp cu o fată din clasă. Mereu studiau sau lucrau la câte un proiect. Spunea că e muncă de grup, dar îi prindeam singuri în bibliotecă sau îşi beau cafeaua împreună.

Jack, nemernicule!

— L-ai confruntat?

Încuviinţează.

— Mi-am făcut curaj într-un final. A tot negat, până şi-a dat seama că n-o să-l cred. După care a mărturisit.

— V-aţi despărţit?

— M-am gândit la asta. Chiar am plecat şi am petrecut weekendul acasă la părinţii mei. Apoi, a jurat că mă iubeşte şi că s-a întâmplat o singură dată...

— Dar crezi c-au fost şi altele.

Gwen ridică din umeri şi-şi desface părul roşu dintr-un coc lejer. În clipa în care îi cade peste umeri, penisul mi se trezeşte şi mă salută. Mereu mi-au plăcut roşcatele.

— N-am vrut să întreb, dar acum...

— Te-aş întreba de ce mai stai cu el, dacă n-ai încredere în el, dar l-am văzut purtând o cămaşă, aşa că...

Zâmbeşte la auzul replicii şi începe chiar să râdă.

Scanned with CamScanner

— Mulţumesc că nu mi-ai spus că doar îmi imaginez lucruri.

— Clar nu. Mereu cred că trebuie să-ţi asculţi instinctul.

Ducem restul materialelor înapoi în dulap şi punem la locul lor şi produsele de curăţat.

— Serios? Dintr-odată, pare gânditoare. Credeam c-o să spui ceva de genul „nu te supăra, răzbună-te".

Ai grijă, Gwendolyn. Sună periculos de mult ca o invitaţie.

— Nu aş fi nici împotriva acestei abordări.

Gwen se reazemă de un raft, trecându-şi mâna prin părul ăla roşcat şi sexy. Penisul îmi tresare din nou.

— Mulţumesc. În mod straniu, m-ai ajutat.

— Îţi stau la dispoziţie.

— Mă întrebam dacă te simţi bine azi, spune ea.

— De ce? ridic eu o sprânceană.

— N-ai încercat să flirtezi cu mine nici măcar o dată azi.

Ridic din umeri şi spun:

— Am observat lipsa de interes şi nu sunt genul care să implore.

Pentru prima oară în semestrul ăsta, se întâmplă ceva cu adevărat surprinzător.

Doamna Goodwyn mă sărută.

Şi nu e deloc timidă. Îmi prinde faţa în mâini în timp ce-mi mângâie limba cu a ei şi toarce. E genul de sărut pasional, care îmi trimite un val de dorinţă direct în penis.

— Uneori, e în regulă să implori, şopteşte ea, după ce ne oprim.

— Serios?

Mi se pare că am vocea aspră.

— Da.

Scanned with CamScanner

Buzele ei călătoresc spre gâtul meu, sărutându-mă până ajung la mandibulă, și lăsând fiori în urma lor.

— Imploratul poate să fie distractiv, încuviințez eu.

Degetele îmi alunecă spre tivul rochiei ei.

Se oprește din a mă săruta și se uită în jos, la mâna mea, având ochii mari, plini de interes. Pot să-i văd pulsul.

Iau materialul ușor în pumn și încep să-l ridic. Penisul mi se întărește cu fiecare centimetru de piele care e expus. Când ating cu degetul o coapsă mătăsoasă, simt cum o străbate un fior prin tot corpul.

— Lawson...

Se oprește.

E prea preocupată să se uite între noi, unde degetele mele se joacă cu talia lenjeriei ei.

— Imploră-mă, spun eu încet.

— Să ce?

— Imploră-mă să îngenunchez și să-mi pun gura fix aici.

Apăs c-un deget peste clitorisul ei acoperit, iar ea scoate un sunet agitat.

Când nu-mi răspunde imediat, îmi pun toată palma peste ea, în timp ce mâna liberă mi-o plimb prin părul ei de cupru. Îi ridic capul o dată și apoi din nou gura spre a mea. Sărutul ne face pe amândoi să gemem. Ador gustul ei. De ce fructul interzis are mereu cel mai bun gust?

— Lawson, spune ea, peste buzele mele.

— Ce vrei, Gwen?

— Îngenunchează, mă imploră ea, și trebuie să depun efort ca să nu zâmbesc. A durat ceva timp, dar într-un final, e la fel de slabă ca soțul ei.

Dar o înțeleg. Gwen are nevoie de propriul ei secret. O minciună mică și murdară, care să-i ascundă răzbunarea. Zâmbetul plin de mister de la cină, când soțul se întoarce târziu de la muncă.

Scanned with CamScanner

O împing spre rafturile joase din faţa uşii dulapului şi arunc materialele de pe ele. Acestea fac zgomot când ating podeaua, dar nici măcar nu clipim. Deja îi dau lenjeria jos, peste picioarele catifelate şi tonifiate, şi bag bucata de material în buzunar, în timp ce îngenunchez în faţa ei. Dintr-odată, picioarele ei sunt peste umerii mei, iar vaginul ei îmi călăreşte faţa. E aşa de sexy, că încerc să nu termin în pantaloni.

— Dumnezeule, scânceşte Gwen.

Îmi ridic privirea spre ea şi un zâmbet larg îmi apare pe faţă. Îşi muşcă buza cu putere, iar chipul ei e plin de dorinţă.

Bun-venit în căsniciile americane moderne, doamnă G.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 43
SLOANE

— Spune mereu că n-o sun niciodată, dar când o fac, nu răspunde la telefon.

E luni, iar Silas şi cu mine ne întâlnim să alergăm înainte de ore. E singura persoană care tratează antrenamentul la fel de serios ca mine, şi poate să funcţioneze înainte de ora opt, fără să bea cel puţin trei cești de dublu expresso. RJ spune că-i place să alerge, dar îi lipseşte devotamentul, aşa cum i-am evidenţiat aseară, după ce mi-a refuzat oferta de a alerga de dimineaţă cu un „LOL".

— Ce sens are? Dacă se poartă aşa, nu face decât să înrăutăţească problema.

Ne stabilim un pas moderat, pe drumul accidentat îngust, presărat cu pietre şi rădăcini de copaci. Deja sunt transpirată. Temperatura de peste noapte n-a coborât sub 21 de grade, iar în dimineaţa asta e şi mai cald. Deja la prânz, poţi să te coci la soare.

— Amy e supărată că nu petrecem destul timp împreună, dar după, nu mai vine la concursul de înot, ca să se ducă la cumpărături cu prietenele ei. Ce ar trebui să înţeleg din asta?

Îl iubesc pe Silas, dar e prea devreme pentru un alt episod al acestei drame cu mize mici care e relaţia lui cu Amy. E ca şi cum privesc un cărucior târându-se lent spre o maşină. Nimeni nu se aşteaptă la daune mari, şi să te implici pare mai mult efort decât merită.

Scanned with CamScanner

— Am ore până la două, antrenament până la șase, apoi cină și teme până la zece, și asta în fiecare noapte. Cum de eu sunt nemernicul?

Nu știu ce să-i spun nou. E aceeași discuție, care are loc în fiecare sezon. Dacă vrea s-o păstreze pe Amy, ar face bine să găsească un mod de a o trata mai bine. Altfel, să o lase în pace și să nu le mai dea bătăi de cap celor din jur.

— Cum să-mi fac timp pentru ea, dacă mă ignoră?

Amy e o fată dulce, amuzantă și afectuoasă, care e obsedată de el. Și dintr-un motiv stupid, cred că asta nu-i place lui Silas. Niciodată n-am reușit să-mi dau seama de ce nu se implică cu totul în relația asta, în ciuda refuzului său total de a face ceva în privința asta. Parcă e într-o căsătorie aranjată creată chiar de el, și singura regulă a religiei lui e să nu divorțeze.

— Sloane?

— Da?

Scoasă din transa mea de alergător, mă împiedic de o ramură căzută și aproape dau cu capul de pământ.

— Scuze, ce-ai zis?

— N-ai spus nimic de aproape doi kilometri.

— Ce vrei să spun? Pare că s-a săturat de prostiile tale.

— Mulțumesc.

Soarele răsare printre copaci și creează o ceață galbenă opacă, când lumina surprinde norii de praf care apar unde pașii noștri ating pământul. Umbre lungi se întind înaintea noastră, iar iarba înaltă și tufișurile sunt pline de prădători ai dimineții. Vreau să parcurg 10 kilometri înainte de curs, așa că grăbesc pasul.

— Ce s-a întâmplat?

Silas respiră mai greu, în timp ce încearcă să țină ritmul cu mine.

Scanned with CamScanner

O luăm pe scurtătura de pe gazon, unde se aflau căminele pentru boboci, înainte ca furtunile din anii 1960 să aducă un potop care a deschis o groapă sub clădire și a înghițit capătul de vest peste noapte.

— Nimic.

— Mintea ți-e în altă parte.

— Ba nu, te ascult. Amy te urăște și din cauza asta, te porți ca un nemernic.

— Chiar asta crezi sau doar bănuiești?

— 60-40.

— Vorbesc serios.

Silas are o rezistență incredibilă, dar până și el respiră de parcă suge vântul printr-un pai, încercând să țină pasul cu mine.

— Ce să fac în privința asta?

— Știi exact ce să faci. Doar refuzi să pui în practică.

Scoate un zgomot iritat, apoi aproape mi-o ia înainte, doar că e la un pas să cadă din cauza șiretului lui dezlegat.

— O secundă.

Mă opresc, dar continui să alerg pe loc în timp ce-l aștept. Ceasul mi-a sunat în ultimele 15 minute, așa că profit de moment ca să-mi verific mesajele. RJ îmi spune bună dimineața și vrea să știe dacă ne întâlnim în continuare la locul nostru mai târziu. Și mai am trei mesaje de la Duke.

Sunt iritată. De când cu meciul de fotbal, Duke a dus la un alt nivel sunatul și trimisul de mesaje. Susține că are să-mi spună ceva important, dar nu-l cred. Faptul că m-a văzut cu RJ în seara aia i-a lovit egoul, iar acum o să facă orice ca să-mi demonstreze că e un bărbat mai bun.

— Ce enervant e! mormăi eu.

— Cine?

Scanned with CamScanner

Silas își termină de legat șireturile și se ridică. Transpirația de pe tricoul lui alb face materialul aproape transparent, arătând abdomenul lucrat de dedesubt.

— Duke. De când m-am întâlnit cu el la meciul de fotbal cu Ballard, îmi tot scrie. Apropo, tu n-ai mai venit acolo.

— Aveam planuri cu Amy, protestează el.

— Ei bine, sprijinul moral mi-ar fi fost de ajutor când am fost prinsă la colț de Mila și Oliver.

Expresia lui devine plină de remușcare.

— Scuze. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— E-n regulă, oftez eu. RJ a fost acolo ca să mă împiedice să-i omor.

Începem din nou să alergăm, respirația noastră fiind singurul sunet care se aude în următoarele secunde.

— Ce vrea Duke? întreabă Silas într-un final.

— Ce altceva, să mă recucerească, pufnesc eu. Mă tot bate la cap să mă întâlnesc cu el. Probabil are de gând să-și etaleze abdomenul și să-și încordeze mușchii de câteva ori, pentru că are impresia că asta o să mă facă să-l doresc din nou.

Silas pufnește și el.

— Păi, a mers în trecut.

Îl împing, dar corpul lui e tare și nici măcar nu-i afectează ritmul.

— Așa e, zâmbește el. Niciodată n-ai putut să-l refuzi pe Duke.

— Poate în trecut, dar acum lucrurile sunt altfel.

— Pentru că ești cu RJ?

Tonul lui e precaut, cu o nuanță de scepticism.

— Da.

Nu pot să-mi controlez zâmbetul jenant care-mi apare pe față, când îmi amintesc noaptea trecută.

Scanned with CamScanner

— Acum sunteţi exclusivi sau ceva de genul ăsta?

— N-am vorbit despre asta, dar da, presupun că suntem.

— Serios? întreabă el sceptic. Sloane, te cunosc. Faci alergie la orice tip, în clipa în care pomenește de angajament. Încă ne revenim după fiasco-ul care a fost relaţia ta cu Duke.

— Acum e altfel.

Îmi menţin privirea pe drumul din faţă, pentru că mă tem c-o să citească pe faţa mea tot ce simt pentru RJ.

— În ce sens altfel?

În ciuda eforturilor mele de a-mi controla emoţiile, nu pot să-mi controlez mărturisirea siropoasă care mi-a scăpat.

— Cred că sunt îndrăgostită cu el.

Silas se oprește.

— Vorbești serios?

Încetinesc şi-l aştept să grăbească pasul din nou.

— Da, spun eu.

Îl văd cum mă studiază.

— Să fiu al naibii, asta e important, spune el, într-un final.

— Foarte, încuviinţez eu.

Şi cu totul neașteptat. Nici în visele mele cele mai sălbatice, n-aş fi crezut c-o să mă îndrăgostesc de băiatul antisocial care mi-a încălcat teritoriul. Asta e nebunie curată. Dar s-a întâmplat, în ciuda încercărilor mele de a-l ţine la distanţă, făcându-l să se ţină după mine. Nu m-am aşteptat ca RJ şi cu mine să semănăm aşa mult. Şi apoi, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Asemănările alea erau atât de izbitoare, că era ca şi cum mă uitam într-o oglindă, arătându-mi adevărul înfricoşător: chiar dacă atitudinea detașată și de nepăsare ne protejează de suferinţă, e cel mai singuratic mod de a-ţi trăi viaţa.

Scanned with CamScanner

Acum, nu mă mai simt aşa singură. Faptul că m-am deschis în faţa lui RJ mi-a dat peste cap toată perspectiva asupra vieţii şi nu mă deranjează.

— Apropo, să nu-i spui lui RJ că Duke îmi tot trimite mesaje. E gelos. Şi asta e foarte sexy. Dar nu vreau să aibă impresia că reiau legătura cu Duke pe la spatele lui sau ceva de genul ăsta.

— Bineînţeles. Ştii că-ţi păstrez secretele.

Da, ştiu asta. Indiferent de anturajul pe care-l are, cum ar fi Lawson, Silas e un om care-şi ţine promisiunile. Şi, de la accidentul lui Casey, când fiecare prieten de la Ballard s-a întors împotriva noastră, Silas a fost singurul element constant. Sinceră să fiu, nu ştiu ce-aş fi făcut fără el.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 44
SILAS

Antrenorul ţine un discurs când începe antrenamentul de înot de miercuri, având în mână o planşă şi un şevalet. Pe ea sunt numele noastre şi cei mai buni timpi. Având o intensitate care-i licăre în ochi, ne spune c-am fost delăsători şi că a decis să injecteze nişte competiţie amicală în echipă. Ca să ne inspire să vrem mai mult. Pentru că nu e îndeajuns să terminăm în topul patru al fiecărui eveniment, ca să ajungem la etapa pe stat. Trebuie să stabilim recorduri.

Nu-mi displace ideea, cel puţin până ne aruncă în piscină, pentru sprinturi. De nicăieri, RJ întrece doi tipi care au fost ancore din anul doi. Apoi, aproape atinge timpii lui Lawson, la stilul fluture, iar ăsta ar fi fost un şoc. Dacă ar fi reuşit să ajungă să înoate împotriva mea şi să câştige, m-aş fi retras.

Nimeni n-ar trebui să devină bun aşa repede.

E ireal.

A devenit mai rapid şi la sală. Fenn nu mai poate să ţină pasul cu el când se luptă. RJ e prea rapid pentru el. A învăţat să-şi găsească ritmul şi momentul potrivit când dă pumni, iar în ultimul timp, nimereşte de fiecare dată. Tipul pare periculos şi asta începe să devină enervant.

Recunosc, am crezut o să plece din echipă până acum. Credeam c-o să realizeze că e prea mult de muncă şi o să renunţe. Însă cred că îi place.

Scanned with CamScanner

Când antrenorul ne dă în sfârşit liber, toţi suntem epuizaţi şi abia ne mişcăm, mai puţin RJ, care are în continuare un zâmbet larg pe faţă, când se îndreaptă spre duş. Ştiu c-ar trebui să trec peste. Să-mi spun că starea asta proastă e din cauza nivelului scăzut de zahăr şi gata.

Doar că n-am cum să nu văd zâmbetul ăla cu colţul ochiului. Acum e deja ciudat dacă nu spun ceva, nu? Arăt de parcă îl admir sau ceva de genul ăsta. Lawson îmi aruncă o privire suspicioasă, în timp ce se duce să se îmbrace.

— Hai, spune, care-i treaba cu buna ta dispoziţie subită?

RJ îşi spală părul.

— Ce?

— Mai rămâne doar să începi să cânţi.

— Ah.

Nu pare să vrea să mă lămurească, ceea ce e şi mai enervant.

— Atât ai de spus? Ah.

— Cred că sunt doar distras. Trebuie să mă văd cu Sloane după antrenament. Probabil mă aşteaptă deja afară.

Bineînţeles că de-asta a devenit, dintr-odată, un personaj Disney. Din cauza noii relaţii.

Mă întorc să-mi clătesc părul, ca să nu-mi vadă expresia. Nimic din relaţia asta n-are sens pentru mine. Dacă poţi să-i spui relaţie. Cum poţi să ai o relaţie cu un tip care abia iese din cameră şi ar prefera să i se bage o aşchie sub unghii, în loc să poarte o conversaţie? Nu înţeleg.

Ce naiba vede la tipul ăsta, când ar putea să fie cu oricine vrea?

Iau prosopul şi îl înfăşor în jurul şoldurilor, nerăbdător să plec de lângă noul iubiţel al lui Sloane.

Nu e iubiţel, e îndrăgostită de el, spune vocea batjocoritoare din capul meu.

Scanned with CamScanner

Mă rog, dacă ea are impresia că-l iubeşte pe tip, foarte bine. Dar nu cred c-o să dureze lucrurile. La un moment dat o să se plictisească de RJ. Mereu face aşa.

— Shaw, strigă antrenorul Gibson din uşă. Treci pe la mine înainte să pleci. Vreau să vorbim despre o strategie pentru săptămâna viitoare.

— Da, domnule, strigă RJ.

Apoi se uită la mine.

— Dacă Sloane e afară când pleci, spune-i să mă aştepte, da?

— Sigur.

Mă îmbrac repede şi ies din vestiar peste cinci minute, nerăbdător să mănânc ceva şi să uit ziua asta oribilă. Exact cum a zis RJ, Sloane îl aşteaptă în faţa clădirii.

— Hei.

Sloane îşi ridică privirea din telefon, iar faţa i se luminează când mă vede.

— Slavă Domnului. Am o nevoie disperată să vorbesc cu cineva care nu e Duke.

— Încă-ţi scrie?

— Da.

Ca dovadă, îmi arată ecranul telefonului şi fluier când văd câte mesaje i-a trimis.

— Cineva e disperat.

— Cred că e cazul să nu-l mai ignor. Asta nu pare decât să-l înverşuneze şi mai mult. Dar chiar n-am chef să am de-a face cu Duke cel Sexy acum.

— Duke cel Sexy?

— A, nu că mi s-ar mai părea sexy, spune ea, dându-şi ochii peste cap. E doar felul insuportabil în care se poartă când vrea să mă recucerească. Încercările lui de seducţie sunt mereu urmate de aceleaşi tipare.

Scanned with CamScanner

Și mereu funcționează, dacă e să ne luăm după trecut. Dar nu spun nimic. Lui Sloane nu-i place să i se amintească de slăbiciunea pe care o are pentru Duke.

— Apropo, RJ e înăuntru, vorbește cu antrenorul, mă forțez eu să-i spun. A zis să-l aștepți.

Încuviințează absentă și-și verifică din nou telefonul. De data asta, expresia ei e mai tensionată, decât iritată.

— O secundă, îmi spune, după care își ridică telefonul la ureche. Hei.

Îmi studiez cureaua de la geantă și mă prefac că nu încerc să-i aud conversația.

— Serios? Nu avem despre ce să vorbim, protestează ea. Urmează o pauză, iar în ochi îi licăre liniștea. Bine. În regulă. Ne vedem la banca de pe poteca dinspre casa mea. O să ajung în 10 minute.

Apoi închide și oftează.

— Duke?

— La naiba, inspiră ea. Poți să-mi faci o favoare și să-l aștepți pe RJ? Să-i spui că nu pot să ne vedem acum, dar o să-l sun mai târziu.

— Bine, dar îmi rămâi datoare, îi spun eu. Mor de foame.

— Mi-ai salvat viața. Mulțumesc, Si, spune ea, în timp ce mă pupă pe obraz.

O privesc cum se îndepărtează, iar privirea îmi rămâne fixată, fără să vreau, asupra fundului ei, în blugii ăia scurți. Probabil n-ar trebui să admir fundul prietenei mele, dar e greu să n-o fac. Corpul lui Sloane e ireal.

Mă forțez să-mi mut privirea și-mi scot telefonul, ca să-i scriu lui Amy. E încă supărată pe mine pentru că i-am spus că nu putem să petrecem timpul împreună weekendul ăsta, dar ea nu s-a oferit să bată drumul până *aici*. La naiba, mi-e mult mai ușor s-o strecor în căminul meu, decât să intru într-al ei. Supraveghetoarele de la Ballard sunt mult mai stricte.

Scanned with CamScanner

Decid să-i scriu un mesaj despre asta.

EU: Poți să vii aici...
AMY: Și cum aș ajunge mai exact la Sandover? N-am mașină.

Ridic capul când RJ iese din clădirea din spatele meu. Se uită în jur, uimit să mă vadă pe mine, și nu pe Sloane.

— Sloane a venit? întreabă el, nedumerit.

Dezamăgirea lui evidentă mă irită. Nici măcar n-o cunoaște destul de bine cât să fie dezamăgit că nu e aici.

— Da, dar a spus...

Mă opresc brusc, dar mă prefac că-mi verific telefonul.

— O secundă, să trimit asta.

Îi scriu un mesaj lui Amy, dar mintea mea e altundeva. E la Sloane și RJ și la relația asta complet inutilă dintre ei. Pe cine au impresia că păcălesc? Fie el o să-i dea papucii, când o să realizeze că vrea să fie un idiot antisocial, fie ea o să-i sfărâme inima când o să se întoarcă la nemernicul de Duke. Nu știu de ce-și mai pierd timpul.

EU: O să te iau eu, evident.
AMY: Cred c-ar putea să meargă.

— Silas? insistă RJ. Ce a spus Sloane?

Îmi mențin privirea asupra ecranului telefonului și îi răspund absent.

— A, da. A trebuit să se ducă acasă și să ia ceva. A spus să vă vedeți la banca de pe drum.

— Mulțumesc. Ne vedem mai târziu.

Nu ridic privirea până când RJ s-a îndepărtat deja. Privesc cum pașii lungi acoperă iarba, în timp ce traversează gazonul către drumul de la margine. Apoi îmi mut privirea și îmi spun că le fac amândurora o favoare.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 45

SLOANE

Îl văd aşteptându-mă pe bancă când cotesc spre el. Probabil tocmai a terminat antrenamentul la fotbal şi s-a grăbit să ajungă înaintea mea. Mă simt iritată când îl privesc şi văd modul insolent în care-şi întinde picioarele lungi în faţă şi sticla mică din mână.

— Am venit. Ce e aşa important, de m-ai ameninţat c-o să-i spui tatei despre mine şi RJ, dacă nu mă văd cu tine?

Fenn are decenţa să pară timid.

— Ştii că n-aş face niciodată asta. Trebuia doar să găsesc un mod să te aduc aici. Mi-ai evitat mesajele.

Mă îndrept spre el, dar nu mă aşez pe bancă. Rămân în picioare şi mă joc cu tivul tricoului. Nu am observat că a început să se desfacă. Trebuie să arunc tricoul ăsta.

— Sloane, spune Fenn iritat.

— Ce e? mormăi eu, la fel de enervată. Nu ştiu ce vrei de la mine. Deja am pus o vorbă bună la tata. Casey mi-a spus c-o să vă lase să vă plimbaţi în jurul lacului weekendul ăsta, departe de camerele lui preţioase de supraveghere. Nu ţi se pare un progres destul de mare?

— Nu de asta am venit aici şi o ştii.

O senzaţie de gheaţă îmi străbate umerii. Înghit cu noduri şi încerc să nu-i evit ochii albaştri resemnaţi.

— Am încercat să vorbesc cu tine despre asta săptămâna trecută, la concursul de înot. Mă gândisem la

Scanned with CamScanner

tot, dar acum nu știu cum să abordez subiectul, într-un mod care n-o să-mi atragă o palmă. RJ a pus întrebarea. A venit de nicăieri și n-am știut ce să spun, așa c-am mințit.

Inima mi se oprește în loc, apoi o ia la goană, într-un ritm care mă ametește.

— La naiba. De ce nu mi-ai spus asta?

— Glumești? M-ai evitat, nemernico. Și nu te preface c-o protejai pe Casey. Știai că va trebui să vorbim, la un moment dat, despre asta.

Are dreptate. Mă îndrept spre bancă și mă așez lângă el. Când îmi dă sticla lui, o accept fără întrebări și iau o gură. Whiskey-ul mi se duce direct în stomac.

— De ce naiba ai mințit? întreb eu supărată.

— M-am panicat și acum e prea târziu să retrag ce am spus. Deci cred că e în interesul amândurora să nu-i spui că ne-am culcat împreună.

— Nu aveam de gând s-o fac.

— Da, dar dacă o să întrebe...

— De ce-ți pasă?

— Țin la RJ.

— De când? Silas spune că nici nu te-ai sinchisit să-i înveți numele când vi s-au căsătorit părinții.

— De atunci s-au schimbat multe. Nu știu. Nu contează. E stupid. Dar începe să-mi placă ideea să am un frate vitreg. Ne-am apropiat și nu vreau ca ceva ce s-a întâmplat acum mult timp să strice asta.

Nici eu.

O senzație de neajutorare mă cuprinde de gât. Dumnezeule, e rău. Abia dacă m-am gândit la aventura noastră de când s-a întâmplat, iar acum, creierul meu doar la asta se gândește. În timp ce mă gândesc la situație, mă întreb dacă nu e mai grav să ascund asta de RJ.

— Poate nu facem bine, Fenn. Nu e în regulă să-l mințim.

Scanned with CamScanner

Mai ales după ce am aflat că m-a spionat şi i-am ţinut discursul despre sinceritate. Sigur, cele două lucruri nu sunt la fel, dar oricum o dau, tot ipocrizie e. RJ mi-a promis c-o să fie mai deschis. O să fie vulnerabil şi o să mă lase să-l cunosc. Şi din seara în care a apărut în faţa casei mele, şi-a ţinut promisiunea. Pentru prima oară, încep să-mi dau voie să am încredere în cineva. Nu e în regulă să încep a doua încercare a noastră cu altă omisiune importantă.

Pe de altă parte, RJ a spus clar că nu e interesat să audă de ceilalţi tipi cu care am fost. Dacă Fenn n-ar fi fratele lui vitreg, n-aş avea niciun motiv să-l menţionez. Până la urmă, totul s-a întâmplat cu luni înainte ca Fenn şi RJ să se cunoască. După o răsturnare de situaţie, o decizie luată cu prea mult alcool la bord devine un secret posibil devastator.

— Nu putem să-i spunem, spune Fenn frustrat. Gândeşte-te. Dac-ai fi în locul lui, ai vrea să ştii că fata cu care ieşi s-a culcat cu fratele tău? E dificil, Sloane.

Face ca totul să sune mai rău decât e. Nu e ca şi cum i-o trăgeam lui Fenn în apartamentul nupţial, în timp ce RJ mă aştepta agitat la altar, alături de familiile noastre, şi se uita la culoarul gol al bisericii.

— Nu ştiu ce să zic. Dacă află acum de la mine sau de la tine, n-o să fie mare lucru. Dar dacă o să afle mai târziu, de la altcineva, o să pară că voiam să ascundem ceva.

— Cine ar putea să-i spună? Suntem singurii care ştiu. Singurii care au fost în patul meu în noaptea aia.

Încuviinţez lent. Gabe era plecat în weekendul ăla. Şi dacă m-a văzut cineva strecurându-mă din cămin de dimineaţă, n-a spus nimic.

În plus, Fenn l-a minţit deja pe RJ. Dacă i-aş spune lui RJ totul, n-aş face decât să-i îndepărtez. Sigur, mi-aş da puncte pentru sinceritate, dar i-aş întoarce unul împotriva

Scanned with CamScanner

celuilalt, doar de dragul conştiinţei mele. Chiar dacă Fenn şi cu mine nu suntem cei mai buni prieteni zilele astea, nu merită aşa ceva.

— Poate ai dreptate. Nu merită să vă certaţi dintr-un nimic.

Încuviinţează, vizibil uşurat.

— Cred că nici Casey n-ar trebui să afle.

Închid ochii. Nu i-am spus surorii mele de partida cu Fenn. S-a întâmplat în vacanţa de iarnă a primului an, cu luni înainte de bal, de accident, şi de apropierea lui Casey de Fenn. N-am încercat să-i ascund asta dinadins. Doar că mi-a fost ruşine. Casey mereu mă tachina din cauza partidelor cu Duke, îi spunea „slăbiciunea mea pentru tipi uşuratici". Şi după, am căzut în pat cu alt tip cu aceeaşi reputaţie. Presupun că o parte din mine n-a vrut să mă judece.

Dacă i-aş fi spus atunci, nu i-ar fi păsat, însă dac-o să-i spun acum, o să-i pese.

Fenn îmi dă din nou sticla. Beau ce a mai rămas în ea, ignorând învolburarea din stomac.

— Bine, încuviinţez eu, în timp ce o voce tristă din stomac insistă că luăm decizia greşită.

— Nimeni n-o să afle, spune el, mohorât.

Amândoi sărim de pe bancă când auzim paşi foşnind pe drum.

Peste o secundă mai târziu, RJ intră în poiană, încruntat.

— Minunat, spune el sarcastic. Mă bucur c-am lămurit *asta*.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 46

RJ

În școala generală, îl știam pe un puști răsfățat al cărui tată lucra în Marina militară, pe nume Sully. Locuise în șase țări, pe trei continente, și traversase 48 de state cu mașina, înainte să împlinească 13 ani. A spus că-i plăcea să se mute la fiecare doi ani. În clipa în care începea să se sature de un loc, își făceau bagajele din nou. Sully mi-a spus că principalul lucru pe care l-a învățat a fost că, în orice limbă, oamenii își au în vedere doar propriul interes. Poți să contezi pe asta.

Nu cred c-am uitat asta.

Dau din cap, dezgustat, în timp ce-mi mut privirea între Sloane și Fenn. Erau așa prinși de discuția lor despre cum să mă trădeze, că nu m-au auzit când m-am apropiat. Nu și-au dat seama că le-am auzit toată conversația decât când eram la câțiva metri de ei.

Apropo, sunt la fel de palizi amândoi. Buzele lui Fenn sunt apăsate într-o linie strânsă, iar rușinea și remușcarea îi înoată în ochi. Da. Sigur. Acum decide să se simtă prost. Încă nu procesez cum a putut Fenn să mă mintă privindu-mă în ochi. Se pare că n-am știut exact cât de rece poate să fie.

— Deci, cum a fost? Sexul, întreb eu relaxat.

O înțepătură amară de acid îmi acoperă gâtul și maxilarul mi-e încordat de când am realizat ce aud.

Sloane se ridică în picioare.

Scanned with CamScanner

— RJ...

— Nu, hai să sărim peste partea cu scuzele de doi bani.

— Nu sunt scuze de doi bani, spune ea, vizibil disperată. Îmi pare rău c-ai auzit asta...

— Deci îți pare rău c-am *auzit*, nu c-ai spus-o. Am înțeles.

— Nu asta am vrut să spun, răspunde ea, după care-și trece mâna prin păr. Îmi pare rău...

— Nu te obosi.

Îmi întorc privirea din nou spre Fenn. Furia care-mi clocotește în stomac e îndreptată spre fratele meu vitreg.

— N-ai mințit când ai spus că n-ai conștiință. Omule, te-ai culcat cu Sloane, după care m-ai privit în ochi și m-ai mințit.

— Hei, stai un pic. Totul s-a întâmplat acum aproape un an.

— Și mințitul? Ăsta când a fost?

— Bine, am mințit. Știu. Dar dă-mi o șansă să...

— La naiba cu șansele. Șansa ta stătea lângă mașina aia, din pădure, când mi-ai jurat...

— Ce voiai să spun? „Îmi pare rău că m-am cuplat, la beție, cu o tipă, cu câteva luni înainte să ne cunoaștem"? Las-o moartă.

E panicat. Vorbește repede și se îndepărtează de mine, pentru că amândoi știm ce o să se întâmple dacă spune ceva care o să mă facă să-l lovesc.

Între timp, Sloane mă imploră cu privirea, dorind în mod evident o altă șansă să vorbească. Dar inima mea nu poate să-i facă față acum, așa că-mi mențin privirea fixată asupra lui Fenn.

— Nu mă înțelege greșit. Ai fi putut să fii sincer. Poate aș fi trecut peste, poate că nu. Oricum ar fi, între noi lucrurile ar fi în regulă.

Scanned with CamScanner

— Bine, spune el în timp ce ridică mâinile sus. Am greșit. Mă simt groaznic din cauza asta. Hai fii serios, RJ. Suntem fraţi, omule. Trebuie să mă ierţi.

— Nu eram nimic înainte să ajungem aici şi n-am nicio problemă să păstrăm lucrurile aşa. Prima impresie despre tine a fost corectă.

Rușine să-mi fie că am încălcat prima regulă. Atașamentele înseamnă slăbiciune şi doar creează o oportunitate să fiu păcălit. Ar fi trebuit să respect planul. Să-mi văd de ale mele și să suport până se termină acest mic exerciţiu. Aşa-mi trebuie, dacă am încredere în oameni.

— Nu spune asta, mă roagă el. Chiar îmi cer scuze. Eşti supărat şi înţeleg asta. Dar mi-ai aruncat întrebarea aia de nicăieri şi n-am ştiut ce altceva să spun. Ştiam că relaţia cu Sloane devine serioasă. Nu voiam să mă bag între voi.

Pe faţa lui se citeşte resemnarea.

— Dacă vrei să mă urăşti o vreme, e în regulă. O să fac tot ce trebuie ca să mă revanşez faţă de tine.

Practic mă imploră şi mie nu-mi pasă câtuşi de puţin. Poate a fost o perioadă când m-am convins că înseamnă ceva să ai un frate vitreg, însă acum, ştiu mai bine de atât.

— Mi-ai făcut o favoare, Fenn. Mi-ai reamintit că toată lumea ne dezamăgeşte. Mulţumesc că tu eşti cel care mi-a arătat asta devreme.

— RJ, pentru numele lui Dumnezeu, nu fi aşa. Niciodată n-am mai avut un frate. Chestia asta s-a întâmplat de nicăieri. Ţi-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui. Vreau să fim prieteni.

— Maturizează-te, Fenn. Părinţilor noştri le place să şi-o tragă. Asta e singura bază a acestei relaţii. Nu sunt dădaca ta.

Scanned with CamScanner

— Destul, îmi spune Sloane, iar privirea îi arde. Ai trecut direct de la a fi supărat pe bună dreptate, la a fi de-a dreptul necivilizat.

— Ei bine, nu mă simt foarte diplomat azi, spun eu, în timp ce-i arunc un zâmbet lipsit de umor. Poate asta se întâmplă când mergi să te întâlneşti cu iubita ta şi o auzi cum pune la cale un plan cu fratele tău vitreg despre cum să te *mintă*.

— Uite ce e, înţeleg că eşti supărat, da?

Face un pas spre mine şi-şi dă părul după ureche.

— Ai tot dreptul să fii. Îmi pare aşa rău. A fost stupid din partea mea să mă gândesc c-ar fi bine să te mint, mai ales după ce am căzut de acord să fim sinceri unul cu celălalt. E vina mea, recunosc. Dar te porţi ca un nemernic, şi după ce o să te calmezi, o să regreţi toate prostiile pe care le vomiţi.

O ignor şi întreb:

— Scuza ta care e? De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu era relevant.

Râd.

— Vezi, cu asta nu prea sunt de acord. Ar fi fost destul de relevant când penisul meu era în gura ta.

— Du-te naibii, RJ.

Îşi pune o mână pe şold, iar cu cealaltă, îşi dă părul din ochi.

— Dacă vrei să fii vulgar şi să faci o criză, nu sunt persoana potrivită pentru asta. Te porţi ca un copil. Maturizează-te. A fost doar sex.

— Cu fratele meu vitreg. Resentimentul îmi încinge sângele. Nici măcar nu poţi să-ţi spui povestea. Fie a fost o chestie atât de lipsită de importanţă, că nu te-ai gândit să-mi spui, fie ai minţit pentru că nu voiai să aflu. Care a fost, drăguţo?

Sloane dă din cap, frustrată.

Scanned with CamScanner

— Amândoi știm că nu din cauza asta ești supărat. Și ai dreptate, da? Rușinea îi umple privirea. Când Fenn mi-a spus că te-a mințit, n-ar fi trebuit să îl las să mă convingă să fac la fel. A fost nasol c-am fost de acord cu minciuna, și pentru asta, îmi pare foarte rău. Și o să fac orice e nevoie ca să-ți câștig iertarea. Dar nu e important cu cine am fost înaintea ta. Nu e ca și cum tu mi-ai spus toate numele fetelor cu care ai fost înainte de *mine*.

— Nu-mi pasă cu cine te-ai culcat, Sloane. Doar nu vreau să fiu înrudit cu ei.

Se apropie de mine.

— Poți să strigi cât vrei, dar nu sunt singura care a omis niște chestii, îți mai amintești? Acum nu mult timp mă implorai pentru o a doua șansă. Cum a mers? C-am uitat.

— Nu știu. Stai să i-o trag surorii tale și o să aflăm.

— Hei, mormăie Fenn, care se aruncă spre mine.

Sloane se pune între noi și-și pune palma pe pieptul lui Fenn.

— Oprește-te. Nu ne ajută cu nimic.

Fenn se oprește, dar mă sfredelește cu privirea.

Sloane se întoarce spre mine și inspiră adânc, înainte să vorbească.

— Într-o zi, foarte curând, o să-ți dorești să poți lua înapoi ce ai spus.

— Stai liniștită, deja îmi doresc să pot lua totul înapoi.

După ce spun asta, mă întorc și plec.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 47

FENN

De când RJ nu-mi vorbește, drept pedeapsă pentru ce am făcut, atmosfera din camera noastră s-a răcit considerabil. Tipul abia dacă s-a ridicat de la birou de câteva zile. Mănâncă doar la calculator. Mă foiesc toată noaptea, din cauza luminii de la monitoare. Sunetul tastelor îmi răsună în vise. Nici măcar nu bagă-n seamă ofertele de pace pe care i le fac. Alaltăseară, i-am dus o felie de plăcintă, care e încă pe o grămadă de manuale aflate la piciorul patului. În momentul ăsta, e posibil ca ființele care iau contur pe crusta plăcintei să vorbească cu mine înaintea lui RJ.

— Ce zici să facem câteva runde la sală? îi spun eu, într-o pauză de la tastat.

În ultimele ore, doar asta a făcut. Probabil scrie manifestul pe care o să-l găsească autoritățile, după ce o să-mi descopere cadavrul atârnat de un cearşaf, la geamul dormitorului.

— Contact complet. Poți să mă lovești cât de tare vrei.

Nici măcar nu tresare la auzul vocii mele. Sunt zgomot de fundal. E surd la întreaga mea existență.

— Ultima șansă...

Reîncepe să tasteze și oftez, acceptând că weekendul ăsta n-o să facem niciun progres.

Cum sunt îmbrăcat deja pentru sală, decid să sar peste antrenament, ca să mă plimb. Locul ăsta are un mod

Scanned with CamScanner

aparte de a te sufoca. Faptul că locuiești și mergi la ore cu aceiași idioți degenerați în fiecare zi, luni întregi, își lasă amprenta. Sănătatea mea mintală îmi cere să iau o pauză.

EU: Vrei să ieșim cu câinii la plimbare? Mi-ar prinde bine niște aer proaspăt.

Îmi răspunde înainte să ajung la capătul scărilor.

CASEY: Ne vedem în 10 minute.

A fost o vară caniculară, dar aura de un portocaliu intens a soarelui de toamnă e ușoară după-amiaza asta. Pot în sfârșit să fac mai mult de zece pași departe de aerul condiționat, fără să mi se umple pantofii de transpirație. O briză ușoară împrăștie primele frunze căzute ale sezonului.

Penny și Bo aleargă înaintea lui Casey când ne întâlnim pe drumul care duce prin pădure.

— Au energie azi, spun eu.

Încerc să nu par ofensat când golden retrieverii nu se apropie de mâna mea întinsă.

Deși sunt niște câini foarte dulci și îi tolerează pe majoritatea oamenilor, niciodată n-au fost timizi în a-și arăta indiferența pe care o simt față de mine. Casey e singura persoană care se bucură de privilegiul afecțiunii lor și cred că-mi aruncă asta peste ochi.

— Da, acum, dar în curând, se vor plânge să-i car până acasă.

— Asta chiar aș vrea să văd.

— Sigur, râde ea. O să-mi pună câte unul pe fiecare șold, ca o bonă cu gemeni.

Imaginea mă face să râd. Dintre cele două surori Tresscott, Sloane a moștenit atletismul și statura tatălui ei. Casey e mică, prin comparație. Mai delicată. Dar asta

Scanned with CamScanner

nu înseamnă că e și fragilă, deși mulți oameni le confundă pe cele două. Chiar mai mult, de la accident.

— Ești bine?

Câinii latră, până când Casey îngenunchează ca să le ofere gustări dintr-o pungă de plastic pe care o scoate din buzunar. Cei doi intră unu-ntr-altul, concurând pentru gustări.

— Da. De ce?

— Pari distras. Are de-a face cu motivul pentru care RJ s-a despărțit de Sloane?

Face ochii mari.

— Stai un pic, știi motivul pentru care a pus punct relației? Pentru că Sloane refuză să vorbească despre asta. Mi-a zis că el i-ar fi spus că pur și simplu nu mai simte nimic pentru ea. Dacă e adevărat, e o porcărie. Cum e posibil să nu mai aibă, dintr-odată, sentimente pentru ea?

O las să vorbească, ca să câștig timp și să caut un răspuns diplomat. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să disec toată situația cu Casey. E deja destul de rău că RJ mă ignoră și poate chiar caută o modalitate secretă de a anula căsătoria părinților noștri.

— Nu îmi povestește despre viața lui personală.

Ceea ce e, în mare parte, adevărat. Nu era cel mai vorbăreț tip nici înainte să nu-mi mai zică nimic.

— Nu știu. Sunt sigur că o să se răzgândească. Și cred că sunt puțin distras. M-am gândit mult la mama în ultimul timp.

Nici asta nu e o minciună. Amintirile cu ea vin și pleacă. Niște tipare de nostalgie.

— E cea mai ciudată durere fantomă involuntară, recunosc eu. Stau la curs, și dintr-odată, uit c-a murit. Și atunci, mă cuprinde o ușurare imensă, ca și cum mă trezesc dintr-un vis.

Scanned with CamScanner

Ne plimbăm pe drum și ne uităm la câini cum sar la frunzele care cad și latră la chestii care se mișcă în copaci.

— Și mie mi se întâmplă uneori.

Casey ia o buruiană și începe să facă noduri.

— Și apoi, mă lovește realitatea și îmi amintesc că de fapt acum trăiesc în coșmar.

— Mi-ai prins bine, mă trezesc spunând. Mereu reușești să mă faci să zâmbesc. Chiar și când restul lucrurilor merg prost. Cel puțin când sunt cu tine, am o părere bună despre mine.

Câinii vin la Casey și se lipesc de picioarele ei, căutând atenția pe care le-o oferă, iar eu realizez că n-am vrut să zic toate astea cu voce tare. Acum, probabil crede că sunt un dezastru emoțional. Minunat.

— Foarte bine.

Casey ia un băț din gura lui Penny și-l aruncă pe drum, ca să alerge câinii spre el.

— Cred că toată lumea are nevoie de cineva care să fie acea persoană. Mă bucur că pot să fiu asta pentru tine. Mă lovește cu cotul și-mi zâmbește. Și tu ești la fel pentru mine.

Câinii se întorc în fugă la ea. Amândoi trag de băț, ca să i-l pună în mână lui Casey.

— Nu știu dacă ți-am spus asta așa explicit, de când cu, știi tu...

De la bal.

Toți avem cuvinte care ne declanșează anumite stări.

Accidentul.

Silabe mari, greoaie, care stau în gurile noastre ca niște pietre.

— M-ai ajutat să mă vindec. Nu știu unde aș fi fără prietenia ta.

Mă îndeamnă să-i întâlnesc privirea.

Scanned with CamScanner

— Vorbesc serios. O preţuiesc. Şi pe tine.

Câinii aleargă după vânt sau altă creatură amărâtă. O briză ondulează părul blond zmeură al lui Casey în jurul feţei, în timp ce mă priveşte cu acei ochi care ar putea să topească gheţari. Instinctul primeşte mesajul înaintea creierului şi-mi spune că se apropie ceva.

Ai face bine să te fereşti.

— Ne-am apropiat aşa mult, aşa repede.

Casey îşi dă părul de pe faţă.

— E ciudat cum sentimentele pot să evolueze din nimic.

O sirenă îmi răsună în minte.

— Mă simt prost să spun asta, aşa că te rog să nu râzi. Dar în ultimul timp, când suntem împreună, mă întreb de ce nu mă săruţi.

Mi-o spune ca pe o întrebare. Ca de exemplu, ce ni se întâmplă când murim şi de ce suntem aici? Acest lucru enorm şi necunoscut. La naiba. Dac-ar şti cât de aproape sunt s-o iau în braţe şi să nu-i mai dau drumul.

Luni întregi, m-am pedepsit cu această dorinţă tăcută. Şi da, ocazional m-am gândit că poate şi ea o să înceapă să mă vrea. Dar după, îl dădeam la o parte.

Casey mă priveşte cu ochii ei mari, plini de încredere, căldură şi speranţă. Habar n-are toate modurile în care aş putea s-o distrug.

— Bine..., spune, iar roşeaţa îi acaparează obrajii şi-şi lasă privirea în pământ. A devenit ciudat.

E vina mea. Nu am fost destul de atent. Ar fi trebuit să am mai mare grijă să păstrez o zonă de mijloc, care ar fi prevenit apariţia vreunei confuzii. Dar acum, când încerc să opresc ce se întâmplă, un val de panică îmi străbate spatele. Indiferent cât de mult vreau s-o sărut, nu pot.

Deoarece consecinţele ar fi distructive şi ireversibile. Fără supravieţuitori.

Scanned with CamScanner

— Case, spun eu după care tușesc. Vreau să fiu prietenul tău. Nu te văd în felul ăla.

— Serios?

De data asta, când mă analizează, simt suspiciunile care-i apar în minte.

— Pentru că simt că am ajuns să te cunosc foarte bine și chiar mi s-a părut că poate și tu te-ai gândit la asta.

— Îmi pare rău, micuțo.

Dumnezeule, mă urăsc.

— Acum știu că mă minți.

Are tupeul să se întoarcă și să mă lovească cu degetul în piept.

— Casey.

— Dacă-ți faci griji că Sloane o să te pună la punct, nu trebuie să-i spunem.

Am făcut niște lucruri groaznice în lumea asta. O să le mai fac. Dar puține ar fi atât de groaznice precum ce vreau să fac acum.

— Am făcut sex. Cu Sloane.

Zâmbește neîncrezătoare.

Tonul meu devine ferm.

— Nu glumesc. Am făcut sex cu sora ta.

Totul umorul de pe față îi dispare. Trebuie să-mi mut privirea, înainte să mă cuprindă rușinea.

— Îmi pare rău, îi spun eu, în timp ce-mi privesc picioarele. Casey, vreau să fiu prietenul tău, dar nu mă interesează să fiu iubitul tău.

Chiar și când spun adevărul, mint.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 48

SLOANE

În filmele de război, când personajele principalele se întâlnesc la formarea de bază, mereu e câte un tip care atrage atenția instructorului. Recrutul pe care sunt hotărâți să-l distrugă. Pentru sora Ana Louise, eu sunt acel recrut.

Miercuri, după oră, brodează la birou și mă ceartă din priviri. Mai are puțin și mă scaldă în apă sfințită și îmi taie coada. M-a invitat din nou să particip la detenția de după ore.

— Nu-mi vine să cred că i-ai spus unei călugărițe să te pupe-n fund, șoptește Eliza.

Stă lângă mine, pe ultimul rând de bănci, și-și desenează cu negru brațul. Operele de artă de pe piele au început cam acum o săptămână. Au obligat-o să nu mai poarte ghete la școală, așa că Eliza a apelat la un contra protest. Bănuiesc că, în curând, o să le vedem pe surori cum îi spală pielea cu lână.

— Dacă e s-o luăm tehnic, vorbeam cu Nikki. Sora a fost prinsă în schimbul de focuri.

Sora Ana Louise lovește cu rigla de birou, ca să facă liniște în cameră.

— Mă rog, ai dat dovadă de un curaj impresionant.

Eliza îmi face cu ochiul și îmi arată frunza de iarbă desenată pe pleoapă.

— Lipsesc de la antrenament pentru asta.

Scanned with CamScanner

Dar bănuiesc că asta face parte din curs. Când m-am trezit de dimineaţă, nu dădeam doi bani pe nimic, şi de acolo, totul a luat-o în jos. Toată ziua am fost prost dispusă.

Asta se întâmplă când eşti cu totul amorţită înăuntru.

— Comportamentul tău jovial are de-a face cu hackerul? V-aţi împăcat?

— Nu. Îmi ignoră toate mesajele.

Când spun asta, simt un fior de durere în inimă.

— De fapt, mint. A răspuns la unul din ele.

— Ce a spus?

— *Dezabonează-te.*

Tonul meu e sec.

— Dur, spune Eliza.

O, da. Destul de dur cât să mă facă să plâng. Norocul a fost c-am primit mesajul în timp ce mă uitam la un documentar despre natură, cu Casey şi tata, aşa c-am putut să mă prefac că plâng pentru o gazelă amărâtă, şi nu pentru că tipul pe care-l iubesc nu vrea să aibă de-a face cu mine. Pe de altă parte, nici nu cred că tata şi Casey au observat că am ochii umezi. Casey s-a purtat ciudat în ultimele zile. A fost mai tăcută, mai reţinută. Tata crede că are coşmaruri din nou, ceea ce înseamnă că a fost mult mai atent cu ea. Ceea ce înseamnă că din nou, sunt pe planul doi.

Şi ştiu c-ar trebui să-i urmez exemplul şi să am grijă de sora mea, ca să-mi dau seama care e problema, doar că am fost o epavă emoţională de când RJ a pus punct lucrurilor.

Niciodată n-ar fi trebuit să-l las pe Fenn să mă convingă să-i susţin minciunile. Nu-i spusesem lui RJ despre aventura cu fratele lui vitreg pentru că nu trebuia să ştie toate detaliile sordide ale trecutului meu amoros. Dar după ce i-a pus lui Fenn acea întrebare, situaţia s-a schimbat. Ar fi trebuit să-i spun lui Fenn să fie bărbat.

Scanned with CamScanner

Ar fi trebuit să-mi scot telefonul, să-l sun pe RJ și să-i spun adevărul chiar atunci. Probabil tot ar fi fost supărat pe Fenn, pentru minciuna inițială, dar cel puțin noi doi am fi fost într-un punct bun.

Și nu m-aș mai fi simțit ca și cum cineva mi-a hârșâit inima cu o lamă boantă, înmuiată în acid de baterie.

— Nu știu de câte ori să-mi mai cer scuze, bombăn eu, în timp ce ochii mă înțeapă din nou.

Dumnezeule, dacă o să plâng în detenție, Eliza o să-mi scoată ochii din cauza asta o eternitate.

— Hei.

Mă ia de braț și scrijelește DISTRUGE BĂRBATUL pe antebraț, cu litere mari și negre.

— Dacă nu știe ce a pierdut, nu te merită.

Da, are dreptate. Asta-ți spun prietenii buni, chiar și când nu ajută. Pentru că răul a fost făcut și suferința n-o să treacă zile întregi, ca intoxicația alimentară, care trebuie să devină mult mai rea, înainte să treacă. În miezul nopții, ai o oră sau două, când crezi că totul a trecut. După care ești îndoită de durere și înjuri și te rogi oricărui zeu dispus să te ajute, doar ca să se termine totul.

Sinceră să fiu, nu credeam c-o să mă doară așa tare să-l pierd pe RJ. Cine ar fi crezut?

Când mă întorc de la școală, nu vreau decât să pun niște muzică și să-mi plâng de milă în cameră, așa că bine-înțeles că tata mă așteaptă cu o expresie îngrijorată pe față.

— Ce e? întreb eu, în timp ce-mi las geanta pe masă.

— Știi că nu-mi place.

Îmi opresc un oftat.

— Putem să nu purtăm discuția asta acum? Am teme.

— Ba nu, cred că trebuie să vorbim, Sloane.

Arată spre scaun, spunându-mi să iau loc. Toate dovezile sugerează c-o să fie o conversație foarte neplăcută.

Scanned with CamScanner

— Vreau să-mi spui de ce am văzut-o pe Casey venind cu un Uber?

Mă reazem de scaun, iritată de întrebare, pentru că e clar una inutilă.

— O să presupun că știi deja răspunsul.

— Cei de la St. Vincent m-au sunat ca să-mi spună că ai fost în detenție de mai multe ori în ultimul timp.

— Asta e o întrebare?

— Las-o mai ușor cu atitudinea.

Nemișcat de dovada clară că nu vreau să iau parte la această conversație, se întinde după ceașca de ceai.

— Ce se întâmplă, Sloane? Nu ți-e caracteristic să te porți așa la ore.

— De unde știi tu cum mă port? întreb, râzând fără pic de umor. Când a fost ultima oară când m-ai întrebat ceva despre mine?

Ultima fărâmă de răbdare dispare. Ca o fractură în puntea unui pod, după ce ani la rând a suportat traficul intens, vremea și neglijarea, până când îi aruncă pe navetiștii de dimineață într-o râpă.

— Dintr-odată, te-ai hotărât să faci pe părintele și să începi să fii interesat de viața mea, de parcă n-am devenit o persoană perfect funcțională cu implicare minimă din partea ta.

Cu ceașca de ceai într-o mână, tata e vizibil uimit de ieșirea mea.

— De unde ai scos asta?

— Am o întrebare mai bună. Când a fost ultima oară când m-ai întrebat dacă-mi place la școală? Sau dacă mi-am făcut prieteni noi? Te-ar surprinde dacă răspunsul ar fi niciodată?

— Sloane...

— Nu, nu, tu m-ai chemat aici.

Scanned with CamScanner

Sunt foarte conștientă că transpir. Urechile mi s-au înroșit. Ani întregi de neglijență și resentimente ies la suprafață, dintr-un puț adânc de probleme tată-fiică.

— Mereu ai fost foarte clar că sentimentele mele nu contează în casa asta. Eu trebuie să tac și să-mi joc rolul. Să fiu cea puternică, care nu cere ajutor, pentru că Doamne ferește să nu port povara nevoilor celorlalți încontinuu.

Tata face ochii mari.

— Niciodată nu ți-am cerut să...

— Serios? „Sloane, Casey e responsabilitatea ta. Ești sora ei mai mare." Ceea ce e în regulă. Vreau să fiu alături de ea. Bineînțeles. Dar care e implicarea ta în toată treaba asta? Cine e responsabil pentru mine? Sunt oripilată când îmi tremură vocea. Sigur, uneori îți joci rolul. Te porți protector și îmi sperii iubiții, de parcă ești preocupat de virtutea mea, când probabil ești doar speriat că unul din băieții ăia bogați o să mă lase însărcinată și după, o să-ți pierzi locul de muncă, nu-i așa?

Rămâne mască.

— Nu asta...

— Dar cum rămâne cu sentimentele mele? îl întrerup eu. Când sunt ele luate în considerare?

— Dacă ai veni la mine, începe el, încruntat.

— Nu sunt unul din elevii tăi. N-o să-mi fac o programare, ca să-i atrag atenția tatălui meu.

— Poate am fost preocupat, recunoaște el, ca o încercare de a mă opri, dar tot nu pare că înțelege. Deloc. Asta nu înseamnă că nu sunt interesat. Mereu ai preferat să ai spațiul tău. Comunicarea e o stradă cu două sensuri.

Bineînțeles c-a găsit un mod ca totul să fie vina mea. N-are cum să fie o lipsă din partea lui. Nu, eu sunt cea care n-a fost destul de deschisă.

Mă ridic în picioare.

— Unde te duci? N-am terminat discuția, Sloane.

Scanned with CamScanner

Îmi pun geanta peste umăr. Dac-o să mai stau aici un minut, o să arunc cu ceva.

— Hai să-ți spun ceva, tată: ieșeam cu RJ Shaw fără să știi. Chiar îmi plăcea de el, dar acum ne-am despărțit și, în loc să mă lași să fiu tristă și să mănânc niște înghețată, vrei să zâmbesc și să mă prefac că totul e în regulă. Ei bine, m-am săturat de asta. Îți aduc la cunoștință că renunț. M-am săturat.

— Nu știam că așa simți.

Respiră adânc și tușește.

— Poate ai dreptate. Mereu am avut încredere în abilitatea ta de a avea grijă de tine însăți. Că n-ai nevoie de mine.

Îl privesc și las anii întregi de resentimente să mi se vadă pe față.

— O fată are mereu nevoie de tatăl ei, spun eu, înainte să plec.

Trântesc ușa de la dormitor în urma mea. Mă arunc pe pat și trag de o pernă, până aud cum începe să se rupă și-mi amorțesc degetele. Apoi, îmi îngrop fața în materialul întins și plâng.

Mărturisirile ar trebui să facă bine la suflet, dar al meu e plin de găuri. Nicio parte din momentul când l-am lăsat pe tata să mă vadă tristă nu m-a ajutat. Și, de fiecare dată când mă uit la telefon, sperând c-o să văd un mesaj de la RJ, mă blestem că-mi pasă. Știam că n-ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de străinul din pădure.

De câte ori trebuie să învăț că nu iese nimic bun atunci când îmi deschid inima?

— Sloane?

Se aude o bătaie la ușă. E sora mea.

— Pleacă.

Vocea mea se aude înfundat, din cauza pernei.

— Ba nu. O să intru.

Scanned with CamScanner

Fără să-mi aştepte răspunsul, Casey intră, oprindu-se doar ca să închidă uşa în urma ei. Apoi, se urcă în pat, lângă mine, şi-mi trage faţa din pernă.

— Hei, eşti bine? întreabă ea încet.

Un râs isteric iese la suprafaţă.

— Nici măcar puţin.

— Cred că era, în mare parte o întrebare retorică.

Îmi ridic capul şi îi văd un zâmbet amuzat pe faţă. Aproape râd şi eu, de data asta sincer, doar că-mi amintesc de ce plâng. De ce RJ nu poate să mă suporte.

Casey vede probabil ceva în ochii mei, pentru că se încruntă.

— Ce e?

Expir, ca să mă liniştesc.

— M-am culcat cu Fenn în primul an.

Urmează tăcere, după care ridică din umeri.

— Ştiu, mi-a spus.

Sunt de-a dreptul şocată şi mă ridic în fund.

— Ţi-a *spus*? Serios? A făcut ditamai tărăboiul despre cum ar trebui să ascundem asta de tine şi de RJ, motiv pentru care l-am şi pierdut pe RJ, iar acum a vorbit cu tine despre asta? Când ţi-a spus?

— Duminica trecută.

Mă încrunt.

— Ştii de trei zile şi nu mi-ai spus nimic? De ce?

— Aşteptam să-mi spui tu, răspunde Casey, apoi ridică din nou din umeri. M-am gândit c-o să vorbim despre asta când o să fii pregătită.

— Nu avem despre ce vorbi, recunosc eu, ruşinată. S-a întâmplat o singură dată. Amândoi eram beţi şi s-a întâmplat cu mult înainte ca tu şi Fenn să vorbiţi.

— Ştiu, de asta nu mă deranjează.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus. Sinceră să fiu, n-am spus nimic despre asta după ce s-a întâmplat, pentru că

Scanned with CamScanner

știam c-o să râzi de mine. Dar ar fi trebuit să-ți spun ceva după ce ați început să vă apropiați.

— Deci ăsta e motivul adevărat pentru care RJ a pus punct relației?

— Da. Ne-a auzit pe Fenn și pe mine vorbind și hotărând să-i ascundem asta.

— Și presupun că, prin paragrafele alea lungi pe care le trimiteai, îți cereai scuze?

Încuviințez.

— Le ignoră.

— O să-și revină el.

— Chiar crezi asta? întreb eu, plină de speranță.

— Bineînțeles.

Încrederea ei trezește un val ciudat de emoție în mine. Spre uimirea mea, îmi dau lacrimile din nou și trebuie să clipesc repede, ca să nu curgă.

— Totul o să se rezolve, Sloane. Mereu se întâmplă așa.

Casey se apropie și mă ia de ambele mâini, care sunt reci și lipicioase. Ale ei sunt calde, și le cuprinde imediat pe ale mele cu ele.

Îmi pun capul pe umărul ei.

— Nu trebuie să mă alini. E ciudat că mă alini.

— De ce e ciudat? Doar sunt sora ta.

Îi aud zâmbetul din voce.

— Da, dar eu sunt cea care...

Mă opresc.

— Tu ar trebui să mă alini pe mine? Da, știu. Am auzit o parte din conversația cu tata. Despre cum simți că trebuie să duci toate greutățile...

— Nu ești o greutate, o întrerup eu. Vreau să fiu foarte clară în privința asta. Niciodată nu ești o povară, Case.

— Știu asta, dar hai să nu ne purtăm de parcă nu ai fost apărătoarea mea toată viața mea. Nu mă înțelege

Scanned with CamScanner

greșit, apreciez asta. Chiar apreciez. Dar nu trebuie să mă cocoloșești. Sunt mai puternică decât par.

Ridic capul și văd forța care-i strălucește în ochi.

— Știu că ești.

— Oare? întreabă Casey, ridicând o sprânceană.

— Da, spun eu, după care-mi mușc buza. Sau cel puțin știam asta. Presupun că după accident, am cam uitat. Eram atât de copleșită de vinovăția pe care o simțeam pentru ce am permis să ți se întâmple...

— Nu tu ai permis să se întâmple, intervine ea, uimită. Chiar crezi că ce s-a întâmplat a fost vina ta?

— Da, pentru că eram responsabilă pentru tine în noaptea aia. Știu asta, o știe și tata. Și el mă învinovățește.

— Bineînțeles că nu te învinovățește.

— Case, știu că ai intenții bune, dar crede-mă, tata n-o să mă ierte niciodată pentru că aproape te-am lăsat să mori.

Case oftează îndelung.

— Eu nu cred asta, dar voi doi trebuie să discutați.

Apoi mă strânge de mâini.

— Eu nu te învinovățesc deloc. Și vorbesc serios, n-am nevoie să fii protectoarea mea tot timpul. Uneori, ai voie să fii doar sora mea.

— Asta pot să fac, spun eu, cu un ușor zâmbet pe față.

— Bine.

— Dar n-o să opresc replicile acide la adresa lui Nikki Taysom, dacă vorbește prostii despre tine.

— Evident, pufnește Casey. Doar ești Sloane Tresscott. Știi cum să pui lumea la punct. N-ai cum să n-o faci.

— N-am cum să n-o fac, încuviințez eu.

Apoi, începem amândouă să râdem, și, pentru o clipă binecuvântată, reușesc să uit de inima mea frântă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 49
LAWSON

Cele opt minute, dintre momentul în care intru în clasa domnului Goodwyn și sosirea următorului elev, au devenit preferatele mele în fiecare zi. Îl simt cum mă așteaptă înainte să intru în cameră. Îi simt foamea și anticiparea. Ușurarea pe care o simte când vede că încă nu m-am plictisit de el. Pentru că, oricât de mult se urăște pentru ce facem, nu-și dă voie să se oprească. Lui Jack îi e prea teamă să recunoască că are conștiința împăcată. De spus, spune altceva. Se preface că ce facem e greșit, că nu poate să se mai întâmple, că e rău, ca și cum cineva ține scorul tuturor dăților când penisul meu a fost în gura lui și promitea că e pentru ultima oară.

Soția lui face același lucru. Nu doar partea în care-mi ia penisul în gură, deși nu mă plâng de abilitățile lui Gwen. De exemplu ieri, după ora de artă, mi-a oferit un sex oral epic. Dar, ca și Jack, îmi tot repetă cât de greșit e totul, cum nu putem să mai facem asta, cu toate că limba ei e în gura mea, și degetele mele sunt în ea.

Ăștia doi sunt cuplul meu preferat.

— Sper că ai citit ce ți-am dat.

Jack ține o carte subțire într-o mână, în timp ce scrie citate și numerele paginilor pe tablă.

— Aș prefera ca participarea ta la discuțiile de azi din clasă să se concentreze pe subiect. Avem mult de acoperit.

Scanned with CamScanner

— Poate am răsfoit-o.

Îmi arunc geanta pe scaun și mă duc să admir biroul din lemn solid, aflat în fața camerei. A înlocuit chestia imensă de metal, în stilul anilor 1970, care se afla în locul său.

— E nou biroul? Pare rezistent.

— Se pare că administrația mi-a primit petițiile.

Se întoarce și se strecoară, timid, pe lângă mine, ca să-și scoată catalogul și temele din geantă.

— Am putea să-l inaugurăm.

Jack se întoarce ca să se reazeme de colțul biroului, cu o privire nerăbdătoare.

— Ia loc. Colegii tăi vor intra în orice...

— Cât de sexy ar fi...

Îi despart picioarele, ca să mă așez între ele, și-i mângâi coapsele. Lângă ușă e o fereastră îngustă, care i-ar putea distruge toată viața, dacă cineva s-ar sinchisi să se uite pe ea.

— Dacă ți-aș suge-o chiar aici, să vadă toți cei care intră.

— Lawson.

Numele meu e un geamăt șoptit. Mă prinde de încheieturi, dar nu mă îndepărtează. În schimb, îmi mângâie bicepșii.

— Nu toți avem dorința ta fără margini pentru autodistrugere.

— Unde ți-e imaginația, profesore?

— Bazată ferm în realitatea că ești, în continuare, studentul meu. Așa că ia loc.

Îi zâmbesc și mă așez pe bancă. Îmi țin picioarele desfăcute, ca să vadă erecția care-mi apasă de fermoar.

Îl văd că înghite cu noduri. Clar o vede.

Scanned with CamScanner

Jack se așază la birou, ceea ce-mi spune că și el e cam în aceeași stare.

Îmi umezesc buzele.

— Cât de tare ești acum?

Urmează o pauză lungă, după care mă privește.

— Ca piatra.

Râd.

— Foarte bine. Pune-ți mâna pe el. Doar pentru o secundă.

Privirea mea îi urmărește mișcarea brațului. Biroul îi ascunde partea inferioară a corpului, dar observ modul în care tremură când face ce i-am cerut.

— Strânge, îi spun eu.

Brațul i se mișcă, aproape imperceptibil. Îi scapă un geamăt ușor. Apoi unul zgomotos, când își ridică brațul și mă fixează cu o privire întunecată.

— Destul, Lawson. Chestia asta nu mai poate să continue.

— Bineînțeles că nu. Ești un bărbat cu o căsnicie fericită și o soție minunată, care sunt sigur că te adoră. Așa că, evident, implicarea mea în ecuație ar fi complet inutilă.

— Lăsând la o parte sarcasmul tău lipsit de tact, în ultimul timp am avut bănuiala că mă înșală.

Spune asta fără urmă de ironie. Din păcate, nu mai apucăm să-i explorăm îngrijorările legate de celălalt bărbat misterios, pentru că în clasă intră alți elevi.

Aproape mi se face milă de chipeșul amărât, dacă nu și-ar fi provocat singur rănile. Omul are acasă o creatură cu apetit sexual, disperată să-l satisfacă în toate modurile pe care și le-ar putea imagina, asta dacă ar deschide ochii. Nu că mă plâng. Dacă Gwen și Jack vor să-și verse frustrările carnale asupra mea, nu mă deranjează. Oricât timp au nevoie.

Scanned with CamScanner

RJ e printre ultimii care intră în clasă, și mă așez repede lângă el, după ce ultima lui opțiune de a scăpa îi e luată. La ultimele ore, a fost mai rapid și a reușit să evite să stea cu mine. Azi însă, sunt un ninja.

— Ce e? spune el, pe un ton amical tipic.

— Sunt onorat că primesc o reacție verbală.

— Pe care deja o regret.

— De curiozitate, cât mai ai de gând să nu vorbești cu Fenn, ca un copil irascibil?

— Du-te naibii.

— Domnule Shaw. Pagina 92.

Jack se uită la mine.

— Sunt sigur că domnul Kent poate să găsească și el pagina.

Amândoi ne deschidem cumințți cărțile, ca să-i facem pe plac, în timp ce începe o lectură despre o porcărie care ar putea să-mi plutească în minte, undeva între brandy și Vicodin.

— Lăsând la o parte mica ta ceartă din familie, Duke tot o să te aștepte weekendul ăsta. Ai de gând să mergi până la capăt cu lupta?

— Da. Și am de gând să pierd. Să plec de aici și să nu vă mai văd pe niciunul niciodată.

Dacă aș putea să-mi dau ochii peste cap, s-ar rostogoli pe culoarul dintre picioarele noastre. Se pare că RJ nu s-a mai liniștit de la cearta cu Fenn. Îi admir rezistența, dacă n-ar fi așa epuizant de urmărit pentru încă o săptămână.

— Genial, îi spun eu. O strategie cu adevărat minunată.

— Du-te naibii, Lawson.

— Vorbesc sincer, maturizează-te. Nu poți să iei totul personal. Bun, cândva, i-a alunecat penisul în iubita ta. Ce dacă!

Scanned with CamScanner

RJ și cu mine n-am fost niciodată apropiați în mod special, dar îl consider un fel de prieten. Și cum Silas a fost neobișnuit de morocănos în ultimul timp, presupun că e datoria mea să-i deschid ochii lui RJ.

— Câți oameni cunoaște un om de rând de-a lungul vieții? Câteva mii? Pe și mai puțini o să-i considere prieteni. Unele dintre orificiile lor sigur au interacționat.

RJ continuă să fie atent la Jack, care se plimbă în fața clasei.

— Acum ești copleșit de sentimente, îi spun eu. Dar fii serios, doar n-ai de gând să pleci din Sandover. Știi foarte bine că-ți place aici. Și-ți place și să ai un frate. Ți-ar fi dor de noi. La naiba, chiar vrei să-ți iei rămas-bun de la toate astea?

Ridică din umeri, nepăsător.

— Am mai fost singur și sunt obișnuit să-mi iau bun-rămas.

Dau din cap și mă așez din nou pe scaun. Cel puțin am încercat. Orice o să facă acum e responsabilitatea lui.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 50

RJ

După ce sap puțin, realizez că bănuiala mea a fost corectă. Compania de securitate responsabilă cu sistemul de supraveghere al Academiei Ballard menține copii automate, pentru fiecare transmisiune, a fiecărui client din întreaga lume. Fluxurile se duc la un service de cloud independent, și apoi, sunt încriptate și randomizate pentru un strat suplimentar de protecție. Ceea ce înseamnă că primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să găsesc fișierul cu transmisiuni de la Ballard. După asta, am descoperit imagini pentru 12 luni, de la peste 20 de camere. Asta a însemnat c-a trebuit să scriu o decriptare, care să mă lase să văd datele și pozițiile, apoi să aplic un script asupra datelor, ca să elimin totul, mai puțin debarcaderul, în noaptea accidentului.

Instinctul meu a fost, din nou, corect. Cu toate că sistemul video de pe campus trecea printr-o actualizare și nu făcea descărcări către serverul de pe campus, camerele care funcționau au trimis copii în cloud. Spune-i lene sau ignoranță, dar se pare că departamentul local de poliție nu s-a sinchisit să întrebe.

Din fericire, eu sunt mai minuțios.

Mai am alte câteva proiecte la care lucrez. Unul din ele e un program pe care l-am scris ca să găsesc contul ascuns al lui Duke și care semnalizează în timp ce privesc cum scriptul meu populează transmisiunile video. Dar acum se pare c-am ajuns într-un punct mort. E sâmbătă

Scanned with CamScanner

după-amiază și peste doar câteva ore, o să intru în seră și o să-l las pe Duke să-mi dea destule lovituri, cât să spun c-am pierdut și să plec de aici.

Presupun că asta înseamnă că nu prea are rost nici să caut imaginile de la debarcader. Doar că, lăsându-i la o parte pe Sloane, Fenn și restul, Casey merită un răspuns. Dacă o să pot să-i ofer asta, poate toată experiența asta o să aibă un scop bun.

Iau un Red Bull din frigider, tocmai când imaginile încep să se descarce. E un fișier imens și n-am nimic de făcut decât să aștept. Iar asta nu e bine, pentru că mintea începe să mi se plimbe. Și când se întâmplă asta, mereu se întoarce la Sloane și la expresia pe care a avut-o când am lăsat-o în pădure. M-a sunat de câteva ori în noaptea aia. Și când n-am răspuns, a început să trimită mesaje. Scuze după scuze. Unele lungi, altele scurte, altele în care-și exprimă regretul și mă imploră să vorbesc cu ea, s-o iert, să ne întâlnim la locul nostru.

A fost nevoie de multă voință să-i ignor mesajele. Am fost slab o singură dată, când i-am trimis un mesaj urât, pe care am ajuns să-l regret, dar poate e bine că i l-am trimis. A reușit s-o oprească. Au trecut 24 de ore de la ultimul ei mesaj și bănuiesc că n-o să mă mai contacteze. Ideea îmi frânge inima, deși știu că așa e cel mai bine.

Au trecut câteva zile și încă mi-e dor de ea. Oricât încerc să găsesc alinare în furia pe care o simt, nu pot să ignor acea parte din mine care-și dorește să nu fi aflat despre ea și Fenn. Aș vrea să pot uita tot ce s-a întâmplat de atunci și să revin la o ignoranță binecuvântată.

Când Lawson mă bătea la cap cu asta în clasă, avea impresia că fusesem deranjat de sex. Doar că nu e vorba de asta. Sigur, am simțit un fior fierbinte de gelozie când am realizat că iubita mea și fratele meu vitreg s-au văzut goi, dar asta n-a fost nimic în comparație cu ce am simțit când i-am auzit hotărând să mă mintă. A fost un amestec

Scanned with CamScanner

între furie cruntă, ruşine apăsătoare şi o senzaţie ciudată de lipsă de valoare, pentru amândoi. Ca şi cum nu meritam sinceritatea lor.

Chiar şi aşa, n-ar fi trebuit să-i vorbesc lui Sloane cum am făcut-o. Aş fi putut să spun un simplu la revedere şi s-o las aşa. Adevărul e că nu credeam că sunt capabil să-mi pese atât de mult, cât să fiu atât de rănit. Ceea ce-mi întăreşte instinctul original: nu există parte bună când sunt implicate sentimentele. Aventurile protejează pe toată lumea. Menţin totul simplu.

Bun, gata, destul. E haos în mintea mea şi nu mai pot să stau şi să-mi ascult gândurile. Îmi închid ecranele, pentru ca privirile băgăcioase să nu vadă ce fac, şi ies din cămin, ca să mă plimb. Poate aerul proaspăt o să ajute la micşorarea zgomotului şi a haosului din mine.

Briza aduce o urmă de frig. De câteva zile, vremea a tot ameninţat c-o să se răcească, ceea ce pare o tachinare cruntă, după ce am petrecut vara şi o parte din toamnă în fundul Satanei. În momentul ăsta, mi-aş tăia un deget ca să văd temperatura scăzând sub 26 de grade.

Vreau s-o iau pe una din cărările care traversează partea de est a campusului, când nişte golden retrieveri vin spre mine. Mă panichez, deoarece cred c-o să apară Sloane. În schimb, Casey vine ca să liniştească câinii.

— Îmi pare rău. Se entuziasmează cam mult, zice ea.

Nu ştiu ce i-a spus Sloane surorii ei, dar Casey îmi aruncă un zâmbet cald, fără nici urmă de resentiment.

— Ce faci aici? întreb, cu garda sus.

O parte din mine se aşteaptă ca Sloane să se strecoare în spatele meu şi să mă lovească între picioare.

— Păi, aici locuiesc.

— A, da. Şi eu.

Scanned with CamScanner

E foarte ciudat. Niciodată n-am purtat o conversație adevărată și e dureros de brutal să mă port frumos, când mă gândesc că Sloane m-a blestemat toată săptămâna.

— Deci...

Casey le aruncă câinilor o minge de tenis, iar aceștia o iau la fugă după ea. Știe cum să arunce.

— Vrei să te explici?

Da, Sloane clar a vorbit cu ea. Nu știu însă cât i-a spus.

— Sora mea s-a plâns prin casă toată săptămâna, pentru că refuzi s-o asculți. Nu e deloc frumos din partea ta, RJ. Deloc.

Dumnezeule. Chiar și cu vocea ei dulce, Casey are un foc în ea.

— Nu știu dacă e cea mai bună idee să purtăm conversația asta.

— De ce? Pentru că ea și Fenn au făcut sex?

Rămân mască. Nu mă așteptam la replica asta.

— Cine ți-a spus asta?

— Fenn, acum câteva zile.

Asta mă derutează. De ceva timp, se știe că Fenn o place. De fapt, e chiar obsedat de ea. Nu știu de ce nu s-a dat la ea sau n-a trecut peste, dar mi se pare că ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă ar fi să strice potențialul unei relații. Poate vinovăția a câștigat, în sfârșit? Nu știu dacă asta îl face mai puțin nemernic, faptul că și-a mințit fratele, dar nu și pe Casey. Juriul încă deliberează.

— Oricum ar fi, e o conversație ciudată pe care s-o port cu sora mai mică a lui Sloane, răspund eu într-un final, băgându-mi mâinile în buzunar.

— Sau sunt exact persoana la care ar fi trebuit să vii, spune ea, cu un zâmbet îndrăzneț.

Începem să ne plimbăm împreună. Inițial, nu spunem mare lucru. Mă las distras de câini, când unul îmi

Scanned with CamScanner

pune mingea în mână, ca s-o arunc. De fiecare dată când o aduc înapoi, vor s-o arunc mai departe. Nu știu ce are prezența lui Casey, dar mă calmează. Poate are o energie bună. Sau poate caut orice scuză ca să simt o conexiune care e cât de cât apropiată de Sloane. Mă păcălesc să cred că pofta o să fie satisfăcută cu cafea decofeinizată.

— Știu să ascult, mă convinge ea, lăsând de înțeles că simte valul de cuvinte care mi se strânge în gât. Asta dacă ai ceva care te apasă.

Probabil m-a vrăjit, pentru că funcționează. Înainte să mă opresc, se revarsă un veritabil bufet al prostiilor mele. Mi-ar fi rușine, asta dac-aș putea să mă opresc destul cât să simt ceva.

Îi povestesc de toate școlile din care am fost exmatriculat. Îi povestesc despre mama mea, și cum ne-am tot mutat, și avea mai mulți iubiți care îi ieșeau din dormitor dimineața, decât pantofi. Toți dispăreau înainte să-mi învețe măcar numele.

— Asta m-a învățat să mă aștept ca oamenii să plece, caz în care ce rost mai are să te implici, nu? Doar că de data asta, mi-am dat voie să uit ce se întâmplă când lași pe cineva să se apropie destul de mult cât să începi să te atașezi.

— Încă o placi, spune ea încet.

— Asta nu prea pare să conteze.

— Ba dimpotrivă, contează foarte mult.

Doar că ea n-a fost acolo. N-a auzit cum i-am vorbit lui Sloane și i-am aruncat peste ochi cu tot ce am construit împreună. A fost crud, chiar și după standardele mele.

— Sunt furios că au mințit, oftez eu. Am fost luat complet pe nepregătite și mă simt, nu știu, cred că stupid.

— În ce fel? întreabă Casey, încruntându-se.

— De parcă... Fac o pauză, ca să-mi găsesc cuvintele. Eu sunt cel care știe mereu secretele tuturor. Informa-

Scanned with CamScanner

ția e putere, știi? Îți oferă tot controlul. Dar ăsta era un secret pe care n-am reușit să-l aflu. Și mi-a amintit că nu controlez nimic.

— Controlul e doar o iluzie, RJ. Dar te înțeleg. Nu te-a rănit doar minciuna. Are sens, dacă stai să te gândești. Afli secretele oamenilor, ca să fii pregătit pentru orice situație, nu? Atunci ai cu ce să rănești oamenii, dac-o să ai nevoie să faci asta. Și toată situația asta ți-a arătat că există secrete care au puterea să te rănească pe tine.

Mă încrunt.

— Mă irită că ești așa perceptivă.

Casey zâmbește.

— Îmi pare rău. Îmi place să analizez oamenii.

— Evident. Bun, ce mai ai? Care e restul analizei?

— Despre tine. Cred că asta e. Dar cred că trebuie să știi ceva despre sora mea. Tonul lui Casey devine serios. Sloane nu suportă să-și ceară scuze când greșește. Jumătate din timp, refuză chiar și să recunoască c-a greșit. Așa că înseamnă mult, faptul că ți-a trimis toate mesajele alea.

Buna dispoziție îmi dispare.

— Poate, dar asta tot nu scuză faptul că avea de gând să mă mintă.

— Bineînțeles că nu. Nu știu cât contează, dar nu știm dacă ar fi dus minciuna la capăt. Poate s-ar fi răzgândit și ți-ar fi spus. Oricum ar fi, nu-i stă în fire să se umilească. A făcut o greșeală și a încercat zile întregi să vorbească cu tine. Poți, măcar, s-o asculți. Știi tu, așa cum te-a ascultat ea, după ce ai greșit și *tu*.

— Nu e același lucru.

— Nu?

— Nu. Eu doar...

Bombăn frustrat. Sunt încă așa furios. Și gelos.

Scanned with CamScanner

— Nu contează că știu cât de inutil e lucrul ăsta. Nu pot să mă abțin.

— Da, e inutil, dar de înțeles. Întrebarea e dacă poți să treci peste. Sentimentele alea sunt mai importante decât oamenii?

Întrebarea asta e ca un pumn în stomac. Are dreptate. Oare furia, gelozia și rușinea mea sunt mai importante decât Sloane? Emoțiile alea vor trece și abia aștept să scap de ele. Dar oamenii... chiar vreau să scap de singura fată de care m-am îndrăgostit vreodată?

La naiba, Casey e mai matură decât crede Sloane, dar presupun că n-are cum să n-o vadă decât ca pe cineva ce are nevoie de protecție. Nu c-ar învinovăți-o cineva, după toate lucrurile prin care au trecut.

— Ar fi trebuit să ne cunoaștem mai bine, îi spun lui Casey. Ești o tipă de treabă.

— Evident.

Îmi aruncă un zâmbet arogant, care-mi aduce aminte de sora ei.

— Și uite ce e, n-o să-ți spun că Fenn nu face greșeli. A făcut o groază. Dar nu e un tip rău, chiar dacă nici el nu crede asta tot timpul.

— Da, apreciez...

— Înainte să mă ignori...

Ne oprim sub un copac, unde câinii se lasă pe jos, ca să bea apă de la Casey.

— Fenn s-a simțit singur foarte mult timp. Știu cum e când îți moare mama și ți se destramă toată familia. A fost pierdut, și apoi, ai apărut tu, și s-a îndrăgostit de ideea că are un frate. Și-a dorit așa mult să deveniți prieteni. A însemnat totul pentru el.

Fata asta știe cum să te emoționeze. La cum îl descrie pe Fenn, mă simt ca și cum am lovit un pui de câine.

Scanned with CamScanner

Dacă e să fiu sincer, îl înțeleg. Niciodată n-am crezut că ratez ceva, pentru că n-am altă familie cu care să vorbesc, cu excepția mamei mele. Nu m-am simțit singur. M-am gândit că e o slăbiciune peste care m-am învățat să trec. Apoi, m-a răsfățat cu prietenia lui și m-am molipsit. Mai mult decât am vrut să recunosc.

— Gândește-te doar la asta. Nu poți să-l ierți pe unul, și pe celălalt, nu.

— Cine spune c-o să-i iert?

— Haide, RJ. Cel puțin mai dă-le o șansă să-și ceară scuze. Mai ales surorii mele. Are sentimente reale pentru tine, iar asta e ceva foarte important. Nu știu ce ți-a spus ție, dar eu una n-am văzut-o niciodată încântată de un tip. Nu e genul care să facă chestii siropoase.

Asta mă face să zâmbesc. Sloane a fost mereu greu de citit. Niciodată n-a vrut să-și arate emoțiile. O echipă de arheologi ar putea să escaveze kilometri de sarcasm, fără să ajungă la baza lui.

— Nu cred că se prefăcea vreunul din noi, recunosc eu.

— Atunci știi că-i pasă. Casey ridică din umeri. Nu ne cunoaștem, asta știu. Așa că nu pot să-ți dau prea multe motive ca să mă asculți. Cu excepția ăstuia: dacă există vreo parte din tine care ar prefera să vorbească cu ea acum, ar trebui s-o faci. Sentimentul ăla doar o să se intensifice. Să nu lași să fie prea târziu când o să se întâmple.

Înghit nodul din gât. O voce din mintea mea țipa deja de câteva zile tot ce mi-a spus. Mi-a spus s-o sun. Să-mi înghit mândria și să-i accept scuzele. Și să-i cer scuze pentru felul în care i-am vorbit.

Am petrecut multe ore convingându-mă că, dacă-mi cer scuze, ar însemna că îmi recunosc înfrângerea. Dar cui îi pasă de înfrângere, când sunt singurul care se luptă? Ce rost are să ai dreptate și să fii singur? Vai, ce le-ai arătat tuturor, cum stai tu în întuneric, în timp ce toți au mers

Scanned with CamScanner

mai departe cu viețile lor. Ce e mai patetic decât să fii ultimul care-și amintește despre ce a fost cearta?

Mă aplec și o pup pe Casey pe obraz. Acceptă gestul cu un zâmbet.

— Ești o persoană de treabă. Fă-ți o favoare și stai departe de idioți ca mine.

— În caz că te întrebi unde e Sloane, o găsești pe pistă, spune Casey peste umăr, în timp ce câinii o îndeamnă spre casă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 51

SLOANE

În aproape toate celelalte aspecte ale vieţii mele, repetiţiile îmi provoacă migrene. Niciodată n-am avut răbdare pentru lecţii de pian sau cursuri de franceză. Îmi scrâşnesc dinţii când tata vrea să ne uităm la aceleaşi filme de Crăciun pe care le-am văzut de nenumărate ori.

Mai puţin alergatul. Pe pistă, circuitele nesfârşite sunt ca o meditaţie. Zgomot de fundal. Motivul pentru care copiii adorm în maşină. Când alerg, îmi pun creierul pe pilot automat şi practic adorm în repetiţia blândă a pantofilor mei, care ating suprafaţa cauciucată.

Aşa că nu ştiu de cât timp e acolo când încep ultima tură, şi văd mirajul care stă în tribune. Rămân fără aer abia când mă opresc din alergat. Apoi, simt ca şi cum plămânii mi se prăbuşesc şi nu reuşesc să obţin un răspuns clar de la creierul meu, dacă ar trebui să bag în seamă intrusul sau să-l ignor.

Curiozitatea învinge.

— Ce cauţi aici? îl întreb pe RJ şi mă forţez să nu-mi fac speranţe.

Poate a venit ca să ţipe din nou la mine.

— Trebuie să ştiu ceva, spune RJ, cu coatele proptite de genunchi. V-aţi protejat?

— Glumeşti?

Deja încep să mă îndepărtez.

Scanned with CamScanner

— Da, zâmbește el. Aveam nevoie de o replică ca să sparg gheața și asta e cea mai bună la care m-am putut gândi.

— Știi, nu ești atât de amuzant pe cât consideri.

— Chiar și așa, tot sunt destul de amuzant.

Mai degrabă insuportabil. Dar nu pot să neg că pulsul mi-a luat-o razna când l-am văzut.

— Dacă asta e tot...

— Nu, nu e. Coboară din tribune și vine după mine. Sora ta mi-a spus că aș face bine să vorbesc cu tine. Avea o gașcă brutală cu ea. Și un tip cu un petic pe ochi? A fost intens.

Casey. Bineînțeles. Sora mea nu poate să nu se bage.

Îmi încrucișez brațele și-l fixez cu o privire rece.

— Hai, spune odată. Vorbește. Sau ești în continuare dezabonat?

Are decența să dea impresia că-i pare rău.

— E posibil ca mesajul ăla să fi fost deplasat.

— Crezi? Mi-am deschis sufletul în fața ta în ultimul meu mesaj. Și tu ai răspuns cu un afurisit de „dezabonează-te". A durut.

— Știu. Îmi pare rău.

Se reazemă de gard și își trece mâna prin păr.

— L-am regretat în clipa în care l-am trimis, dacă te ajută cu ceva.

— Nu, nu ajută.

Mi-e greu să-mi mut privirea de la el. Nu e corect. Felul în care mirosul lui îmi reamintește de momentul când eram împreună în pat. Sau felul în care ador nuanța ochilor lui, în soare.

— Probabil ar fi trebuit să găsesc o explicație mai bună, dar am fost, pur și simplu, un nemernic. Nu doar pentru mesaj, dar și pentru reacția pe care am avut-o în

Scanned with CamScanner

pădure. Ăsta e un teritoriu nou pentru mine. N-am ştiut cum să-mi gestionez sentimentele şi am explodat. Ţi-am spus nişte lucruri groaznice, pe care nu le cred. Şi n-a fost vorba de sex, ci de minciună. Asta e partea care a durut. Gelozia şi furia şi restul au fost o faţadă pentru ce simţeam de fapt. Când v-am auzit hotărând să mă mintiţi, m-a copleşit un val de durere la care nu m-am aşteptat.

Inima mi se strânge. Pentru că are dreptate. A *fost* dureros. Ştiu că, dacă aş fi auzit doi oameni de care eram apropiată făcând un pact să nu-mi spună ceva, probabil aş fi reacţionat la fel.

— Ştiu, şi tocmai de asta ţi-am trimis mesaje lungi, prin care-mi ceream scuze. Şi dacă vrei să ştii, n-am vrut să mint, dar Fenn se panicase deja şi-ţi spusese că nu s-a întâmplat nimic între noi, aşa c-am fost pusă la colţ. Nu încerc să-mi găsesc scuze.

— Ştiu. Te înţeleg. N-ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul.

— Aşa e, dar şi eu te înţeleg.

— Conversaţia aia ar fi mers altfel, dacă nu mi-aş fi lăsat mândria să-mi întunece judecata.

Cu toate că ce mi-a spus atunci încă doare, ştiu ce vrea să spună. Niciunul dintre noi n-are experienţă cu relaţiile funcţionale. Emoţiile noastre au tendinţa să ne ia prin surprindere. Petrecem atâta timp luptându-ne cu ele, că e un adevărat şoc pentru sistem când apar. La fel ca el, şi eu am fost victima celor mai neplăcute impulsuri ale mele de câteva ori.

— Avem lucrul ăsta în comun.

Nu e aproape nimic mai rău decât să-ţi arăţi slăbiciunea, mai ales cuiva care are puterea să te rănească. Devine o armă care ne face defensivi.

— Alaltăieri am ţipat la tata.

RJ ridică o sprânceană.

Scanned with CamScanner

— N-a mers bine.

— Eşti bine?

— Nu ştiu.

Adevărul e că nu m-am simţit în apele mele de ceva timp, aşa că nu mai ştiu care e starea mea normală. Cu ce să mă compar. Anul ăsta a fost o schimbare după alta, şi toate m-au dat peste cap.

— Uite ce e, nu pot să-ţi promit că n-o să greşesc din nou, spune RJ. Ştim că am puseuri de idioţenie. Dar pot să-ţi promit că n-o să greşesc la fel de două ori. N-o să-mi las gelozia şi nesiguranţele să mă afecteze. Îţi dau cuvântul meu.

Mă ia de mână şi mă mângâie cu degetul mare. E o senzaţie hipnotizantă, care îmi reaminteşte cât de dor îmi e să-l ating.

— Încă nu cred că înţeleg cât de mult ţin la tine. Mă surprinde în fiecare zi. N-am mai avut asta cu nimeni niciodată, şi, până acum, nu mă descurc prea bine. Vreau să înţelegi că fac asta pentru că sunt un idiot nedezvoltat emoţional, şi nu pentru că n-aş fi îndrăgostit de tine. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de ani întregi.

— Eşti îndrăgostit de mine?

— Poate. Puţin.

Un colţ al gurii i se ridică şi e aşa adorabil, că nu pot să-i fac faţă.

— E ceva cu care ai fi de acord?

E imposibil să-mi controlez pulsul. O ia la goană şi-mi înmoaie genunchii.

Pot să fiu de acord cu faptul că RJ mă iubeşte? Pot să-l iubesc?

Nu-i răspund imediat, aşa că RJ continuă.

— Ştiu că ai impresia că trebuie să fii puternică pentru toată lumea, că nimeni nu te susţine, dar nu e adevărat, Sloane. Sora ta te susţine. Şi eu. Ai oameni în

Scanned with CamScanner

viața ta care te iubesc. Și nu trebuie să te descurci singură tot timpul. Dac-o să mă lași, o să fiu mândru să-ți fiu alături.

Când îi întâlnesc privirea, îmi amintesc cum a fost când petreceam ore întregi vorbind. Că e singura persoană care mă vede cu adevărat, care observă că uneori mi-e greu și mă lasă să mă sprijin pe el. E frecvența pe care o împărtășim amândoi. Acum o simt și e ca și cum mă întorc în patul meu. Familiar și perfect. L-aș recunoaște și în întuneric.

Asta trebuie să conteze.

Îmi mușc buza, ca să opresc zâmbetul care amenință să-mi cuprindă toată fața.

— Cred că pot să accept asta.

— Ești sigură?

— Mhm, spus eu, detașată. Și poate și eu simt la fel.

Când i se mărește zâmbetul, îl fixez cu privirea.

— Doar puțin.

— Bineînțeles.

Fără să mai spună ceva, RJ mă ia de talie și mă ridică peste gard ca să mă sărute.

Pentru prima oară de câteva zile, totul pare să fie în regulă.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 52

RJ

Tocmai m-am așezat la birou, să mă uit peste imaginile din debarcader, când Fenn se întoarce de la antrenament. S-a obișnuit să-l ignor, așa că nu spune nimic când își ia o apă din frigider și își aruncă geanta de sală în colț, lângă dulapul lui. Îl văd cu vederea periferică cum se fâțâie câteva minute, până când observă punga de plastic de pe patul lui.

— Asta de unde e? întreabă el, în timp ce scoate o casoletă cu aripioare de pui și inele de ceapă, plus sosul ăla groaznic, care-i place așa mult.

— Am trimis un elev din anul doi în oraș după ele.

— Mi-ai luat aripioare?

Se încruntă, duce cutia pe masa de cafea și începe să mănânce.

Mereu vorbește despre aripioarele alea afurisite, dar restaurantul nu face livrări, și de obicei, e prea leneș ca să se ducă în oraș după ele, asta dacă nu trebuie să și stea acolo destul cât să se îmbete.

— Numește-o o ofertă de pace.

— Te ascult.

Mă învârt pe scaun și îl privesc.

— Am decis că poate am exagerat. Și având în vedere situația, înțeleg de ce n-ai vrut să-mi spui despre tine și Sloane.

Scanned with CamScanner

— Recunosc că n-am gestionat situația cel mai bine, spune el, în timp ce-și linge degetele. Îmi pare rău c-am mințit.

— Ei, știi tu. Te iert sau ceva de genul ăsta.

Fenn zâmbește și are fața deja acoperită cu sosul pentru aripioare. Are entuziasmul unui copil când vine vorba de aripioarele astea.

— Asta înseamnă că suntem în regulă?

— Da, suntem în regulă.

— Să ne îmbrățișăm?

— Nu. A durat mult mai puțin decât discuția mea cu Sloane.

— Fetelor le place să tărăgăneze, spune Fenn solemn. Au nevoie de multe asigurări.

— Nu-i așa?

— Băieții știu cum s-o facă. Trebuie să fie scurt, știi ce spun? Să maximizăm chestiile tari pe care le putem face, în loc să tot tărăgănăm.

Încuviințez serios.

— Poate Lawson știe ceva, de se dă la ambele sexe.

Fenn izbucnește în râs.

— O să-i spun că ai zis asta. Omule, știi ce mi-a zis Silas alaltăieri? Lawson și-o trage cu doi profesori. Doi! Eu nu pot să-mi bag penisul nici măcar în unul.

— La naiba, remarc eu. Abia aștept să văd cum o să iasă.

— Stai un pic. Asta înseamnă că vrei să mai stai pe aici? N-o să cedezi în lupta cu Duke?

Când îmi vede expresia uimită, mă fixează cu privirea.

— Da, și eu am auzit despre asta. Lawson a spus că erai pregătit, doar ca să pleci de aici.

— Așa e, recunosc eu.

Scanned with CamScanner

— Și acum ești pregătit să-l înfrunți pe Duke?

— Cât de pregătit pot să fiu.

Sunt șanse mari ca Duke să mă bată.

Nimic din ce am făcut sau aș fi putut face în ultima lună ca să mă pregătesc n-ar fi putut să schimbe asta. Vorbim de un tip care e fericit când provoacă suferință și toată personalitatea lui are în centru faptul că e cel mai rău câine din curte. Nu pot să concurez cu asta. Dar nici n-o să mă ascund de el. Eu am ales lupta asta. Și o să-ncerc s-o câștig.

Chiar dacă o să mă omoare.

La câteva ore după ce Roger adoarme uitându-se la History Channel, Fenn și cu mine ne pregătim să ieșim din cămin. Mai fac un singur lucru la calculator, înainte să plecăm.

— Nu te mai tot juca cu asta și hai să mergem, spune el din ușă. Ce e?

— Da, vin. Nu-ți face griji pentru asta.

E o briză răcoroasă aparte în aer în seara asta, o schimbare aproape amenințătoare a vremii. Noaptea pare mai întunecată decât de obicei, pe măsură ce traversăm campusul și intrăm în pădurea întunecată. Sloane îmi scrie în timp ce merg, iar ecranul luminează întunericul.

SLOANE: Ești sigur că nu vrei să fiu acolo?

EU: Nu, ești prea delicată. Sângele o să-ți provoace greață.

Răspunde cu o duzină de emoji-uri care râd. Exact. Fata mea nu e o floare delicată și amândoi știm asta. Dar tot e amuzant s-o tachinez.

SLOANE: Baftă. Dacă n-o să câștigi, o să te bat.

Scanned with CamScanner

Zâmbesc la telefon, iar Fenn îmi dă una peste braţ.

— Concentrează-te. Nu vrem să te împiedici de o piatră sau ceva şi să te scoţi singur din ecuaţie.

Nu le văd, dar aud şoaptele şi paşii care merg pe drumul nostru. Jumătate de campus se îndreaptă spre clădirea delapidată, plină cu buruieni şi îngropată de frunze căzute. Pereţii sunt plini de umezeală de la corpurile strivite înăuntru, gata să vadă podeaua pictată.

Duke se uită peste umăr când intrăm. E în colţul lui, înconjurat de Carter şi restul lacheilor lui loiali. Câţiva tipi, pe care nu i-am cunoscut niciodată, mă bat pe spate şi-mi spun c-o să mă descurc. Că mă susţin. Însă cuvintele lor au un aer suspect de înfrângere şi nu ştiu de ce.

— Hei, orice ar fi expresia asta, scapă de ea.

Îmi opresc un oftat.

— N-am crezut c-o să apară atâţia oameni.

— Glumeşti?

Silas îmi dă o băutură energizantă, de parcă electroliţii vor schimba ceva.

— Ăsta e cel mai important lucru care s-a întâmplat în Sandover de când profesorul ăla de istorie europeană a fost arestat pentru spionaj.

— Eşti campionul lor.

Lawson îmi dă nişte cocaină, şi ştiu că ăsta e modul lui de a mă ajuta, însă îl refuz. Îmi zâmbeşte şi îmi dă nişte tequila pe gât.

— Crede-mă, nu vrei să simţi ce o să se întâmple.

— E acum sau niciodată, puştiule.

Duke îşi dă jos cămaşa şi se duce în centrul camerei, iar mulţimea se dă la o parte pentru el. Hai să dansăm.

— A, ce bine. Pentru o clipă, m-am speriat că treaba o să devină violentă.

— Gura aia nu poate să te mai salveze acum.

Scanned with CamScanner

E prea entuziasmat pentru asta și are un zâmbet încrezător, în timp ce mă așteaptă pe bucata murdară de asfalt.

— Fă-ți treaba sau pleacă.

Fenn aproape mă împinge în față, cu un ultim *baftă*. Oricum, niciodată nu mi-au plăcut discursurile de încurajare. Sunt pentru rataţi.

— Vedem cine rămâne în picioare, îmi spune Duke. Lupta nu se termină până când unul din noi nu mai poate să se ridice.

— Mi-e cunoscut conceptul, spun eu sec. O să vorbim toată noaptea? Că nu mi-am adus sacul de dormit.

Pufnește și dă din cap.

— Am fi putut fi prieteni, Shaw.

— Nu prea cred.

Ridică din umeri și face un pas în spate. Ne luăm poziţiile de luptă, și când cineva strigă „Luptaţi", amândoi pornim în forță.

Duke mi-a dat probabil prima lovitură, pentru că aproape imediat îmi răsună sirene în urechi. Nu mai văd bine. Primele câteva secunde sunt învăluite în ceață, și nu lupt, atât de mult cât reacționez. Am intrat în modul de autoconservare.

Tipul lovește tare. Cumva, uitasem cât de neplăcut e croșeul ăla de dreapta, dar acum, mi-am amintit totul. Chiar și așa, îl lovesc și eu. Unele lovituri îl uimesc, iar una îi face o rană în obraz.

Așa da!

Realizez că îmi doresc să câștig.

În timp ce adrenalina îmi curge prin vene, îl lovesc cu tot ce am. N-o să-l las pe Duke să mă dea afară din Sandover. N-o să renunț la Sloane.

N-o să renunț.

Scanned with CamScanner

Reușesc să-l mai lovesc înc-o dată, de-i dau capul pe spate, iar mulțimea începe să țipe. Dar Duke face asta de mult timp și știe cum să primească un pumn. Și se pricepe și mai bine să dea unul. Simt că intestinele îmi sunt carne tocată, și un ochi e închis aproape de tot, când vine pe deasupra cu o lovitură în care intru direct.

Rămân fără aer și simt cum fața îmi lovește podeaua. Frunze moarte, acoperite cu sânge, mi se lipesc de obraz. Scuip grămezi de roșu la picioarele mulțimii. Le aud mormăiturile și țipetele. Încerc să mă ridic, dar Duke e deasupra mea și n-am unde să mă duc.

Mă pregătesc. Pentru că ăsta e momentul când o să mă dea cu capul de ciment și o să mă trezesc peste o săptămână în spital, fiind nevoit să învăț culorile din nou.

Însă lovitura finală nu mai vine. Duke se apleacă deasupra mea și-și șuieră la ureche, în timp ce mă ține de bluză.

— Există o ordine a lucrurilor. Și mereu o să fie așa. Ratații pierd. O să-i spun lui Sloane că ți-ai luat rămas-bun.

Momentul când îi aud numele pronunțat de el face totul și mai distractiv. Tușesc, ca să-mi găsesc vocea.

— 632 486 de dolari, îi spun eu, cu un zâmbet însângerat.

Duke tresare. Fața lui e la doar câțiva centimetri de a mea.

— Ce naiba e asta?

— Suma totală din contul bancar în care ți-ai pus fondurile ilegale.

Îmi plimb limba peste buza încă umflată și umedă de la sângele proaspăt.

— Sau mai degrabă era. Acum e a mea. Cam de acum o oră.

— Prostii. Dacă-ți bați joc de banii mei...

Scanned with CamScanner

Duke își ia avânt, ca să-mi dea un pumn, dar în toată furia lui, e distras. Reușesc să-mi adun destulă putere pentru un ultim puseu de energie și-mi folosesc picioarele ca să-i trec piciorul peste al meu și-l întind pe spate. Ne ridicăm în picioare și se aruncă spre mine. Văd cum se apropie croșeul și mă îndrept spre zona lui slabă și-l lovesc. Simt crăpătura din mână când îi atinge maxilarul. Întreaga mulțime reacționează la sunetul de os pe os. Un Duke uimit se leagănă în spate, în timp ce oamenii îi fac loc. Apoi își dă ochii peste cap și cade.

Un nor de praf apare la aterizarea lui.

Carter se îndreaptă spre prietenul lui.

— A leșinat, spune el uimit.

Uralele sunt asurzitoare și ricoșează în sticlă.

— Ia te uită, spune Lawson. Regele e mort.

Îmi face cu ochiul și îmi pune sticla de tequila în mâna însângerată.

— Trăiască regele!

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 53

RJ

Am fost în băi de mulţime mai puţin sufocante. Când lupta s-a terminat, mulţimea a dat năvală peste mine. Simt gust de bere şi poate vodcă peste capul meu şi îmi curge peste faţă, amestecându-se cu sângele care-mi umple gura. Oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată mă bat pe spate, ca să mă felicite. Ai crede că-mi ies raze de laser din penis, şi nu că doar am pus un tip la pământ cu o lovitură. Chiar şi aşa, nu pot să mint, sunt încântat de victorie.

Lucas îşi face drum prin mulţimea entuziasmată.

— Omule, a fost incredibil. Eşti eroul meu.

Fenn îmi dă un prosop şi o sticlă de apă. Le folosesc ca să mă spăl pe faţă, dar mă opresc, când îl văd pe Duke la uşă.

Mă duc să-l prind din urmă, înainte să plece ca să-şi lingă rănile. Îl găsesc în spate, cu telefonul în mână. Îşi verifică contul, ca să vadă dacă ameninţarea mea a fost reală.

— Cum ai făcut asta? întreabă el, şocat, când aude că mă apropii.

Arată cum mă simt eu: extrem de pulverizat. Chiar mă face să mă simt mai bine faptul că n-a fost un meci dezechilibrat. Indiferent cum s-a terminat.

— Cum naiba ai făcut aşa ceva?

Scanned with CamScanner

Ridic din umeri, pentru că nu sunt genul care să-şi dezvăluie secretele.

— Hai să facem o înţelegere.

N-o să ne împăcăm, datorită unor vânătăi şi degete lovite. Nu avem genul ăla de relaţie. Dar nici nu sunt atât de naiv cât să cred că pot să plec pur şi simplu cu mai mult de jumătate de milion de dolari. Sunt oameni care mor pentru suma asta de bani.

— O să ţi-i dau înapoi. Pe toţi.

— De ce ai face aşa ceva? pufneşte Duke, sceptic.

— Ţi-am spus, nu voiam decât să-mi văd de treaba mea. Dacă şi tu o să faci acelaşi lucru, n-o să avem nicio problemă. Asta include şi menţiunea că n-o să spui nimic despre mine şi Sloane. De acord?

— Asta e tot?

E ridicol c-a trebuit să trecem prin toate astea ca să ajungem la o înţelegere simplă.

— Asta e tot.

— Bine. S-a făcut.

Înainte să dăm mâna, Fenn şi băieţii sar pe noi.

Ai zice că tocmai a căzut zidul Berlinului, la cum îşi rup idioţii ăştia tricourile şi beau bere, în timp ce urlă şi dansează în întuneric. Devin nişte animale primare, eliberate din cuştile lor, şi aşa înţeleg de ce regimul lui Duke a durat aşa mult.

Atmosfera e contagioasă. Poate e de la alcoolul pe care Lawson mi-l toarnă pe gât. Sau de la uşurarea că totul s-a terminat. Mă bucur mai mult decât ar trebui, desfătându-mă în propria mea strălucire victorioasă. Doar e o petrecere.

Nu sunt destul de beat ca să uit de ritualul meu cu Sloane, dar degetele îmi sunt nesigure în timp ce scriu un mesaj.

Scanned with CamScanner

— Nu mai trimite mesaje, îmi ordonă Fenn, care încearcă să-mi ia telefonul din mână.

— Du-te naibii. Trebuie să-i spun lui Sloane noapte bună.

Lawson izbucnește în râs.

— Remy. Oprește-te. Te faci de râs.

— Serios, încuviințează Fenn. Nu te porți ca tipul care tocmai l-a doborât pe Duke Jessup.

În ciudat mâinilor lor, reușesc să apăs pe *trimite* înainte să-mi ia telefonul. Sper că Sloane n-o să se supere prea tare dacă nu-i citesc răspunsul imediat. E clar că băieții n-o să mă lase să plec devreme în seara asta.

— N-o să te mint, eram convins că te-a învins, spune Silas.

— Încearcă să nu pari prea dezamăgit, pufnește Fenn.

— Duke a fost învins de defectul lui fatal, îi place să se audă vorbind, spune Lawson.

— Care o să fie primul tău decret? mă întreabă Fenn, ironic.

— Nu începe cu asta.

Niciodată n-am cerut să am putere, și nici n-o vreau. Ai crede că niște delincvenți răsfățați ar avea mai mult dispreț față de autoritate.

După câteva ore, grupul se micșorează și numai Fenn și cu mine mai rămânem pe iarbă, uitându-ne după OZN-uri. Fire moi de iarbă atent tăiată mă înțeapă în brațe. Frigul care a amenințat c-o să întrerupă valul de căldură a sosit, în sfârșit, iar umezeala răcoritoare mi se înmoaie în spate.

— M-am întâlnit cu Casey mai devreme, îi spun eu. Mi-a zis că i-ai spus de tine și Sloane.

— A trebuit s-o fac. Mi-a cerut s-o sărut.

Scanned with CamScanner

E ameţit şi încă-şi revine după entuziasmul de mai devreme, dar aud durerea din vocea lui.

— N-am putut să-i fac aşa ceva.

— Ce decent din partea ta.

— Presupun că aşa e.

Sentimentele pe care le are pentru Casey nu sunt un secret. Având în vedere că ea părea să fie deschisă, nu ştiu de ce n-a profitat de asta. Nu c-ar fi Fenn genul care să fie în relaţii. Dar dacă e cineva care să îmblânzească un tip promiscuu ca el, o fată ca ea poate s-o facă.

— Mă bucur că suntem fraţi vitregi, spun eu.

Având în vedere toate lucrurile prin care am trecut, n-am crezut c-o să spun asta.

— Şi eu, râde el.

Dintr-odată, o lanternă luminează prin întuneric. Lumina îmi intră direct în ochi, în timp ce mă ridic în picioare lângă Fenn.

— Numele voastre.

Pentru numele lui Dumnezeu. Supraveghetorul prea zelos de la căminul juniorilor traversează câmpul. Cred că cineva ar fi trebuit să-i spună lui Lucas cât de important e să nu fii prins beat mort şi mirosind a iarbă.

— Vrei să fugim? întreabă Fenn.

În momentul ăsta, n-aş fi în stare să alerg nici trei metri fără să cad.

— Tu primul.

În timp ce stăm acolo, beţi morţi, supraveghetorul în cheamă pe director. În doar câteva minute, directorul Tresscott ne priveşte cu dezaprobare, în timp ce-mi analizează faţa.

— Sunt foarte dezamăgit de amândoi, ne spune el.

De obicei, e foarte calm şi echilibrat, aşa că furia care i se simte în voce îmi dă fiori.

Scanned with CamScanner

— O să mă ocup de voi de dimineaţă. Mergeţi înapoi la căminul vostru şi staţi acolo.

Dar după ce ne dă drumul, nu mă lasă să merg cu Fenn. Cu un gest ferm, mă trage într-o parte. Şi ştiu ce urmează. O să-mi spună să-mi fac bagajele şi să plec de dimineaţă.

La naiba, n-am rezistat nici măcar un semestru. Ăsta e chiar un nou record.

— Se pare că ai avut o seară aparte, domnule Shaw. Ai nevoie de îngrijiri medicale?

Directorul nu pare chiar surprins de înfăţişarea mea, iar asta nu face decât să confirme ce mi-a zis Lucas acum ceva timp, şi anume că Tresscott ştie de bătăi. Pentru un tip care e atât de obsedat de supraveghere, e imposibil să nu ştie. Ceea ce înseamnă c-a ales să le ignore, aşa cum ignoră restul activităţilor ilegale care au loc aici.

— O pungă de mazăre îngheţată o să rezolve totul, domnule.

Ridică o sprânceană.

— Asta e a doua oară când ai asemenea vânătăi.

— Da, domnule. Tipul le merita.

Amândoi ştim foarte clar cine a fost ţinta loviturilor mele. Şi cred că domnule Tresscott nu e un mare fan de-al lui Duke, pentru că răspunsul meu îi aduce un zâmbet pe buze, care dispare repede însă, fiind înlocuit de o expresie aspră.

— Ştiu că ai o relaţie cu fiica mea şi că v-aţi despărţit.

Un zâmbet îmi apare pe faţă.

— Legat de asta, s-au schimbat nişte lucruri în ultimul timp.

Îşi încrucişează braţele la piept, nefiind prea încântat de revelaţie.

— Chiar trebuie să-ţi reamintesc discuţia pe care am avut-o în faţa casei mele, domnule Shaw? Şi poate îmi

Scanned with CamScanner

explici cum ai interpretat-o tu de ai considerat că-ți dau voie să ieși cu fata mea.

— N-am interpretat-o așa. Doar nu v-am ascultat ordinele.

Directorul se încruntă și deschide gura, ca să spună ceva, dar intervin, înainte să obiecteze.

— Dar ascultați-mă, domnule, doar pentru o clipă. Știu că probabil n-o să mă credeți, dar nu trebuie să vă faceți griji în privința motivelor mele. Țin la Sloane și vreau să mă port frumos cu ea. Așa că vă rog să-mi dați o șansă. Recunosc că la celelalte școli am dat-o-n bară, dar asta nu înseamnă că nu pot s-o tratez frumos. Mă învață cum să fac asta. Încerc să fiu o persoană mai bună. Și știu că pot să fiu un iubit bun pentru ea.

Mă uit la fața lui, cu ochiul meu cel bun, și încerc să-mi dau seama ce reacție are. Știu că e important pentru Sloane ca tatăl ei să nu mă urască, deși n-ar recunoaște niciodată așa ceva. Sau cel puțin își dorește ca acesta să fie de acord cu relația noastră. Ar fi un lucru în minus pentru care să-și facă griji.

Directorul mă analizează o clipă, apoi tușește.

— Ai grijă de ea. Nu e atât de invincibilă pe cât pare.

— Da, domnule, știu, spune eu, ușurat.

Tocmai asta face ca dragostea ei să fie atât de prețioasă. E extraordinar de rară și aproape imposibil de obținut. N-o s-o mai iau de-a gata vreodată.

Îi arunc o privire plină de speranță și îmi încerc norocul.

— Presupun că asta nu înseamnă c-o s-o luați ușor cu Fenn și cu mine în seara asta? Având în vedere că suntem, practic, o familie acum.

— Nicio șansă, domnule Shaw, spune el, bătându-mă pe umăr.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 54
LAWSON

Festivitățile de după măcel se termină cu un moft. După tot amestecul de sânge și transpirație și niște tequila, am poftă de ceva sărat și dulce. Însă cumva, mă trezesc plimbându-mă pe gazoanele întunecate singur singurel, după ce Silas a reușit să plece fără să-și ia rămas-bun.

EU: Unde te-ai dus?

În curtea încadrată de clădirile de artă și muzică, e o grădină cu un mic iaz. Lângă el, e o salcie pe care bobocii o decorează cu prezervative de Halloween. Un profesor de orchestră a creat locul, după ce un castan bătrân a căzut în timpul unei furtuni și a distrus colțul de sud al camerei pentru cor. Oferă un mediu liniștit pentru studiat sau admirat natura. Sau, în cazul meu, un popas nocturn, să trag o liniuță, sub cascada crengilor care se leagănă.

SILAS: M-am strecurat în Ballard, ca s-o văd pe Amy.

Plictisitor.

Nici nu pot să-mi imaginez ce fac în pat, dar bănuiesc că, și dacă și-ar face cele mai murdare lucruri posibile într-un autobuz public, nici călugărițele n-ar fi impresionate. Silas și-a petrecut toată viața ținându-și în frâu cele mai carnale impulsuri.

Scanned with CamScanner

EU: Distracție plăcută când o să vă frecați unul de altul prin pătură.

Chiar dacă execuția lui lasă de dorit, ideea lui Silas despre ce să facă în seara asta e bună.

Având la bord cocktailul perfect de alcool și cocaină, mintea mea are tot felul de intenții rele. Singura dilemă e dacă am chef de îmbrățișarea caldă și catifelată a unei femei sau de mușchii aspri ai unui bărbat. Într-un final, aleg prima variantă.

EU: Dormi?
GWEN: E aproape două dimineața. Sunt în pat.
EU: Dar ești trează.
GWEN: Nu pot să vorbesc acum.
EU: E lângă tine? Te excită asta?
GWEN: Ce vrei?
EU: Ce zici de un pahar? În camera de artă?
GWEN: E târziu.
EU: Iar ăsta nu e un refuz.

Mi-o imaginez purtând o cămașă indecentă de noapte, din mătase, iar lumina ecranului e micșorată. Are emoții, privindu-l pe el cum doarme. Se provoacă să se dea jos din pat, în timp ce o mulțime de fantezii i se amestecă în minte.

GWEN: Ne vedem la ieșirea de urgență.

Îmi zâmbesc. Cât de previzibil.

Nu durează decât câteva minute ca Gwen să apară din întuneric, îmbrăcată într-o pereche de blugi vechi, un tricou simplu și o șapcă peste părul roșcat, de parcă ar putea să se amestece cu studenții care încă bâjbâie prin campus, în căutare de distracție. După prima oară când am întâlnit-o aici după ore, am întors camera din spatele clădirii, astfel încât să nu dea spre ușă. Astfel, am cale

Scanned with CamScanner

liberă și mersul meu e încrezător când intrăm în clădire. Același lucru l-am făcut și în afara birourilor profesorilor, pentru ca soțul ei și cu mine să avem drum liber.

— Nu poți să-mi scrii la orice oră vrei, spune ea, închizând ușa de la sala de artă și aruncându-și șapca pe un scaun. Trebuie să existe limite.

— Dacă spui tu.

Părul ei e ciufulit și moale, și-mi place modul în care și-l dă din ochi, în timp ce mă înghesuie într-un colț.

— Vorbesc serios.

Mă mușcă de lobul urechii, apoi îmi explorează gâtul cu gura. Pentru o femeie care se presupune că e iritată, nu poate să-și țină mâinile departe de mine. Deja îmi umblă la fermoar.

— Gata cu chestiile astea, în care parcă vrei să fim prinși.

— Chiar ar fi așa rău?

Îmi strecor mâinile sub tricoul ei și tachinez pielea care e încă rece de la aerul răcoros de afară.

— E posibil să ratezi o oportunitate.

— Nu mai vorbi.

Gwen își lipește gura de a mea. Poate să fie destul de autoritară când vrea. Mai ales când mă ceartă. Energia aia agitată se manifestă prin insistență fizică, și devine vorace. Întind mâna între picioarele ei, peste blugi, și asta o face să geamă adânc.

În scurt timp, nu mai știu unde sunt, iar camera întunecată devine o prezență încețoșată. Pământul de sub picioare e instabil și șerpuitor. Cred c-am băut mai multă tequila decât era cazul. Poate am tras și prea multe liniuțe. Dar nu mă plâng. Penisul meu e atât de tare, că mă doare și imploră eliberare.

Ne ducem spre biroul ei, unde îmi desface blugii. Mă țin de marginea biroului, în timp ce buzele ei le părăsesc

Scanned with CamScanner

pe ale mele și-mi las capul în față. Mă mângâie ferm, făcându-mă să gem.

— E bine? șoptește ea.

— Nu îndeajuns, spun eu, în timp ce corpul meu urlă după eliberare. Vreau să ți-o trag.

Buzele i se curbează.

— Atunci fă-o.

Asta e tot ce aveam nevoie să aud. Respirând sacadat, o întorc. Cu o mână îi deschid fermoarul, iar pe cealaltă o bag în buzunar ca să caut prezervativul pe care l-am pus acolo. Știam c-o să fac sex în seara asta, dar nu hotărâsem încă cu cine. Acum, în timp ce-mi plimb mâna peste fundul gol al lui Gwen, dându-i o palmă ușoară, mă bucur că n-am mers în oraș cu ceilalți. Exact de asta aveam nevoie.

Mă aplec înainte și-mi lipesc buzele de ceafa ei. Atingerea o face să tremure.

— Mă tachinezi, spune ea.

— Mhm.

Întind mâna în fața ei și o mângâi pe un sân.

— Îți place.

Nu neagă asta. Doar își dă fundul în spate, căutându-mi corpul.

Mă pregătesc să deschid ambalajul prezervativului, când aud întrerupătoare apăsate și camera e, dintr-odată, scăldată într-o lumină verde fosforescentă orbitoare.

Apoi, urmează o explozie de agitație. La cum sunt, îmi ia ceva să înțeleg ce se întâmplă. Într-un final, însă, mi se limpezește vederea și îl disting pe Jack în ușă.

Gwen s-a îndepărtat deja de birou, și și-a tras tricoul în jos, ca să-și acopere sânii, în timp ce cu cealaltă mână și-a tras blugii. Aud, vag, cum cei doi vorbesc.

— M-am prefăcut că dorm, pentru că știam c-o să faci ceva.

Scanned with CamScanner

— M-ai urmărit?

— Bineînțeles! Nu crezi că ăsta e cel mai puțin jignitor lucru care s-a întâmplat aici? Mă înșeli, pentru numele lui Dumnezeu!

Izbucnesc într-un râs care reduce camera la tăcere. Gwen îmi aruncă o privire tăioasă.

— Nu acum, Lawson.

— Ba nu, acum pare momentul potrivit.

În timp ce râd, îmi îndrept privirea pierdută spre ușă.

— Jack, hai să nu aruncăm cu pietre aiurea.

— Ce înseamnă asta? întreabă soția lui.

— Încă nu ți-ai dat seama? spun eu, amuzat.

Dumnezeule, noaptea asta a ieșit chiar mai bine decât sperasem.

— Jack și cu mine suntem prieteni vechi, îi fac eu cu ochiul, iar el tresare vizibil. Am crezut că poate e un fetiș de-al vostru, faptul că amândoi vă prefăceați că ce se întâmplă e un secret, ca să vă condimentați căsătoria.

— În niciun caz, mormăie el, îndreptându-și indignarea spre soția lui șocată.

— Ups, spun eu, în timp ce încep să-mi aranjez hainele. Se pare c-am vorbit aiurea.

Știu că nu e cazul să fiu ultimul care pleacă de la petrecere, mai ales că Gwen și Jack au multe de discutat. Așa că plec și le urez noapte bună. Mai că mă teleportez în camera mea, unde mă întind în pat și adorm imediat.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 55

RJ

Lăsând la o parte vânătăile și mâna umflată, nu există nicio șansă să dorm în noaptea asta. Sunt prea agitat din cauza adrenalinei. Nimeni n-a fost mai surprins decât mine că am câștigat bătaia aia. Și îmi tot amintesc că pentru o clipă, am avut o sumă din șase cifre în cont. Dar așa cum a venit, așa a și plecat.

Când mă uit la telefon ca să văd cât e ceasul, îmi amintesc că mama și David sunt în vacanță în Sonoma. Acolo e abia trecut de unsprezece seara. Nu e prea târziu ca s-o anunț că o va suna directorul de dimineață, ca să discute despre cea mai recentă scăpare a mea. Sper că e deja după trei tururi de degustat vin și o să aprecieze ironia.

— E târziu aici, spune ea direct, fără nici măcar un alo. E totul în regulă?

— Da, n-a murit nimeni.

O aud expirând ușurată, iar îngrijorarea din vocea ei mă ia pe nepregătite. Pentru o clipă, a fost ca o mamă adevărată. Nu știu de unde a venit asta, dar apreciez.

— Unde ești?

— În camera mea. Totul e în regulă.

— Am înțeles. Ce ai mai făcut acum?

Încerc să-mi opresc un zâmbet.

— De ce trebuie să fie asta?

Scanned with CamScanner

— Pentru că dacă nu sângerează nimeni sau nu e în închisoare după două dimineața, înseamnă că probabil o să fii exmatriculat din nou.

E dură mama, dar pe bună dreptate. Mi-am câștigat reputația asta.

— Stai liniștită, Cred că 90%, sunt în regulă. Dar dacă vrei ca David să-și folosească influența, ca să asigure și restul de 10%, n-aș avea nimic împotrivă.

O aud râzând.

— A, deci acum nu te deranjează să ceri favoruri. Asta înseamnă că începe să-ți placă?

Unul din lucrurile pe care le apreciez la noi e că ne spunem adevărul. Cel puțin despre lucrurile care contează. Niciodată n-am fost genul care să se cenzureze și mereu a fost evident că asta am moștenit de la ea. Așa că nu simt nicio urmă de remușcare când îi vorbesc direct.

— Știi foarte bine care e părerea mea. La început, n-am crezut că mariajul o să dureze. Au trecut câteva luni, iar lucrul ăsta nu s-a schimbat neapărat. Dar poate mă obișnuiesc cu situația.

— E și asta ceva.

Înțeleg că e important pentru ea și n-o să fiu dificil, doar ca s-o lipsesc de orice urmă de bucurie. Doar că am văzut atâția tipi care au intrat în viața ei, și la fel de repede au și dispărut. De fiecare dată, a fost perfect fericită, până când n-a mai fost. Îmi pare rău, dar zilele astea, am un standard înalt, dacă vor să mă convingă că mariajul ăsta n-o să se termine la fel.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zice ea.

Mă uit spre Fenn, care doarme lemn în patul lui, încă pe jumătate îmbrăcat.

— M-am bătut cu un tip. A fost un fel de pariu. Nu arăt prea bine, dar am câștigat.

Scanned with CamScanner

Bineînțeles că mă ceartă pentru c-am ales violența, dar nu se preface că e prea supărată, pentru c-am stabilit deja că nimeni n-a ajuns la camera de urgență. Și îi spun că am fost prinși bând alcool pe terenul de fotbal. Probabil fără contextul potrivit, asta pare începutul sau sfârșitul unei spirale periculoase.

— Mi-ai spune dacă n-ai fi bine, nu?

— Sigur că da.

— Vorbesc serios. Poate ar fi trebuit să purtăm conversația asta mai devreme. Sunt multe lucruri pe care poate ar fi trebuit să le fac diferit, dar dacă nu-ți place acolo sau locul ăla nu e bun pentru tine, RJ, poți să te întorci acasă oricând. Nu trebuie decât să-mi spui. Te iubesc și mereu sunt aici pentru tine, orice ar fi. Suntem o echipă, înainte de orice altceva.

Am 18 ani și nu cred c-am auzit vreodată cuvintele astea spuse de ea. Nu suntem genul care să poarte conversații sentimentale. Și în multe feluri, și-a petrecut cea mai mare parte a vieții punându-se pe primul lor și făcându-mă să mă simt ca un accesoriu sau o neplăcere. Am fost doar rezultatul unei sarcini nedorite și niciodată n-a făcut vreun efort semnificativ ca să mă convingă că nu e așa. În mare parte, am încercat să nu ne încurcăm, dar în seara asta, văd pentru prima oară cum ar fi să am o mamă.

— Poate sună nebunesc, dar sunt fericit aici, mărturisesc eu. E o senzație nouă, așa că n-o s-o detaliez. E o fată aici. Sloane. Am avut o călătorie nebunească, dar e grozavă. Mă și urăște oarecum, așa că e distractiv.

Mama râde și o simt cum dă din cap.

— Și Fenn și cu mine ne înțelegem bine.

— Da?

— Ne-am lovit de câteva obstacole, dar se pare că-mi place să am un frate. Inițial, am crezut că e un

Scanned with CamScanner

puști înstărit și nesuferit, dar mi-am dat seama că doar se simțea singur. Vrea să aibă pe cineva care ține la el.

— Evident că ținem la el, spune mama, îngrijorată. De ce ai spune așa ceva?

— La cum mi-a povestit el lucrurile, are impresia că lui David nu-i mai pasă de el de ceva timp. Crede-mă, crede asta destul de tare. E un subiect sensibil.

— Habar n-aveam, spune ea.

După care tace o clipă, absorbită de gânduri.

— Evident că David îl iubește.

Bineînțeles că spune asta. Ar fi ciudat dacă n-ar face-o. Doar că aud dubiul din vocea ei. Acum se gândește la toate interacțiunile pe care le-a văzut între cei doi, în perioada scurtă în care am stat toți sub același acoperiș. Își amintește de conversații care nu s-au întâmplat. Momentele când David n-a vorbit ore în șir despre cât de mândru e de fiul lui.

După ce terminăm conversația, în continuare nu sunt destul de obosit cât să mă culc, așa că deschid calculatorul ca să mă mai uit peste imaginile de pe camerele de securitate de la Ballard. În următoarea oră, stau și scanez ore de imagini cu pădurea monocromă nemișcată din jurul debarcaderului. E brutal.

Până când văd mișcare.

Inițial, totul e încețoșat. Întunecat și nefocalizat în colțul imaginii. Pe măsură ce devine mai focalizat, tresar și aproape cad de pe scaun. La început, sunt confuz, și verific ziua din care sunt imaginile, care să mă asigur că nu mă uit la ceva de după accident. Dar nu e nicio greșeală.

Dumnezeule!

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 56

SLOANE

Duminică dimineaţă, mă ascund încă sub pătură, când tata bate la uşa dormitorului. Sunt convinsă că i-am spus foarte clar să mă lase în pace, dar chiar şi aşa, intră.

— Te aşteaptă un prieten jos.

— Nu.

Asta e singura mea zi de recuperare când abia aşteptam să dorm. Fără alergat sau teme sau sarcini care să mă rupă de lângă perna mea. Oricine a venit, n-are decât să-şi facă o programare.

— A adus micul-dejun. Miroase bine.

— Spune-i să-l lase jos.

— Haide, draga mea. Trezirea, spune tata, în timp ce dă plapuma la o parte.

Urăsc când face asta, dar asta e. Iritată, mă dau jos din pat şi-mi trag o bluză pe mine. Dacă Silas e destul de crud cât să vină dis-de-dimineaţă şi neanunţat, atunci o să aibă parte de Sloane cea urâtă, care abia s-a trezit.

Tata mă aşteaptă pe hol când ies din cameră. Se foieşte şi nu mă priveşte direct. E evident că se gândeşte la ceva.

— Ce e?

Are ceva ciudat, care mă sperie.

— Vreau să te asigur că te-am ascultat alaltăieri.

Scanned with CamScanner

Dintr-odată, faţa lui se îmblânzeşte cu o tandreţe intensă, pe care n-am mai văzut-o de când Casey şi cu mine eram mici şi încă aveam crize de plâns în magazin sau când comandau mâncare. În primele luni de după moartea mamei, părea că ne amintim dintr-odată că nu ne aşteaptă acasă, şi asta ne frângea inimile din nou. Atunci intervenea tata, salvatorul nostru cel blând, care ne ştergea lacrimile şi ne asigura că încă îl avem pe el şi că n-o să ne părăsească niciodată.

— Îmi dau seama că trebuie să fiu un tată mai bun. M-am bazat aşa mult pe tine să ai grijă de noi toţi, când de fapt, asta e perioada când ar trebui să te gândeşti la colegiu şi la examene. Când poţi să fii puţin egoistă şi să te bucuri de ultimul an. Vreau să ştii că nu trebuie să fii mereu sprijinul nostru. Poţi să vorbeşti cu mine oricând ai nevoie, dar o să fac şi eu o treabă mai bună să văd cum eşti. Îţi promit asta, draga mea.

— Mulţumesc, apreciez.

Ochii încep să mă ardă.

Mă îmbrăţişează strâns şi tuşeşte.

— Încă ceva. M-ai acuzat de ceva, şi anume că motivul pentru care nu vreau să fie băieţi pe lângă tine e pentru că mi-e teamă pentru locul meu de muncă. Nu ăsta e motivul, Sloane. Îţi ţin la distanţă pentru că mereu o să fii fata mea, fie că-ţi place sau nu. Şi din punctul meu de vedere, nimeni n-o să fie destul de bun pentru tine.

Îl privesc surprinsă, iar el râde încet.

— Acestea fiind spuse, sunt dispus să am mintea deschisă.

Înainte să-i răspund şi să fac atmosfera şi mai ciudată emoţional pentru amândoi, îmi zice:

— Du-te să-ţi vezi prietenul. Te aşteaptă de ceva timp.

Scanned with CamScanner

Clipesc, ca să îndepărtez senzaţia înţepătoare din ochi, şi o iau spre bucătărie. Sunt pregătită să-mi aduc micul-dejun la pat şi să-i spun lui Silas să se întoarcă după ce învaţă să se poarte. În schimb, îl văd pe RJ, agitat, la masă, lângă Casey, care pare încântată.

— Ce naiba e asta? întreb eu.

— Am înţeles că v-aţi împăcat.

Tata trece pe lângă mine, ca să-şi facă ceai.

— Nu văd nicio problemă să continui să te asociezi cu domnul Shaw, atâta timp cât respecţi înţelegerea noastră. Prefer să fii undeva unde pot să te văd şi nu să umbli pe la spatele meu. Distracţie plăcută, copii, îi spune el lui RJ.

Casey pleacă şi ea, atentă la telefon.

— A, spune tata, al cărui cap apare de după colţ pentru ultima oară. Domnule Shaw, mai trebuie să vorbim despre pedeapsa ta. Aşa cum ştii foarte bine, Sandover nu tolerează minorii care beau alcool. Te rog ca tu şi domnul Bishop să mergeţi luni dimineaţa, după micul-dejun, la managerul de la cantină. O să-i ajutaţi pe cei de la bucătărie la curăţenie tot restul lunii.

Zâmbitor, tata pleacă şi ne lasă în sfârşit singuri.

— Ai fost ocupat, îi spun lui RJ, după ce-l las să mă ia în braţe.

Exista o parte din mine care se întreba dacă mi-am făcut griji pentru ceva ce era în mare parte doar în mintea mea. Că poate sentimentele mele pentru RJ nu erau atât de profunde pe cât îmi tot spunea inima mea. Dar apoi, îl văd înţelegându-se oarecum bine cu tata, iar asta declanşează o mulţime de sentimente siropoase. Nu ştiu dac-o să-nţeleg vreodată ce s-a întâmplat, dar îmi place mult de tipul ăsta. Iar din zâmbetul pe care-l are după ce se întinde să mă ia de mână, îmi dau seama că şi el simte la fel.

Scanned with CamScanner

Tresare când îl iau de față ca să-l sărut. Are buza încă umflată de la bătaie.

— Ai grijă, drăguțo. Sunt fragil.

RJ stă pe un scaun și mă ține între picioarele lui, iar mâinile lui sunt sub tricoul meu, mângâindu-mă pe piele.

— E sexy.

Mă rog, arată groaznic. E ca și cum a fost călcat în picioare de o herghelie de cai. Dar toate filmele de la Hollywood ne-au programat să ne placă tipii care arată ca niște cowboy trecuți prin viață. Nu ne putem controla.

— Sexy, în sensul că sunt mai udă decât oricând.

Privirea i se înceţoşează şi îşi linge colțul gurii.

— Termină. Tatăl tău o să intre aici şi o să se răzgândească în privința mea.

Bine. Ca să nu complic situația, mă așez pe scaun și muşc unul din pateurile aduse de RJ.

— Silas a spus că bătaia a fost una epică.

— Nimeni nu e mai surprins de rezultat decât mine, spune el, ridicând din umeri.

— Cred că te-ai subestimat.

— O să te las să crezi asta, spune el, râzând.

RJ încearcă după să-mi spună ce a făcut în ultimele 24 de ore, dar sunt complet distrasă de modul în care desenează forme pe coapsa mea. La naiba cu spionii! Nu pot să mă abțin să nu fur un alt sărut, simțind gustul de zahăr și unt de pe limba lui. De parcă a uitat de toate rezervele pe care le avea, îmi trage scaunul mai aproape, ca să adâncească sărutul. Limba lui o mângâie pe a mea și amândoi scoatem un sunet disperat.

— Vorbesc serios, şopteşte el, plin de sinceritate. Ce e între noi e real, Sloane. Nu plec nicăieri.

— Nici nu te-aș lăsa să faci asta.

Acum a rămas cu mine pe cap.

Scanned with CamScanner

Când se dă în spate însă, privirea lui are ceva diferit.

— Ce s-a întâmplat?

Pe faţa lui se dă o luptă, după care oftează şi îşi dă farfuria la o parte.

— Am obţinut imaginile de pe camerele de securitate de la debarcader.

— Ce? Serios? Strig mai tare decât voiam, după care îl întreb, mai încet: Te-ai uitat la ele? Ai găsit ceva?

RJ încuviinţează, reticent.

— Ce e?

— Te avertizez că e nasol.

Nu-mi pasă ce e pe ele. Trebuie să aflu. Nimic nu poate fi mai rău decât scenariul din mintea mea, care a devenit mai grafic şi mai terifiant în fiecare zi, luni întregi, de la noaptea cu pricina.

Fără să mai spun ceva, îl trag în cameră şi închid uşa în urma noastră.

Scanned with CamScanner

CAPITOLUL 57
FENN

Mă roagă să ne vedem la lac. Și, pentru că sunt un masochist, nu pot s-o refuz. Îmi trag un hanorac pe mine, niște tenișI și alerg până acolo. Sunt patetic. Ultima oară când am vorbit, i-am spus c-am făcut sex cu sora ei și că nu vreau să fiu iubitul ei. Am distrus oportunitatea aia. Sau cel puțin, ar fi trebui s-o fac. În schimb, alerg printre rămășițele acelei distrugeri, doar ca s-o văd.

Și care e treaba cu ea, de vrea să ne vedem? Cuvintele mele dure erau menite s-o țină la distanță, iar tipa asta mă invită înapoi.

Bineînțeles că face asta. Doar e Casey Tresscott, o fântână nesfârșită de iertare și compasiune. Probabil i-a luat cinci minute ca să mă ierte că m-am culcat cu Sloane și a decis că prietenia noastră e prea importantă ca s-o pierdem.

Dumnezeule! Dac-ar ști c-are lucruri mult mai grave pentru care să mă ierte!

— Hei, spune Casey, când mă vede intrând în poiană.

Poartă colanți negri și o bluză albastră largă, care are aceeași nuanță ca ochii ei. Are părul prins într-o coadă joasă, care-i scoate în evidență pometii înalți.

— Bună.

— Mulțumesc c-ai venit.

Scanned with CamScanner

Îmi bag mâinile în buzunar şi încetinesc pasul, pe măsură ce mă apropii de ea.

— Despre ce e vorba?

Casey îşi dă ochii peste cap.

— Ştii foarte bine despre ce e vorba, Fenn.

Rămân fără aer. Da. Ştiu.

— Stai să ghicesc. Nu-ţi pasă că m-am culcat cu Sloane.

— Nu, chiar nu, spune ea, ridicând din umeri. S-a întâmplat înainte ca noi doi să purtăm măcar o conversaţie reală. Toată lumea are un trecut. Şi crede-mă, îl ştiu foarte bine pe al tău. Acestea fiind spuse, nu apreciez că singurul motiv pentru care mi-ai spus asta a fost pentru că încercai să mă răneşti.

Clipesc, surprins.

— Nu încercam să te rănesc, mint eu.

Casey râde.

— Minţi. Te-ai speriat pentru că voiai să mă săruţi şi ai decis că cel mai bun mod să mă îndepărtezi e să îmi spui ceva şocant.

Simt cum mă cuprinde frustrarea şi mă încordez. La naiba. De ce e aşa isteaţă fata asta?

— Îmi pare rău că te-am rănit şi că ţi-am spus adevărul într-un mod brutal. Dar îţi spun că n-a avut nimic de-a face cu sărutul.

Casey râde din nou.

— Serios, insist eu. Respir adânc şi mă oblig să repet ce am spus alaltăieri. Nu simt la fel ca...

Casey mă întrerupe. Mă ia de hanorac şi mă trage în jos, pentru un sărut.

Gurile ni se lipesc, înainte să apuc să reacţionez. În clipa în care îi simt gustul, nu mă pot opri, nici dac-aş vrea. E genul de sărut care-ţi înceţoşează mintea şi te face să uiţi unde eşti. Lacul dispare, ca şi iarba pe care stăm,

Scanned with CamScanner

copacii și cerul. Suntem doar Casey și cu mine, mâinile ei pe pieptul meu, iar buzele ei nerăbdătoare mișcându-se peste ale mele.

Când vârful limbii ei o tachinează pe a mea, tot corpul mi se încordează și inima începe să-mi bată cu putere. Mormăi și o sărut mai apăsat.

Amândoi respirăm sacadat când luăm o pauză.

Îmi ia o secundă ca să-mi opresc corpul din tremurat.

— Casey, suntem doar prieteni. Nu sunt interesat de ceva mai mult.

Ea mă studiază, plină de satisfacție.

— Ba nu, nu suntem. Și da, ești.

Apoi mă sărută a doua oară.

Dumnezeu să mă ajute, dar din nou, n-o opresc.

Scanned with CamScanner

EPILOG
SLOANE

Ne aşezăm pe canapeaua de piele şi RJ scoate o tabletă din geantă. Stau lângă el şi bat nerăbdătoare din degete pe coapsă, în timp ce-l aştept să pună înregistrarea. Mă gândesc că avem puţin timp înainte să observe tata şi să treacă pe lângă noi, tuşind.

— Îi dau drumul, spune RJ serios.

Mă aplec înainte, ca să studiez ecranul. Rezoluţia nu e grozavă, iar imaginile sunt întunecate şi oarecum în ceaţă.

Maşina mea trece prin cadru, fiind evident scăpată de sub control şi îndreptându-se spre lac. Abia dacă e o dungă pe ecran, dar silueta de neconfundat îmi dă fiori. N-am mai văzut-o de când remorca a scos-o din apă, cu capota acoperită de noroi şi apă curgând de peste tot.

Peste câteva minute, o persoană fuge de la faţa locului. E abia o umbră, cu gluga hanoracului trasă peste cap, şi capul întors dinspre cameră. Nu pot să-mi dau seama de prea multe din identitatea laşului, dar înălţimea şi constituţia sugerează că e un bărbat. Zeci de feţe îmi trec prin minte, în timp ce încerc să reconstruiesc acea noapte şi să-mi amintesc unde erau acei oameni, în timp ce eu o căutam disperată pe Casey.

— Aşteaptă puţin, îmi spune RJ, în timp ce încerc să derulez clipul video înapoi. Mai e ceva.

Scanned with CamScanner

Scanează imaginile înregistrate cu 20 de minute mai devreme. Mă uit la oră și mi se întoarce stomacul pe dos, când realizez că, în fiecare secundă care trecea, Casey era blocată pe scaunul din față, în timp ce apa intra în mașină și ea încerca să se elibereze. Sau era leșinată și se scufunda spre moarte, în timp ce eu o căutăm prin băi și pe holuri.

Tot aștept să mă văd pe mine. Pe Duke și pe mine alergând în căutarea ei. Într-un final, se vede mișcare la marginea ecranului. O altă siluetă apare din întuneric și aleargă spre lac. Nu e aceeași persoană ca cea dinainte, care a venit cu ajutoare. Aceasta e mai înaltă și poartă alte haine. După câteva minute, apare din nou în cadru, purtând-o pe Casey în brațe, care e leșinată și udă. O așază cu grijă pe iarbă și îi umblă prin buzunare, până îi găsește telefonul.

— Trimite mesajul, spun eu, cu un nod în gât. Așa am găsit-o. Am primit un mesaj de pe telefonul ei, spunându-mi unde să o caut.

Când termină, îi pune telefonul în mâna nemișcată. Îl văd cum se apleacă să-i șoptească ceva la ureche. Îi atinge fața cu tandrețe și o privește pentru o clipă. Apoi, se ridică și fuge.

O lasă acolo.

Singură și înghețată.

Fără să știe dac-o să se mai trezească vreodată sau cât de grav e rănită.

Fix înainte să dispară în pădurea întunecată, ca și cum știa c-o să fiu aici, privindu-l, se uită la cameră și-și dezvăluie fața. E doar o fracțiune de secundă de imagine alb-negru neclară, dar e destul.

Fenn.

El a fost, în tot timpul ăsta. Și n-a spus nimic.

Stau în tăcere, până se termină înregistrarea și ecranul se înnegrește. Mâinile îmi tremură.

Scanned with CamScanner

— Ce vrei să faci? întreabă RJ.

Mă uit la ecranul negru și pare o eternitate până-mi găsesc, în sfârșit, vocea.

— Nu știu.

Scanned with CamScanner

DESPRE AUTOARE

Autoare de bestsellere *New York Times, USA Today* și *Wall Streeet Journal,* Elle Kennedy a copilărit în suburbiile orașului Toronto, Ontario, și este licențiată în Limba și Literatura Engleză a Universității din York. A știut, încă de la o vârstă fragedă, că își dorește să fie scriitoare și a început să-și construiască acest vis în mod activ încă din adolescență. Este pasionată de eroine puternice, de eroi alfa sexy și își condimentează scrierile cu o doză incitantă de tensiune și pericol.

Elle adoră să țină legătura cu cititorii ei. Vizitați ellekennedy.com sau înregistrați-vă la newsletter și primiți noutăți despre cărțile ce urmează să fie lansate și fragmente în exclusivitate. O găsiți și pe:

Facebook la AuthorElleKennedy
Twitter @ElleKennedy
Instagram @ElleKennedy33
TikTok @ElleKennedyAuthor.

Scanned with CamScanner

O nouă poveste irezistibilă de la autoarea seriilor fenomen *Off-Campus* și *Avalon Bay*. Cu o mulțime de pasiuni, intrigi și secrete, această serie te cucerește cu fiecare paragraf!

Bun-venit la Sandover, locul unde moștenitorii problematici ai familiilor bogate sunt trimiși să-și pună viața în ordine sau să-și ascundă indiscrețiile.

RJ este un hacker genial care, în ultimul an de liceu, nu își dorește nimic altceva decât să fie lăsat în pace. Dar planurile îi sunt date peste cap atunci când mama lui decide să se căsătorească cu un milionar pe care abia l-a cunoscut. Cu noi provocări la orizont, o nouă școală privată și un nou coleg de cameră, RJ se simte ca un intrus în noua sa viață. Asta până când Sloane Tresscott apare în viața lui și totul se schimbă.

Sloane este fiica directorului școlii, „prințesa de gheață" de care niciun student nu are voie să se apropie. Doar că RJ nu poate să reziste unei asemenea tentații, mai ales atunci când fata pare hotărâtă să îi ignore întreaga existență.

Cu ajutorul noilor săi prieteni, el încearcă să-i câștige inima lui Sloane... chiar cu prețul vieții. Iar Duke, fostul iubit al fetei și regele oficial al campusului, este hotărât să-l facă să plătească scump pentru îndrăzneala sa.

Va reuși RJ să topească inima de gheață a lui Sloane? Sau barierele create de ea vor fi prea puternice pentru a face loc iubirii?

BOOKZONE

ISBN 978-630-305-114-7

Scanned with CamScanner